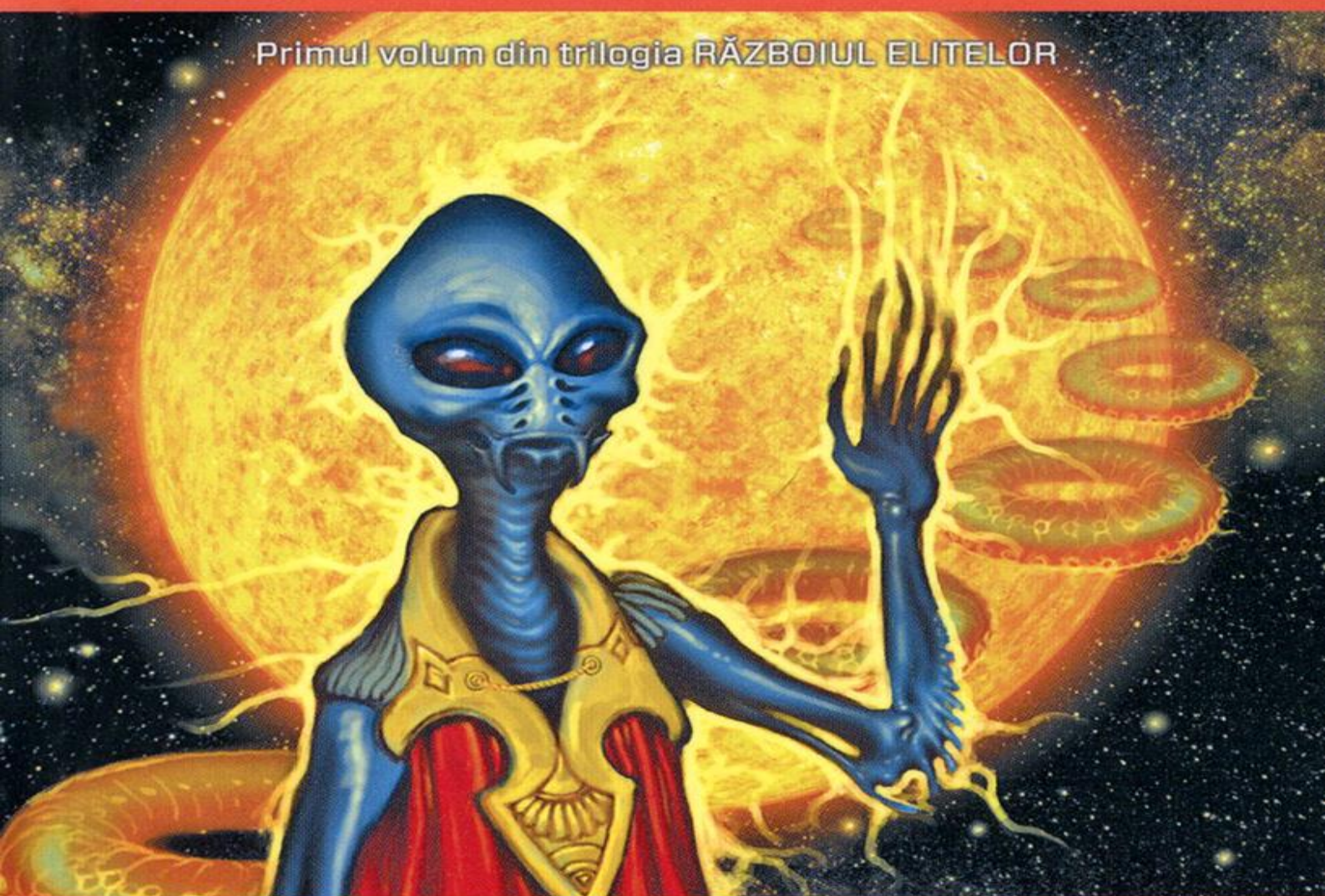

DAVID BRIN

exploratorii soarelui

Primul volum din trilogia RĂZBOIUL ELITELOR

NAUTILUS

David Brin

Exploratorii soarelui

Primul volum al trilogiei *Războiul elitelor*

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

David Brin s-a născut în Glendale, California, în 1950. A absolvit California Institute of Technology, specializându-se în astrofizică. A urmat studii aprofundate de fizică aplicată, iar în 1981 a devenit doctor în filosofie, titlu acordat de University of California, San Diego. A fost consultant NASA și profesor universitar.

De-a lungul anilor, și-a construit și o carieră de succes ca scriitor de literatură SF, semnând atât romane, cât și proză scurtă. Printre cele mai cunoscute scrieri ale sale se numără trilogia *RĂZBOIUL ELITELOR*, alcătuită din volumele *Exploratorii Soarelui* (1980), *Startide Rising* (1983), recompensat cu Premiile Hugo, Locus și Nebula, și *The Uplift War* (1987), care a obținut Premiile Hugo și Locus (ambele în pregătire la Editura Nemira). Este autorul unor romane ca *The Practice Effect*, *The Postman* (ecranizat de Warner Brothers), *Heart of the Comet*, *Earth, Glory Season*, *Brightness Reef*, *Infinity's Shore* și *Heaven's Reach*.

Cuprins

Partea I

1. Dintr-o Balenă-Visătoare
2. Robe și piei
3. Imagine mentală

Partea a II-a

4. Imagine virtuală
5. Refracție
6. Încetinire și difracție

Partea a III-a

7. Amestec
8. Reflexie
9. Amintiri despre marele Alca

Partea a IV-a

10. Căldură
11. Turbulență
12. Gravitație
13. Sub Soare

Partea a V-a

14. Cel mai adânc ocean
15. Despre viață și moarte...
16. ...și strigoi

Partea a VI-a

17. Umbră
18. Concentrare
19. În salon
20. Medicină modernă

Partea a VII-a

21. Déjà pensé
22. Delegație

Partea a VIII-a

23. O stare de surescitare
24. Emisie spontană
25. În capcană

Partea a IX-a

26. În tunel
27. Excitație
28. Emisie stimulată
29. Absorbție

Partea a X-a

30. Opacitate
31. Propagare

PARTEA I

... este rezonabil să sperăm că în viitorul nu prea îndepărtat vom fi în stare să înțelegem un lucru atât de simplu ca o stea.

S. Eddington, 1926

Dintr-o Balenă-Visătoare

— Makakai, ești gata?

În coconul lui de metal, Jacob a ignorat torsul stins al motoarelor și valvelor. Stătea întins, nemișcat. Apa clipocea pe lângă nasul borcănat al balenei sale mecanice pe când aștepta un răspuns.

A verificat încă o dată micuțele indicatoare de pe afișajul de la cască. Da, radioul mergea. Ocupantul celeilalte balene-waldo, stând la orizontală, pe jumătate cufundat, la câțiva metri distanță, îi auzise fiecare cuvânt.

Apa era excepțional de limpede astăzi. Cu fața în jos, a văzut un mic rechin-leopard înotând leneș pe lângă el, un pic nelalocul lui aici, în apele adânci din larg.

— Makakai... ești gata?

Încerca să nu pară grăbit sau să-și trădeze încordarea crescândă pe care o simțea în ceafă pe măsură ce aștepta. A închis ochii și și-a relaxat mușchii neascultători, unul câte unul. Totuși, își aștepta eleva să vorbească.

— Daaa... Sss-o facem! a venit în sfârșit vocea melodioasă și subțire.

Cuvintele păreau rostite dintr-o suflare, în ciudă, fără să inspire aer.

Un discurs lung și frumos pentru Makakai. Vedeă aparatul de antrenament al tinerei femele de delfin alături de al său, imaginea reflectându-se în oglinzile care îi înconjurau placa din față. Cozile sale cenușii se ridicau și coborau ușor odată cu hula. Slab, fără puterea celor din urmă, aripioarele sale artificiale se mișcau leneș sub suprafața schimbătoare, vălurită, a apei.

E la fel de pregătită ca întotdeauna, s-a gândit el. Dacă tehnologia poate înțărca un delfin al unei Balene-Visătoare, acum e timpul să aflăm.

A apăsă din nou cu bărbia pe butonul microfonului.

— E-n regulă, Makakai. Acum știi cum funcționează waldo. Va amplifica orice acțiune pe care o faci, dar, dacă vrei să intervină rachetele, va trebui să-i dai comanda în engleză. Să fiu sincer, eu trebuie să fluier în trinară ca s-o fac pe a mea să funcționeze.

— Daaa! a șuierat ea.

Cozile cenușii ale balenei sale s-au agitat imediat în sus și în jos, cu un bubuit și un jet de apă sărată.

Murmurând cu jumătate de gură o rugăciune adresată Visătoarei, a atins butonul care declanșa amplificatoarele atât la balena lui, cât și la a lui Makakai, apoi a întors cu grijă brațele ca să pună în mișcare aripioarele. Și-a îndoit picioarele, iar cozile masive s-au împins în spate zguduindu-se drept răspuns și mașina lui s-a întors cu burta în sus și s-a scufundat.

Jacob a încercat să facă o corecție, dar a exagerat, făcând-o pe waldo să se răstoarne și mai rău. Bătăile aripioarelor ei au transformat pe moment zona din jurul lui într-un vârtej înspumat, până când, cu răbdare, încercând și greșind, a reușit s-o îndrepte.

S-a îndepărtat cu grijă, să-și ia avânt, s-a aplecat și a lovit cu piciorul. Waldo a reacționat biciuind strașnic aerul cu coada.

Delfinul era la aproape un kilometru distanță. Înălțându-se cât putea de mult, Jacob a văzut-o căzând cu grație de la o înălțime de zece metri și tăind apa, cufundându-se în valurile de jos.

Și-a îndreptat proeminența căștii înspre apă și marea a venit către el ca un zid verde. Impactul i-a făcut casca să sune când a intrat cu viteză prin algele plutitoare, făcând un Garibaldi auriu să fugă speriat în adâncuri.

Se scufunda prea repede. A înjurat și a dat de două ori din picioare ca s-o ia în sus. Cozile masive din metal ale mașinii biciuiau apa în ritmul în care dădea el din picioare, trimițându-i fiori pe șira spinării, lipindu-l de costumul bine izolat. Când a venit timpul, s-a arcuit și a dat din nou din picioare. Mașina a țâșnit din apă.

Razele soarelui au pătruns ca niște proiectile prin geamul lui din stânga, strălucirea lor acoperind lucirea stinsă a minusculului panou de comandă. Computerul din cască a bâzâit slab când s-a răsucit, cu proeminența în jos, să se cufunde iar în apa scânteietoare.

Pe când îi apărea în față un banc de micuțe anșoa argintii, Jacob a țipat încântat.

Mâinile i-au umblat la comenzi și la vernierele rachetelor și, înălțându-se, a fluierat un cod în limbaj trinar. Motoarele au zumzâit în timp ce aripioarele extinse ale exoscheletului i-au venit pe părți. Apoi au intervenit motoarele auxiliare cu o detunătură sălbatică, apăsându-i casca vătuită în sus, strângându-i dureros ceafa, pe când valurile se rostogoleau pe acolo, chiar sub vehiculul care îl zgâlțâia.

A coborât lângă Makakai, improșcând peste tot. Balena a fluierat strident un bun venit trinar. Jacob a lăsat rachetele să se închidă automat și a reluat salturile pur mecanice pe lângă ea.

Pentru un timp, s-au mișcat la unison. Cu fiecare salt, Makakai devenea mai îndrăzneță, răsucindu-se și făcând piruete în timpul lungilor secunde de dinainte să lovească apa. O dată, în aer, ea a cârâit în delfineză o poezioară umoristică scârboasă, de slabă calitate, dar Jacob spera că o vor înregistra cei de pe șalupa din urma lor. Îi scăpase poanta de la sfârșitul ciclului aerian.

Restul echipei care făcea antrenamente îi urmă, cu o șalupă pe pernă de aer. La fiecare salt îi apărea în raza vizuală un vas mare, părând mai mic acum din cauza distanței, iar la impact dispărea totul, în afară de zgomotul valurilor ce se despicau, bâzâitul sonarului lui Makakai și apa care năvălea, verde-albastru fosforescent, pe lângă geamurile lui.

Cronometrul lui Jacob arăta că trecuseră zece minute. Nu avea să fie în stare să se țină după Makakai mai mult de jumătate de oră, indiferent câtă amplificare folosea. Mușchii omului și sistemul său nervos nu erau făcute pentru o asemenea succesiune de salturi și de scufundări.

— Makakai, e timpul să testăm rachetele. Anunță-mă când ești gata și le vom folosi la următorul salt.

Amândoi s-au scufundat în mare, iar Jacob și-a pregătit cozile în apa înspumată pentru următorul salt. Au sărit din nou.

— Makakai, vorbesc serios. Ești gata?

S-au înălțat acum. Îi vedea ochiul micuț în timp ce mașina ei waldo se răsucea înainte să taie apa. A urmat-o după o clipă.

— Bine, Makakai. Dacă nu-mi răspunzi, va trebui să ne oprim chiar acum.

Apa albastră trecea pe lângă el, cu un nor de stropi, pe când înainta alături de eleva lui.

Makakai a făcut stânga-mprejur și s-a cufundat în loc să facă alt salt. Ea trăncănea ceva în trinară, prea repede ca s-o poată urmări... cum că n-ar trebui să-i strice cheful.

Jacob și-a lăsat mașina să se ridice încet la suprafață.

— Hai, dragă, vorbește engleza regală. Va trebui, dacă vrei să-ți trimiți copiii în spațiu. Și e *atât de* expresivă! Hai, spune-i lui Jacob ce crezi despre el.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Apoi a văzut ceva mișcându-se foarte repede sub el. Venea în sus și, exact înainte să ajungă la suprafață, a auzit vocea stridentă a lui Makakai luându-l peste picior:

— Vi-noooo după miiine, nătă-răule! Zborrrr!

La ultimul cuvânt, cozile ei mecanice au lovit din nou și ea a sărit din apă într-o coloană de foc.

Râzând, el s-a aruncat în apă să aibă un avans, apoi a sărit în aer după eleva sa.

* * *

Gloria i-a dat banda de hârtie pe când își termina a doua cafea. Jacob și-a mijit ochii să vadă mai bine liniile de pe înregistrare, dar acestea pluteau înainte și înapoi ca valurile oceanului. I-a dat înapoi banda.

— Mă uit mai târziu pe datele astea. Nu poți să-mi faci un rezumat? Și am să iau și unul dintre sandviciurile astea, dacă mă lași să le termin.

Ea i-a azvârlit unul cu ton pe pâine de secară și s-a așezat pe blatul de bucătărie să nu mai simtă atât de tare legănatul bărcii. Ca de obicei, nu purta mare lucru. Drăguță, bine dotată, cu părul lung și negru, tânăra biologă era aproape goală.

— Cred că deținem acum informațiile de care avem nevoie despre undele cerebrale, Jacob. Nu știu cum ai făcut, dar atenția lui Makakai în engleză a fost de două ori peste cea normală. Manfred

crede că a găsit destule conexiuni asociate ale sinapselor ca să înceapă o nouă serie de mutații experimentale. Sunt câteva noduri de rețea pe care vrea să le dezvolte în lobul cerebral stâng al progeniturii lui Makakai.

— Grupul meu e destul de mulțumit cu ce avem acum. Ușurința lui Makakai de a manevra balena-waldo dovedește că generația actuală poate să folosească mașini.

Jacob a oftat.

— Dacă sperî că astfel de rezultate vor convinge Confederația să renunțe la noua generație de mutații, nu conta pe asta. Sunt speriați. Nu vor să se bazeze mereu pe poezie și muzică pentru a dovedi că delfinii sunt inteligenți. Vor o rasă de utilizatori ai instrumentelor analitice, iar o waldo nu e în stare să activeze o rachetă cu un mesaj codificat. Pariez pe ce vrei că Manfred o s-o elimine.

Gloria s-a înroșit la față.

— Să o elimine! Sunt *fiiințe*, un popor cu visuri frumoase. Vor face din ele ingineri și vor pierde o rasă de poeți!

Jacob a pus jos restul de sandvici. A măturat firimiturile cu o mișcare din piept. Deja regreta că spusese asta.

— Știu, știu. Mi-aș dori și eu să meargă lucrurile mai încet. Poate că aripioarele vor reuși într-o zi să-i dea grai Balenei-Visătoare. Nu vom avea nevoie de limbaj trinar ca să vorbim despre vreme și nici de dialect aborigen pentru a discuta filosofie. Vor putea să se alăture cimpanzeilor și să le dea cu tifla, la figurat, Galacticilor, în timp ce noi ne prefacem că suntem adulți demni.

— Dar...

Jacob a ridicat mâna, făcând-o să tacă.

— Nu putem vorbi mai târziu despre toate astea? Aș vrea să mă întind un pic, apoi să cobor s-o văd pe fetița noastră.

Gloria s-a încruntat o clipă, apoi a zâmbit sincer.

— Îmi pare rău, Jacob. Trebuie să fii frânt. Dar cel puțin azi au mers toate bine până la urmă.

Jacob i-a întors zâmbetul. Pe fața lui lată, de la zâmbetul care îi dezvelea dinții, au apărut riduri în jurul gurii și al ochilor.

— Da, a confirmat el, ridicându-se în picioare, azi au ieșit toate bine.

— Apropo, când erai acolo jos, te-a căutat un Mâncat! Johnny era atât de entuziasmat, încât abia și-a amintit să preia un mesaj. Cred că e pe aici pe undeva.

Gloria a dat deoparte tacâmurile de la prânz și a scos o bucată de hârtie. I-a dat-o lui Jacob.

Sprâncenele stufoase ale lui Jacob s-au îmbinat în timp ce se uita pe mesaj. Pielea îi era întinsă și închisă la culoare, un amestec de ereditate și expunere la soare și apă sărată. Când se concentra, ochii lui căprui se îngustau de obicei până ajungeau niște fante subțiri. Și-a dus o mână bătătorită la nasul coroiat, amerindian, și s-a chinuit să descifreze scrisul de mână al operatorului radio.

— Cred că știm cu toții că ai lucrat cu Mâncații, a spus Gloria. Dar nu mă așteptam să te caute vreunul aici! Mai ales unul care arată ca un broccoli uriaș și vorbește ca un Ministru al Protocolului!

Jacob și-a ridicat capul.

— M-a căutat un Kanten? Aici? Și-a lăsat numele?

— Trebuie să fie scris aici. Asta era? Un Kanten? Mă tem că nu-i știu așa bine pe extratereștrii mei. Aș recunoaște un Cynthian sau un Tymbrimi, dar ăsta e nou pentru mine.

— Hmm... Va trebui să caut pe cineva. Strâng vasele mai târziu, așa că nu te atinge de ele! Spune-le lui Manfred și lui Johnny că am să cobor în scurt timp să le fac o vizită cu Makakai. Și mersi încă o dată.

Jacob i-a zâmbit și a atins-o ușor pe umăr, dar, când s-a întors cu spatele, pe chipul lui a apărut din nou o expresie de preocupare îngrijorată.

A trecut prin bocaportul din față, strângând în mână mesajul. Gloria s-a uitat o clipă după el. A luat banda cu date și și-a dorit să știe ce trebuia să facă pentru a reține atenția bărbatului mai mult de o oră sau o noapte.

Cabina lui Jacob era aproape cât o debara, cu un pat pliant îngust, dar îi oferea destulă intimitate. Și-a scos televizorul portabil din dulăpiorul de lângă ușă și l-a pus pe pat.

Nu avea niciun motiv să presupună că Fagin îl căutase cu orice alt scop, în afară de a se arăta sociabil. La urma urmei, îl interesa foarte mult lucrul cu delfinii.

Totuși, de câteva ori, mesajele extratereștrilor nu-i aduseseră decât necazuri. Jacob s-a gândit să nu răspundă celui lăsat de Kanten.

După o clipă de ezitare, a tastat un cod pe ecranul televizorului și s-a rezemat să se adune. Când i se ivea o ocazie, nu putea să reziste tentației de a vorbi cu un extraterestru, oriunde și oricând.

Pe ecran au apărut o serie de semne binare, care i-au dat poziția unității portabile pe care o contacta. Rezervația Baja E.T. Are logică, s-a gândit Jacob. Acolo e biblioteca. Era avertizarea standard împotriva contactului cu extratereștrii prin Persoane Supravegheate. Jacob și-a luat ochii de la ecran, dezgustat. Puncte luminoase de energie statică umpleau spațiul de deasupra păturilor și din fața ecranului și apoi, uite-l pe Fagin, en-replica, stând la câțiva centimetri mai încolo.

Extraterestrul *chiar* arăta ca un broccoli uriaș. Mugurii rotunjiți, albaștri și verzi, formau niște mingi simetrice, sferice, de creștere în jurul trunchiului ca un ciot cu striatii. Ici și colo, se aflau fulgi micuți și cristalini la capătul câtorva ramuri, formând un mănunchi aproape de vârf, în jurul unei bășici invizibile.

Frunzișul se legăna, iar cristalele de lângă vârf sunau la trecerea aerului expirat de creatură.

— Bună, Jacob, a venit prin aer vocea metalică a lui Fagin. Te salut cu bucurie și recunoștință și cu austeră lipsă de formalism asupra căreia ai insistat atât de des.

Jacob s-a străduit să-și rețină râsul. Fagin îi amintea de un străvechi mandarin, atât prin accentul său cântat, cât și pentru protocolul complicat pe care îl folosea chiar și cu cei mai apropiați prieteni.

— Te salut, Prieten-Fagin, și îți doresc numai bine, cu tot respectul. Și acum că asta s-a terminat, și înainte să spui o vorbă, răspunsul e *nu*.

Cristalele au sunat încet.

— Jacob! Ești așa de tânăr, dar atât de perspicace! Îți admir intuiția și capacitatea de a ghici în ce scop te-am contactat!

Jacob a scuturat din cap.

— N-am nevoie de lingușeli și nici de sarcasm bine ascuns, Fagin; insist să vorbesc engleza uzuală cu tine, pentru că e singura mea șansă să nu fiu tras pe sfoară de câte ori am de-a face cu tine. Și știi foarte bine despre ce vorbesc!

Extraterestrul a tremurat, de parcă ar fi ridicat din umeri.

— Ah, Jacob, trebuie să mă înclin în fața voinței tale și să dau dovadă de onestitatea atât de prețuită cu care se mândrește specia ta. E adevărat că există o mică favoare pe care aș avea îndrăzneala să ți-o cer. Dar acum că mi-ai dat deja răspunsul... bazat fără îndoială pe anumite întâmplări neplăcute din trecut, din care majoritatea s-au terminat totuși cu bine... am să închid pur și simplu subiectul. Pot totuși să te întreb cum merge lucrul cu mândra specie a Protejaților „delfini”?

— A, da, treaba merge foarte bine. Am înregistrat mari progrese astăzi.

— Asta-i grozav. Sunt sigur că nu se putea întâmpla fără intervenția ta. Am auzit că munca ta acolo e indispensabilă!

Jacob a scuturat din cap, sătul de laude. Nu știa cum, dar Fagin preluase și de această dată inițiativa.

— Păi, e adevărat că mai înainte am reușit să ajut în problema Sfînxului-Acvtic, dar de atunci n-am mai jucat un rol deosebit. La naiba, oricine ar putea face ce fac eu aici în ultimul timp.

— O, îmi vine foarte greu să cred una ca asta!

Jacob s-a încruntat. Din păcate, era adevărat. Și de acum înainte, munca aici, la Centrul Evoluționist, va fi și mai plictisitoare.

O sută de experți, unii mai pregătiți decât el în psihologia delfinilor, abia așteptau să intervină. Centrul avea probabil să-l țină în continuare, mai mult din recunoștință. Dar voia el cu adevărat să rămână acolo? Oricât de mult îi plăceau delfinii și marea, parcă nu-și mai găsea locul în ultimul timp.

— Fagin, îmi pare rău că am fost așa de nepoliticos la început. Aș vrea să știu de ce ai luat legătura cu mine... cu condiția să înțelegi că răspunsul va fi probabil tot *nu*.

Frunzișul lui Fagin a foșnit.

— Aveam intenția să te invit la o întâlnire amicală în cerc restrâns, cu niște ființe merituoase din diverse specii, să discutăm o problemă importantă de ordin pur intelectual. Întrunirea va avea loc

joia asta, la Centrul pentru Vizitatori din Ensenada, la ora 11. Nu te angajezi cu nimic dacă vii.

Jacob s-a gândit un timp la propunere.

— Extraterestri, zici? Cine sunt? Care este subiectul întrunirii?

— Vai, Jacob, n-am voie să spun, cel puțin nu așa. Detaliile vor trebui să aștepte până vii joi, în caz că vii.

Jacob a devenit imediat suspicios.

— Ia zi, „problema” asta nu e politică, nu-i așa?

— Nu ești departe.

Imaginea extraterestrului era aproape nemișcată. Masa lui verde se vălurea încet, de parcă se gândea.

— N-am înțeles niciodată, Jacob, a reluat până la urmă vocea cântată, de ce un om cu educația ta este atât de puțin interesat de îmbinarea de emoții și nevoi căreia îi spui „politică”. Dacă ar fi o metaforă potrivită, aş zice că am politica „în sânge”. E cu siguranță și cazul tău.

— Nu-mi băga familia în chestia asta! Vreau să știu doar de ce e nevoie să aștept până joi ca să aflu despre ce e vorba.

Kantenul a ezitat din nou.

— Sunt... aspecte ale problemei pe care ar fi cel mai bine să nu le discutăm astfel. Mai multe dintre facțiunile inteligente care se luptă în cultura ta ar putea folosi greșit asemenea informații dacă ar... auzi fără să vrea. Totuși, vreau să te asigur că rolul tău va fi pur tehnic. De cunoștințele tale am avea nevoie, dar și de competențele de care te-ai folosit la Centru.

Rahat! s-a gândit Jacob. Vreți mai mult de atât.

Îl cunoștea pe Fagin. Dacă se ducea la întrunire, Kantenul se va folosi de acest lucru ca să-l bage în cine știe ce aventură ridicol de complicată și periculoasă. Extraterestrul i-o mai făcuse de trei ori în trecut.

În primele două dăți, Jacob nu se supăraseră. Dar atunci era un om cu totul diferit, genul de persoană căreia îi plăceau astfel de lucruri.

Apoi a fost Turnul. Trauma pe care o suferise în Ecuador îi schimbase complet viața. Nu mai voia să treacă niciodată prin așa ceva.

Și totuși, lui Jacob îi venea foarte greu să-l dezamăgească pe bătrânul Kanten. Fagin nu-l mințise niciodată cu adevărat, și era singurul extraterestru pe care îl întâlnise care nu se jena să admire cultura și istoria umană. Din punct de vedere fizic, cea mai ciudată creatură pe care o cunoscuse. Fagin era totodată singurul E.T. care făcuse tot posibilul să-i înțeleagă pe pământeni.

Aș fi în siguranță dacă i-aș spune pur și simplu adevărul, s-a gândit Jacob. Dacă insistă, am să-i spun care e starea sănătății mele mentale – experiențele de autohipnoză și rezultatele ciudate pe care le-am obținut. Va renunța dacă fac apel la corectitudinea sa.

— E-n regulă, a oftat el. Ai câștigat, Fagin. O să fiu acolo. Dar nu te aștepta să fiu eu starul spectacolului.

Râsul lui Fagin a fluierat ca vântul prin pădure.

— Nu-ți face griji din cauza asta, Prieten-Jacob! În spectacolul acesta aparta n-o să fii tu starul!

* * *

Soarele era încă deasupra orizontului când trecea pe puntea superioară către locul în care era ținută Makakai. Steaua se vedea, neclară și portocalie, printre norii împrăștiați dinspre vest – un corp ceresc inofensiv, fără trăsături ieșite din comun. S-a oprit o clipă la balustradă să se uite la culorile amurgului și să tragă în piept aerul sărat al mării.

A închis ochii și a lăsat lumina soarelui să-i încălzească fața, razele pătrunzându-i prin piele, bronzând-o cu blândețe și insistență. Într-un final, a sărit peste balustradă și a coborât pe puntea inferioară. O înviorare plină de energie aproape a luat locul oboselii de peste zi. A început să fredoneze o melodie, fals, bineînțeles.

Un delfin obosit a plutit până la marginea bazinului când a venit el. Makakai l-a întâmpinat cu o poezioară în trinară, rostită prea repede ca s-o înțeleagă, dar părea amabil de răutăcioasă. Ceva despre viața lui sexuală. Delfinii le spusesea oamenilor glume scârboase de mii de ani, înainte ca aceștia să înceapă să-i cultive pentru inteligența și graiul lor, și să-i înțeleagă. Makakai era poate mult mai deșteaptă decât strămoșii săi, dar umorul ei rămânea al unui delfin.

— Ei bine, a spus el. Ghici cine a avut o zi grea.

Delfinul l-a improșcat cu apă, dar nu atât de tare ca de obicei, și a zis ceva care aducea cu „Poooc la tine!”

Dar a venit mai aproape când el s-a aplecat să bage mâna în apă ca s-o salute.

2

Robe și piei

Fostele guverne americane demolaseră tot de pe Fâșia de Graniță cu mulți ani în urmă, pentru a-i supraveghea pe cei ce se duceau în Mexic sau veneau de acolo. Acum se întindea un deșert pe locul în care se aflau odinioară două orașe, unul lângă celălalt.

De la Revoluție și distrugerea tiranicei „Birocrații” a vechilor guverne sindicaliste, autoritățile Confederației făcuseră din zonă o rezervație. Fâșia de Graniță dintre San Diego și Tihuana era acum una din cele mai întinse suprafețe împădurite la sud de Pendelton Park.

Dar lucrurile se schimbau. În timp ce rula cu o mașină închiriată pe autostrada suspendată, Jacob a văzut semne care indicau că șoseaua de centură își relua scopul inițial. Echipe lucrau pe ambele părți ale drumului, tăind copaci și înălțând stâlpi subțiri cu dungi albe și roșii la intervale de o sută de metri la est și vest. Stâlpii erau o rușine. Jacob și-a întors privirea.

Un panou mare, verde cu alb, se zărea acolo unde șirul de stâlpi traversa șoseaua.

*Nouă frontieră: Rezervația de Extratereștri Baja
Locuitori din Tihuana care sunteți Ne-Cetățeni,
Anunțați Primăria pentru generoasa voastră
Primă de Relocare!*

Jacob a scuturat din cap și a mormăit: „Oderint Dum Metuant.” N-au decăt să urască, atât timp cât se tem. Nu contează că o persoană a trăit într-un oraș toată viața. Dacă n-are drept de vot, trebuie să se dea la o parte când vine progresul.

Tihuana, Honolulu, Oslo și încă alte șase orașe urmau să fie incluse când s-au extins din nou Rezervațiile E.T. Cincizeci sau șaiszeci de mii de Supravegheați, atât temporari, cât și permanenți, vor trebui să se mute ca să facă aceste orașe „sigure” pentru vreo mie de extratereștri. Acum nu vor fi mari greutăți, bineînțeles. Majoritatea Pământului era încă interzisă extratereștrilor și Ne-Cetățenii aveau loc din plin. Guvernul oferea și despăgubiri consistente.

Dar erau din nou refugiați pe Pământ.

Orașul reîncepea brusc la capătul sudic al Fâșiei. Majoritatea clădirilor erau în stil spaniol sau renașcentist spaniol, dar, în ansamblu, orașul era caracterizat prin experiențe arhitecturale, ca orice localitate mexicană modernă. Aici se înșiruiau case zugrăvite în alb și albastru. Traficul de ambele părți ale autostrăzii umplea aerul cu un slab zumzet electric.

Peste tot în oraș, panouri metalice verzi și albe, ca acela de la graniță, anunțau schimbarea iminentă. Dar unul de lângă autostradă

fusese mânjit cu vopsea neagră. Înainte să-l piardă din vedere, Jacob a reușit să arunce o privire la cuvintele scrise cu litere inegale, „Ocupație” și „Invazie”.

Un Supravegheat Permanent trebuie să fi făcut asta, s-a gândit el. Un Cetățean era aproape sigur că nu făcuse ceva atât de ciudat, căci avea sute de modalități legale de a-și exprima opinia. Iar un Supravegheat Temporar, condamnat pentru crimă, nu ar fi vrut să-și prelungească sentința. Un Temporar și-ar da seama că va fi cu siguranță prins.

Fără îndoială că un biet Permanent, în pericol de evacuare, își exprimase sentimentele, nepăsându-i de consecințe. Lui Jacob îi era milă de o asemenea ființă. S.P.-ul era probabil deja arestat.

Deși nu îl prea interesa politica, Jacob provenea dintr-o familie de politicieni. Doi dintre bunicii lui ajunseseră eroi în Revoluție, când un mic grup de tehnocrați reușiseră să dea jos Birocrația. Atitudinea familiei față de Legile Supravegherii era una de opoziție vehementă.

În ultimii ani, Jacob se obișnuise să evite amintirile din trecut. Acum, totuși, o imagine i s-a strecurat cu forța în minte.

* * *

Școala de vară din casa clanului Alvarez, pe dealurile de deasupra orașului Caracas... în aceeași casă unde Joseph Alvarez și prietenii lui își făcuseră planurile acum treizeci de ani... acolo era unchiul Jeremy care ținea un curs, iar verii lui Jacob și verii adoptați ascultau cu expresii respectuoase, dar de fapt plictisiți de moarte în acea vară. Și Jacob se foia în colțul cel mai îndepărtat, dorindu-și să se întoarcă în camera lui, la „echipamentul secret” pe care el și sora lui vitregă, Alice, îl strânseseră.

Afabil și încrezător, Jeremy era pe atunci încă la începutul vârstei mijlocii, o voce importantă în Adunarea Confederației. Avea să fie în curând liderul clanului Alvarez, alături de fratele lui mai mare, James.

Unchiul Jeremy le spunea cum decretase vechea Birocrație că toți cei în viață vor fi testați pentru „tendințe violente” și toți cei ce vor pica testul vor fi de atunci înainte monitorizați continuu – Supraveghere.

Jacob își amintea exact cuvintele pe care le rostise unchiul său în acea după-amiază, când Alice intrase pe furiș în bibliotecă, cu fața ei de copilă de doisprezece ani radiind de emoție, de parcă urma să facă ceva nou.

— ... Au făcut mari eforturi să convingă populația, spunea Jeremy cu o voce profundă și tunătoare, că legile vor duce la scăderea numărului de infracțiuni. Și *chiar* au avut efect. Indivizii cu radioemițătoare în spate se gândesc de două ori înainte să le facă necazuri vecinilor. Atunci, ca și acum, Cetățenilor le plăceau mult Legile Supravegherii. Nu le era greu să uite faptul că încălcau orice garanție constituțională tradițională a procesului cuvenit. Cei mai

mulți dintre ei trăiau în țări care nu avuseseră parte de asemenea finețuri. Și, când o greșală din acele legi le-a permis lui Joseph și prietenilor săi să-i alunge în șuturi pe Birocrați – ei bine, Cetățenilor bucuroși le-a plăcut și mai mult testarea pentru Supraveghere. Liderilor Revoluției nu le făcea bine pe atunci să insiste asupra chestiunii. Aveau destule bătaie de cap cu înființarea Confederației...

Lui Jacob îi venea să urle. Uite-l pe bătrânul unchi Jeremey turuind la nesfârșit despre prostiile acelea din trecut, iar Alice – norocoasa de Alice, al cărei rând era să riște mânia bătrânilor și să asculte la derivația pe care o făcuseră de la emițătorul spațial al casei – ce a auzit!

Trebuia să fie o navă stelară! Ar fi doar a treia dintre navele mari și lente care să se întoarcă! Asta ar fi singura explicație posibilă pentru mobilizarea Rezervațiilor Spațiale sau pentru toată agitația din aripa estică, unde își aveau adulții laboratoarele și birourile.

Jeremey tot își expunea ideile, în ciuda lipsei constante de compasiune a publicului, dar Jacob nu-l vedea și nici nu-l auzea. Avea fața împietrită și când s-a aplecat Alice să-i șoptească – nu, era mai mult un icnet de entuziasm – la ureche.

— ... *Extratereștri*, Jacob! Aduc extratereștri cu navele lor! O, Jake, *Vesarius* aduce acasă Mâncăți!

Era prima dată când Jacob auzea acel cuvânt. Se întrebase adesea dacă nu-l inventase Alice. La vârsta de zece ani, își amintea el, nu știa dacă „mâncat” însemna că altcineva era desemnat să fie „mâncat”.

Pe când străbătea străzile din Tihuana, i-a trecut prin minte că nu se răspunsese încă la această întrebare.

În mai multe intersecții importante, un edificiu din colț fusese demolat și înlocuit cu un panou în culorile curcubeului, pe care scria „Popas pentru extratereștri”. Jacob a văzut mai multe omnibuze, care trebuiau să-i transporte pe oameni și pe extratereștrii de trei metri înălțime, care lunecau sau pășeau.

Când a trecut pe lângă Primărie, Jacob a văzut vreo zece „Piei” pichetând-o. Cel puțin arătau ca niște Piei: oameni purtând blănuri și agitând sulite de jucărie din plastic. Cine altcineva s-ar îmbrăca așa pe o astfel de vreme?

A dat mai tare radioul din mașină și a apăsă pe selectorul de voce.

— Știrile locale, a zis el. Cuvinte-cheie: Piei, Primărie, pichetat.

După numai o clipă, o voce mecanică a vorbit din spatele panoului de bord, cu inflexiunile ușor defectuoase ale unui buletin de știri realizat pe computer. Jacob se întreba dacă vor reuși vreodată să obțină un ton normal al vocii.

„Sumarul știrilor.” Vocea artificială avea accent de Oxford. „Sumar: astăzi, 12 ianuarie, 2246, 9:41, bună dimineața. Treizeci și șapte de persoane pichetează Primăria din Tihuana în mod legal.

Plângerea lor înregistrată cere pe scurt extinderea Rezervației pentru Extratereștri. Vă rog să întrerupeți dacă doriți un fax sau o prezentare verbală a manifestului protestatarilor.”

Aparatul s-a oprit. Jacob n-a spus nimic, deja întrebându-se dacă vrea să audă și restul sumarului. Știa foarte bine protestul Pieilor împotriva implicațiilor din Rezervații: că unii oameni, cel puțin, nu erau capabili să se asocieze cu extratereștri.

„Douăzeci și șase din cei treizeci și șapte de membri ai grupului de protestatari poartă transmițătoare de supraveghere”, a continuat vocea. „Restul sunt, bineînțeles, Cetățeni. Comparativ, raportul în Tihuana este de un Supravegheat la o sută douăzeci patru de Cetățeni. Prin comportarea și îmbrăcămintea lor, protestarii puteau fi considerați susținători ai așa-zisei Etici Neolitice, în vorbirea familiară, «Piei». Întrucât niciunul dintre cetățeni n-a invocat dreptul la intimitate, se poate afirma cu siguranță că treizeci din cei treizeci și șapte locuiesc în Tihuana și restul sunt în vizită...”

Jacob a apăsă pe butonul de oprire și vocea s-a stins în mijlocul frazei. Scena din fața Primăriei îi dispăruse de mult din fața ochilor, dar era, oricum, o poveste veche.

Controversa în privința extinderii Rezervației E.T. i-a amintit totuși că trecuseră aproape două luni de când nu îi mai făcuse o vizită unchiului său James din Santa Barbara. Bătrânul bombastic era probabil băgat până peste urechile lui clăpăuge în procese intentate unei jumătăți din Supravegheații din Tihuana. Însă probabil că ar observa dacă Jacob ar pleca într-o călătorie fără să-și ia rămas-bun de la el sau de la alți unchi, mătuși și veri din clanul Alvarez, cel atât de vorbăreț și energic.

O călătorie lungă? Care călătorie lungă? s-a gândit imediat Jacob. Nu mă duc nicăieri!

Dar colțișorul din mintea sa pe care îl rezervase pentru asemenea lucruri mirosise ceva în legătură cu întrunirea la care îl chemase Fagin. Avea senzația că se va întâmpla ceva, dar voia să și-o inhibe. Sentimentele ar fi fost năucitoare, dacă nu le-ar fi cunoscut deja.

A condus mai departe în tăcere. A ieșit în curând din oraș și traficul s-a redus simțitor. Următorii douăzeci de kilometri i-a făcut cu o rază de soare caldă pe braț și o mulțime de îndoieli în minte.

În ciuda neliniștii pe care o simțea în ultimul timp, se codea să admită că era timpul să plece de la Centrul Evoluționist. Lucrul cu delfinii și cimpanzeii era fascinant și mult mai tihnit (după primele săptămâni agitate din timpul afacerii cu Sfinxul-Acvatic) decât fusese fosta lui profesie de criminalist științific. Personalul de la Centru era dedicat muncii sale și, spre deosebire de atâtea alte inițiative de pe Pământ din această perioadă, avea moralul ridicat. Cei ce lucrau acolo făceau cercetări de mare importanță, care nu aveau să fie depășite în curând, nici când Biblioteca Locală din La Paz avea să devină operațională.

Dar cel mai important era că își făcuse prieteni, iar acești prieteni îl ajutaseră în ultimul an, când începuse procesul lent prin care își îmbina porțiuni separate ale minții.

Mai ales Gloria. O să fac ceva în privința ei dacă rămân acolo, și-a spus Jacob. Și mai mult decât culcatul camaraderesc de până acum. Sentimentele fetei deveneau evidente.

Înainte de dezastrul din Ecuador, pierderea suferită care îl adusese la Centru, în căutare de muncă și liniște, ar fi știut ce să facă și ar fi avut curajul necesar. Acum sentimentele lui erau vraște. Se întreba dacă se va mai gândi vreodată și la altceva decât la o simplă aventură.

Trecuseră doi ani lungi de la moartea Taniei. Se simțea singur uneori, cu toată munca, prietenii și jocurile mereu fascinante pe care le juca în mintea lui.

* * *

Terenul a devenit deluros și maroniu. Uitându-se la cactușii care defilau pe lângă el, Jacob s-a rezemat ca să savureze ritmul lent al călătoriei. Chiar și acum, corpul lui se legăna ușor la fiecare mișcare, de parcă mai era pe mare.

Oceanul sclipea albastru dincolo de dealuri. Cu cât șoseaua în serpentine îl ducea mai aproape de locul întâlnirii, cu atât mai mult își dorea să fie pe o barcă acolo departe: să se uite după prima spinare încovoiată și coadă ridicată a Migrației Cenușii a anului, să asculte Cântecul Conducătorului intonat de balene.

A dat ocol unui deal și a ajuns la o parcare pe ambele părți ale șoselei, în care se aflau multe automobile electrice ca al lui. Pe coamele dealurilor erau zeci de oameni.

Jacob a trecut mașina pe banda din dreapta, comutând pe pilotul automat, ca să poată rula încet, fără să se uite mereu la șosea. Ce se întâmpla aici? Doi adulți și mai mulți copii descărcau o mașină pe partea stângă a șoselei, scoțând coșuri de picnic și binocluri. Se vedea bine că erau emoționați. Arătau ca o familie obișnuită care ieșea la iarbă verde într-o zi de lucru, cu excepția faptului că purtau robe argintii scânteietoare și amulete de aur. Majoritatea oamenilor de pe dealul de deasupra erau îmbrăcați la fel. Mulți aveau mici telescoape îndreptate spre ceva de pe șosea care îi era ascuns vederii lui Jacob de dealul din dreapta.

Mulțimea de pe deal purta veșminte și arme de oameni ai peșterilor, precum și panașe. Acești oameni de Cro-Magnon făceau un compromis. Aveau și ei telescoape, dar și ceasuri de mână, radiouri și megafoane, pe lângă securile și sulile de piatră.

Nu era de mirare că acele două grupuri stăteau pe dealuri diferite. Singurul lucru asupra căruia erau de acord Robele și Pieile era ura pentru Carantina Extraterestră.

O pancartă uriașă se întindea pe toată lățimea șoselei, în vârful dintre acele două dealuri.

REZERVAȚIA DE EXTRATEREȘTRI BAJA CALIFORNIA

Supravegheații nu sunt admiși fără autorizație
Pe voi, cei care veniți prima oară aici,
vă rugăm să vă opriți la Centrul pentru Vizitatori
Niciun fel de fetișuri sau veșminte neolitice,
Vă rugăm,
Intrarea „Pieilor” pe la Centrul pentru Vizitatori.

Jacob a zâmbit. „Ziarele” avuseseră o zi de teren din pricina ultimei dispoziții. Erau desene animate pe toate canalele, care îi înfățișau pe vizitatorii Rezervației obligați să-și dea jos pieile, în timp ce doi extraterestri arătând ca niște șerpi se uitau la ei aprobator.

Mașinile parcate se îngrămădeau toate spre vârf. Când a ajuns și Jacob acolo, i-a apărut în fața ochilor Bariera.

Pe fâșia mare de teren sterp ce se întindea de la est la vest era un alt șir de stâlpi albi cu roșu, acesta complet. Culoarele dispăruseră de pe mulți dintre ei. Praful acoperise lămpile rotunde din vârfurile lor.

Omniprezenții polițiști acționau aici ca un fel de filtru, permițându-le Cetățenilor să intre și să iasă nestingheriți din Rezervația Extraterestrilor, dar avertizându-i pe Supravegheați să rămână afară și pe extraterestri să nu iasă. Era o amintire tristă a faptului pe care majoritatea oamenilor o ignorau: majoritatea ființelor umane aveau transmitătoare implantate în corp, pentru că și mai mulți nu aveau încredere în ei. Cei mai mulți nu voiau să existe niciun contact între extraterestri și cei „înclinați spre violență”, lucru dovedit în urma testului psihologic.

În aparență, Bariera își făcea treaba foarte bine. Mulțimile aflate de ambele părți s-au înghesuit în față, iar costumele au devenit mai extravagante, dar o parte din gloată s-a oprit chiar la nord de posturile de pază. Unii din rândul Robelor sau al Pieilor erau probabil Cetățeni, dar erau de partea prietenilor lor – din politețe sau poate ca o formă de protest.

Mulțimile erau impresionate la nord de barieră. Aici Robele și Pieile agitau pancarte pe lângă mașinile care treceau repede pe lângă ei.

Jacob rămăsese pe pilotul automat și se uita în jurul lui, punându-și mâna streășină la ochi ca să-i protejeze, bucurându-se de spectacol.

Un tânăr de la stânga, înfășurat din cap până-n picioare într-o robă din satin argintiu, a ridicat o pancartă pe care scria: „Și omenirea a evoluat: verii noștri extraterestri – afară!”

Pe partea cealaltă a șoselei, chiar în fața lui, o femeie agita o pancartă înfiptă într-o sulică: „Am făcut-o singuri... Mâncății – afară de pe Pământ!”

Pe scurt, era o controversă. Întreaga lume aștepta să vadă dacă aveau dreptate adeptii lui Darwin sau ai lui Von Däniken. Robele și Pieile nu erau decât fanaticii din cele două tabere care împărțiseră

omenirea în două curente filosofice. Problema: cum a apărut *homo sapiens* ca o ființă gânditoare?

Sau asta era *tot* ce reprezentau Robele și Pieile?

Primul grup ducea iubirea pentru extratereștri aproape până la o frenezie pseudo-religioasă. O xenofilie isterică?

Neoliticii erau înnebuniți după îmbrăcămintea oamenilor peșterilor și străvechea lor înțelepciune; erau oare strigătele lor „pentru eliberarea de sub influența extratereștrilor” bazate pe ceva mai fundamental – frică de necunoscut, puterea extratereștrilor? Xenofobie?

De un lucru era Jacob sigur. Atât Robele, cât și Pieile aveau resentimente. Resentimente față de politica prudentă de compromis a Confederației față de extratereștri. Resentimente față de Legea Supravegherii, care îi ostraciza pe atât de mulți dintre ei.

Resentimente față de o lume în care omul nu-și mai știa sigur originile.

* * *

Un bătrân nebărbierit i-a atras atenția lui Jacob. Se ghemuia la marginea șoselei, sărea pe loc și arăta spre pământul dintre picioarele lui, strigând în praful stârnit de mulțime. Jacob a încetinit când l-a văzut apropiindu-se.

Bărbatul purta o geacă de blană și pantaloni de piele cusuți manual. Strigătele și săriturile lui au devenit mai frenetice pe măsură ce se apropia Jacob de el.

— Caca-Caca! țipa de parcă rostea o insultă groaznică. A făcut spume la gură și a arătat din nou spre pământ. Caca-Caca! Caca-Caca!

Uimit, Jacob a încetinit mașina, aproape oprind-o.

Ceva i-a zburat pe lângă cap, venind din stânga, și s-a izbit de geamul din dreptul locului de lângă șofer. S-a auzit o bufnitură pe acoperiș și, în câteva secunde, o salvă de pietricele loveau mașina, bătând monoton în urechile lui.

A tras repede în sus geamul din stânga lui, a decuplat pilotul automat și a pornit în trombă. Metalul și plasticul puțin rezistente din care era făcută mașinuța se îndoiau ori de câte ori o lovea un proiectil. Deodată, au apărut la geamurile laterale fețe cu priviri răutăcioase și lacome; fețe de tineri duri, cu mustăți lungi. Pe când Jacob accelera, tinerii alergau pe lângă mașină, bătând în vehicul cu pumnii și țipând.

Cu Bariera la doar câțiva metri, Jacob a pufnit în râs și a hotărât să afle ce voiau. A încetinit un pic și s-a întors să-l întrebe pe omul care alerga în dreptul lui, un adolescent îmbrăcat ca un erou de literatură științifico-fantastică din secolul XX. Mulțimea de pe marginea șoselei era o masă neclară de pancarte și costume.

Înainte să apuce să deschidă gura, mașina a fost zguduită de un șoc puternic; a apărut o gaură în parbriz și un miros de ars s-a răspândit înăuntru.

Jacob a accelerat spre Barieră. Șirul de stâlpi albi cu roșu a trecut rapid pe lângă el și s-a trezit deodată singur. În oglinda retrovizoare a văzut mulțimea adunându-se. Tinerii strigau în timp ce el se îndepărta, ridicându-și pumnii din mânecile ample ale robelor futuriste. Jacob a rânjit și a deschis geamul să le facă semn cu mâna.

Oare cum o să explic asta centrului care mi-a închiriat mașina? s-a întrebat el. Să le zic că am fost atacat de forțele Imperiului Ming sau o să mă creadă dacă le spun adevărul?

Nu se punea problema să cheme poliția. Forțele locale nu vor putea să facă nimic dacă nu se va începe cu urmărirea Supravegheaților. Și se vor pierde cu siguranță câteva transmițătoare de supraveghere din atât de multe. În afară de asta, Fagin îi ceruse să fie discret când vine la întrunire.

A coborât geamurile să lase briza să împrăstie fumul. A atins gaura din parbriz cu vârful degetului mic și a zâmbit amuzat.

De fapt, ți-a plăcut, nu? s-a gândit el.

Una era să te lași în voia unui flux de adrenalină și alta să *râzi* de pericol. Exaltarea din timpul încăierării de la Barieră l-a îngrijorat pe Jacob mai mult decât ciudata violență a mulțimii... o reminiscență din trecut.

A trecut un minut sau două, apoi s-a auzit un sunet de la panoul de bord.

Și-a ridicat privirea. Un autostopist? Mai încolo pe șosea, la mai puțin de un kilometru distanță, un om de pe margine îndrepta un GPS spre lumina farurilor. Două rucsacuri erau jos lângă el.

Jacob a ezitat un pic, dar aici, în interiorul Rezervației, nu aveau voie decât Cetățenii. A tras pe dreapta, la doar câțiva metri de om.

Tipul i se părea cunoscut. Era un omuleț roșu în obraji, într-un costum sobru gri-închis, iar burta îi tremura când a cărat cele două rucsacuri grele până la mașina lui Jacob. Fața îi era transpirată când s-a aplecat peste portiera din dreptul locului de lângă șofer și s-a uitat înăuntru.

— O, Doamne, ce căldură! a gemut el. Vorbea engleza standard cu un accent puternic. Nu-i de mirare că nu folosește nimeni un GPS! a continuat el, ștergându-și fruntea cu o batistă. Conduc prea repede ca să prindă o undă slabă, nu-i așa? Dar îmi pari cunoscut, cred că ne-am mai întâlnit pe undeva. Eu sunt Peter LaRoque sau... Pierre, dacă vrei. Sunt de la *Les Mondes*.

Jacob a tresărit.

— Așa. Da, LaRoque. Ne-am mai întâlnit. Eu sunt Jacob Demwa. Hai, urcă, nu merg decât până la Centrul pentru Vizitatori, dar poți să iei un autobuz de acolo.

Spera că nu i se citeau sentimentele pe față. De ce nu-l recunoscuse pe LaRoque când rula încă? Poate nu s-ar fi oprit.

Deși nu avea mai nimic împotriva omului... în afară de orgoliul său teribil și cantitatea lui inepuizabilă de opinii, pe care le împărtășea oricui de fiecare dată când i se ivea ocazia. În multe

privințe, era probabil o personalitate fascinantă. Se bucura cu siguranță de influență în presa dănikenită. Jacob citise mai multe articole ale lui LaRoque și îi plăcea stilul lui, chiar dacă nu și conținutul.

Dar LaRoque fusese jurnalistul care se ținuse după el după ce rezolvase misterul Sfinxului-Acvtatic, însă unul dintre cei mai lipsiți de tact. Ultimul reportaj din *Les Mondes* îi fusese totuși favorabil și foarte bine scris pe deasupra. Dar nu meritase osteneala.

Jacob se bucura că presa nu fusese în stare să-l găsească după eșecul din Ecuador, nenorocirea de la Turnul Vanilla. Pe atunci n-ar fi putut să-l suporte pe LaRoque.

Nici acum nu-i venea să creadă că LaRoque vorbea cu un accent „Origine” atât de vădit. Era chiar mai pronunțat decât ultima dată când se întâlniseră, dacă așa ceva era posibil.

— Demwa, da, desigur! a exclamat omul. Și-a îngrămadit bagajele pe bancheta din spate și s-a urcat în mașină. Creatorul și furnizorul de aforisme! Un *connaissanceur* al misterelelor! Probabil că ești aici ca să joci puzzle cu nobilii noștri oaspeți interplanetari? Sau poate vrei să consulți Marea Bibliotecă din La Paz?

Jacob a trecut din nou pe pilot automat, dorindu-și să știe cine începuse mania aceea cu „Accentul Originilor Naționale”, ca să-l poată strânge de gât.

— Am venit aici să fac muncă de consultanță și printre angajatorii mei sunt și extratereștri, dacă asta vrei să spui. Dar nu pot să intru în detalii.

— A, da, deci e strict secret! LaRoque i-a făcut cu degetul, amuzat. N-ar trebui să tachinezi așa un jurnalist! Din treaba ta pot să fac și eu o afacere! Dar cu siguranță te întrebi ce poate să-l aducă pe cel mai bun reporter de la *Les Mondes* în locul ăsta dezolant, nu?

— De fapt, a zis Jacob, mă interesează mai mult cum ai ajuns să faci autostopul *în mijlocul* acestei pustietăți.

LaRoque a oftat.

— Un loc dezolant, într-adevăr! Ce trist că nobilii extratereștri care ne vizitează sunt blocați aici și în alte locuri pustii ca Alaska ta!

— Și Hawaii, și Caracas, și Sri Lanka, Capitoliile Confederației, a spus Jacob. Dar cum ai ajuns...

— Cum am ajuns să fiu trimis aici? Da, sigur, Demwa! Dar poate ne amuzăm cu renumitele tale talente deductive. Poate ghicești, nu?

Jacob și-a reținut un mormăit. S-a întins în față să decupleze pilotul automat și să apese cu mai multă putere pedala de accelerație.

— Am o idee mai bună, LaRoque. Dacă nu vrei să-mi spui de ce stăteai aici, în acest ținut pustiu, poate ai bunăvoința să dezlegi un mister pentru mine.

Jacob i-a descris scena de la Barieră. A omis sfârșitul violent, sperând că reporterul nu observase gaura din parbriz, dar i-a descris cu grijă purtarea omului care stătea ghemuit.

— Dar bineînțeles! a exclamat LaRoque. Îmi faci treaba mai ușoară! Cunoști inițialele cuvintelor pe care le-ai folosit, „Supravegheat Permanent”, nu? O clasificare oribilă care îi refuză omului drepturile fundamentale, de a fi părinte, de a vota...

— Uite ce e, sunt de acord. Nu mai trebuie să spui nimic.

Jacob s-a gândit o clipă. Ce era cu inițialele?

— A... cred că înțeleg.

— Da, bietul om nu făcea decât să se apere. Voi, Cetățenii, îi spuneți Pi-Pi... Așa că nu e drept să vă acuze că sunteți Docili și Domesticiti? Ergo caca-caca!

Jacob a râs fără să vrea. Șoseaua intra în curbe.

— Mă întreb de ce erau strânși toți acei oameni la Barieră. Păreau să aștepte pe cineva.

— La Barieră? a repetat LaRoque. A, da. Am auzit că asta se întâmplă în fiecare joi. Mâncății de la Centru se urcă pe dealuri să se uite la Ne-Cetățeni, iar aceștia, la rândul lor, coboară să se zgâiască la Mâncăți. Ciudat, nu? Nu se știe care din părți are pâinea și cuțitul!

Șoseaua a înconjurat un deal și apoi le-a apărut în față destinația.

Centrul pentru Vizitatori, la câțiva kilometri nord de Ensenada, era un complex întins de locuințe ale extratereștrilor, muzee publice și, ascunse în spate, barăci ale patrulelor de graniță. În fața unei parări mari era clădirea principală, unde cei veniți pentru prima oară luau lecții despre Protocolul Galactic.

Centrul era situat pe un mic podiș, între autostradă și ocean, cu vedere panoramică asupra ambelor. Jacob a parcat aproape de intrarea principală.

Pe LaRoque, roșu la față, îl frământa un gând. Și-a ridicat brusc privirea.

— Știi, glumeam atunci când vorbeam de pâine și cuțit. Doar făceam o glumă.

Jacob a dat din cap, întrebându-se ce era cu omul. Ciudat.

Imagine mentală

Jacob l-a ajutat pe LaRoque să-și ducă bagajele la autobuz, apoi a înconjurat clădirea principală să caute un loc unde să se așeze afară. Mai erau zece minute până la începerea întrunirii.

Pe partea care dădea spre micul port, a găsit o curte interioară cu arbori umbroși și mese pentru picnic. A ales o masă pe care să stea și și-a pus picioarele pe bancă. Atingerea plăcilor reci de ceramică și briza dinspre ocean i-au pătruns prin haine, făcând să-i dispară roșeața de pe piele și transpirația din îmbrăcăminte.

A stat liniștit câteva minute, lăsându-și mușchii încordați ai umerilor și șalelor să se relaxeze, vrând să scape de încordarea condusului. Și-a îndreptat privirea spre o bărcuță cu pânze, colorată într-un verde mai intens decât al oceanului. Apoi a intrat în transă.

Plutea. Unul câte unul, examina lucrurile pe care le revelau simțurile, apoi le lăsa în pace. Se concentra asupra mușchilor, unul câte unul, să elimine senzațiile și tensiunea. Încetul cu încetul, mâinile și picioarele i-au amortit și i s-au părut departe.

O furnicătură în coapsă persista, dar mâinile i-au rămas în poală până le-a luat de acolo din proprie voință. Mirosul sărat al mării era plăcut, dar îl și distrăgea. L-a făcut să dispară. A întrerupt zgomotul bătailor inimii, ascultându-l foarte atent până când a devenit prea familiar ca să-i mai atragă atenția.

Așa cum făcea de doi ani, Jacob și-a condus transa spre o fază cathartică, în care imaginile veneau și plecau într-o durere tălmăduitoare, ca două piese tăiate pe care încerca să le unească la loc. Era un proces care nu-i plăcuse niciodată.

Era singur, aproape. Tot ce mai rămăsese erau vocile de pe fundal, murmurând foarte încet frânturi de fraze aproape de neînțeles. La un moment dat, a crezut că îi aude pe Gloria și pe Johnny discutând aprins despre Makakai, apoi chiar pe Makakai spunând ceva nerespectuos într-o trinară stricată.

Dădea afară cu blândețe fiecare sunet, așteptând unul care a venit, ca de obicei, cu o impetuozitate previzibilă: vocea Taniei strigând ceva ce el nu reușea să înțeleagă, în timp ce cădea pe lângă el, cu brațele întinse. Încă o mai auzea pe când cădea restul de treizeci de kilometri până la pământ, devenind o particulă, apoi dispăruse... tot strigând.

Vocea firavă s-a stins de asemenea, dar de această dată l-a lăsat mai tulburat ca de obicei.

O versiune violentă, exagerată, a incidentului de la Zona de Graniță i-a trecut repede prin minte. Brusc, era înapoi – de această dată, stătea în mijlocul Supravegheaților. Un bărbat cu barbă, îmbrăcat ca un Șaman Pict, îi întindea cu insistență un binoclu.

Jacob l-a luat și s-a uitat unde i-a arătat omul. Imaginea era deformată de valurile de căldură ce se ridicau de pe autostradă, un

autobuz care mergea s-a oprit de cealaltă parte a unui rând de stâlpi cu dungi roșii și albe ce se întindeau până la orizont. Toți stâlpii păreau să ajungă până la soare.

Imaginea a dispărut. Cu o indiferență exersată, Jacob a rezistat tentației de a se gândi la ceva și și-a lăsat mintea să i se golească complet de gânduri.

Tăcere și întuneric.

A rămas în transă profundă, lăsând în seama ceasului lui biologic să-i semnaleze când se apropia timpul să iasă. Se mișca încet printre imagini care nu aveau simboluri și nici înțelesuri de mult cunoscute, care să eludeze descrierea sau amintirea, căutând cu răbdare cheia despre care știa cu siguranță că e acolo și că o va găsi într-o zi.

Timpul era acum un lucru ca oricare altul, pierdut într-un coridor mai adânc.

* * *

Întunericul liniștit a fost brusc străpuns de o durere acută care a ajuns dincolo de izolarea minții lui. I-a luat o clipă, o eternitate, care trebuie să fi durat o sutime de secundă, s-o localizeze. Durerea era o lumină albastră și strălucitoare ce părea să lovească prin pleoapele închise în ochii lui sensibilizați de hipnoză. După o clipă, înainte să poată reacționa, a dispărut.

Jacob s-a luptat un moment cu starea de confuzie. A încercat să se concentreze doar asupra revenirii la starea conștientă, în timp ce o serie de întrebări tulburătoare îi apăreau în minte ca niște becuțe luminoase.

Ce artefact al subconștientului fusese lumina albastră? O particică de activitate nervoasă care se apără cu atâta strășnicie trebuie să însemne necaz! Ce teamă reprimată scotea la iveală?

În timp ce devenea conștient, i-a revenit auzul.

Percepea pași în fața lui. Îi distingea de sunetul vântului și al mării, dar în transă păreau scoși de niște picioare de struț încălțate cu mocasini.

Transa profundă s-a terminat în sfârșit, la câteva secunde după apariția subiectivă a luminii. A deschis ochii. Un extraterestru înalt stătea în fața lui, la câțiva metri distanță. Prima lui impresie a fost de înălțime, albeață și ochi roșii enormi.

Pentru o clipă, totul din jurul lui a părut să se încline.

Jacob s-a prins cu mâinile de masă și i s-a făcut negru în fața ochilor când s-a sprijinit. A închis ochii.

Ce transă! s-a gândit. Mă simt ca și cum mi-a crăpat capul, a căzut prin Pământ și a ieșit în partea opusă!

S-a frecat la ochi cu o mână, apoi s-a uitat încă o dată în sus, cu prudență.

Extraterestrul era tot acolo. Era umanoid, înalt de doi metri. Corpul zvelt îi era acoperit aproape în întregime cu o lungă robă

argintie. Măinile, împreunate în față în Atitudinea de Așteptare Respectuoasă, erau lungi, albe și lucioase.

Pe gâtul subțire avea un cap mare și rotund, aplecat în față. Ochii îi erau roșii, fără pleoape, în formă de coloană, iar buzele lui erau enorme. Dominau fața, pe care câteva alte mici organe serveau unor scopuri necunoscute lui Jacob. Această specie era nouă pentru el.

Ochii îi sclipeau de inteligență.

Jacob și-a dres glasul. Încă se mai lupta cu valurile de amețală.

— Scuză-mă... Deoarece n-am făcut prezentările... nu știu cum trebuie să-ți spun, dar bănuiesc c-ai venit aici să mă vezi, nu?

Capul mare și alb s-a înclinat mult, în semn de aprobare.

— Ești cumva din grupul cu care m-a rugat Kanten Fagin să mă întâlnesc?

Extraterestrul a dat din nou din cap.

Cred că asta înseamnă „da”, și-a spus Jacob. Mă întreb dacă poate vorbi, poate cu ajutorul vreunui mecanism inimaginabil ascuns în spatele buzelor sale enorme.

Dar de ce doar stătea creatura acolo? Era oare ceva în atitudinea ei...?

— Să presupun oare că specia ta este una protejată și aștepți permisiunea de a vorbi?

„Buzele” i s-au deschis un pic, iar Jacob a zărit ceva alb și strălucitor. Extraterestrul a dat iar din cap.

— Atunci vorbește, te rog! Noi, oamenii, nu prea ținem la protocol. Cum te cheamă?

Vocea îi era surprinzător de profundă. Prin gura abia deschisă, pronunța cuvintele sâsâit.

— Mă cheamă Culla, domnule. Mulțumesc. Am fost trimisă să mă asigur că nu v-ați rătăcit. Dacă vreți să veniți cu mine, ceilalți vă assteaptă. Sau, dacă preferați, puteți continua să meditați până la ora convenită.

— Nu, să mergem, sigur că da.

Jacob s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic. A închis ochii o clipă, să-și limpezească mintea de ultimele resturi de transă. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să pună în ordine ce se întâmplase cât fusese sub hipnoză, dar asta mai putea să aștepte.

— Arată-mi drumul.

Culla s-a întors și s-a îndreptat spre Centru cu un mers încet, ușor, ieșind pe una dintre ușile laterale.

Extraterestrul părea să aparțină uneia din speciile „protejate” – a cărei perioadă de angajare la categoria „protectoare” era încă în curs. O asemenea rasă era considerată inferioară în ierarhia galactică. Jacob, încă nedumerit de complexitatea treburilor galaxiei, se bucura că, dintr-o întâmplare norocoasă, omenirea câștigase un loc mai bun, chiar dacă nesigur, în respectiva ierarhie.

Culla l-a condus la etaj, ajungând în fața unei uși mari de stejar. A deschis-o pe neașteptate și a intrat înaintea lui Jacob în sala

de ședințe.

Jacob a văzut două ființe umane și, în afară de Culla, alți doi extraterestri: unul scund și cu blană, celălalt și mai mic, arătând ca o șopârlă. Stăteau pe perne, între niște plante decorative și un bovindou cu vedere spre golf.

Jacob a încercat să-și pună în ordine impresiile despre extraterestri înainte să-l observe ei, dar a reușit s-o facă doar cu o clipă înainte să-i rostească unul dintre ei numele.

— Prietene-Jacob! Ce drăguț din partea ta să vii și să-ți petreci timpul cu noi!

Era vocea cântată a lui Fagin. Jacob s-a uitat repede prin încăpere.

— Fagin, unde...?

— Sunt aici.

S-a mai uitat o dată la grupul de la fereastră. Oamenii și extraterestrul cu blană se ridicau în picioare. Extraterestrul-șopârlă a rămas pe pernița lui.

Jacob s-a uitat mai bine și a descoperit că una din „plantele decorative” era Fagin. Frunzișul argintiu din vârful bătrânului Kanten suna încet, de parcă era briză.

Jacob a zâmbit. Fagin prezenta o problemă de câte ori se întâlneau. Cu umanoizii, te uitai după o față sau ceva care să îndeplinească același scop. De obicei, nu-ți lua mult timp să găsești, în trăsăturile ciudate ale unui extraterestru, o zonă asupra căreia să te concentrezi.

Exista aproape întotdeauna o parte anatomică la care învățai să te adresezi ca fiind sediul conștiinței celuilalt. La oameni și la majoritatea extraterestrilor, acel loc erau ochii.

Un Kanten nu are ochi. Jacob bănuia că părțile argintii care scoteau sunete de zurgălăi erau receptorii de lumină ai lui Fagin. Și dacă era așa, asta tot nu-l ajuta. Trebuia să te uiți la Fagin în întregime, nu doar într-un punct al ființei sale. Asta l-a făcut pe Jacob să se întrebe care era cea mai mare improbabilitate: că îl plăcea pe extraterestru în ciuda acestui handicap sau că nu se simțea în largul lui cu el, în ciuda anilor de prietenie care îi lega.

Corpul lui Fagin, alcătuit din frunze de culoare închisă, a venit de la fereastră, făcând o serie de răsuciri care evidențiau noduri de rădăcini. Jacob s-a înclinat destul de formal în fața lui și a așteptat.

— Jacob Alvarez Demwa, ființă umană, ul-Delfin-ul-Cimpanzeu, fii bine venit. Îi place acestei biete ființe să te perceapă astăzi din nou.

Fagin vorbea clar, dar cu un cântat necontrolat care îi făcea accentul să pară un amestec de suedeză și cantoneză. Kantenul ar fi vorbit mai bine limba delfinilor sau trinară.

— Fagin, a-Kanten, ab-Linten-ab-Siqul-ul-Nish, Mihorki Keephu. Mă bucur să te văd din nou.

Jacob s-a înclinat în fața lui.

— Aceste ființe venerabile au venit să facă schimb de înțelepciune cu tine, Prietene-Jacob, a spus Fagin. Sper că ești

pregătit pentru prezentări formale.

Jacob s-a străduit să se concentreze asupra numelor complicate ale speciilor fiecărui extraterestru cel puțin la fel de mult ca asupra înfățișării lor. Patronimele și numeroasele nume de protejat spuneau multe despre statutul fiecăruia. I-a făcut semn lui Fagin să înceapă.

— Acum te voi prezenta oficial lui Bubbacub, a-Pil, ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber-ul-Gello-ul-Pring, de la Institutul Bibliotecii.

Unul dintre extratereștri a făcut un pas înainte. Imaginea mentală inițială a lui Jacob a fost a unui ursuleț cenușiu cu patru labe. Dar botul mare și genele dese din jurul ochilor dezmințeau o asemenea impresie.

Acesta era Bubbacub, directorul bibliotecii locale! Biblioteca locală din La Paz a înghițit aproape toată balanța comercială slabă pe care Pământul o acumulase de la contact. Chiar și așa, mare parte din efortul prodigious de a adapta o micuță bibliotecă „suburbană” la referenți umani a fost donat de imensul Institut Galactic al Bibliotecii, în chip de acțiune caritabilă menită să ajute rasa umană „înapoiată” să ajungă la același nivel cu restul galaxiei. Ca șef al filialei, Bubbacub era unul din cei mai importanți extratereștri de pe Pământ! Și numele speciei sale indica un statut înalt, mai înalt chiar decât al lui Fagin!

Acel „ab”, ceva-către-al patrulea, însemna că specia lui Bubbacub fusese educată să simtă de o alta, care, la rândul ei, fusese crescută de alta și tot așa, până la începuturile mitice ale Strămoșilor... și că patru dintre generațiile „paterne” încă trăiau în galaxie. Să provii dintr-un asemenea lanț era un statut important în cultura galactică difuză, ale cărei specii răspândite în spațiu (eventual, doar cu excepția omenirii) fuseseră dezvoltate dintr-o sălbăticie semiinteligentă de o rasă anterioară care călătorea prin spațiu.

Acel „ul” plus ceva clar arăta că rasa Pil protejase, la rândul ei, două noi culturi originale. Și asta însemna un statut.

Singurul lucru care împiedicase ca rasa umană „orfană” să fie batjocorită de galactici era faptul că omul dezvoltase două noi specii inteligente înainte ca *Vesarius* să fi intrat în contact cu civilizațiile extraterestre acasă, pe Pământ.

* * *

Extraterestrul a schițat o plecăciune.

— Eu sunt Bubbacub.

Vocea părea artificială. Venea de la un disc care îi atârna Pilului de gât.

Un Vodor! Deci rasa Pil avea nevoie de ajutor artificial ca să vorbească engleza. Din simplitatea aparatului, mult mai mic decât cele folosite de vizitatorii extratereștri, ale căror limbi materne erau niște ciripituri și cârâieli, Jacob a bănuț că Bubbacub putea de fapt să pronunțe cuvintele umane, însă într-o bandă de frecvență pe care

oamenii nu o auzeau. A hotărât să presupună că ființa aceea îl putea auzi.

— Eu sunt Jacob. Bine ai venit pe Pământ!

Apoi a dat din cap.

Gura lui Bubbacub s-a deschis brusc și s-a închis de câteva ori, fără să scoată niciun sunet.

— Mulțumesc, a bâzâit Vodorul în cuvinte scurte, parcă tăiate. Sunt mulțumit că am venit aici.

— Și eu mă bucur să-ți fiu de folos ca gazdă. Jacob s-a înclinat puțin mai adânc decât o făcuse Bubbacub la venirea lui.

Extraterestrul părea satisfăcut și a făcut un pas înapoi.

Fagin a reluat prezentările.

— Aceste ființe merituoase sunt din rasa ta.

O crenguță și un mănunchi de petale au făcut un gest vag în direcția celor două ființe umane.

Un domn cu părul cărunt, îmbrăcat într-un costum de stofă, stătea lângă o mulătră înaltă, de vârstă mijlocie, dar arătoasă.

— Acum o să te prezint pe tine, a continuat Fagin, în maniera neoficială preferată de oameni. Jacob Demwa, îți fac cunoștință cu doctor Dwayne Kepler, din expediția „Exploratorii Soarelui”, și cu doctor Mildred Martine, de la Catedra de Parapsihologie a Universității La Paz.

Fața lui Kepler era dominată de o mustață deasă în furculiță. A zâmbit, dar Jacob era prea uimit ca să răspundă amabilității lui cu mai mult decât un cuvânt monosilabic.

Expediția „Exploratorii Soarelui”! Cercetările de pe Mercur și din cromosfera solară fuseseră o minge de fotbal în Adunarea Confederației în ultimul timp. Facțiunea „Adaptare și Supraviețuire” spunea că n-avea rost să se cheltuiască atât de mulți bani pentru niște cunoștințe care puteau fi găsite la bibliotecă, fondurile putând fi alocate mai multor savanți șomeri aici pe Pământ pentru proiecte realizabile. Facțiunea „Independenților” își alesese calea până acum, în ciuda abuzurilor făcute de presa dänikenită.

Dar lui Jacob *ideea* în sine de a trimite oameni și nave în interiorul unei stele i se părea o nebunie fără margini.

— Kant Fagin era entuziast când ni te-a recomandat, a spus Kepler. Șeful expediției „Exploratorii Soarelui” a zâmbit, dar ochii îi erau roșii. Avea cearcăne umflate, probabil din cauza zbuciumului interior. I-a strâns lui Jacob mâna într-ale sale și a vorbit repede. Vocea îi era profundă, dar nu putea ascunde un tremurat. Am venit pe Pământ pentru scurtă vreme. Ne-am rugat ca Fagin să te convingă să te întâlnești cu noi și dorința ni s-a împlinit. Sperăm din tot sufletul să ni te alături pe Mercur și să beneficiem de experiența ta în privința contactelor dintre specii.

Jacob a tresărit. O, nu, de data asta n-ai să reușești, monstru plin de frunze! Voia să se întoarcă și să se uite urât la Fagin, dar până și un minim de decență între oameni îi cerea să fie politicos cu aceste ființe și să converseze un pic cu ele. Totuși, Mercur!

Fața doctoriței Martine s-a luminat de un zâmbet plăcut, însă arăta un pic plictisită când el i-a strâns mâna.

Jacob nu știa dacă poate s-o întrebe ce legătură are parapsihologia cu fizica solară, dar Fagin i-a luat-o înainte.

— Scuzați-mă că intervin, dar e un lucru considerat în general acceptabil în conversații relaxate între oameni când apare o pauză. Mai este o ființă merituoasă de prezentat.

Hopa! s-a gândit Jacob. Sper că Mâncatul ăsta nu e dintre cei hipersensibili. S-a întors spre locul în care stătea extraterestrul cu aspect de șopârlă, lângă un perete cu mozaic multicolor. Se ridicase de pe pernă, iar acum venea spre ei pe cele șase picioare ale lui. Avea sub un metru lungime și cam douăzeci de centimetri înălțime. A trecut pe lângă el fără să-i arunce nicio privire și a luat-o înainte să se frece de piciorul lui Bubbacub.

— Hmm, a făcut Fagin. *Ăsta* e un animal de companie. Ființa vrednică de laudă pe care o veți cunoaște imediat este stimabilul protejat care v-a adus în această încăpere.

— Vai, îmi pare rău. Jacob a zâmbit, apoi s-a străduit să pară serios.

— Jacob Demwa, ființă umană, ul-Delfin-ul-Cimpanzeu, te rog să faci cunoștință cu Culla, un Pring, ab-Pil-ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber, asistentul lui Bubbacub la bibliotecă și reprezentant al bibliotecii în cadrul proiectului „Exploratorii Soarelui”.

După cum se așteptase Jacob, numele era alcătuit doar din patronime. Pringii nu aveau protejați proprii. Erau totuși din neamul Pring/Soro. Într-o zi vor avea un statut înalt ca membri ai acestei vechi și puternice descendențe. Observase că specia lui Bubbacub provenea și ea din Puber/Soro și ar fi vrut să-și poată aminti dacă Pila și Pring erau protector și protejat.

Extraterestrul a făcut un pas înainte, dar nu i-a întins mâna. Mâinile sale erau lungi, ca niște tentacule cu șase degete la capetele brațelor lungi și subțiri. Păreau fragile. Culla avea un miros slab de fân abia cosit, care nu era deloc neplăcut.

Ochii enormi, ca niște coloane, au scăpărat în timp ce Culla s-a înclinat pentru prezentarea oficială. „Buzele” extraterestrului s-au deschis, arătând o pereche de chestii albe, strălucitoare, ca niște măsele, una sus și alta în fundul gurii. Buzele parțial prehensile s-au închis, măselele de porțelan alb atingându-se cu un „clac”.

Acela nu putea fi un gest prietenos, indiferent de unde venea, și-a spus Jacob, înfiorându-se. Extraterestrul probabil că își arăta colții enormi ca să imite un zâmbet uman. Priveliștea deranja și intriga totodată. Jacob s-a întrebat la ce îi serveau. Și spera că acel Culla își va ține... gura închisă pe viitor.

Dând încet din cap, a spus:

— Eu sunt Jacob.

— Eu sunt Culla, domnule, a răspuns extraterestrul. Pământul tău esste foarte plăcut.

Ochii mari și roșii erau acum posomorâți. Culla s-a îndepărtat.

Bubbacub i-a condus înapoi la pernele de lângă fereastră. Micul Pil s-a întins într-o poziție înclinată, cu mâinile simetrice atârându-i peste marginile pernei. „Animalul de companie” l-a urmat și s-a făcut colac lângă el.

Kepler s-a aplecat în față și a vorbit șovăielnic.

— Îmi pare rău că te-am răpit de la munca dumitale importantă, domnule Demwa. Știu că ai foarte mult de lucru... sper doar c-o să te conving că... mica noastră problemă merită să-i consacri ceva timp și este demnă de talentele dumitale. Măinile doctorului Kepler stăteau împreunate în poală.

Dr. Martine se uita la chipul serios al lui Kepler cu o expresie răbdătoare și ușor amuzată. Erau acolo nuanțe care îl deranjau pe Jacob.

— Doctore Kepler, Fagin trebuie să-ți fi spus că, de la moartea soției mele, am renunțat la meseria de „detectiv”, iar acum sunt foarte ocupat, poate prea mult, ca să fac o călătorie lungă în spațiu...

Lui Kepler i-a căzut fața. Expresia lui a devenit atât de tristă, că Jacob s-a emoționat brusc.

— ... Totuși, deoarece Kant Fagin este un tip intuitiv, am să ascult pe oricine mi-o prezintă și voi decide dacă această expediție merită osteneala.

— O să ți se pară interesantă, cu siguranță! Am spus întotdeauna că ne trebuie cineva cu o viziune proaspătă. Și, bineînțeles, acum că Mandatarii noștri sunt de acord să aducem niște consultanți...

— Uite ce e, Dwayne, a zis dr. Martine. Nu ești corect. Am venit aici pe post de consultant acum șase luni, iar Culla ne-a adus serviciile bibliotecii chiar mai înainte. Acum Bubbacub a acceptat să sporească sprijinul bibliotecii pentru proiect și să vină personal cu noi pe Mercur. Cred că Mandatarii sunt mai mult decât generoși.

Jacob a oftat.

— Aș vrea să-mi spună cineva în ce constă treaba asta. De exemplu, dumneata, dr. Martine, poate îmi zici ce ai de făcut... pe Mercur. I-a fost greu să pronunțe numele expediției „Exploratorii Soarelui”.

— Sunt consultant, domnule Demwa. Am fost angajată să fac teste psihologice și parapsihologice atât echipajului, cât și mediului de pe Mercur.

— Presupun că și ei au legătură cu problema menționată de dr. Kepler.

— Da. La început s-a crezut că fenomenele erau o înșelătorie sau o halucinație colectivă. Am eliminat ambele posibilități. E clar că sunt reale și au loc în cromosfera Soarelui. În ultimele luni, am conceput experimente psihologice pe care să le facem în cufundările solare. Am dat o mână de ajutor și ca terapeut câtorva membri ai expediției; stresul presupus de acest gen de cercetări solare și-a spus cuvântul în multe cazuri.

Martine părea competentă, dar era ceva în atitudinea ei care nu-i plăcea lui Jacob. Frivolitate, poate. Jacob se întreba de ce natură era relația ei cu Kepler. Era ea și terapeuta *lui* personală?

Pentru asta sunt eu aici, să satisfac capriciul unui om bolnav, dar măreț, care nu se poate opri? Ideea nu era prea atrăgătoare. Nici perspectiva de a se lăsa implicat în politică.

Bubbacub, șeful bibliotecii locale de pe Pământ – de ce s-a implicat oare într-un proiect obscur al pământenilor? În unele privințe, micul Pil era cel mai important E.T. de pe planetă, în afară de ambasadorul Tymbrinienilor, iar Institutul Bibliotecii condus de el, cea mai mare și mai influentă organizație galactică, făcea Institutul Progresului al lui Fagin să pară insignifiant. A spus oare Martine că pleacă și el spre Mercur?

Bubbacub se uita fix în tavan, părând să ignore conversația. Gura i se mișca de parcă ar fi cântat ceva pe o frecvență inaudibilă pentru oameni.

Ochii strălucitori ai lui Culla îl priveau ținând pe micul șef al bibliotecii. Poate că auzea cântecul sau și el se plictisise de discuție.

Kepler, Martine, Bubbacub, Culla... N-am crezut niciodată că voi fi într-o cameră în care *Fagin* să fie creatura cea mai puțin ciudată!

Kantenul foșnea prin apropiere. Fagin era vizibil surescitat. Jacob se întreba ce putuse interveni în proiectul „Exploratorii Soarelui” care să-l entuziasmeze atât de tare.

— Doctore Kepler, poate îmi fac timp să vă ajut... poate. Jacob a ridicat din umeri. Dar, mai întâi, ar fi drăguț din partea voastră să-mi spuneți despre ce este vorba!

Kepler s-a luminat la față.

— Dar nu ți-am spus deja? O, Doamne! Cred că am evitat să mă gândesc la asta în aceste zile... doar m-am învârtit în jurul subiectului, ca să spunem așa.

S-a îndreptat de spate și a tras o gură zdravănă de aer.

— Domnule Demwa, se pare că Soarele e bântuit.

PARTEA A II-A

În Preistorie și în vremuri îndepărtate, Pământul a fost vizitat de ființe necunoscute venind din spațiu. Aceste ființe necunoscute au creat inteligența umană printr-o mutație genetică intenționată. Extraterestrii i-au înnobilit pe hominizi „cu propria lor imagine”.

De aceea, noi le semănăm lor și nu ei nouă.

Erich Von Däniken, *Amintiri despre viitor*

Sublimele activități mentale, ca religia, altruismul și moralitatea, toate au evoluat și au o bază fizică.

Edward O. Wilson, *Despre natura umană*,
Harvard University Press

Imagine virtuală

Bradbury era o navă nouă. Folosea o tehnologie mult mai avansată decât predecesoarele ei de pe liniile comerciale, propulsându-se de la nivelul mării cu propria sa forță, în loc să decoleze din vârful unuia din „Turnurile” ecuatoriale, lansată sub un balon uriaș. *Bradbury* era o sferă enormă, masivă, după standardele anterioare.

Era prima călătorie a lui Jacob la bordul unei nave propulsate de știința veche de miliarde de ani a Galacticilor. Se uita din salonul de primă mână cum se îndepărta Pământul și Baja California devenea mai întâi o coastă cafenie ce despărțea două mări, apoi doar un deget de-a lungul țărmului mexican. Priveliștea îți tăia respirația, dar te și dezamăgea un pic. Bubuitul accelerației unui avion supersonic sau măreția lentă a unui zbor în balon erau mai romantice. În cele câteva ocazii în care părăsise Pământul înainte, înălțându-se și întorcându-se cu balonul, urmărise cu privirea alte nave, strălucitoare și rapide, pe când pluteau până la Centrala Electrică sau se înapoiau în interiorul presurizat al unuia din Turnuri.

În niciunul din marile Turnuri nu te plictiseai. Pereții subțiri din teracotă care susțineau construcțiile de patruzeci de kilometri înălțime la presiunile de la nivelul mării erau acoperiți cu picturi murale uriașe, copiate după revistele din secolul XX. Nu aveai deloc claustrofobie acolo.

Totuși, Jacob se bucura că e pe *Bradbury*. Într-o zi, avea să viziteze Turnul de Ciocolată de pe vârful Muntelui Kenya, mânat de nostalgie. Dar pe celălalt, din Ecuador – Turnul de Vanilie –, Jacob spera să nu-l mai vadă niciodată.

Nu conta că marele turn era la o aruncătură de băț de Caracas. Nu conta că ar fi primit ca un erou, în caz că se ducea vreodată acolo, ca omul care salvase o minune a ingineriei de pe Pământ, impresionându-i până și pe Galactici.

Salvarea Turnului îl costase pe Jacob viața soției sale și o porțiune din minte. Prețul fusese mult prea mare.

Pământul devenise un disc vizibil când s-a dus Jacob la bar să se uite. Deodată, avea nevoie de companie. Nu simțise asta când se imbarcase. Îi fusese foarte greu să-și ceară scuze că îi părăsea pe Gloria și pe ceilalți de la Centru. Makakai făcuse o criză. Majoritatea materialelor de cercetare în fizica solară nu veniseră încă și aveau să-i fie trimise pe Mercur. În cele din urmă, se băgase într-o încurcătură, întrebându-se cum de se lăsase convins să se alăture expediției.

Acum a luat-o pe coridorul principal de la ecuatorul navei, până a găsit barul aglomerat, slab luminat. Ajuns acolo, s-a strecurat printre grupurile de oameni care discutau și beau, până la teighea.

Cam patruzeci de persoane, dintre care mulți erau angajați cu contract pe perioadă determinată și urmau să facă munci specializate pe Mercur, se înghesuiau la bar. Majoritatea, care băuseră vârtos, vorbeau tare cu cei de lângă ei sau se uitau în gol. Pentru unii, plecarea de pe Pământ nu era lucru ușor.

Câțiva extratereștri stăteau pe perne în colțul rezervat lor. Unul, un Cynthian cu blană lucioasă și ochelari groși de soare, ședea în fața lui Culla, al cărui cap mare se înclina în tăcere pe când sorbea încântat cu un pai pus între buzele lui enorme din ceva ce părea să fie o sticlă de votcă.

Mai mulți oameni stăteau lângă extratereștri, atitudine tipică xenofililor care sorbeau orice cuvânt auzit întâmplător din conversația extratereștrilor și care așteptau cu nerăbdare ocazia de a le pune întrebări.

Jacob s-a gândit să străbată mulțimea ca să ajungă în colțul extratereștrilor. Poate că îl cunoștea pe Cynthian. Dar erau prea mulți oameni la capătul încăperii. Așa că a hotărât să-și ia o băutură și să vadă dacă a început cineva să depene povești.

În curând s-a alăturat unui grup care îl asculta pe un inginer de mine spunând o poveste exagerată, dar fascinantă, despre explozii și salvări în minele hermețiene de adâncime. Deși trebuia să-și încordeze auzul ca să prindă ceva în gălăgia aceea, Jacob putea totuși să ignore durerea de cap... cel puțin, suficient ca să asculte istorisirea până la sfârșit, când cineva l-a împuns cu un deget în spate și el a tresărit.

— Demwa? Ești chiar tu? a strigat Pierre LaRoque. Ce noroc! Vom călători împreună și acum știu că voi avea cu cine să schimb vorbe de duh!

Reporterul purta o robă strălucitoare. Un PurSmok albastru se înălța în aer din pipa din care trăgea cu poftă.

Jacob a încercat să zâmbească, dar, cum l-a călcat cineva pe picior, nu i-a ieșit decât un scrâșnet printre dinți.

— Salut, LaRoque. De ce te duci pe Mercur? Oare cititorii tăi nu sunt mai interesați de săpăturile din Peru sau...

— Sau de alte dovezi concludente că strămoșii noștri primitivi au fost cultivați de astronauți din vechime? l-a întrerupt LaRoque. Da, Demwa, astfel de dovezi vor fi în curând atât de copleșitoare, încât până și Pieile și scepticii din Consiliul Confederației vor vedea că greșesc!

— Văd că porți și tu Robă.

Jacob a arătat înspre tunică argintie a lui LaRoque.

— Port *roba* Societății Däniken în ultima mea zi pe Pământ, în cinstea strămoșilor care ne-au dat puterea de a călători în spațiu.

LaRoque și-a mutat pipa și băutura într-o mână, iar cu cealaltă și-a îndreptat lanțul de aur cu medalion care îi atârna la gât.

Jacob s-a gândit că gestul era un pic prea teatral pentru un bărbat în puterea vârstei. Roba și bijuteriile păreau efeminate, în contrast cu manierele grosolane ale francezului. Trebuia să

recunoască, totuși, că se potriveau cu accentul său revoltător de afectat.

— Las-o baltă, LaRoque! Chiar și tu trebuie să recunoști că am ajuns în spațiu prin propriile noastre forțe și i-am descoperit pe extratereștri, nu ei pe noi.

— Nu recunosc nimic! a răspuns reporterul cu înflăcărare. Când ne vom dovedi demni de Protectorii care ne-au dăruit inteligență în trecutul îndepărtat, când ei ne vor recunoaște, atunci vom ști cât de mult ne-au ajutat pe ascuns în toți acești ani!

Jacob a ridicat din umeri. Nu era nimic nou în controversa dintre Piei și Robe. Unii susțineau că omul ar trebui să fie mândru de moștenirea lui unică, ca rasă ce a evoluat singură, dobândindu-și inteligența de la Natură în savane și pe țărmurile Africii de Est. Ceilalți afirmau cu tărie că *homo sapiens* – exact ca oricare altă rasă de sofonți – făcea parte dintr-un lanț evolutiv, genetic și cultural, ce ajungea până în trecutul mitic al galaxiei, în vremea Protectorilor.

Mulți, ca și Jacob, erau neutri în acest conflict al teoriilor, dar omenirea și rasele ei protejate așteptau cu interes rezultatul. Arheologia și paleontologia deveniseră noi hobby-uri răspândite după Contact.

Totuși, argumentele lui LaRoque erau așa de vechi, că puteau fi folosite la crutoane. Iar durerea lui de cap se accentua.

— Asta-i foarte interesant, LaRoque, i-a spus, trecând pe lângă el. Poate vorbim despre asta altă dată...

Dar reporterul nu terminase încă.

— Spațiul e plin de patos neanderthalian, știi. Oamenii de pe navele noastre preferă să poarte piei de animale și să mârâie ca maimuțele! Nu pot să-i sufere pe Strămoși și își bat joc tot timpul de oamenii raționali cu atitudine supusă.

LaRoque și-a exprimat punctul de vedere agitându-și pipa în direcția lui Jacob. Acesta s-a dat înapoi, încercând să rămână politic, dar fără să reușească prea bine.

— Ei bine, acum cred că mergi prea departe, LaRoque. Adică vorbești despre astronauți! Stabilitatea emoțională și politică sunt criterii de bază în selecția lor...

— Aha! Exact ce nu știi despre lucrurile pe care abia le-ai pomenit! Glumești, nu? Știu câte ceva despre stabilitatea emoțională și politică a astronauților! O să-ți vorbesc odată despre asta, a continuat el. Într-o zi, întreaga poveste va ieși la iveală, despre planul Confederației de a ține o mare parte din omenire departe de rasele mai vechi și de moștenirea lor din stele! Toți sărmanii care „nu sunt de încredere”! Dar până atunci va fi prea târziu să oprească scurgerea de informații!

Reporterul a pufăit și a expirat un nor de PurSmok albastru în direcția lui Jacob, care a simțit că-l apucă amețeala.

— Da, LaRoque, cum spui tu. Va trebui să-mi zici mai multe cândva.

A dat să plece.

LaRoque s-a uitat urât o clipă, apoi a zâmbit și l-a bătut ușurel pe spate pe Jacob, după care s-a îndreptat spre ușă.

— Da, a zis el. Am să-ți spun totul despre asta. Dar acum mai bine te întinzi puțin. Nu arăți deloc bine! Pa!

L-a mai bătut o dată pe spate și s-a strecurat la bar.

Jacob s-a dus la cel mai apropiat bocaport și și-a lipit fruntea de geam. Era rece, așa că i s-a mai calmat puțin durerea de cap. Când a deschis ochii să se uite afară, Pământul nu se mai vedea... doar un câmp mare de stele, strălucind în întuneric fără să pâlpâie. Cele mai luminoase erau înconjurată de raze de difracție, pe care el le putea lungi sau scurta mijindu-și ochii. În afară de strălucirea intensă, impresia nu era diferită de aceea pe care o aveai când te uitai noaptea la stele în deșert. Nu pâlpâiau, dar erau aceleași stele.

Jacob știa că ar trebui să simtă mai mult. Când erau văzute din spațiu, stelele trebuiau să fie mai misterioase, mai... „filosofice”. Unul dintre lucrurile pe care și le amintea cel mai bine din adolescență era vuietul nopților cu stele. Nu era deloc ca zgomotul făcut de ocean pe care îl auzea acum prin hipnoză. Fusesse ca niște vise dintr-o altă viață, pe jumătate uitate.

* * *

I-a găsit pe dr. Kepler, Bubbacub și Fagin în salonul principal. Kepler l-a invitat lângă ei.

Grupul se instalase în cerc pe niște perne, lângă bocaporturile panoramice. Bubbacub avea la el o ceașcă de ceva care părea, după miros, un lichid otrăvitor.

Șirul de bocaporturi de la marginea curbată a navei era întrerupt în salon de un disc circular, ca o enormă fereastră rotundă, din podea până în tavan. Partea plată ieșea în afară cu aproximativ treizeci de centimetri.

Orice ar fi fost înăuntru, era ascuns cu un panou bine fixat.

— Ne bucurăm că ai reușit să vii cu noi, a rostit Bubbacub prin Vodor.

Se întinsese pe una dintre perne și, după ce a vorbit, și-a băgat botul în ceașcă, ignorându-i pe Jacob și pe ceilalți. Jacob se întreba dacă Pilul încerca să fie sociabil sau era fermecător în mod natural. Jacob se gândea la Bubbacub ca fiind un „el”, pentru că nu avea idee care era sexul lui. Deși Bubbacub nu avea nimic pe el, în afară de Vodor și un buzunăraș, ce vedea Jacob din anatomia extraterestrului mai mult îl nedumerea. De exemplu, învățase că Pili erau ovipare și nu își alăptau copiii. Dar un rând din ce păreau a fi mameloane erau plasate ca nasturii unei cămăși, de la gât până în zona inghinală. Nu putea să le ghicească scopul. Datanetul nu le menționa. Jacob comandase un rezumat mai complet de la bibliotecă.

Fagin și Kepler vorbeau despre istoria navelor solare. Vocea Kantenului era înfundată, pentru că frunzișul lui de sus și bășica atingeau panourile de izolație fonică din tavan. Jacob spera că Fagin

nu era predispus la claustrofobie. Dar atunci, de ce le era frică legumelor vorbitoare? Să fie mâncate, așa bănuia. Se întreba care erau obiceiurile sexuale ale unei rase care făcea dragoste prin intermediul unui fel de bondar domesticit.

— Apoi aceste minunate improvizații, a spus Fagin, făcute cu un pic de ajutor din exterior, v-au dat posibilitatea să trimiteți cutii cu instrumente în fotosferă! Asta-i de-a dreptul impresionant și mă mir că, în anii petrecuți aici, n-am știut niciodată de această aventură a voastră din perioada de dinainte de Contact!

Kepler radia.

— Trebuie să înțelegi că proiectul bathysferei a fost doar... începutul, cu mult înainte de epoca mea. Când s-a dezvoltat propulsia laser la navele interstelare de dinainte de Contact, acestea au putut să lanseze navete-robot care puteau pluti și, prin termodinamica laserului cu temperatură înaltă, au reușit să elibereze căldura în exces și să răcească interiorul sondei.

— Atunci, mai aveți puțin până să trimiteți oameni!

Kepler a zâmbit trist.

— Bine, poate. Planurile erau făcute. Dar să trimiți ființe spre Soare și să le aduci înapoi implica mai mult decât căldură și gravitație. Cel mai mare obstacol era turbulența! Ar fi grozav să vedem dacă am rezolvat problema. Ochii lui Kepler au scăpărat o clipă. Erau planuri.

— Dar *Vesarius* a găsit apoi nave tymbrimene pe Cygnus, a zis Jacob.

— Da. Așa că nu vom afla niciodată. Planurile erau schițate când eram eu copil. Acum sunt complet demodate. Și probabil că e la fel de bine... Ar fi fost pierderi inevitabile, poate victime, dacă o făceam fără stază... Controlul trecerii timpului este acum cheia expediției „Exploratorii Soarelui”, și nu m-aș plânge de rezultate. Savantul s-a întunecat brusc la față. Asta e, până acum.

Kepler a tăcut și și-a lăsat ochii în pământ. Jacob s-a uitat la el o clipă, apoi și-a pus mâna la gură și a tușit.

— Dacă tot vorbim despre asta, am observat că nu există nicio referire la Strigoii din Soare în Datanet și nici în vreo cerere specială de la bibliotecă... și am un permis 1-AB. Mă întrebam dacă îmi poți da câteva din rapoartele tale referitoare la subiect să le studiez în timpul călătoriei.

Kepler și-a ferit privirea de a lui Jacob, părând nervos.

— Nu suntem încă pregătiți să facem publice informațiile despre Mercur, domnule Demwa. Sunt... considerente de ordin politic legate de această descoperire care vor întârzia informarea ta până ajungem la bază. Sunt sigur că acolo toate întrebările tale vor găsi răspuns.

Părea cu adevărat jenat, așa că Jacob a hotărât s-o lase baltă pentru moment. Dar nu era semn bun.

— Cred că îmi pot permite să adaug o informație, a intervenit Fagin. A mai fost o altă expediție în inima Soarelui de când ne-am întâlnit, Jacob, și ni s-a spus că s-a observat doar prima și cea mai

prozaică specie de Solarieni. Nu a doua varietate, care i-a provocat doctorului Kepler atâtea griji.

Jacob era încă nedumerit de explicațiile grăbite pe care le dăduse Kepler despre cele două tipuri de creaturi solare văzute până acum.

— Să înțeleg că acel tip era erbivor?

— Nu erbivor! a intervenit Kepler. Magnetovor. Se hrănește cu energia câmpului magnetic. Acest tip este, de fapt, mai bine înțeles, dar...

— Ajunge! Te rog să mă ierți pentru întrerupere, dar trebuie să fim discreți. Se apropie un străin.

Crengile de sus ale lui Fagin au foșnit, atingând tavanul.

Jacob s-a întors să se uite la ușă, un pic șocat că acel *ceva* îl făcuse pe Fagin să întrerupă pe cineva în mijlocul unei propoziții. Și-a dat seama cu tristețe că era alt semn că nimerise într-o situație politică tensionată și încă nu cunoștea niciuna dintre reguli.

Nu aud nimic, s-a gândit el. Apoi l-a văzut pe Pierre LaRoque stând în prag, cu un pahar de băutură în mână, cu fața lui sănătoasă mai roșie ca de obicei. Zâmbetul i s-a lărgit pe față când i-a zărit pe Fagin și pe Bubbacub. A intrat și l-a bătut jovial pe spate pe Jacob, insistând să fie prezentat imediat celorlalți.

Jacob s-a stăpânit să nu ridice din umeri.

A făcut încet prezentările. LaRoque era impresionat și s-a înclinat adânc în fața lui Bubbacub.

— Ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber! Și cei doi protejați, ce erau ei, Demwa? Jello și ceva? Sunt onorat să cunosc în persoană un sofont din neamul Soro! Am studiat limbile strămoșilor voștri, despre care poate vom demonstra într-o zi că au fost și ai noștri! Limba Soro seamănă cu protosemita și cu protobantu!

Genele lui Bubbacub s-au zbârlit deasupra ochilor. Pilul, prin Vodor, a glăsuț într-un grai complicat, plin de aliterații și ininteligibil. Apoi fălcile extraterestrului s-au deschis și s-au închis repede de câteva ori și s-a auzit un mârâit strident, pe jumătate amplificat de Vodor.

Din spatele lui Jacob, Fagin a răspuns pe un glas tunător și sacadat. Bubbacub s-a întors cu fața la el, cu ochii lui negri scăpărând scântei pe când răspundea printr-un mârâit din gât, tăind aerul cu un braț solid în direcția lui LaRoque. Răspunsul cântat al Kantenului i-a trimis lui Jacob fiori reci pe șira spinării.

Bubbacub a făcut stânga-mprejur și a ieșit cu pași apăsați din încăperea, fără să le mai adreseze oamenilor niciun cuvânt.

Perplex, LaRoque a rămas tăcut o clipă. Apoi s-a uitat la Jacob, stânjenit.

— Da' ce-am făcut, spune-mi, te rog!

Jacob a oftat.

— Poate că nu-i place să i se spună că e văr cu tine, LaRoque. Apoi s-a întors spre Kepler, dornic să schimbe subiectul. Savantul se uita fix la ușa pe care ieșise Bubbacub. Doctore Kepler, dacă nu ai informații precise la bord, poate îmi dai niște texte fundamentale

de fizică solară și unele despre istoria misiunii „Exploratorii Soarelui”?

— Aș fi încântat să ți le pun la dispoziție, domnule Demwa. Kepler a dat din cap. O să ți le trimit pe seară.

Părea că se gândește la altceva.

— Și mie! a strigat LaRoque. Sunt reporter acreditat și cer informații despre faimoasa dumitale inițiativă, domnule director!

După o clipă de uimire, Jacob a ridicat din umeri. Trebuia să i le dea lui LaRoque. Obrăznicia se confunda ușor cu îndrăzneala.

Kepler a zâmbit, de parcă nu auzise.

— Poftim?

— Mare aroganță! Acest proiect al dumitale, „Exploratorii Soarelui”, care necesită bani ce s-ar putea investi în amenajarea deșerturilor sau într-o bibliotecă mai mare pentru lumea noastră! *Inutilitatea* înseamnă a studia ce alții mai buni au înțeles înainte ca noi să fi fost maimuțe!

— Uite ce e, domnule, Confederația a alocat fonduri pentru asemenea cercetări...

Kepler a roșit.

— Cercetări! De fapt, cercetări reluate. Cercetezi din nou ceea ce se găsește deja în Bibliotecile Galaxiei și ne faci de rușine pe toți, considerându-i pe oameni niște proști!

— LaRoque... a început Jacob, dar omul n-avea de gând să tacă.

— Și Confederația asta a voastră! Îi pune pe Strămoși în rezervații, ca pe indienii din America pe vremuri! Nu permite accesul oamenilor în biblioteca locală! Îngăduie să se continue absurditatea asta pentru care râd toți de noi, această pretenție la inteligență spontană!

Kepler a dat înapoi în fața vehemenței lui LaRoque. S-a albit ca varul și s-a bâlbâit.

— Nu... cred...

— LaRoque! Hai, încetează odată!

Jacob l-a apucat de umăr și l-a tras spre el, să-i șoptească repede ceva la ureche.

— Hai, omule, doar nu vrei să ne faci de râs în fața acestui venerabil Kanten Fagin, nu?

Reporterul a făcut ochii mari. Peste umărul lui Jacob, vedea cum frunzișul de sus al lui Fagin foșnea de agitat ce era. În cele din urmă, LaRoque a lăsat ochii în pământ.

Să fie a doua oară stânjenit, probabil că asta îi era de ajuns. A îngăimat niște scuze extraterestrului și, uitându-se urât la Kepler, și-a luat rămas-bun.

— Mulțumesc pentru efectele speciale, Fagin, a spus Jacob după plecarea lui LaRoque.

I s-a răspuns cu un fluierat scurt și profund.

5

Refracție

La patruzeci de milioane de kilometri, Soarele era un iad înlăntuit. Clocotea în spațiul negru, nu mai era discul strălucitor pe care copiii de pe Pământ îl cred veșnic și, fără să vrea, își feresc ochii de el. Suprafața de milioane de kilometri te atrăgea. Simțai dorința irezistibilă de a te uita, dar era periculoasă.

De pe *Bradbury*, părea de forma unui bănuț ținut la aproximativ jumătate de metru de ochi. Spectrul era prea intens ca să fie suportat fără protecție. Să „arunci o privire” acestui astru, așa cum o făceai uneori de pe Pământ, însemna să orbești. Căpitanul a ordonat ca ecranele de stază ale navei să fie polarizate și bocaporturile panoramice închise.

Fereastra cu filtru optic din marea sală nu avea jaluzele, pentru ca pasagerii să-l examineze pe Dătătorul de Viață fără să le fie afectați ochii.

Jacob s-a oprit în fața ferestrei rotunjite pe când se îndrepta noaptea târziu spre automatul de cafea, pe jumătate trezit dintr-un somn agitat în cabina lui micuță. S-a uitat în gol câteva minute, fără nicio expresie pe față, încă numai pe jumătate conștient, până l-a făcut să tresară o voce sâsâită.

— Așșșă arată sssoarele tău de la afeliul orbitei lui Mercur, Jacob.

Culla stătea la una dintre mesele de joc din holul slab luminat. Chiar în spatele extraterestrului, peste un rând de automate, pe un ceas de perete scria 04:30, cu cifre strălucitoare.

Vocea somnoroasă lui Jacob era groasă și răgușită.

— Am... hm... suntem atât de aproape?

Culla a dat din cap afirmativ.

— Așssa e.

Molarii extraterestrului erau ascunși în fundul gurii. Buzele lui mari și cutate erau strânse și scoteau câte un fluierat de fiecare dată când încerca să pronunțe un „s” lung în engleză. În lumina slabă, ochii lui reflectau lumina roșie de la fereastra panoramică.

— Mai avem doar două zile până ajungem, a zis extraterestrul.

Avea brațele încrucișate pe masa din fața lui. Faldurile desfăcute ale robei sale argintii acopereau jumătate din suprafață.

Clătinându-se puțin, Jacob s-a întors să se uite din nou prin bocaport. Globul solar pâlăia în fața ochilor lui.

— Te simți bine? l-a întrebat Pringul îngrijorat, dând să se ridice.

— Nu, nu, te rog. Jacob a ridicat o mână să-l oprească. Sunt doar amețit. N-am dormit de ajuns. Am nevoie de o cafea.

Și-a târșăit picioarele spre automate, dar s-a oprit la jumătatea drumului, s-a întors, s-a uitat din nou la imaginea soarelui-cuptor.

— E roșu! a mormăit el, surprins.

— Să-ți spun eu de ce pe când îți iei cafeaua? a întrebat Culla.

— Da. Te rog.

Jacob s-a întors spre automatele negre cu gustări și băuturi, căutând locul prin care curge cafea.

— Fereassstra cu filtru optic nu permite decât pătrunderea luminii monocrome, a spus Culla. E făcută din multe plăci; unele care polarizează și altele care încetinesc lumina. Sssunt rotite unele față de altele pentru a regla cu finețe lungimea de undă care sssă pătrundă prin geam. Essste un mecanisssm fin, deși foarte demodat după ssstandardele galactice... ca unul din ceasssurile elvețiene pe care le mai poartă unii oameni în era electronicii. Când poporul tău va ajunge un specialisst al Bibliotecii, un asstfel de... Rube Golberg?... va fi arhaic.

Jacob s-a aplecat în față să se uite cu atenție la cel mai apropiat automat. Părea o mașină de cafea. Avea o ușiță transparentă și în spatele ei o mică platformă cu un grătar de scurgere la fund. Acum, dacă apăsa butonul corect, o ceașcă de unică folosință va cădea pe platformă, apoi, printr-un tub mecanic, va curge șuvoiul de băutură neagră pe care o dorea.

Cu vocea lui Culla zumzându-i în urechi, Jacob scotea sunete politicoase.

— Of, așa, da, înțeleg.

În partea stângă, unul dintre butoane era luminat în verde. Din impuls, a apăsat pe acesta.

S-a uitat la mașină, confuz. Acum! S-a auzit un bâzâit și un poc! Uite ceașca! Acum... ce naiba?

O pastilă mare, galben cu verde, a căzut în ceașcă.

Jacob a ridicat ușița și a scos cana. După o secundă, un șuvoi de lichid fierbinte s-a revărsat în spațiul gol unde fusese recipientul, dispărând în scurgerea de dedesubt.

Neîncrezător, Jacob s-a uitat încruntat la pastilă. Orice ar fi fost, cafea nu era. S-a frecat pe rând la fiecare ochi cu încheietura mâinii stângi. Apoi a aruncat o privire acuzatoare la butonul pe care apăsase.

Avea o etichetă pe care a văzut-o doar acum: „Nutrient de sinteză pentru E.T.” Sub etichetă ieșea un card de computer dintr-o fantă de date. Cuvintele „Pring: Supliment de dietă – Complex de proteine Coumarin” erau tipărite pe unul dintre capete.

Jacob s-a uitat repede la Culla. Extraterestrul își continua explicația, cu fața la fereastra cu filtru optic. Culla a fluturat o mână înspre strălucirea dantescă a Soarelui, ca să-și sublinieze cuvintele.

— Aceasssta e acum linia roșie alfa a hidrogenului, a spus el. O linie ssspectrală foarte utilă. În loc sssă fim copleșiți de cantități enorme de lumină de la toate nivelurile Sssoarelui, ne putem uita doar la regiunile în care hidrogenul elementar abssoarbe sau emite mai mult decât normal...

Culla a arătat înspre suprafața pătată a Soarelui. Era acoperită de mici pete roșu-închis și arcuri cu pene.

Jacob citise despre ele. Arcurile cu pene erau „filamentele”. Văzute în spațiu, la limbul solar, erau proeminente care fuseseră observate de când a fost folosit telescopul în timpul unei eclipse. Culla probabil că explica felul în care aceste obiecte erau văzute frontal.

Jacob s-a gândit o vreme. Pe parcursul călătoriei, de la plecarea de pe Pământ, Culla se ferise să ia mesele cu altcineva. Tot ce făcea uneori era să soarbă niște votcă sau bere cu un pai. Cu toate că nu le dăduse nicio explicație, Jacob presupunea că ființa avea niște restricții culturale care nu-l lăsau să mănânce în public.

Hai, gândește-te, și-a zis el, cu toți colții ăia în loc de dinți, *ar putea* fi cam neplăcut. Se pare că l-am întrerupt când își lua micul dejun, iar el e prea politicos să-mi zică.

A mai privit tableta care era tot în ceașca din mâna lui. Și-a pus pastila în buzunarul de la geacă, a strivit ceașca și apoi a aruncat-o într-un coș de gunoi din apropiere.

Acum vedea butonul cu eticheta „Cafea – neagră”. A zâmbit cu tristețe. Poate era mai bine să sară peste cafea și să nu riște să-l ofenseze pe Culla. Deși extraterestrul nu protestase, *stătuse întors* cu spatele în timp ce Jacob umbla la automate.

Culla și-a ridicat privirea în timp ce Jacob se apropia de el. A deschis puțin gura, iar omul a zărit o strălucire de porțelan alb.

— Ești mai puțin... amețit acum? a întrebat extraterestrul amabil.

— Da, mulțumesc... mulțumesc și pentru explicații. Am crezut întotdeauna că Soarele e un loc destul de neted și frumos... în afară de pete solare și proeminente. Dar cred că, de fapt, e destul de complicat.

Culla a dat din cap aprobator.

— Doctor Kepler este expertul. O sssă primesssti explicații mai bune de la el când ai sssă te cufunzi cu noi.

Jacob a zâmbit politicos. Ce bine educați erau acești Emisari Galactici! Oare când Culla dădea din cap, era un gest personal? Sau era oare ceva ce fusese învățat să facă în anumite momente și locuri în prezența oamenilor?

Să te cufunzi cu noi?

A hotărât să nu-i ceară lui Culla să repete remarca. Mai bine să nu-mi forțez norocul, s-a gândit el.

A început să caște. Și-a amintit tocmai la timp să pună mâna la gură. Cine știe ce o însemna un astfel de gest pe planeta Pringilor!

— Păi, Culla, cred că o să mă întorc la mine în cabină și să încerc să mai dorm puțin. Mulțumesc pentru conversație.

— Ești cât ssse poate de bine venit printre noi, Jacob. Noapte bună.

Și-a târșăit picioarele pe hol și abia a ajuns în pat înainte să adoarmă.

6

Încetinire si difracție

O lumină blândă, sîdefie, pătrundea prin bocaporturi, iluminând fețele celor care se uitau la Mercur care plutea sub nava în coborâre.

Aproape toți cei care nu aveau sarcini de îndeplinit erau în sala cea mare, reținuți la șirul de ferestre de frumusețea teribilă a planetei. Vorbeau încet, și conversațiile se purtau în mici grupuri strânse la fiecare bocaport. În cea mai mare parte a timpului, singurul sunet pe care l-a auzit Jacob era un pârâit slab pe care nu reușea să-l identifice.

Suprafața planetei era dăltuită cu cratere și zgâriată de șanțuri lungi. Umbrele aruncate de munții lui Mercur pe fundalul argintiu și cafeniu erau ascuțite și goale în întunecimea lor. În multe locuri, peisajul semăna cu al Lunii, satelitul Pământului.

Erau și diferențe. Într-o zonă, o întregă porțiune de sol fusese ruptă de un cataclism din vremuri îndepărtate. Cicatricea lăsase o serie de șanțuri adânci pe partea din fața Soarelui. Linia de demarcație a luminii de întuneric trecea clar de-a lungul creștăturii, despărțind ziua de noapte.

Acolo jos, în locurile în care nu era umbră, cădea o ploaie din șapte tipuri diferite de foc. Protoni și raze X se roteau, ieșind din magnetosfera planetei, iar lumina orbitoare a Soarelui se combina cu alte elemente mortale, făcând suprafața Mercurului cât se poate de diferită de a Lunii.

Părea un loc În care puteai găsi strigoi. Un purgatoriu.

Și-a amintit o parte dintr-un străvechi haiku japonez pe care îl citise cu doar o lună în urmă:

*Și mai multe gânduri triste se adună în mintea mea
Când se lasă seara; fiindcă atunci
Îmi apare forma fantomei tale –
Glăsuind așa cum știam că vorbești tu.*

— Ai zis ceva?

Jacob a ieșit tresărind din transa superficială și l-a văzut pe Dwayne Kepler stând lângă el.

— Nu, nimic important. Uite-ți haina.

I-a dat veșmântul împăturit lui Kepler, care l-a luat zâmbind.

— Îmi pare rău, dar natura își cere drepturile în cel mai puțin romantice momente. În viața reală, călătorii în spațiu trebuie să se ducă și ei la baie. Bubbacub pare să găsească irezistibil acest material de velur. De fiecare dată când îmi dau jos haina să fac ceva, când mă întorc, îl găsesc dormind pe ea. O să-i cumpăr și lui una când o să ne întoarcem pe Pământ. Și acum, despre ce vorbeam înainte să plec?

Jacob a făcut semn spre suprafața planetei de dedesubt.

— Tocmai mă gândeam... acum înțeleg de ce astronautii îi spun Lunii „țarc de copii”. Sunt sigur că trebuie să fii mult mai prudent aici.

Kepler a dat din cap aprobator.

— Da, dar e cu mult mai bine decât să lucrezi acasă la un proiect costisitor și inutil! Kepler a făcut o pauză, de parcă urma să spună ceva foarte important. Dar înflăcărarea i-a trecut înainte să continue. S-a întors la bocaport și a arătat înspre prveliștea de jos. Observatorii din vechime, Antoniodi și Schiaparelli, au denumit zona asta Charit Regio. Imensul crater străvechi de acolo se numește Goethe. A indicat înspre un conglomerat de material negru, aflat pe o câmpie strălucitoare. E foarte aproape de Polul Nord, iar dedesubt se află rețeaua de peșteri care fac posibilă existența Bazei Hermes.

Kepler era acum imaginea perfectă a unui savant demn și distins, cu excepția momentelor în care unul sau altul dintre capetele mustăților sale lungi, nisipii, îi intra în gură. Nervozitatea lui părea să scadă pe măsură ce se apropiau de Mercur și baza misiunii „Exploratorii Soarelui”, unde era șef.

Dar, uneori, în timpul călătoriei, mai ales când conversația ajungea la evoluție rapidă sau bibliotecă, lui Kepler i se așternea pe față expresia unui om care avea o groază de spus, dar nu putea. Arăta nervos, *stânjenit*, de parcă îi era teamă să-și exprime opiniile, ca nu cumva să fie muștrat.

După ce s-a gândit un timp, Jacob a fost încredințat că îi știa motivele, cel puțin parțial. Deși șeful expediției „Exploratorii Soarelui” nu spusese nimic explicit care să-l dea de gol, Jacob era convins că Dwayne Kepler era credincios.

În toiul controversei dintre Robe și Piei și în plin Contact cu extraterestrii, practicarea organizată a religiei fusese zdruncinată.

Dănikeniții își propovăduiau credința într-o măreață (deși nu omnipotentă) rasă de ființe care interveniseră în dezvoltarea omului și mai puteau s-o facă din nou. Adepții Eticii Neolitice credeau în prezența tangibilă a „spiritului omului”.

Însăși existența a mii de rase de călători în spațiu, din care doar câteva împărtășeau convingeri asemănătoare cu doctrinele vechilor credințe de pe Pământ, făcea mult rău conceptului de Dumnezeu antropomorfic și atotputernic.

Majoritatea credințelor oficiale fuseseră fie acceptate, de o parte sau de alta, în conflictul dintre Robe și Piei, fie dezvoltate în teismul filosofic. Armatele credincioșilor s-au înrolat sub alte drapele, iar alții au rămas tăcuți în zarva generală.

Jacob se întrebase adesea dacă așteptau un semn.

Dacă Kepler era un credincios, asta explica o parte din prudența sa. Erau destui șomeri printre oamenii de știință acum. Kepler nu voia să riște să-i apară numele în rândul șomerilor făcându-și o reputație de fanatic.

Jacob credea că e o rușine ca omul să creadă așa ceva. Ar fi fost interesant să-i cunoască opiniile. Dar respecta evidenta dorință de intimitate a lui Kepler în această privință.

Ce îi stârnea lui Jacob interesul profesional era modul în care contribuise izolarea la problemele mentale ale savantului. În mintea omului era mai mult decât o dilemă filosofică, ceva care îl împiedica uneori să fie un lider eficient și îi submina încrederea în sine ca om de știință.

Martine, psihologa, era adesea în apropierea lui Kepler, amintindu-i mereu să-și ia medicația din flacoanele cu diverse pastile multicolore pe care le avea prin buzunare.

Jacob simțea că îi revin vechile obiceiuri, neafectate de lunile liniștite pe care le petrecuse la Centrul Evoluționist. Voia să știe ce era cu pastilele acelea, la fel de mult pe cât dorea să afle care era *adevărata* misiune a lui Mildred Martine în expediția „Exploratorii Soarelui”.

Martine era încă o enigmă pentru Jacob. În toate conversațiile lor de la bordul navei nu reușise să pătrundă dincolo de afurisita detașare prietenoasă a femeii. Condescendența amuzată cu care îl trata era la fel de pronunțată ca și exagerata încredere a lui Kepler în el. Gândurile femeii de culoare erau în altă parte.

Martine și LaRoque abia că se uitau pe bocaportul din dreptul lor. În schimb, psihologa vorbea despre cercetările ei în privința efectelor culorii și luminii asupra comportamentului psihotic. Jacob auzise de asta la întâlnirea din Ensemada. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Martine după ce s-a alăturat expediției a fost să reducă la minimum efectele psihogenice ale mediului, în caz că „fenomenele” se dovedeau iluzii provocate de stres.

Prietenia ei cu LaRoque se consolidase în timpul călătoriei, pentru că îl asculta, fascinată, spunându-i poveste după poveste despre civilizațiile pierdute și străvechii vizitatori ai Pământului. Reporterul, încântat de atenția cu care îl urmărea, făcea apel la toată elocvența pentru care devenise faimos. De mai multe ori, conversațiile lor din sala mare îi atrăgeau pe mulți alții, care se adunau în jurul lor. Jacob ascultase și el de câteva ori. LaRoque putea să evoce trecutul cu multă sensibilitate când se străduia.

Dar Jacob tot se simțea mai puțin în largul său în preajma omului decât în prezența altor pasageri. Prefera compania unor ființe mai sincere, cum era Culla. Lui Jacob începuse să-i placă de extraterestru. În ciuda ochilor săi enormi și a incredibilei danturi, Pringul avea gusturi asemănătoare cu ale lui într-o mulțime de domenii.

Culla îi pusese multe întrebări ingenioase despre Pământ și oameni, majoritatea privitoare la felul în care oamenii își tratau rasele protejate. Când aflase că Jacob participase activ la proiectul prin care se înzestrau cu inteligență umană cimpanzeii, delfinii și, recent, câinii și gorilele, a început să-l trateze cu și mai mult respect.

Culla nu spunea niciodată că tehnologia pământenilor era arhaică și învechită, deși toată lumea știa că era unică în galaxie pentru pitorescul ei. Nicio altă rasă de care își amintea cineva nu trebuise, la urma urmei, să inventeze singură totul de la bun început. Biblioteca avea grijă de asta. Culla era entuziasmat în privința beneficiilor pe care le va aduce biblioteca prietenilor săi oameni și cimpanzei.

Odată, extraterestrul l-a urmat pe Jacob în sala de sport a navei și s-a uitat cu ochii lui enormi și roșii la Jacob, care era într-una din ședințele în care se antrena ca să fie într-o formă de maratonist, una din cele câteva din timpul călătoriei în spațiu. În pauze, Jacob și-a dat seama că Pringul învățase să spună bancuri deocheate. Rasa Pringilor trebuia să aibă aceleași moravuri sexuale ca oamenii contemporani, căci poanta „... acum doar se târguiau la preț” părea să aibă același înțeles pentru ambele neamuri.

Glumele, mai mult decât orice altceva, l-au făcut pe Jacob să înțeleagă cât de departe de casă era acel diplomat Pring atât de slab. Se întreba dacă și Culla se simțea tot atât de singur cum ar fi el într-o asemenea situație.

În discuția lor ulterioară despre care era cea mai bună marcă de bere, Tuborg sau L-5, Jacob a trebuit să facă un efort să-și aducă aminte că avea în fața lui un extraterestru, nu o ființă umană sâsăită și peste măsură de politicoasă. Dar avea să-și dea seama de realitate când, în timpul unei conversații, s-au trezit pe poziții atât de diferite, încât nu puteau fi reconciliate.

Jacob spunea o poveste despre vechea luptă de clasă de pe Terra, pe care Culla nu putea s-o înțeleagă. El a încercat să-și illustreze opinia cu proverbul chinezesc „Un țăran se spânzură întotdeauna la intrarea în casa stăpânului său.”

Ochii extraterestrului au scânteiat brusc, iar Jacob a auzit pentru întâia oară un cloncănit agitat din gura lui Culla. Jacob s-a uitat fix la el o clipă, apoi a schimbat repede subiectul.

Una peste alta, Culla avea totuși, dintre toți extratereștrii pe care îi întâlnise, cel mai apropiat simț al umorului de cel uman, desigur, cu excepția lui Fagin.

Acum, când se apropia aterizarea, Pringul stătea tăcut lângă protectorul său – atât expresia lui, cât și a lui Bubbacub fiind din nou indescifrabile.

Kepler l-a bătut ușurel pe umăr. Savantul a arătat înspre bocaport.

— Foarte curând, căpitanul va trage ecranele de stază și va începe să reducă rata cu care lasă spațiul și timpul să pătrundă în navă. Vei găsi interesante efectele.

— Credeam că nava va lăsa spațiul material să alunece pe lângă ea, ca și cum ar veni pe o placă de surf pe plajă.

Kepler a zâmbit.

— Nu, domnule Demwa. E o greșeală des întâlnită. Surful pe spațiu e o expresie folosită pentru popularizare. Când vorbesc de spațiu-timp, nu mă refer la ceva „material”. Spațiul nu este material.

De fapt, când ne apropiem de o singularitate planetară – o distorsiune în spațiu cauzată de o planetă – trebuie să adoptăm o metrică constant schimbătoare sau un set de parametri prin care să măsurăm spațiul și timpul. E ca și cum natura vrea să modificăm treptat lungimea metrului etalon și ritmul ceasurilor noastre când ne apropiem de o masă.

— Să înțeleg că doamna comandant ne controlează apropierea făcând încet această schimbare?

— Chiar așa! În vechime, desigur, adaptarea era mai brutală. Metrica se adapta fie prin frânare continuă cu rachete până la aterizare, fie zdrobind nava de planetă. Acum doar înfășurăm în stază materialul în exces, ca pe un sul de stofă. Ah! Din nou se aplică analogia cu „materialul”! Kepler a zâmbit. Apropo, unul dintre produsele auxiliare utile ale acestui proces este neutroniumul de calitate comercială, dar scopul principal este să ajungem jos cu bine.

— Și atunci, când începem să băgăm spațiul într-un sac, ce vom vedea?

Kepler a arătat înspre bocaport.

— Observă ce se întâmplă acum.

Afară, stelele dispăreau. Imensul jet de puncte luminoase care pătrundea și prin ecranele întunecate a pălit încet pe când îl priveau. În curând au rămas doar câteva, pale, de culoare ocru, pe fundalul negru.

Planeta de jos se schimba și ea.

Lumina reflectată de pe suprafața lui Mercur nu mai era caldă și sfărâmicioasă. A căpătat o nuanță portocalie. Suprafața planetei era întunecată acum.

Și se apropia. Încet, dar vizibil, orizontul se aplatiza. Formele de relief ce abia se puteau distinge mai înainte se vedeau din ce în ce mai clar, pe măsură ce *Bradbury* cobora spre planetă.

Se deschideau cratere mari în care erau altele mai mici. Pe când nava trecea pe lângă marginea neregulată a unui, Jacob a văzut că era plin de gropi și mai mici, fiecare având forma celor mai mari.

Orizontul redus al planetei a dispărut în spatele unui lanț muntos, iar Jacob și-a pierdut toată perspectiva. Cu fiecare minut de coborâre, terenul de jos rămânea la fel. Cum ai fi putut să-ți dai seama la ce înălțime erai? E oare chestia aceea de sub noi un munte sau un bolovan, sau o să aterizăm într-o secundă sau două și e doar o piatră?

Simțea că se apropie de sol. Umbrele cenușii și aflorimentele portocalii păreau așa de aproape că le puteai atinge.

Așteptându-se ca nava să se oprească din clipă în clipă, a fost uimit când o gaură în pământ a țâșnit în sus să-i înghită.

* * *

Pe când se pregăteau să debarce, Jacob și-a amintit șocat ce făcea când căzuse într-o transă ușoară mai devreme, ținând în mână haina lui Kepler în timpul coborârii.

Pe furiș și cu multă îndemânare, îl căutase pe Kepler prin buzunare, luând un eșantion din fiecare medicament și scoțând un creion mic, aproape consumat, fără să distrugă amprente. Toate îi umflau acum buzunarul de la pantalon, dar proeminența era prea mică să se vadă când își puneă haina.

Așadar, a început deja, a gemut Jacob.

Maxilarele i s-au încheștat.

De data asta, s-a gândit el, am s-o rezolv singur. N-am nevoie de ajutor de la alter-egoul meu. N-am de gând să stau pe aici scindându-mă și intrând în transă!

S-a lovit cu pumnul pe coapsă să-și alunge senzația de *satisfacție* și nerăbdare din degete.

PARTEA A III-A

Zona de tranziție dintre coroana solară și fotosferă (suprafața Soarelui văzută în lumină albă) apare în timpul unei eclipse, ca un inel roșu strălucitor în jurul Soarelui care este numit, așadar, cromosferă. Dacă cromosfera este examinată îndeaproape, se vede că nu e un strat omogen, ci o structură filamentoasă care se schimbă rapid. Termenul de „prerie arzătoare” a fost utilizat pentru a o descrie. Numeroase jeturi efemere, numite „spice”, țâșnesc mereu la înălțimi de câteva mii de kilometri. Culoarea roșie se datorează radiației din linia de hidrogen-alfa. Există mari probleme în înțelegerea a ce se întâmplă într-o zonă atât de complexă.

Harold Zirin

Amestec

Când și-a părăsit sediul și a luat-o pe coridoarele de serviciu spre Secția Mediilor Extraterestre, dr. Martine s-a considerat o ființă discretă, nu una care vine pe furiș. Țevi și cabluri de comunicații atârnau în cârlige pe pereții neterminați. Piatra hermesiană scânteia de la condens și emana un miros de rocă umedă, iar pașii ei răsunau pe drumul îngust din fața ei.

A ajuns la o ușă închisă prin presiune, cu o lumină verde deasupra, intrarea din spate a locuinței unui extraterestru. Când a apăsat pe celula cu senzori de alături, ușa s-a deschis imediat.

O lumină intensă, cu nuanțe verzui, s-a răspândit afară – strălucirea reprodusă a unei stele aflate la mulți ani-lumină distanță. Și-a ferit ochii cu o mână, iar cu cealaltă a luat niște ochelari de soare din buzunarul de la șold, pe care și i-a pus ca să se uite în cameră.

Pe pereți a văzut tapiserii fine din mătase cu grădini suspendate și un oraș extraterestru situat pe marginea unei prăpăstii. Orașul cocoțat pe o stâncă ascuțită scânteia de parcă era văzut printr-o cascadă. Lui dr. Martine i s-a părut că aude o muzică sublimă chiar deasupra aurei sale. Putea asta să explice respirația ei găfăită? Nervii săi încordați?

Bubbacub s-a ridicat de pe salteaua din perne s-o salute. Blana cenușie îi scânteia când venea spre ea, legănându-se pe picioarele lui scurte. În lumina actinică și câmpul de 1,5 g din apartamentul său, Bubbacub își pierdea orice „farmec” pe care îl văzuse Martine la el înainte. Postura Pilului cu picioarele strâmbe denota forță.

Gura extraterestrului s-a mișcat, clănțănind scurt de câteva ori. Vocea lui, care venea din Vodorul care îi atârna de gât, era calmă și rezonantă, deși cuvintele îi ieșeau sacadate, cu pauze între silabe.

— Bine. Bucuros că ai venit.

Martine s-a simțit ușurată. Reprezentantul bibliotecii părea relaxat. S-a înclinat puțin în fața lui.

— Salut, Pil Bubbacub. Am venit să te întreb dacă mai ai vești de la biblioteca locală.

Bubbacub a deschis gura plină de dinți ascuțiți ca acele.

— Hai, intră și ia loc. Da, e bine că mă întrebi. Am ceva nou. Dar, hai, vino. Servește-te mai întâi cu mâncare, ceva de băut.

Martine a făcut o grimasă când a trecut prin câmpul g de tranziție al pragului – întotdeauna o experiență neplăcută. În cameră se simțea de parcă ar fi cântărit șaptezeci de kilograme.

— Nu, mulțumesc, tocmai am mâncat. O să iau loc.

A ales un scaun făcut pentru oameni și s-a așezat cu grijă. Șaptezeci de kilograme era mai mult decât trebuia să cântărească o persoană!

Pilul s-a întins la loc pe salteaua din fața ei, cu capul său de urs un pic peste nivelul picioarelor. O privea cu ochii săi mici și negri.

— Am vești din La Paz prin maser. Nu spun nimic despre Strigoii din Soare. Absolut nimic. Poate nu e deloc vorba de se-man-ti-că. Poate că biblioteca locală e prea mică. E una mică, așa cum am zis. Dar unii oficiali umani o să facă mare tărăboi din cauza lipsei de re-ferințe.

Martine a ridicat din umeri.

— Eu una nu mi-aș face griji din cauza asta. Asta o să arate doar că s-au depus prea puține eforturi la proiectul bibliotecii. O filială mai mare, ca grupul meu, care a susținut mereu ideea, ar fi obținut cu siguranță rezultate mai bune.

— Am trimis i-me-diat după in-for-ma-ții din Pil-a. Nu poate exista confuzie la o bibliotecă principală!

— Asta-i bine, a aprobat Martine din cap. Dar mă preocupă ce va face Dwayne în timpul acestei întârzieri. Dă pe dinafară de noțiuni disparate despre comunicarea cu Strigoii. Mă tem că, în confuzia de acolo, le va jigni pe creaturile psi așa de rău, că toată înțelepciunea bibliotecii nu va reuși să repare lucrurile. E imperios necesar ca Pământul să fie în relații bune cu vecinii săi cei mai apropiați!

Bubbacub a ridicat puțin capul și și-a pus un braț scurt după ceafă.

— Faci e-for-turi să-l vindeci pe dr. Kepler?

— Bineînțeles, a răspuns ea, înțepată. De fapt, mi-e greu să-mi dau seama cum a scăpat de Supraveghere în tot acest timp. În mintea lui Dwayne este haos, deși trebuie să recunosc că scorul său S este în limite acceptabile. A făcut un test tahistoscopic pe Pământ. Cred că l-am stabilizat destul de bine acum. Dar ce mă înnebunește este că nu reușesc să găsesc problema lui esențială. Stările lui maniaco-depresive seamănă cu „nebunia oarbă” de la sfârșitul secolului XX și începutul lui XXI, când societatea era aproape distrusă de efectele psihice ale zgomotului din mediu. Acest fenomen aproape că a nimicuit cultura industrială când era la apogeu și a dus la represiunea pe care oamenii o numesc eufemistic „Birocrație”.

— Da. Am citit despre tentativa de suicid a ra-sei voastre. Mi se pare că epoca de du-pă aceea, despre care tocmai ai vorbit, a fost una de ordine și pace. Dar nu e trea-ba mea. Ai no-roc că ești in-com-pe-ten-tă chiar și la si-nu-ci-de-re. Dar să nu bat căm-pii. Ce-i cu Ke-pler?

Vocea Pilului nu s-a ridicat la sfârșitul acestei întrebări, dar făcea ceva cu botul... își curba pliurile care îi serveau drept buze... lucru prin care înțelegeai că întreba, nu, *cerea* un răspuns. Mimica lui i-a trimis fiori reci lui dr. Martine pe șira spinării.

E atât de arogant, s-a gândit ea. Și toată lumea pare să creadă că e doar o personalitate ciudată. Oare sunt orbi la forța și amenințarea pe care o reprezintă prezența acestei creaturi pe Pământ?

În șocul lor cultural, văd doar un ursuleț antropoid. Drăguț chiar! Oare șeful meu și prietenii lui din Consiliul Confederației sunt singurii care pot recunoaște un diavol din spațiul extraterestru atunci când văd unul?

Și depinde oarecum de mine să aflu ce l-ar putea îmblânzi pe demon, în timp ce îl opresc pe Dwayne să spună vrute și nevrute și încerc să găsesc un mod *rațional* de a-i contacta pe Strigoii din Soare! Ifni, ajută-ți sora!

Bubbacub tot mai aștepta un răspuns.

— B-bine, știu că Dwayne e hotărât să dezvăluie secretul Strigoilor din Soare fără ajutor de la extratereștri. Unii din echipa lui sunt categorici în privința asta. N-am să merg atât de departe și să afirm că vreunii din ei sunt Piei, dar mândria lor e aproape de orgoliu. Îl poți opri să fa-că prostii? a spus Bubbacub. A adus aici niște e-le-men-te ciu-da-te.

— Cum ar fi Fagin și prietenul lui Demwa? Par inofensivi. Datorită experienței lui cu delfinii, Demwa ne-ar putea fi de folos. Iar Fagin știe cum să se poarte cu rasele extraterestre. Important este ca Dwayne să aibă pe cineva care să-i alunge fanteziile paranoice. O să vorbesc cu Demwa și am să-l rog să fie înțelegător.

Bubbacub s-a ridicat în capul oaselor, agitându-și o clipă brațele și picioarele. Apoi și-a găsit altă poziție și s-a uitat fix în ochii lui Martine.

— Nu-mi pasă de ei. Fa-gin e un ro-man-tic pa-siv. Dem-wa pare nebun. Ca orice prieten al lui Fa-gin. Nu, mă îngrijorează mai mult cei doi care ne fac acum ne-ca-zuri la bază. Când am venit, nu știam că era aici un cimpanzeu, care făcea parte din personal. El și zia-ris-tul sunt foarte ostili de când am aterizat. Zia-ris-tul e desconsiderat de echipa de la bază și face multă tevatură. Iar cimpanzeul se ține mereu după Culla... încercând să-l „e-li-be-re-ze”, așa că...

— A fost Culla neascultător? Credeam că perioada lui de ucenicie era doar...

Bubbacub a sărit din locul în care stătea, dezvelindu-și dinții ascuțiți și suierând.

— Nu mă întrerupe, ființă umană!

Adevărata voce a lui Bubbacub s-a auzit pentru prima dată de când îl știa Martine, un chițăit strident care acoperea zgomotul Vodorului și îi zgâria urechile.

Martine a fost o clipă atât de uluită încât a rămas nemișcată.

Postura încordată a lui Bubbacub se relaxa treptat. Într-un minut, perii zbârliți din blana lui aproape că s-au netezit din nou.

— Îți cer scu-ze, Martine, ființă uma-nă. Nu trebuia să mă aprind așa la o greșeală neînsemnată a unei rase in-fan-ti-le.

Martine a expirat aerul din plămâni, încercând să nu facă zgomot.

Bubbacub s-a așezat din nou.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu, Cul-la nu e deplasat. Știe foarte bine că specia lui va fi le-ga-tă de a mea prin drept pa-tern

pentru multă vreme. Totuși, e rău că acest doc-tor Jeff-rey vede acest mit al drepturilor fă-ră îndatoriri. Voi, oamenii, trebuie să învățați să vă țineți în frâu animalele de companie, căci doar prin bunăvoința noastră, a Străbunilor, sunt ei numiți so-fonți pro-te-jați. Și, dacă *ei* n-ar fi so-fonți, voi, oa-me-nii, unde ați fi?

Dinții lui Bubbacub au strălucit puternic pentru o clipă, apoi extraterestrul a închis gura cu un pocnet.

Martine își simțea gâtulejul uscat. Și-a ales cu grijă cuvintele.

— Îmi cer scuze dacă te-am jignit în vreun fel, Pil Bubbacub. Am să vorbesc cu Dwayne și poate îl face pe Jeffrey să se potolească.

— Și zia-ris-tul?

— Da, am să vorbesc și cu Pierre. Sunt sigură că nu ne vrea răul. N-o să ne facă necazuri.

— Asta ar fi bine, a rostit blând cutia vocală a lui Bubbacub.

Și-a întins din nou pe saltea corpul scund și îndesat.

— Avem sco-puri mă-re-țe, tu și cu mine. Sper că putem lucra în echipă. Dar să știi un lucru: mijloacele noastre pot fi di-fe-ri-te. Fă, te rog, tot ce poți, altfel voi fi silit să împușc doi iepuri dintr-odată.

Martine a dat din nou din cap, dar fără prea multă convingere.

8

Reflexie

Jacob se gândea la altele în timp ce LaRoque se lansa într-una din perorațiile lui. În orice caz, omulețul își dorea mai mult să-l impresioneze pe Fagin decât să câștige puncte în fața lui Jacob, care se întreba dacă ar fi un păcat să-l transforme pe extraterestru în om și, deci, să-l compătimească pentru că trebuia să asculte.

Cei trei erau într-o mică mașină care se deplasa prin tunelul lateral, dar și în sus și în jos. Două dintre tecile-rădăcini ale lui Fagin au apucat o balustradă joasă, aflată la câțiva centimetri de podea. Cei doi oameni se țineau de alta, care înconjura vehiculul mult mai sus.

Jacob asculta neatent zgomotul mașinii care aluneca mai departe. LaRoque încă mai insistă asupra unui subiect pe care îl abordase pe *Bradbury*: Protectorii dispăruți ai Pământului... acele ființe mitice care au inițiat, pare-se, evoluția omului cu mii de ani în urmă și apoi s-au oprit când era pe jumătate terminată... erau într-un fel sau altul legate de Soare. Reporterul credea că Strigoii Soarelui puteau fi acea rasă.

— Și apoi, aveți toate referințele în religiile de pe Pământ. Aproape în fiecare Soarele e sfânt! Este una din trăsăturile comune tuturor culturilor.

LaRoque a făcut un gest expansiv cu brațele de parcă și-ar fi îmbrățișat întreaga idee.

— E atât de logic, a spus el. Ar explica și de ce îi vine atât de greu bibliotecii să stabilească cine ne-au fost strămoșii. Rasele de tip solar trebuie să fi fost cunoscute cu mult timp înainte... de aceea sunt atât de prostești actualele „cercetări”. Dar sunt fără îndoială rare și nimeni nu s-a gândit să ofere bibliotecii o corelație care ar putea să rezolve imediat două probleme!

* * *

Problema era că ideea era al naibii de greu de negat. Jacob a oftat în sinea sa. Era *sigur* că multe civilizații primitive de pe Pământ avuseseră cultul Soarelui. Evident, Soarele era sursa de căldură și lumină, un lucru cu puteri miraculoase! Probabil că popoarele primitive au trecut prin stadiul în care au atribuit stelei lor proprietățile unei ființe.

Și aici era necazul. Galaxia avea puține „popoare primitive” care se comparau cu experiența umană; mai ales animale, vânători-culegători cu un dram de conștiință (sau tipuri analoge) și rase de sofoni complet evolute. Aproape niciodată nu a apărut o rasă „intermediară” ca omul – aparent abandonat de protectorul său înainte de a-l pregăti să-și pună în practică înțelepciunea.

În asemenea cazuri rare, se știe că noile minți potente s-au eliberat din nișa lor ecologică. Au inventat ciudate parodii ale științei – reguli bizare ale cauzei și efectului, superstiții și mituri. Fără îndrumarea unui protector, asemenea rase de „pui de lup” au supraviețuit rareori mult timp. Notorietatea actuală a omenirii se datora parțial supraviețuirii ei.

Absența totală a altor specii cu o experiență asemănătoare făcea generalizările ușor de formulat și greu de negat. Întrucât nu erau alte exemple de specii care să venereze Soarele și pe care să le cunoască mica bibliotecă locală din La Paz, LaRoque putea susține că acele tradiții ale omenirii aminteau că evoluția nu se terminase niciodată.

Jacob a ascultat o clipă fără prea mult interes, doar în eventualitatea că reporterul ar spune ceva nou. Dar, de fapt, mintea îi era în altă parte.

* * *

Trecuseră două zile lungi de la aterizare. Trebuise să se obișnuiască să facă tranziția între părțile bazei cu gravitație și cele unde prevala atracția ușoară a planetei Mercur. I-au fost prezentați mulți din personalul bazei, ale căror nume, în mare, le-a uitat imediat. Apoi Kepler a pus pe cineva să-l ducă la el.

Medicul-șef al Bazei Hermes era un Delfin-Evoluat. A fost foarte mulțumit să se uite pe rețetele lui Kepler, exprimându-și nedumerirea că erau așa multe. După aceea, a insistat să dea o petrecere în cursul căreia toți cei din secția medicală au dorit să pună întrebări despre Makakai. Adică între toasturi. Din această cauză, nu au fost prea multe întrebări, la urma urmei.

Peretele opus al peșterii părea să se umfle în față, până ajungea un balon rotund la doar câțiva metri distanță, chiar vizavi de el. Acolo, unde era mai aproape, stătea un Kanten înalt de doi metri și jumătate, un om cu o față mică și roșie și un bărbat înalt, solid, oacheș, care s-a uitat la el, având pe chip cea mai prostească expresie pe care o văzuse vreodată.

Jacob și-a dat brusc seama că se uita la carena unei nave solare, cea mai bună oglindă din sistemul solar. Omul uimit din fața lui, vizibil mahmur, era propria sa reflexie.

Nava sferică de douăzeci de metri era o oglindă atât de bună, că era greu să-i determini forma. Numai observând discontinuitatea pronunțată a marginii și felul în care imaginile reflectate se estindeau într-un arc, putea să-și fixeze privirea la ceva care semăna cu un obiect adevărat.

— Foarte drăguț, a trebuit să recunoască LaRoque. De-a dreptul minunat, grozav cristal care te induce în eroare!

Și-a ridicat micuțul aparat de filmat și a scanat de la stânga la dreapta.

— Foarte impresionant, a adăugat Fagin.

Mda, s-a gândit Jacob. Și mare cât casa.

La fel de mare ca nava, peștera îl făcea să pară neînsemnat. Tavanul din piatră nefasonată se boltea la înălțime, dispărând în ceața produsă de condens. Unde stăteau ei, grotă era îngustă, dar se întindea la dreapta cel puțin un kilometru, înainte să facă un cot și să dispară.

Stăteau pe o platformă care i-a adus la același nivel cu ecuatorul navei, deasupra podelei hangarului. Un grup se afla sub ei, micșorat de sfera argintie.

La două sute de metri în stânga erau două uși vidate masive, cu o lățime de cel puțin o sută cincizeci de metri. Acelea, a presupus Jacob, făceau parte din sistemul de depresurizare, care ducea, prin tunel, la inospitaliera suprafață a lui Mercur, unde imensele nave interplanetare, ca *Bradbury*, rămâneau un timp în uriașe peșteri naturale.

O rampă ducea de pe platformă în jos, la podeaua peșterii de dedesubt. Kepler vorbea acolo cu trei oameni în salopete. Culla nu era departe de el. Însoțitorul său era un cimpanzeu bine îmbrăcat, cu monoclu, care ședea pe un scaun ca să fie la nivelul ochilor lui Culla.

Cimpanzeul sălta în sus și în jos, cu genunchii îndoiți, făcând scaunul să se clatine. A bătut furios pe un instrument de pe pieptul său. Diplomatul pring se uita cu expresia pe care Jacob o catalogase ca fiind de respect prietenos. Dar mai era ceva în postura lui Culla care îl surprindea... o indolență, o lejeritate a poziției în fața cimpanzeului, pe care nu o văzuse niciodată când extraterestrul vorbea cu un om, un Kanten sau un Cynthian și, mai ales, cu un Pil.

Kepler l-a salutat mai întâi pe Fagin, apoi s-a întors spre Jacob.

— Mă bucur că ai putut să faci turul, domnule Demwa. Kepler i-a strâns mâna cu o fermitate care l-a mirat pe Jacob, apoi l-a chemat pe cimpanzeu lângă el. Acesta e dr. Jeffrey, primul din specia sa care a devenit membru cu drepturi depline al unei echipe de cercetare spațială și unul din cei mai buni specialiști helluva. Pe nava lui ne vom imbarca.

Jeffrey a zâmbit strâmb, nestăpânit, o caracteristică a speciei de supercimpanzei. Două secole de inginerie genetică aduseseră schimbări în craniu și zona pelviană, modelate acum după forma umană, pentru că era cea mai ușor de reproduș. Arăta ca un om foarte pufos, scund și oacheș, cu brațe lungi și dinți enormi de iepuroi.

O altă dovadă a ingineriei a devenit evidentă când cimpanzeul i-a strâns Jacob mâna. Degetul său mare, complet opozabil, l-a apăsat tare, de parcă voia să-i arate că era acolo, însemnul unui om.

Acolo unde Bubbacub purta Vodorul, Jeffrey avea un aparat cu chei negre orizontale la stânga și la dreapta, în mijloc era un ecran gol de cam douăzeci pe zece centimetri.

Supercimpanzeul s-a înclinat și degetele i-au atins cheile. Pe ecran au apărut litere luminoase.

MĂ BUCUR SĂ TE CUNOSC. DOCTOR KEPLER MI-A SPUS CĂ EȘTI UNUL DINTRE BĂIEȚII BUNI.

Jacob a pufnit în râs.

— Îți mulțumesc mult, Jeff. Încerc să fiu, cu toate că nu știu încă ce mi se va cere să fac!

Jeffrey a scos cunoscutul râs strident al cimпанzeilor; apoi a vorbit pentru prima oară.

— Vei afla curând!

Era aproape un croncănit, dar Jacob a fost uimit. Vorbitul era aproape insuportabil de chinuitor la această generație de supercimpanzei, însă cuvintele lui Jeffrey erau foarte clare.

— Dr. Jeffrey va lua asta, cea mai nouă navă solară a noastră, pentru o cufundare, la scurt timp după ce ne terminăm noi turul, a spus Kepler. De îndată ce comandantul deSilva se întoarce din misiunea de recunoaștere cu altă navă a noastră. Îmi pare rău că deSilva n-a fost aici să ne întâmpine când am sosit cu *Bradbury*. Și acum se pare că Jeff va fi plecat când ne vom face informările. Totuși, va fi un pic spectaculos să primim primul său raport exact când vom termina mâine după-amiază. Kepler a luat-o înapoi spre navă. Am uitat oare să fac vreo prezentare? Jeff, știu că l-ai cunoscut pe Kant Fagin mai devreme. Pil Bubbacub se pare că nu ne-a onorat invitația. L-ai cunoscut pe domnul LaRoque?

Buzele cimpanzeului s-au răsfrânt într-o expresie de dezgust. A pufăit o dată, apoi s-a întors cu spatele la ceilalți ca să-și vadă reflexia în nava solară.

LaRoque s-a uitat chiorâș, cu fața roșie de jenă.

Jacob a trebuit să-și stăpânească râsul. Nu era de mirare că supercimpanzeilor li se spunea copii! În sfârșit, cineva cu mai puțin tact decât LaRoque! Întâlnirea dintre ei doi din sala de mese de seara trecută era deja o legendă. Îi părea rău că o scăpase.

Culla și-a pus mâna subțire cu șase degete pe mâneca lui Jeffrey.

— Vino, Prietene-Jeffrey. Sssă le arătăm nava ta domnului Demwa și prietenilor sssăi.

Cimpanzeul s-a uitat posomorât la LaRoque, apoi la Culla și Jacob și a zâmbit cu gura până la urechi. I-a luat de mâini pe Jacob și pe Culla și i-a tras spre intrarea în navă.

Când au ajuns cu toții în vârful celeilalte rampe, acolo era o punte pe care se trecea peste un gol drept în interiorul sferei lucioase. Lui Jacob i-a luat puțin timp să-și adapteze ochii la întuneric. Apoi a văzut o punte orizontală care se întindea de la un capăt la celălalt al navei.

Plutea, un disc circular din material negru și flexibil, la ecuatorul navei. Singurele întreruperi pe suprafața orizontală erau vreo șase scaune de accelerație, așezate direct pe punte, la anumite intervale, în jurul perimetrului, niște panouri modeste cu instrumente și o cupolă de șapte metri diametru exact în centru.

Kepler a îngenuncheat lângă un panou de control și a atins un buton. Peretele navei a devenit semitransparent. Lumina slabă din peșteră a intrat din toate părțile, învăluind interiorul. Kepler a explicat că luminatul din interior era reglat la minim pentru a

împiedica formarea de reflexii interne pe suprafața carcasei sferice, care ar fi putut deruta atât echipamentul, cât și echipajul.

În interiorul carcasei aproape perfecte, nava solară era ca o machetă solidă a planetei Saturn. Puntea întinsă era „inelul”. „Planeta” ieșea în afară deasupra și dedesubtul punții, în două emisfere. Emisfera superioară, pe care Jacob o vedea acum, avea mai multe bocaporturi și fișete pe suprafața ei. Știa din lecturile sale că sfera centrală conținea toată mașinăria necesară navei, inclusiv controlorul automat de timp, generatorul de gravitație și laserul refrigerant.

Jacob s-a dus la marginea punții. Plutea pe un câmp de forță la un metru, poate un metru și jumătate, de carena curbată, care se boltea sus, peste capetele lor, cu o ciudată lipsă de porțiuni luminoase sau umbrite.

S-a întors când și-a auzit strigat numele. Grupul cu care venise stătea în dreptul unei uși din partea laterală a cupolei. Kepler i-a făcut semn să vină cu ei.

— Acum vom inspecta emisfera cu instrumentele. Noi îi spunem „partea ușoară”. Ai grijă pe unde calci, aici e un arc gravitațional, nu te mira.

În pragul ușii, Jacob s-a dat deoparte ca să-l lase pe Fagin să intre, dar extraterestrul i-a indicat că ar prefera să rămână sus. Un Kanten de peste doi metri într-un bocaport de aceeași dimensiune nu ar sta prea comod. L-a urmat pe Kepler înăuntru.

Și a încercat să nu-i stea în drum. Savantul era deasupra lui, urcând pe drumul ce se deschidea în față, ca o porțiune de colină cuprinsă între batardouri. Părea că o să cadă, după unghiul în care era înclinat corpul său. Jacob nu își dădea seama cum de își ținea savantul echilibrul!

Dar Kepler a continuat să urce drumul eliptic și a dispărut la orizontul scurt. Jacob s-a ținut cu mâinile de batardourile aflate de fiecare parte a sa și a făcut primul pas, să vadă cum era.

Nu a simțit deloc că-și pierde echilibrul. A pus și celălalt picior în față. Drumul era încă perfect drept. Alt pas. S-a uitat înapoi.

Cadrul ușii s-a înclinat spre el. Probabil că în cupolă era un fals câmp gravitațional, atât de îngust, că acoperea doar câțiva metri în jur. Câmpul era așa de omogen, complet, încât îi înnebunea urechea internă. Unul dintre muncitori stătea în batardoul său și zâmbea.

Jacob a strâns din dinți și a mers mai departe peste buclă, încercând să nu se gândească la faptul că se întorcea încet cu susul în jos. S-a uitat la plăcuțele de acces de pe pereții și podeaua drumului său. La jumătatea culoarului a trecut de un batardou pe care scria ACCES COMPRIMARE TIMP.

Elipsa s-a sfârșit cu o pantă blândă. Jacob se simțea bine dispus când a ajuns la ușă și știa la ce să se aștepte, dar și așa a scos un geamăt.

— O, nu! Și-a acoperit ochii cu mâinile.

La câțiva metri deasupra capului său, podeaua hangarului se întindea în toate direcțiile. Oameni se învârtteau prin navă ca muștele pe tavan.

Oftând resemnat, a ieșit să i se alăture lui Kepler la marginea punții, unde omul de știință examina interiorul unui aparat complicat. Kepler și-a ridicat privirea și a zâmbit.

— Tocmai profitam de privilegiul șefului, acela de a-și băga nasul în toate. Bineînțeles că nava a fost verificată temeinic până acum, dar îmi place să mă mai uit și eu o dată.

A bătut ușurel în aparat, cu afecțiune.

Kepler l-a condus pe Jacob la marginea punții, unde efectul de răsturnare cu capul în jos era mai pronunțat. Tavanul încețoșat al peșterii era vizibil departe, „sub” picioarele lor.

— Asta e una dintre camerele cu multipolarizare pe care le-am pus la punct la scurt timp după ce am văzut pentru prima oară Strigoii de Lumină Clară. Kepler a arătat spre unul dintre cele câteva aparate puse pe margine, la aceeași distanță unul de altul. Am reușit să distingem Strigoii în nivelurile amestecate de lumină din cromosferă, pentru că, indiferent de cum migra planul de polarizare, am reușit să-l urmărim și să arătăm că claritatea luminii era reală și stabilă în timp.

— De ce sunt toate camerele aici jos? N-am văzut niciuna sus.

— Am descoperit că observatorii oculari și aparatele interferează când sunt pe același plan. Pentru asta și din alte motive, instrumentele sunt puse la marginea planului de jos, iar noi, puișorii, stăm în cealaltă jumătate. Le-am putea cuprinde pe ambele, înțelegi, orientând nava în așa fel încât marginea punții să fie aliniată către fenomenul pe care dorim să-l observăm. S-a dovedit a fi un compromis excelent; întrucât gravitația nu generează probleme, putem să înclinăm în orice unghi și să aranjăm astfel încât unghiul de vedere al ambelor feluri de observatori, ființe și aparate, să fie același, pentru a face o comparație ulterior.

Jacob a încercat să-și închipuie nava înclinată într-un unghi oarecare și propulsată în furtunile din atmosfera Soarelui, în timp ce pasagerii și echipajul urmăreau ce se întâmplă.

— Ne-a cam dat bătaie de cap acest aranjament în ultimul timp, a continuat Kepler. Nava mai mică și mai nouă pe care o va lua Jeff acolo jos a suferit unele modificări, așadar, sperăm că în curând... Ah! Uite că vin niște prieteni...

Au intrat pe ușă Culla și Jeffrey, fața cimpanzeului jumătate om – jumătate maimuță strâmbându-se în semn de dispreț.

Și-a bătut ușurel ecranul de pe piept.

— LR NU SE SIMTE BINE. I-A VENIT GREAȚĂ CÂND A MERS PE RAMPĂ. NEMERNIC ÎN ROBĂ.

Culla i-a vorbit cu blândețe cimpanzeului. Jacob abia auzea ce-i spunea.

— Vorbește respectuosss, Prietene-Jeff. Domnul LaRoque esste om.

Înfuriat, Jeffrey a bătut cu frecvente greșeli de ortografie, scriind că avea tot atâta respect ca orice cimpanzeu, dar nu avea de gând să lingusească niciun om, mai ales pe unul care nu jucase niciun rol în evoluția speciei sale.

CHIAR TREBIE SĂ ÎNGHIȚI TOATE PORCĂRIILE DE LA BUBBACUB DOAR PENTU CĂ STRĂBUNII LUI LE-AU FĂCUT ALOR TĂI UN SERVICIU ACUM JUMĂTATE DE MILION DE ANI?

Pringul l-a fulgerat cu privirea. S-a ivit o secundă ceva alb între buzele lui groase.

— Te rog, Prietene-Jeff, știu că-mi vrei binele, dar Bubbacub esste Stăpânul meu. Oamenii au eliberat rasssa ta. A mea trebuie sssă slujeassscă. Așa merg lucrurile pe lume.

Jeffrey a fornăit.

— Mai vedem noi, a croncănit el.

* * *

Kepler l-a luat pe Jeffrey deoparte, rugându-l pe Culla să-i arate locul lui Jacob. Extraterestrul l-a dus pe Jacob în celălalt capăt al emisferei să-i arate mașina care îi permitea navei să navigheze ca un batiscaf în plasma semilichidă din atmosfera Soarelui. A scos câteva panouri ca să-i arate unitățile de memorie holografică.

Generatorul de stază controla scurgerea timpului și a spațiului prin corpul navei solare în așa fel încât zdruncinăturile puternice din cromosferă să li se pară un ușor legănat celor de dinăuntru. Fizica de bază a generatorului era încă doar parțial înțeleasă de savanții de pe Pământ, deși guvernul insistase ca aparatul să fie construit de mâna omului.

Ochii lui Culla străluceau, și în vocea lui sâsăită se simțea mândria pentru noile tehnologii furnizate pământenilor de bibliotecă.

Băncile logice care controlau generatorul arătau ca un talmeș-balmeș de filamente sticloase. Culla i-a explicat că baghetele și fibrele înmagazinau mult mai multe informații optice decât orice altă tehnologie anterioară de pe Pământ și reacționau mai repede. În timp ce se uitau ei, modele albastre de interferență se mișcau repede în sus și în jos pe cea mai apropiată baghetă, pachete pâlپătoare de informații dielectrice. Lui Jacob i se părea că era ceva aproape viu în aparat. Comunicația laser cu exteriorul s-a legănat într-o parte când a atins-o Culla și amândoi s-au uitat minute întregi la pulsația informațiilor care erau sângele aparatului. Deși văzuse de sute de ori ce e înăuntru unui computer, extraterestrul părea tot așa de vrăjit ca și Jacob, meditănd și fixând totul cu ochii lui strălucitori care nu clipeau.

În cele din urmă, Culla a pus din nou husa. Jacob a observat că extraterestrul era obosit. Lucra probabil prea mult, s-a gândit el. Au vorbit puțin pe când se întorceau prin jurul cupolei la Jeffrey și la Kepler.

Jacob a ascultat cu interes, dar a înțeles foarte puțin din discuția dintre cimpanzeu și șeful lui despre o ușoară calibrare a uneia din camere.

Jeffrey i-a părăsit, spunând că are niște treabă la nivelul peșterii, iar Culla l-a urmat în curând. Cei doi bărbați au mai rămas câteva minute, vorbind despre aparatură, apoi Kepler i-a făcut semn lui Jacob s-o ia înainte la întoarcerea prin jurul buclei.

Când a ajuns la jumătatea drumului, Jacob a auzit gălăgie venind de sus. Cineva țipa furios. A încercat să ignore ce îi spuneau ochii despre bucla de gravitație care se curba și a iuțit pasul. Însă drumul nu era făcut să fie străbătut repede. Pentru prima oară a simțit un amestec amețitor de senzații de împingere pe când îl trăgeau diferite porțiuni ale câmpului complicat.

În vârful arcului, Jacob s-a împiedicat de o placă de ușă căzută, dându-i cu piciorul acesteia și câtorva șuruburi pe puntea șerpuitoare. S-a străduit să-și mențină echilibrul, dar perspectiva deprimantă, la mijlocul drumului pe punte, l-a făcut să se clatine. Până să-și facă drum, recunoscător, spre bocaportul din partea de sus a punții, Kepler îl și ajunsese din urmă.

Strigătele veneau din afara navei.

La baza rampei, Fagin își unduia crengile agitat. Câțiva membri ai personalului au venit în fugă spre LaRoque și Jeffrey, care se înșfăcaseră unul pe altul ca doi luptători.

Cu fața roșie ca sfecla, reporterul găfâia și se străduia să îndepărteze mâinile lui Jeffrey de pe capul său. A strâns pumnul și a lovit, se pare fără efect. Cimpanzeul țipa și își dezvelea dinții în timp ce încerca să-l apuce mai bine de cap pe LaRoque și să-l coboare la nivelul său. Niciunul dintre ei n-a observat că se strânsese multă lume în jurul lor. Au ignorat brațele ce voiau să-i despartă, încercând să le dea deoparte.

Alergând în capăt, Jacob l-a văzut pe LaRoque eliberându-și o mână și întinzând-o spre camera care-i atârna la curea.

Jacob s-a aruncat între combatanți. Fără să se oprească, i-a tras una lui LaRoque peste mână în care avea camera, iar cu cealaltă l-a prins pe cimpanzeu de blana de pe ceafă. L-a smuls de acolo cu toată puterea și l-a aruncat pe Jeffrey în brațele lui Kepler și ale lui Culla.

Jeffrey s-a zbătut. Brațele lungi și puternice ale maimuței se agitau să scape din strânsoarea celor care îl prinseseră. Și-a dat capul pe spate și a țipat strident.

Jacob a simțit că era cineva în spatele lui. S-a răsucit și i-a pus o palmă în piept lui LaRoque, care voia să se năpustească asupra lui. Jurnalistul s-a dezechilibrat și a căzut pe podea, gemând.

Jacob i-a înhățat camera de la curea tocmai când omul încerca s-o apuce. Cordonul s-a rupt cu zgomot. Cei din jur l-au tras pe LaRoque înapoi tocmai când se străduia să se salte în picioare.

Jacob și-a ridicat mâinile.

— Gata acum! a strigat el.

S-a așezat în așa fel încât reporterul și Jeffrey să nu se poată vedea. LaRoque își îngrijea mâna, nepăsându-i de oamenii care îl țineau de umeri și privind furios în jurul lui.

Jeffrey încă se lupta să scape. Dar Culla și Kepler îl țineau strâns. În spatele lor, Fagin fluiera neputincios.

Jacob a luat în mâini fața cimpanzeului. Jeffrey a mârâit la el.

— Cimpanzeu-Jeffrey, ascultă-mă! Eu sunt Jacob Demwa. Sunt o ființă umană. Coordonez proiectul Evoluție. Îți zic acum că te porți revoltător... ca un animal!

Jeffrey și-a dat capul pe spate de parcă ar fi fost palmuit. S-a uitat la Jacob uluit pentru o clipă, începând să mârâie, apoi a privit în gol cu ochii lui căprui spre negru. S-a lăsat moale în brațele lui Culla și ale lui Kepler.

Jacob continua să-l țină de ceafă. Cu cealaltă mână îi netezea blana zbârlită. Jeffrey s-a înfiorat.

— Acum liniștește-te, i-a zis el cu blândețe. Încearcă să te aduni. Te vom asculta cu toții când ai să ne spui ce s-a întâmplat.

Tremurând, Jeffrey și-a dus o mână la ecranul de pe piept. I-a luat câteva minute să tasteze încet ÎMI PARE RĂU. S-a uitat la Jacob cu sinceritate.

— Asta-i bine, a zis Jacob. Trebuie să fii un om adevărat ca să-ți ceri scuze.

Jeffrey s-a îndreptat de spate. Cu un calm elaborat, a înclinat din cap spre Kepler și Culla. Ei i-au dat drumul și Jacob a făcut un pas înapoi.

În ciuda succesului înregistrat cu delfini și cimpanzei în cadrul proiectului, s-a simțit un pic rușinat de felul autoritar în care îi vorbise lui Jeffrey. Fusesse un joc care-și atinsese scopul, să se folosească de ascendentul lui asupra cimpanzeului-savant. Din ce spusese Jeffrey mai înainte, Jacob a ghicit că maimuța avea multă stimă pentru protectori, dar o păstra doar pentru unii oameni, nu pentru toată lumea. Jacob se bucura că profitase de acest sentiment, dar nu era foarte mândru.

Kepler a preluat conducerea de îndată ce a văzut că Jeffrey se calmase.

— Ce naiba se întâmplă aici? a țipat el, uitându-se chiorâș la LaRoque.

— Animalul m-a atacat! a strigat reporterul. Tocmai reușisem să-mi alung temerile și să ies din locul ăsta groaznic, și vorbeam cu onorabilul Fagin, când bestia s-a năpustit la mine ca un tigru, așa că a trebuit să mă lupt cu el pentru viața mea!

MINCINOSUL. FĂCEA SABOTAJ. PLACA DE ACCES CĂZUTĂ. FAGIN A ZIS CĂ TICĂLOSUL TOCMAI IEȘEA CÂND NE-A AUZIT VENIND.

— Scuze că te contrazic! a fluierat Fagin. Eu nu am spus cuvântul peiorativ „ticălos”, am răspuns doar la întrebare ca să afirm...

— A stat o oră acolo! l-a întrerupt Jeffrey cu voce tare, strâmbându-se din cauza efortului.

Bietul Fagin, s-a gândit Jacob.

— Ți-am mai spus-o, a țipat și LaRoque. Locul ăsta ciudat mă sperie! Jumătate din timp am stat lipit de podea! Ascultă, maimuță mică, nu mai bolborosi la mine! Păstrează-ți vorbele prost articulate pentru tovarășii tăi din copaci!

Cimpanzeul a țipat, iar Culla și Kepler s-au repezit să-i despartă pe cei doi. Jacob s-a dus la Fagin, neștiind prea bine ce să-i spună.

În zarva generală, Kantenul i s-a adresat amabil.

— Se pare că protectorii tăi, oricine ar fi ei, Prietene-Jacob, trebuie să fi fost unici, serios.

Jacob a dat din cap fără convingere.

Amintiri despre marele Alca

Jacob s-a uitat cu luare-amine la grupul de la baza rampei. Culla și Jeffrey, fiecare în felul său, vorbeau serios cu Fagin. Un mic grup din personalul bazei se strânsese în jurul lor... poate ca să scape de întrebările insistente ale lui LaRoque.

Omul iscodise prin peșteră de când izbucnise altercația, punând întrebări celor ce munciau și plângându-se celor ce stăteau degeaba. Pentru câțva timp, furia lui pentru că fusese depozat de cameră fusese teribilă, apoi se potolise treptat până când jurnalistul ajunsese într-o stare pe care Jacob o asemăna cu apoplexia.

— Nu prea știu de ce i-am luat-o lui LaRoque, i-a spus Jacob lui Kepler, scoțând-o din buzunar.

Camera neagră și plată avea un labirint de butoane mici și accesorii. Arăta ca un instrument perfect pentru un reporter, compactă, flexibilă și vizibil foarte scumpă.

I-a dat-o lui Kepler.

— Cred că m-am gândit că voia să scoată o armă.

Savantul a băgat camera în buzunar.

— O s-o verificăm oricum, ca să fim siguri. Între timp, aș vrea să-ți mulțumesc că ai ținut situația sub control.

Jacob a ridicat din umeri.

— N-a fost mare scofală. Îmi pare rău că ți-am subminat autoritatea.

Jacob a zâmbit, dar tot se mai simțea tulburat.

— Ce ai să faci acum? a întrebat el.

— Păi, o să verific sistemul de comunicare al lui Jeffrey, să văd dacă totul e-n regulă, deși cred că este. Chiar dacă LaRoque și-a vârât nasul prin navă, ce ar fi putut să facă? Circuitele sunt lucrate cu instrumente speciale. El nu avea niciunul.

— Dar placa *se desprinsese* când am ajuns noi la arcu gravitațional.

— Da, dar LaRoque nu era doar curios. De fapt, nu m-ar mira ca Jeff însuși să fi slăbit placa, în căutarea unui pretext de a se bate cu el!

Savantul a pufnit în râs.

— Nu trebuie să te șocheze. Băieții tot băieți. Și doar știi că și cel mai evoluat cimpanzeu oscilează între un formalism exagerat și pozne de băiețel.

Jacob știa că era adevărat. Dar tot se întreba de ce avea Kepler o atitudine așa generoasă față de LaRoque, pe care îl disprețuia fără îndoială. Era oare chiar atât de dornic să aibă o presă favorabilă?

Kepler și-a repetat mulțumirile și a plecat, luându-i cu el pe Culla și pe Jeffrey pe drumul de întoarcere spre intrarea în nava solară. Jacob a găsit un loc în care nu stătea în calea nimănui și s-a așezat pe o ladă de transport.

A scos o grămadă de hârtii din buzunarul interior de la geacă.

În acea zi, sosiseră masergrame de pe Pământ pentru mulți dintre pasagerii de pe *Bradbury*. Lui Jacob îi venise greu să nu râdă în clipa în care a surprins privirile complice dintre Bubbacub și Millie Martine, când s-a dus Pilul să-și ia mesajul codificat.

La micul dejun, Martine stătuse între Bubbacub și LaRoque, încercând să împace xenofilia jenantă a pământeanului cu suspiciunile rezervate ale reprezentantului bibliotecii. Femeia părea dornică să reducă diferențele dintre opiniile lor. Dar, când au venit mesajele, ea și cu Bubbacub au urcat în grabă la nivelul superior, lăsându-l singur pe LaRoque.

Probabil că asta nu a contribuit la potolirea furiei jurnalistului.

Jacob își terminase masa și se gândea să meargă la laboratorul medical, dar, în loc de asta, s-a dus să-și ia masergramele. În trecut, materialele de la bibliotecă formau în camera lui o grămadă de peste treizeci de centimetri înălțime, pe care o puneă pe birou înainte să intre în transa favorabilă cititului.

Această transă era o tehnică de a asimila o mulțime de informații în timp scurt. Se dovedise utilă de multe ori în trecut, singurul său dezavantaj fiind că îi anihila capacitățile critice. Informațiile erau stocate, dar materialul mai trebuia citit încă o dată într-o stare normală pentru a fi readus în minte.

Când a ajuns acolo, toate hârtiile erau îngrămădite în partea stângă. Era sigur că fuseseră citite deja. Informațiile pe care le asimilase se aflau la periferia conștiinței, fragmente izolate care îi veneau în minte nechemate și încă necorelate între ele. Timp de cel puțin o săptămână, învăța din nou, cu o senzație de *déjà-vu*, lucrurile citite în transă. Dacă nu voia să fie dezorientat prea mult timp, ar face bine să citească normal materialul și cât mai repede.

Acum, cocoțat pe lada de transport din plastic, în peștera navei solare, Jacob se uita la întâmplare prin hârtiile pe care le cumpărase. Extrăgea fragmente de informații pe care le mai citise.

... Rasa Kisa, eliberată de curând din perioada de ucenicie la neamul Soro, a descoperit planeta Pila la scurt timp după migrația culturii galactice în acest cvadrant. Existau urme evidente că planeta fusese ocupată de o altă rasă în tranzit cu vreo două sute de milioane de ani înainte. Prin urmare, după cum s-a constatat în Arhiva Galactică, Pila fusese reședința speciei Mellin timp de șase sute de milenii (vezi listare; Mellin – dispărută).

Planeta Pila, lăsată în paragină pentru o perioadă mai lungă decât era necesar, a fost studiată și înregistrată ca o colonie Kisa, Clasa C (temporar ocupată, nu mai mult de trei milioane de ani, impact minim asupra biosferei contemporane).

Pe Pila, rasa Kisa a găsit o specie de presofonți, al cărei nume a fost luat după planeta lor de origine...

Jacob a încercat să-și închipuie cum era specia Pila, înainte de sosirea rasei Kisa și începutul evoluției sale. Culegători-vânători

primitivi, fără îndoială. Oare ar fi fost la fel și astăzi, după jumătate de milion de ani, dacă n-ar fi venit rasa Kisa? Sau ar fi evoluat, așa cum susțin unii antropologi de pe Pământ că e posibil, într-o cultură inteligentă diferită, fără influența protectorilor lor?

Referirea criptică la dispăruta specie „Mellin” i-a adus în minte perioada mare de timp acoperită de străvechea civilizație a Galacticilor și incredibila lor bibliotecă. Două sute de milioane de ani! Așa multă vreme fusese planeta Pila deținută de o specie călătoare prin spațiu care a rămas acolo șase mii de secole în timp ce străbunii lui Bubbacub erau niște animale neînsemnate ce se adăposteau în vizuini.

Probabil că specia Mellin își făcuse datoria și avea o bibliotecă locală proprie. Arăta respectul cuvenit (deși poate mai mult la nivel declarativ decât faptic) rasei protectoare care o făcuse să evolueze cu multă vreme înainte să colonizeze Pila, și probabil că și ea, la rândul ei, determinase evoluția unor specii promițătoare pe care le găsiseră la sosire... veri biologici ai neamului lui Bubbacub... care până acum dispăruseră probabil și ele.

Jacob a înțeles deodată ciudatele Legi Galactice ale Rezidenței și Migrației. Acestea obligau speciile să-și considere planetele locuințe temporare, locuri în care li se încredințau rasele viitoare, ale căror forme erau mici și neevolute la venirea lor. Nu era de mirare că Galacticii dezaprobau progresele omenirii de pe Pământ. Doar influența Tymbrimilor și a altor rase prietenoase îi dăduse omenirii posibilitatea să achiziționeze trei colonii proprii în constelația Lebăda de la greoiul Institut al Migrației, fanatic în ceea ce privește mediul. Și în această privință, fusese un mare noroc că *Vesarius* se întorsese cu destule avertismente pentru ca ființele umane să-și îngroape dovezile unora din crimele lor! Jacob era unul dintre cei mai puțin de o sută de mii de oameni care știau că existaseră niște animale ca lamantinii marini sau uriașii leneși tereștri ori urangutanii.

Faptul că victimele Omului ar fi putut ajunge într-o zi ființe cu rațiune era ceva pe care el era în măsură, mai mult decât alții, să-l aprecieze și să-l regrete. Jacob s-a gândit la Makakai, la balene și la cum fuseseră aceste ființe salvate în ultima clipă.

* * *

A luat hârtiile și a reînceput să le răsfoiască. O altă informație i s-a părut cunoscută pe când o citea. Avea legătură cu specia lui Culla.

... colonizată de o expediție din Pila. [Specia Pila își amenințase protectorii Kisa că va apela la Soro să înceapă un Jihad, și își dobândise eliberarea din ucenicie.] După ce a primit autorizație pentru planeta Pring, specia Pila și-a început colonizarea, acordând destulă atenție impactului minim al prevederilor din contract. De la sosirea Pringilor pe Pila,

inspectorii de la Institutul Migrației observaseră că specia Pila luase măsuri mai mult decât uzuale pentru a proteja speciile indigene al căror potențial presofont părea realist. Printre cele aflate în pericol de dispariție la colonizare erau și strămoșii genetici ai rasei Pring, al căror nume de specie era același cu al planetei lor de origine...

Jacob și-a spus că trebuia să afle mai multe despre Jihadurile Pilane. Cei din specia Pila erau conservatori agresivi în politica galactică. Jihadurile, sau Războaiele Sfinte, erau ultima soluție la care se putea recurge pentru a se păstra tradiția printre rasele din galaxie. Institutele încurajau tradițiile, dar lăsau impunerea lor pe seama majorității sau a celor mai puternici.

Jacob era sigur că materialele de la bibliotecă erau pline de Războaie Sfinte justificate, cu puține cazuri „regretabile”, în care speciile foloseau tradiția ca pretext să lupte pentru putere sau din ură.

Istoria este scrisă în general de câștigători.

Se întreba care fusese motivul invocat de neamul Pila ca să-și câștige independența de sub Kisa. Se întreba și cum arăta specia Kisa.

* * *

Jacob a tresărit la sunetul puternic al unui clopot, care a reverberat în toată peștera. A mai bătut de trei ori, făcând ecou la contactul cu pereții de piatră și trezindu-l de-a binelea.

Toți muncitorii pe care îi vedea și-au lăsat jos uneltele și s-au întors să se uite la ușile uriașe pe care, prin camere de depresurizare și tuneluri, se ieșea la suprafața planetei.

Cu un bubuit slab, ușile s-au deschis încet. Întâi nu s-a văzut decât întuneric în spațiul gol tot mai mare. Apoi a venit ceva mare și strălucitor și s-a împins în crăpătură, ca un cățeluș care dă cu botul să deschidă ușa pentru a intra în casă.

Era un alt balon lucios ca oglinda, asemănător cu acela pe care îl înconjurase, doar că mai mare. A plutit deasupra podelei tunelului, de parcă era imaterial. Nava a săltat puțin în aer și, când i-a fost deschisă calea, a intrat în hangarul înalt, parcă purtată de o adiere de vânt din afară. Reflexii ale pereților stâncoși, mașinărilor și oamenilor străluceau pe părțile sale laterale.

Pe când se apropia, nava emitea un bâzâit și un hure slab. Muncitorii s-au strâns lângă un stelaj din apropiere.

Culla și Jeffrey au trecut repede pe lângă Jacob, care se uita la cimpanzeul ce îi zâmbea, făcându-i semn să vină cu ei. Jacob i-a zâmbit și el și i-a urmat, împăturindu-și hârtiile și vârandu-le în buzunar. Se uita după Kepler. Șeful expediției „Exploratorii Soarelui” trebuia să fi rămas la bordul navei lui Jeffrey să-și termine inspecția, căci nu se vedea pe nicăieri. Nava trosnea și şuiera pe când făcea manevre deasupra locașului său, apoi a început

să coboare încet. Era greu de crezut că nu strălucea de la propria lumină, căci suprafața lucioasă dădea această impresie. Jacob a rămas lângă Fagin, în spatele mulțimii. Priveau amândoi cum se oprea nava.

— Pari cufundat în gânduri, a fluierat Fagin. Te rog să-mi ierți indiscreția, dar cred că e acceptabil să te întreb de-a dreptul ce te preocupă.

Jacob era destul de aproape de Fagin ca să simtă un miros slab, ceva asemănător cu oregano. Frunzișul extraterestrului s-a unduit ușor lângă el.

— Cred că mă gândeam la locul din care tocmai a venit nava asta, a răspuns el. Încercam să-mi imaginez cum e acolo. Dar... nu pot.

— Nu trebuie să te simți frustrat, Jacob. Și eu sunt la fel de uimit și incapabil să înțeleg ce ai realizat voi, pământeni, aici. Aștept cu teamă și speranță să cobor acolo pentru prima oară.

Și așa, fă-mă din nou de rușine, ticălos verde ce ești, și-a spus Jacob. Încă încerc să găsesc un pretext să nu plec într-una din aceste cufundări nebunești. Iar tu tot trăncănești că ești *dornic* să pleci!

— N-aș vrea să te fac mincinos, Fagin, dar cred că mergi prea departe cu diplomația spunând că ești impresionat de proiect. Tehnologia parcă e din Paleolitic în comparație cu standardele galactice. Și nu poți să-mi spui că nu s-a mai cufundat nimeni într-o stea până acum! Au fost sofoni liberi prin galaxie timp de aproape un miliard de ani. Tot ce-a meritat realizat s-a făcut de cel puțin un trilion de ori!

Era o ușoară amărăciune în vocea lui. Forța propriilor sentimente îl uimea pe Jacob.

— E fără îndoială adevărat ce spui, Prietene-Jacob. Nu pretind că această expediție este unică. Doar pentru mine e unică. Rasele conștiente cu care am fost în contact se mulțumeau să-și studieze sorii de la distanță și să compare rezultatele cu cele standard de la bibliotecă. Pentru mine, e o adevărată aventură.

O porțiune dreptunghiulară din nava solară a început să alunece în jos, formând o rampă la marginea platformei.

Jacob s-a încruntat.

— Dar *trebuie* să se fi făcut și înainte cufundări cu echipaj uman! E un lucru atât de evident că au încercat și alții cândva, dacă s-a dovedit posibil! Nu pot să cred că noi suntem primii!

— Desigur, nu prea există îndoială, a spus Fagin încet. Dacă nu altcineva, atunci Progenitorii sigur au făcut-o. Pentru că ei au făcut totul înainte să plece. Dar au fost făcute atâtea lucruri, de către atâtea popoare, că e foarte greu să fii sigur.

Jacob s-a gândit la asta în tăcere.

Pe când secțiunea navei se apropia de rampă, Kepler s-a apropiat de ei, zâmbindu-le.

— A, aici erați! E tulburător, nu? Toată lumea e aici! Așa se întoarce de fiecare dată cineva din Soare, chiar și după o scurtă misiune de cercetare ca asta!

— Da, a zis Jacob. E captivant. Dar aş vrea să te întreb ceva, doctore Kepler, dacă ai puţin timp. Mă întrebam dacă ai cerut bibliotecii locale din La Paz informaţii despre Strigoii din Soare. Sunt convins că şi alţii au văzut un fenomen asemănător şi sunt convins că ne-ar fi de mare ajutor să avem...

Vocea i s-a pierdut când a văzut că lui Kepler îi dispare zâmbetul de pe faţă.

— Ăsta e motivul principal pentru care Culla a fost desemnat să vină cu noi, domnule Demwa. Acesta urma să fie un proiect prototip care să arate cât de bine putem combina cercetarea independentă cu un ajutor limitat din partea bibliotecii. Planul a funcţionat bine când am construit navele, trebuie să mărturisesc că tehnologia galactică e uimitoare. Dar de atunci biblioteca nu ne-a mai fost de mare ajutor.

— E al naibii de complicat. Speram să intru în ea mâine, după ce-ţi vei termina informarea, dar vezi...

Ovaţii răsunătoare au venit de peste tot când mulţimea a înaintat. Kepler a zâmbit resemnat.

— Mai târziu! a strigat el.

* * *

De pe platforma superioară, trei bărbaţi şi două femei făceau semne mulţimii care ovaţiona. Una dintre femei, înaltă şi zveltă, cu părul blond şi drept tuns scurt, l-a zărit pe Kepler şi a zâmbit. A început să coboare şi mulţimea a urmat-o.

Aceasta era, se pare, comandantul Bazei Hermes, despre care auzise Jacob vorbindu-se din când în când în ultimele zile. Unul dintre fizicienii de la petrecerea de aseară o numise cel mai bun comandat pe care îl avusese vreodată avanpostul Confederaţiei de pe Mercur. Un bărbat mai tânăr îl întrerupsese atunci pe bătrân, spunând că era şi „... o vulpe”. Jacob presupusese că tehnicianul medical se referise la capacităţile mentale ale comandantului. Dar, pe când se uita la femeie (părea o fetişcană) cum cobora sprintenă rampa înclinată, şi-a dat seama că vorbele tânărului puteau să aibă şi alt sens.

Mulţimea s-a despărţit să-i facă loc, şi femeia s-a apropiat cu mâna întinsă de şeful misiunii „Exploratorii Soarelui”.

— Sunt într-adevăr acolo! a spus ea. Am coborât până la punctul tău doi, în prima regiune activă, şi acolo erau! Am ajuns la opt sute de metri de una! Jeff n-o să aibă nicio problemă. E cea mai mare turmă de magnetovore pe care am văzut-o!

Lui Jacob vocea ei i s-a părut profundă şi melodioasă. Încrezătoare. Dar accentul nu ştia de unde să-l ia. Pronunţa cuvintele într-un mod pitoresc, demodat.

— Minunat! Minunat! Kepler a dat din cap aprobator. Unde sunt oi, trebuie să fie şi ciobani, nu?

A luat-o de braţ şi s-a întors să le-o prezinte lui Fagin şi lui Jacob.

— Dragi sofonți, ea e Helene deSilva, comandant al Confederației aici pe Mercur și mâna mea dreaptă. Nu ne-am descurca fără ea. Helene, acesta e domnul Jacob Alvarez Demwa, omul despre care ți-am vorbit prin maser. Pe Kanten Fagin l-ai cunoscut acum câteva luni, pe Pământ. Înțeleg că v-ați trimis câteva masergrame de atunci.

Kepler i-a pus femeii mâna pe braț.

— Acum trebuie s-o iau din loc, Helene. Au venit câteva mesaje de pe Pământ, de care trebuie să mă ocup. Am amânat prea mult treaba asta ca să fiu aici la sosirea ta, așa că mai bine plec acum. Ești sigură că totul a mers bine și că echipajul e în formă?

— Desigur, doctore Kepler, totul e în regulă. Am dormit pe drumul de întoarcere. Ne vedem când vine timpul să-l conducem pe Jeff la plecare.

Șeful expediției „Exploratorii Soarelui” i-a salutat pe Jacob și pe Fagin și a înclinat vag din cap spre LaRoque, care stătea destul de aproape să audă discuția, dar prea departe ca să fie politicos. Kepler a luat-o în direcția lifturilor.

Helene deSilva avea un fel de a se înclina în fața lui Fagin, mai călduros decât îmbrățișarea multor oameni. Radia de încântare să-l vadă din nou pe extraterestru, ceea ce i-a și spus.

— Iar acesta trebuie să fie domnul Demwa, a zis ea, strângându-i mâna lui Jacob. Kant Fagin mi-a vorbit despre tine. Ești tânărul curajos care s-a aruncat de sus, de la înălțimea Turnului Ecuador, ca să-l salveze. E o poveste pe care aș vrea s-o aud chiar din gura eroului!

O parte din Jacob s-a cutremurat, ca întotdeauna când era pomenit turnul. A încercat să-și ascundă emoția pufnind în răs.

— Crede-mă, n-am făcut săritura intenționat! De fapt, cred că mai bine merg pe una din jucăriile voastre solare care îți frig tălpile decât să mai fac asta vreodată!

Femeia a râs, dar s-a și uitat ciudat la el, cu o privire care parcă îl *evalua* și care i-a plăcut lui Jacob, deși îl nedumerea. A simțit că nu-și mai găsește cuvintele.

— Hm... oricum, e cam ciudat să-mi spună „tânăr” cineva atât de tânăr cum pari tu să fii. Trebuie să fii o persoană foarte competentă ca să ți se încredințeze comanda unei asemenea misiuni înainte să-ți apară riduri.

DeSilva a râs din nou.

— Ce galant ești! E foarte drăguț din partea ta, domnule, dar au trecut de fapt șaiszeci și cinci de ani în care nu mi-au apărut riduri. Eram subofițer pe *Calypso*. Poate îți amintești că ne-am întors în sistem acum câțiva ani. Am acum peste nouăzeci de ani!

— Vai!

Echipajele navelor interstelare erau cu totul altfel decât alții. Indiferent de vârsta lor biologică, își puteau relua slujba după ce se întorceau din expediții... dacă hotărau să mai muncească.

— Păi, dacă e așa, ar trebui să te tratez cu respectul cuvenit, bunicuțo.

DeSilva a făcut un pas înapoi, a întins gâtul și și-a fixat ochii asupra lui.

— Doar să nu mergi *prea* departe în celălalt sens! Am făcut prea mari eforturi să devin atât femeie, cât și ofițer bine educat, ca să fac saltul de la „puștoaică sexy” la asistat social. Dacă primul bărbat atrăgător care apare după luni bune sub comanda mea crede despre mine că sunt inaccesibilă, aş putea fi convinsă să-l pun în lanțuri!

Jumătate din cuvintele femeii erau atât de arhaice încât nu se puteau înțelege (ce naiba însemna „puștoaică sexy?”), dar, într-un fel sau altul, sensul era clar. Jacob a zâmbit și și-a ridicat brațele în semn că se predă – aproape de bunăvoie. Nu știa de ce, dar Helene deSilva îi amintea mult de Tania. Nu prea semănau. Dar simțea un fior vag, tot așa greu de precizat. Însă merita să se lase în voia lui.

Jacob și-a alungat acest gând. Prostii filosofico-emoționale. Se pricepea bine la astea când voia. Singurul lucru evident era că femeia aceasta, comandantul bazei, era al naibii de atrăgătoare.

— Așa să fie! a zis. Și afurisit să fie cel care spune primul „Gata, ajunge!”

DeSilva a râs din nou. L-a luat ușor de braț și s-a întors spre Fagin.

— Haideți, vreau să faceți amândoi cunoștință cu echipajul navei solare. Apoi va trebui să-l pregătim pe Jeff de plecare. Se poartă groaznic când e vorba să-și ia rămas-bun. Chiar și când pleacă într-o scurtă expediție ca asta, plânge și îi îmbrățișează pe toți cei ce rămân, de parcă nu o să-i mai vadă niciodată!

PARTEA A IV-A

Numai cu sonda solară e posibil să se obțină date despre distribuția masei și impulsul unghiular din interiorul Soarelui... să se obțină imagini de înaltă rezoluție... să se detecteze neutronii eliberați în procesele nucleare ce au loc la suprafața solară sau aproape de aceasta... (sau) să se determine cum este accelerat vântul solar.

În final, dat fiind comunicațiile și sistemele de detectare și, poate, maserul cu hidrogen de la bord... sonda solară va fi pe departe cea mai bună platformă care se poate folosi în depistarea undelor gravitaționale de frecvență joasă emise de surse cosmologice.

Extras din raportul prezentat de NASA la atelierul preliminar al sondei solare.

Căldură

Ca niște panglici din material multicolor sau niște șaluri boa cu pene, formele de culoarea ocrului s-au lăsat în jos pe un fundal roz și încrețosat, de parcă erau atârinate de sfori invizibile. Șirul de arcuri negre și subțiri, fiecare o frânghie pufoasă de lujeri gazoși, ducea departe, fiecare arc fiind mai mic, datorită perspectivei, decât cel din fața lui, până când ultimul pălea în vârtejul de miasmă roșie.

Lui Jacob îi venea greu să se concentreze asupra fiecărui detaliu al imaginii holografice. Filamentele și fâșiile negre care alcătuiau topografia vizibilă a cromosferei medii erau amăgitoare atât ca formă, cât și ca textură.

Cel mai apropiat filament aproape că umplea colțul stâng din față al rezervorului. Fire subțiri de gaz mai întunecat se răsuceau în jurul unui câmp magnetic invizibil, care se arcuia deasupra unei pete solare aflate la aproape o mie de kilometri mai jos.

Cu mult deasupra locului din care cea mai mare parte din energia produsă de soare se scurgea în spațiu sub formă de lumină, un observator putea să vadă detaliile pe zeci de mii de kilometri. Dar și așa era greu să te obișnuiești cu ideea că arcul magnetic la care se uita Jacob acum era cam de mărimea Norvegiei. Era doar o za din lanțul care se arcuia pe 200 000 de kilometri peste petele solare de dedesubt.

Iar asta era nimica toată în comparație cu numeroasele lucruri pe care le văzuseră.

O priveliște boltită se întinsese pe un sfert de milion de kilometri de la un capăt la celălalt. Imaginea fusese înregistrată cu mai multe luni în urmă, peste o regiune activă care dispăruse de mult de atunci, de care nava care o făcuse se ținuse la distanță. Motivul a devenit evident atunci când vârful unui arc uriaș, parcă dintr-un tărâm de basm, a erupt în cel mai teribil fenomen solar, o explozie.

Explozia a fost frumoasă și înspăimântătoare deopotrivă – un vârtej înspumat, clocotitor și luminos, reprezentând un scurtcircuit electric de o magnitudine incomprehensibilă. Nicio navă solară nu ar fi rezistat acestui val neașteptat de neutroni de înaltă energie, eliberați din reacțiile nucleare produse de explozie, particule imune la scuturile electromagnetice ale navei, prea mulți neutroni să-i îndepărtezi folosind compresorul de timp. De aceea, subliniase șeful proiectului „Exploratorii Soarelui”, asemenea explozii sunt de obicei previzibile și se pot evita.

Jacob s-ar fi simțit mai în siguranță fără acel „de obicei”.

* * *

Informarea fusese mai degrabă de rutină, Kepler doar trecuse repede în revistă niște noțiuni de fizică solară. Jacob le învățase pe majoritatea mai devreme, în cadrul studiilor sale de la bordul lui *Bradbury*, dar proiectarea imaginilor cu veritabile cufundări în cromosferă erau, trebuia să recunoască, repere vizuale fantastice. Dacă îi era greu să înțeleagă ce dimensiuni aveau lucrurile pe care le vedea, Jacob nu se putea învinui decât pe sine.

Kepler a vorbit puțin și despre dinamica de bază a interiorului Soarelui, adevărata stea, pentru care cromosfera nu era decât un strat subțire.

În miezul astrului, inimaginabila greutate a masei solare declanșează reacții nucleare, producând căldură și presiune și împiedicând uriașa minge de plasmă să se contracte sub propria sa forță gravitațională. Presiunea menține corpul ceresc „umflat”.

Energia emanată de focurile din miezul stelei își face încet drum spre exterior, uneori sub formă de lumină, alteori ca un schimb convectiv între materialele fierbinți de dedesubt și materia mai rece care se întoarce de deasupra. Prin radiație, apoi convecție și din nou radiație, energia ajunge la stratul gros de kilometri, cunoscut sub numele de *fotosferă* – „sfera de lumină”, de unde se eliberează în cele din urmă și părăsește astrul pentru totdeauna, răspândindu-se în spațiu.

Atât de densă este materia în miezul astrului, încât unui cataclism interior i-ar lua un milion de ani să se manifeste printr-o schimbare a cantității de lumină care părăsește suprafața.

Dar Soarele nu se limitează la fotosferă; densitatea materiei scade încet odată cu înălțimea. Dacă am include ionii și electronii ce se revarsă neconținut în spațiu prin vântul solar – pentru a forma aurore pe Pământ și a alcătui coada de plasmă a cometelor – am putea spune că Soarele e nelimitat. Într-adevăr, ajunge să atingă celelalte stele.

Aureola *coroanei* solare scânteiază în jurul Lunii în timpul unei eclipse de soare. Lujerii ce par atât de moi pe o placă fotografică conțin electroni încălziți la milioane de grade, dar sunt difuși, aproape la fel de subțiri (și inofensivi pentru navele solare) ca vântul solar.

Între fotosferă și coroană se află *cromosfera*, „sfera de culoare”... locul în care vechiul Sol își face ultimele modificări în spectacolul său de lumină, unde își pune semnătura spectrală pe razele văzute de pământeni.

Aici temperatura scade brusc la minimum său, „doar” câteva mii de grade. pulsația celulelor fotosferice trimite unde de gravitație în sus prin cromosferă, pișcând delicat coardele de spațiu-timp pe mii de kilometri, iar particulele cu încărcătură, călătorind pe crestele undelor Alfven, gonesc în exterior ca un vânt puternic.

Acesta era domeniul de cercetare al expediției „Exploratorii Soarelui”. În cromosferă, câmpurile magnetice ale Soarelui jucau leapșa, iar compușii chimici simpli fierbeau pentru foarte scurt

timp. Se poate vedea, dacă se aleg benzile potrivite, la distanțe uriașe. Și e mult de văzut.

* * *

Kepler era acum în elementul său. În camera cu ferestre acoperite, părul și mustața lui aveau reflexe roșcate în lumina emanată de rezervor. Vocea îi era sigură în timp ce arăta publicului cu o baghetă subțire trăsăturile cromosferei.

A spus povestea ciclului unei pete solare, ritmul schimbător al activității magnetice joase și înalte care inversează polaritatea la fiecare unsprezece ani. Câmpurile magnetice „pocnesc” afară din Soare să formeze bucle complicate în cromosferă – bucle care pot fi uneori urmărite privind traiectoria filamentelor negre în lumină de hidrogen.

Filamentele se răsucesc în jurul liniilor de câmp și strălucesc de la curenții electrici complecși induși. În prim-plan păreau mai puțin pufoși decât crezuse Jacob inițial. Fâșii roșii, strălucitoare sau mate, se înnodau una în jurul alteia pe toată lungimea arcului, câteodată învârtindu-se în modele complicate, până când se închidea bine un nod care împrăștia picături scânteietoare, ca grăsimea încinsă dintr-o tigaie.

Era uimitor de frumos, deși, în cele din urmă, pe Jacob au început să-l doară ochii de la lumina roșie monocromă. Și-a luat privirea de la rezervor și și-a odihnit ochii privind peretele sălii de proiecții.

Cele două zile de când își luase Jeffrey rămas-bun și decolase spre Soare au însemnat pentru Jacob plăcere amestecată cu frustrare. Oricum, au fost aglomerate.

Ieri văzuse minele hermesiene. Marile filoane stratificate care umpleau uriașele caverne scobite aflate la nord de bază, cu cruste netede de metal pur în culorile curcubeului, l-au impresionat pe Jacob cu frumusețea lor, așa că se uita cu respect la oamenii și mașinile minuscule care scoteau minereul. Nu avea să uite niciodată uimirea resimțită... atât în fața câmpului enorm de metal topit și înghețat, cât și față de îndrăzneala oamenilor micșorați care aveau curajul să-l sape pentru comorile sale.

Foarte plăcută a fost și seara petrecută în compania Helenei deSilva. În salonul apartamentului ei, a rupt sigiliul unei sticle de brandy străin, a cărui valoare Jacob nu îndrăznea s-o calculeze, și l-a băut cu el.

În câteva ore, a ajuns să-i placă de comandantul bazei pentru spiritul și pasiunile ei, precum și pentru farmecul arhaic cu care flirta. Și-au spus lucruri banale, lăsând, printr-un acord mutual, ce era mai interesant pentru mai târziu. Spre încântarea ei, i-a vorbit despre munca lui cu Makakai, explicându-i cum îl convinsese pe tânărul delfin – prin hipnoză, recompense (dându-i voie să se joace cu „jucării” ca balene-waldo) și afecțiune – să se concentreze

asupra gândirii abstracte a oamenilor, în loc de (sau pe lângă) Visarea cetaceelor.

I-a descris cum visul balenei, la rândul său, a fost înțeles încetul cu încetul... folosind filosofia Hopi și pe cea a aborigenilor din Australia ca să transforme viziunea acelei lumi total străine în ceva oarecum accesibil minții umane.

Helene deSilva avea un fel de a asculta care îl îndemna pe Jacob să vorbească. Când și-a terminat povestea, ea radia de satisfacție, apoi i-a spus la rândul ei o poveste despre o stea întunecată, care aproape că l-a înspăimântat.

I-a vorbit despre *Calypso*, de parcă ar fi fost deopotrivă mama, copilul și iubitul ei. Nava și echipajul fuseseră lumea ei pentru doar trei ani, timp subiectiv, dar la întoarcerea pe Pământ au devenit o legătură cu trecutul. Dintre cei pe care îi lăsase în urmă pe Pământ, în prima ei călătorie în spațiu, doar cei mai tineri au trăit destul ca să vadă nava *Calypso* întorcându-se. Și erau bătrâni pe atunci.

Când i se oferise un post temporar în expediția „Exploratorii Soarelui”, profitase imediat de ocazie. Deși aventura științifică, plus șansa de a câștiga experiență într-un post de comandă, erau probabil motive suficiente, Jacob și-a dat seama că mai era și altceva.

Deși încerca să nu o arate, se părea că Helene dezaproba comportamentele extreme pentru care erau renumite echipajele de pe navele ce se întorceau: izolarea în sine sau hedonismul nestăpânit. Era un fel de... „sfială” interioară, singurul cuvânt care putea să descrie atitudinea... ce reieșea atât din personalitatea ei inteligentă și competentă, cât și din femeia amuzantă, mereu cu zâmbetul pe buze, din adâncul sufletului ei. Jacob abia aștepta să afle mai multe despre ea în timpul șederii pe Mercur.

Dar cina în doi a trebuit să fie amânată. Dr. Kepler îi invitasese la un banchet oficial și, așa cum se întâmpla în astfel de ocazii, întreaga seară, Jacob a avut puține lucruri la care să se gândească, pe când toată lumea se străduia să fie politicoasă și lingușitoare.

Dar cea mai mare frustrare i-a venit chiar de la expediția „Exploratorii Soarelui”.

Jacob a încercat să-i iscodească pe deSilva, Culla și pe vreo zece ingineri, dar a primit de fiecare dată același răspuns.

„Desigur, domnule Demwa, dar n-ar fi mai bine să vorbim despre asta după prezentarea dr. Kepler? Va fi mult mai clar atunci...”

Devenise de-a dreptul suspicios.

* * *

Teancul de documente de la bibliotecă era încă în camera lui. Citea din grămadă cam o oră de fiecare dată, într-o stare normală de conștiință. Parcurgând cu greu documente, unele fragmente i se păreau brusc cunoscute imediat ce le citea.

... nu se înțelege nici de ce Pring este o specie binoculară, deoarece niciun reprezentant al unei alte forme de viață de pe planeta lor nu are mai mult de un ochi. Se presupune că asta și alte diferențe sunt rezultatul manipulării genetice făcute de coloniștii Pila. Deși specia Pila nu vrea să răspundă decât la întrebările puse de persoanele oficiale de la institute, tot recunosc că i-au modificat pe Pringi de la primate arboricole la sofonți capabili să meargă pe două picioare și să muncească în fermele și orașele lor.

Dentiția unică a Pringilor își are originea în starea lor anterioară de animale care se hrăneau în copaci. A evoluat ca o metodă de a scoate nutrienții din scoarța arborilor de pe planeta lor; scoarța servea, în locul fructelor, drept organ de fertilizare prin spori pentru multe din plantele de pe Pring...

Deci așa se explica dantura ciudată a lui Culla! Cunoscându-le acum scopul, imaginea mentală a dinților Pringului nu mai era atât de dezgustătoare. Părea de-a dreptul liniștitor că funcția lor era doar vegetariană.

Era interesant de observat, recitind articolul, ce treabă bună făcuse biblioteca locală cu acest raport. Originalul fusese probabil scris la zeci, dacă nu la sute de ani-lumină depărtare de Pământ și cu multă vreme înainte de Contact. Mașinile semantice de la Ramura din La Paz s-au prins cum să redea cuvintele și sensurile străine în propoziții logice în engleză, deși, evident, ceva trebuie să se fi pierdut prin traducere.

Faptul că, după primele încercări nereușite de după Contact, Institutul Bibliotecilor fusese obligat să ceară ajutorul oamenilor pentru a programa aceste mașini era un motiv de ușoară satisfacție. Obişnuiți să traducă pentru specii derivate din aceeași Tradiție generală, extraterestrii fuseseră nedumeriți, la început, de structura „schimbătoare și imprecisă” a tuturor limbilor umane.

Au gemut (sau ciripit, scârțâit sau fâlfâit) disperați, văzând în ce măsură engleza, în special, decăzuse într-o sublimă stare de dezordine contextual discursivă. Latina, sau mai bine zis indo-europeana din Neoliticul târziu, cu structura sa bine organizată a declinărilor și cazurilor, ar fi fost de preferat. Oamenii refuzau cu încăpățănare să-și schimbe *lingua franca* de dragul bibliotecii (deși atât Pieile, cât și Robele începuseră să învețe în joacă indo-europeana – fiecare din propriile motive) și, în loc de asta, își trimiteau cei mai inteligenți masculi și femele să-i ajute pe extraterestrii îndatoritori să se adapteze.

Pringii muncesc în orașe și ferme pe aproape toate planetele colonizate de specia Pil, în afară de planeta lor maternă, Pila. Soarele Pilei, un F3 pitic, este probabil prea strălucitor pentru această generație de Pringi evoluți. (Soarele planetei Pring este un F7.) Acesta este motivul invocat pentru continuarea cercetărilor genetice asupra sistemului vizual al Pringilor de către Pili, la mult timp după expirarea autorizației lor de a produce evoluția...

[...] au permis Pringilor să colonizeze doar lumi de clasa A, fără viață și necesitând formare de pământ, dar scutite de instrucțiuni de folosire de către Institutele Tradiției și Migrației. Preluând conducerea în urma mai multor Jihaduri, se pare că specia Pila nu-și vrea Protejării într-o poziție care i-ar stânjeni, adică aceea de a maltrata o lume mai veche, cu viață pe ea...

Datele despre rasa lui Culla erau elocvente în privința Civilizației Galactice. Era fascinantă, dar manipularea de care se vorbea l-a făcut pe Jacob să se simtă inconfortabil. În mod inexplicabil, se simțea vinovat și el.

În acest stadiu al lecturii repetate, l-a chemat dr. Kepler la discuția mult așteptată.

Acum era în sala de vizionări și se întreba când va intra omul în subiect. Ce erau magnetovorele. Și la ce se refereau oamenii când vorbeau despre un „al doilea tip” de Solarieni... care jucau leapșa cu navele solare și făceau gesturi amenințătoare la echipajele lor în forme antropomorfe?

Jacob s-a uitat încă o dată la rezervorul holografic.

Filamentul ales de Kepler crescuse până umpluse rezervorul, iar apoi s-a mărit până ce spectatorul s-a simțit cufundat vizual în masa pufoasă de foc. Detaliile au devenit clare – pâlcuri contorsionate care însemnau că se strânseseră liniile câmpului magnetic, mănunchiuri care apăreau și dispăreau ca vaporii, întrucât mișcarea deplasa gazele fierbinți înăuntrul și în afara benzii vizibile a aparatului, și grămezi de puncte strălucitoare la marginea câmpului vizual.

Kepler ținea un monolog, uneori prea tehnic pentru Jacob, revenind mereu la simple metafore. Vocea îi devenise fermă, încrezătoare, și era clar că îi plăcea să dea acest spectacol.

Savantul a făcut semn spre cele două șuvoaie de plasmă alăturate: un fir gros, răsucit, de culoare roșu-închis, se înfășură în jurul câtorva puncte nu prea strălucitoare.

— S-a crezut la început că acestea sunt obișnuitele voastre pete fierbinți de compresie, a spus el. Până ne-am uitat noi mai bine la ele. Atunci ne-am dat seama că spectrul era greșit în întregime.

Kepler a folosit butonul de reglaj de la baza baghetei sale ca să mărească imaginea în centrul subfilamentului.

Punctele luminoase au crescut. Au devenit vizibile și niște punctișoare când s-a mărit imaginea.

— Acum poate vă amintiți, a zis Kepler, că punctele fierbinți pe care le-am văzut mai devreme păreau încă roșii, cu toate că nu erau de un roșu prea aprins. Asta pentru că filtrele navei, în timpul în care au fost luate imaginile, erau reglate doar să lase înăuntru o bandă spectrală foarte îngustă, centrată pe hidrogen-alfa. Puteti vedea și acum lucrul care v-a stârnit interesul.

Chiar văd, și-a spus Jacob.

Punctele luminoase aveau o nuanță intensă de verde!

Pâlpâiau ca niște semnale Morse luminoase și aveau culoarea smaraldului.

— Și acum, există două benzi în verde și albastru pe care filtrul le îndepărtează cu mai puțină eficiență decât pe majoritatea. Dar linia alfa le estompează total odată cu distanța. Pe lângă asta, verdea nu constituie niciuna dintre acele benzi! Vă puteți închipui cât de consternați am fost. Nicio sursă termică de lumină nu putea să fi trimis acea culoare prin ecrane. Ca să pătrundă, lumina emanată de respectivele obiecte trebuie să fie nu numai incredibil de intensă, ci și total monocromatică, având o temperatură de strălucire de milioane de grade!

Jacob s-a îndreptat din poziția relaxată în care stătuse în timpul discuției, fiind în sfârșit interesat de subiect.

— Cu alte cuvinte, a continuat Kepler, trebuie să fie lasere.

* * *

— Există moduri în care acțiunea laserului poate surveni normal într-o stea, a spus Kepler. Dar nimeni n-a văzut să se întâmple așa ceva în Soarele nostru înainte, așa că ne-am dus acolo să facem cercetări. Ce am găsit a fost cea mai incredibilă formă de viață pe care și-o poate închipui cineva!

Savantul a răsucit butonul de control de la baghetă și câmpul vizual a început să se schimbe.

Un clinchet plăcut s-a auzit din primul rând de scaune. Helene deSilva a ridicat receptorul unui telefon și a vorbit încet în aparat.

Kepler se concentra asupra demonstrației sale. Încet, punctele luminoase s-au mărit în rezervor, până au ajuns inele micuțe de lumină, încă prea mici ca să fie zărite clar.

Jacob a distins brusc murmurul vocii lui deSilva, care vorbea la telefon.

Chiar și Kepler s-a oprit și a așteptat ca ea să pună încet întrebări interlocutorului.

A pus receptorul în furcă, apoi fața i s-a împietrit într-o mască de fier. Jacob s-a uitat la ea cum se ridica și se ducea la Kepler, care își răsucea nervos bagheta în mâini. Femeia s-a aplecat un pic să-i șoptească profesorului ceva la ureche, iar ochii șefului expediției s-au închis de îndată. Când s-au deschis din nou, erau perfect goi.

Brusc, toată lumea a început să vorbească. Culla a plecat de pe locul său din primul rând și s-a dus la deSilva. Jacob a simțit un curent de aer când dr. Martine a luat-o la fugă pe culoar către Kepler.

Jacob s-a ridicat în picioare și s-a întors spre Fagin, care stătea pe culoar în apropiere.

— Fagin, am de gând să aflu ce se întâmplă. De ce nu aștepți aici?

— Nu va fi necesar, a fluierat Kantenul-filosof.

— Ce vrei să zici?

— Am auzit fără să vreau ce i s-a spus la telefon comandantului uman Helene deSilva, Prietene-Jacob. Nu sunt vești bune.

Lui Jacob i-a venit să țipe. Ești mereu impasibil, tu, cap de vânăță cu frunze, cap de ou, sigur că nu sunt vești bune!

— Și ce naiba se întâmplă? a întrebat el.

— Îmi pare sincer rău, Prietene-Jacob. Se pare că nava cimpanzeului-savant Jeffrey a fost distrusă în cromosfera Soarelui vostru!

Turbulență

În lumina brun-roșcată a rezervorului holografic, dr. Martine stătea lângă Kepler, spunându-i pe nume iar și iar și trecându-și mâna prin fața ochilor lui goi. Lumea a venit pe scenă, schimbând impresii. Extraterestrul Culla stătea singur vizavi de Kepler, capul său mare și rotund rotindu-se încet pe umerii săi firavi.

Jacob i s-a adresat:

— Culla...

Pringul nu părea să-l audă. Ochii lui enormi erau încețoșați, iar Jacob a auzit un țcănit, ca niște dinți care clănțăneau, venind din gura cu buze groase a lui Culla.

Jacob s-a uitat urât la cumplita lumină roșie ce se revărsa din rezervorul holografic. S-a dus la Kepler, care era în stare de șoc, să-i ia aparatul de comandă din mâini. Martine nici nu l-a observat, căci încerca în zadar să-i atragă atenția savantului.

După câteva răsuciri ale comenzii, Jacob a reușit să stingă imaginea și să aprindă din nou lumina în sală. Situația părea mai ușor de controlat acum. Ceilalți au simțit-o și ei, căci cacofonia de voci a încetat.

DeSilva și-a ridicat ochii de pe telefon și l-a văzut pe Jacob cu comanda în mână. I-a zâmbit în chip de mulțumire. Apoi s-a întors la interlocutorul ei, căruia i-a pus întrebări clare și succinte.

A venit repede o echipă de medici cu o targă. Îndrumați de dr. Martine, l-au pus pe Kepler în pânza fixată de cadru și l-au dus cu grijă afară, prin ușa în fața căreia se strânseseră o grămadă de curioși.

Jacob s-a întors din nou spre Culla. Fagin reușise să tragă un scaun în spatele reprezentantului bibliotecii și voia să-l convingă să se așeze. Foșnetul ramurilor și fluieratul strident s-au domolit când s-a apropiat Jacob.

— Cred că se simte bine, a spus Kantenul cu vocea lui cântată. Este un tip foarte sensibil și mă tem că va jeli prea mult pierderea prietenului său Jeffrey. Aceasta e deseori reacția speciilor mai tinere la moartea alteia de care au fost apropiate.

— Ce am putea face? Ne aude?

Ochii lui Culla păreau să privească în gol. Dar ochii lui nu-i spuneau niciodată nimic lui Jacob. Extraterestrul continua să clănțăne din dinți.

— Cred că ne aude, a răspuns Fagin.

Jacob l-a luat pe Culla de braț. Părea foarte subțire și moale. Nu se simțeau oasele.

— Hai, Culla, i-a spus el. E un scaun în spatele tău. Te-ai simți mult mai bine dacă ai sta jos.

Extraterestrul a încercat să răspundă. A deschis gura cu buze enorme și țcănitul s-a auzit mai tare. Culoarea ochilor săi s-a

schimbat puțin și gura i s-a închis din nou. A dat din cap tremurând și s-a lăsat condus spre scaun. Și-a coborât încet capul rotund în mâinile subțiri.

Sensibil sau nu, era ceva straniu în faptul că pe un extraterestru îl dureau atât de mult moartea unei ființe – un cimpanzeu – căci, oricum ar fi fost, alcătuirea corpului său era a unui extraterestru; o ființă ai cărei strămoși îndepărtați cu aspect de pești înotau în alte mări decât a lui și căscau gura, respirând anaerobic, la strălucirea unei stele total diferite.

* * *

— Vă rog să mă ascultați o clipă! le-a spus deSilva de pe platformă. Dacă n-ați auzit încă, rapoartele preliminare arată că am pierdut probabil nava lui Jeffrey în regiunea activă J-12, lângă pata solară Jane. E doar un raport preliminar și confirmarea va trebui să aștepte până examinăm telemăsurătorile primite până la accident.

LaRoque a făcut semn cu mâna din colțul îndepărtat al încăperii ca să atragă atenția comandantului. Într-o mână ținea o mică stenocameră, un model diferit de cea care i se luase în peștera navei solare. Jacob se întreba de ce nu i-o înapoiase încă Kepler pe cealaltă.

— Domnișoară deSilva, a intervenit LaRoque, n-ar fi posibil să asiste și presa la analiza telemetrică? Trebuie să știe și publicul.

În agitația sa, accentul reporterului practic dispăruse. Fără acesta, apelativul anacronic de „domnișoară” suna foarte ciudat.

Ea s-a oprit din vorbit fără să se uite la jurnalist. Legile Supravegherii interziceau categoric accesul publicului la noile evenimente fără o „aprobare” de la Agenția pentru Înregistrări Secrete. Iar cei de la AIS, răspunzători pentru aplicarea legii, nu prea voiau s-o dea. Era clar că LaRoque voia s-o încolțească, dar nu insista. Încă.

— E-n regulă. În galeria pentru public de deasupra Centrului de Comandă încap toți care sunt interesați... *în afară de* (s-a uitat urât la cei din echipa de la bază, care se strânseseră lângă ușă) cei care au treabă de făcut. A terminat ridicând o sprânceană. S-a auzit imediat agitație la ieșire. Ne adunăm în douăzeci de minute, a concluzionat ea și a coborât de pe platformă.

Membrii personalului din Colonia Hermes au început să plece imediat. Cei care purtau haine de pământeni, cei recent veniți și vizitatorii au părăsit locul mai încet.

LaRoque plecase deja, fără îndoială la stația maser ca să-și transmită povestea pe Pământ.

Mai rămăsese Bubbacub. Vorbise cu dr. Martine înainte să înceapă ședința, dar micul extraterestru bărbos nu participase la ea. Jacob se întreba unde fusese în timpul informării.

Helene deSilva s-a apropiat de el și de Fagin.

— Culla e un mic Mâncat pe cinste, i-a zis ea încet lui Jacob. Obișnuia să spună în glumă că se înțelege atât de bine cu Jeffrey

pentru că erau amândoi ființe inferioare ca statut, căci coborâseră atât de recent din copaci.

S-a uitat cu milă la Culla și i-a pus o mână pe o parte a capului.

Pun pariu că asta îl consolează puțin, s-a gândit Jacob.

— Tristețea e prima achiziție a tinereții. Fagin și-a foșnit frunzele, ca un clinchet de zurgălăi în adierea vântului.

DeSilva i-a luat mâna.

— Jacob, dr. Kepler a lăsat instrucțiuni scrise să mă consult cu tine și cu Fagin dacă i se întâmplă ceva rău.

— Așa?

— Da. Bineînțeles că directivele astea nu înseamnă nimic din punct de vedere legal. Tot ce trebuie să fac e să te las să participi la ședințele noastre cu personalul. Dar e evident că orice ne-ați oferi ar fi util. Sper că voi doi, în special, nu veți lipsi de la redarea telemetriei.

Jacob îi aprecia poziția. În calitate de comandant al bazei, ea avea să poarte răspunderea pentru orice decizie luată astăzi. Însă, din personalitățile care se aflau acum pe Mercur, LaRoque îi era ostil, Martine nu prea susținea proiectul și Bubbacub era o enigmă. Dacă pe Pământ s-ar afla ce se întâmpla aici, ar fi în interesul ei să aibă niște prieteni lângă ea.

— Bineînțeles că venim, a fluierat Fagin. Vom fi amândoi onorați să-ți ajutăm personalul.

DeSilva s-a întors din nou spre Culla și l-a întrebat pe un ton blând dacă se simte bine. După un timp, extraterestrul și-a luat capul din mâini și a clătinat încet în semn că da. Clăntănitul se opri, dar ochii lui Culla erau încă încețoșați, cu puncte luminoase palpând pe margini. Părea epuizat, dar și nefericit.

DeSilva a plecat să pregătească redarea telemetrică. La puțin timp după aceea, Bubbacub a intrat impozant în cameră, cu blana lui lucioasă încrețită ca un guler în jurul gâtului scurt și gros. Când a vorbit, gura i se mișca sacadat, iar Vodorul de pe piept reda cuvintele pentru auzul uman.

— Am auzit ce s-a întâmplat. E foarte important să fim toți prezenți la redarea te-le-me-tri-că, așa că vă conduc acolo.

Bubbacub s-a dus să se uite în spatele lui Jacob. L-a văzut pe Culla șezând absent pe scaunul pliant șubred.

— Culla! a strigat.

Pringul și-a ridicat ochii, a ezitat, apoi a făcut un gest pe care Jacob nu l-a înțeles.

Părea un fel de rugămintă sau negare.

Bubbacub s-a zbârlit. A emis o serie de pârâieli și cârâituri într-un ritm rapid. Culla s-a ridicat nesigur în picioare. Bubbacub le-a întors imediat spatele și a luat-o pe culoar cu pași mici și apăsați...

În spatele lui, Jacob și Fagin îl aduceau pe Culla. De undeva, din „creștetul” lui Fagin, se auzea o muzică stranie.

Gravitație

Datorită automatizării, camera de telemetrie era mică. Doar vreo douăsprezece computere dispuse pe două rânduri sub un mare ecran panoramic. În spatele unei balustrade, pe o platformă înălțată, invitații se uitau la operatorii care verificau iarăși cu grijă datele înregistrate.

Din când în când, un bărbat sau o femeie se apleca în față și se uita foarte atent la vreun detaliu de pe ecran, în speranța zadarnică de a găsi un indiciu că nava solară era încă acolo.

Helene deSilva stătea lângă cele două computere aflate în apropierea platformei. De acolo înregistrarea ultimelor remarci ale lui Jeffrey apărea pe un ecran.

Un șir de cuvinte tastate de cimpanzeu la patruzeci de milioane de kilometri depărtare, cu multe ore înainte.

MERSUL E LIN PE PILOT AUTOMAT... A TREBUIT SĂ RENUNȚ LA FACTORUL DE TIMP ZECE ÎN TIMPUL TURBULENȚEI... TOCMAI AM LUAT PRÂNZUL ÎN DOUĂZECI DE SECUNDE HA HA...

Jacob a surâs. Și-l imagina pe micul cimpanzeu ieșind din timpul diferențial.

SUB PUNCTUL TAU SE ȘTIE... LINIILE CÂMPULUI CONVERG ÎN FAȚĂ... INSTRUMENTELE ANUNȚĂ CĂ E O TURMĂ ACOLO CUM A SPUS HELENE... CAM O SUTĂ... ÎNCHID ACUM...

Apoi s-a auzit din nou vocea de maimuță a lui Jeffrey, răgușită, aspră în difuzor.

„Așteptați pân le spun în copaci, băieți! Prima dată singur pe Soare! Mori de ciudă, Tarzan!” Unul dintre operatori a pufnit în râs, apoi a oprit vocea. Se termina într-un suspin.

Jacob a tresărit.

— Vreți să spuneți că era singur acolo?

— Credeam că știi! DeSilva părea surprinsă. Cufundările sunt automatizate acum. Un singur computer poate adapta câmpurile de stază destul de repede ca să împiedice turbulența să-l lovească pe pasager până-l face piftie. Jeff... avea două: unul la bord și altul telecomandat cu laser de aparatul cel mare de aici de pe Mercur. Ce poate face un om în afară de a mai adăuga ceva pe ici, pe colo?

— Dar de ce să adauge *vreun* risc?

— A fost ideea dr. Kepler, a răspuns ea, un pic în defensivă. Voia să vadă dacă numai modelele psi umane îi făceau pe Strigoi s-o ia la fugă sau să gesticuleze amenințător.

— N-am ajuns niciodată la partea asta a informării.

Helene și-a dat în spate o buclă de păr blond.

— Da, la prima noastră întâlnire cu magnetovorele, n-am văzut nici urmă de ciobani. Apoi, când i-am zărit, i-am urmărit de la distanță ca să ne dăm seama ce relație e între ei și celelalte creaturi. Când ne-am apropiat, ciobanii au fugit la început. Apoi li s-a schimbat radical comportamentul. Deși majoritatea au luat-o la fugă, unul sau doi s-au arcuit în sus, în afara planului platformei cu instrumente, și s-au apropiat de navă!

Jacob a scuturat din cap.

— Nu sunt sigur că înțeleg...

DeSilva s-a uitat la cel mai apropiat computer, dar nicio schimbare acolo. Singurele rapoarte de pe nava lui Jeff erau date solonomice – informații de rutină despre condițiile din Soare.

— Păi, Jacob, nava are o punte plată într-o carcasă care reflectă aproape perfect. Motoarele gravitaționale, generatoarele câmpului de stază și laserul refrigerator sunt toate în sfera mai mică din mijlocul punții. Instrumentele de înregistrare sunt înșirate la capătul punții, în partea din „fund”, iar oamenii ocupă partea din „vârf”, așa că ambii au vederea neobstrucționată spre orice lucru aflat pe margine. Dar nu ne-am gândit că ar putea fi ceva care să evite înadins camerele de luat vederi!

— Dacă Strigoii au ieșit din raza instrumentelor voastre, venind pe deasupra, de ce nu ați întors nava? Aveți control total asupra gravitației.

— Am încercat. Au dispărut pur și simplu! Sau și mai rău, au rămas deasupra, oricât de repede întorceam. Planau! În acel moment, un membru al echipajului a început să vadă unele dintre cele mai blestemate forme antropoide!

Brusc, vocea găjăită a lui Jeffrey s-a auzit în cameră.

„Hei! E o haită întreagă de câini ciobănești care îi mână prin jur pe toroizii ăștia! Mă duc să le iau un animal de companie! Frumoși cățeluși!”

Helene a ridicat din umeri.

— Jeff a fost întotdeauna sceptic. N-a văzut niciodată forme pe tavan și i-a numit întotdeauna pe păstori „câini ciobănești”, pentru că nu a detectat nici urmă de inteligență în comportamentul lor.

Jacob a zâmbit strâmb. Condscendența super-cimpanzeului față de rasa canină era unul dintre cele mai amuzante aspecte ale obsesiei maimuțelor de a-i imita pe oameni. De asemenea, probabil că le făcea mai puțin sensibile la relația specială între câine și ființa umană, care o preceda pe a lor. Mulți cimpanzei aveau câini ca animale de companie.

— Le-a numit pe magnetovore toroizi?

— Da, sunt ca niște gogoși uriașe. Ai fi văzut dacă informarea nu s-ar... fi întrerupt.

A clătinat din cap cu tristețe și și-a lăsat ochii în pământ.

Jacob s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Sunt sigur că nimeni n-ar fi putut face nimic... a început el.

Apoi și-a dat seama că suna prostește. DeSilva a mai dat o dată din cap și s-a întors spre computer; ocupată, sau prefăcându-se că este, cu cititul datelor.

Bubbacub stătea întins pe o pernă în stânga, aproape de barieră. Avea în mâini o carte electronică și citise, foarte concentrat, caracterele extraterestre de pe micul ecran. Pilul și-a ridicat capul și a ascultat când a venit vocea lui Jeffrey, apoi i-a aruncat o privire enigmatică lui LaRoque.

Ochii reporterului scânteiau în timp ce înregistra un „moment istoric”. Din când în când spunea ceva cu o voce joasă și entuziasmată în microfonul steno-camerei împrumutate.

— Trei minute, a zis deSilva cu glas răgușit.

Preț de un minut, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă au apărut din nou pe ecran literele mari.

BĂIEȚII ĂȘTIA MARI VIN SPRE MINE! SAU CEL PUȚIN CÂȚIVA DINTRE EI. TOCMAI AM DESCHIS CAMERELE PENTRU DETALII... HEI! ÎNCEP SĂ MĂ ÎNCLIN AICI! COMPRESIA TIMPULUI BLOCATĂ!

„N-o să reușesc!” a țipat brusc vocea groasă și dogită. „Urc repede... mai multă înclinație! Cădere «S»! Mâncății! Ei...”

S-a auzit o explozie scurtă de energie statică, apoi o tăcere urmată de un șuierat puternic când operatorul computerului a dat mai tare înregistrarea. Apoi, nimic.

— Implozie confirmată, a spus el.

Helene a dat din cap.

— Mulțumesc. Te rog să pregătești rezumatul informațiilor ca să-l transmitem pe Pământ.

* * *

Ciudat, dar singura emoție simțită de Jacob a fost o puternică mândrie. Ca membru în personalul de la Centrul Evoluționist, observase că Jeffrey renunțase la tastatură în ultimele clipe ale vieții sale. În loc să bată în retragere până să-l apuce frica, făcuse un gest mândru și dificil. Jeff Pământeanul vorbise cu voce tare.

Jacob voia să-i spună asta cuiva. Dacă putea cineva să înțeleagă, Fagin ar fi acela. A pornit spre locul în care stătea Kantenul, dar Pierre LaRoque a șuierat tare înainte să ajungă el acolo.

— Niște proști! Jurnalistul se uita în jurul lui cu neîncredere. Iar eu sunt cel mai prost dintre toți! Dintre toți de aici, *eu* trebuia să-mi dau seama de pericolul de a trimite un cimpanzeu singur în Soare!

Camera era cufundată în tăcere. Fețe inexpresive sau surprinse s-au întors spre LaRoque, care își flutura mâinile într-un gest expansiv.

— Nu înțelegeți? Sunteți orbi cu toții? Dacă Solarienii sunt strămoșii noștri, și nu pare să existe vreo îndoială, probabil că le-a fost foarte greu să ne evite milenii de-a rândul. Însă poate că vreo urmă de afecțiune pentru noi i-a împiedicat să ne distrugă până acum! Au încercat să vă avertizeze pe voi și navele voastre solare în moduri pe care nu puteați să le ignorați și, totuși, continuați să le violați proprietatea. Cum să reacționeze aceste ființe puternice, dacă sunt invadate de o rasă inferioară celei pe care au abandonat-o? Ce v-ați așteptat să facă atunci când vine peste ei o maimuță...?

Mai mulți membri ai echipajului au sărit în picioare, furioși. DeSilva a trebuit să ridice tonul ca să-i potolească. L-a înfruntat pe LaRoque cu o privire oțelită, dar stăpânindu-se.

— Domnule, dacă îți așterni pe hârtie ipotezele atât de interesante, cu un minim de invective, personalul le va lua cu siguranță în considerație.

— Dar...

— Gata acum cu acest subiect! Avem destul timp să-l reluăm mai târziu!

— Nu, nu avem deloc timp.

Toți s-au întors. Dr. Martine stătea în spatele galeriei, în pragul ușii.

— Cred că-i mai bine să vorbim despre asta acum, a zis ea.

— Dr. Kepler se simte bine? a întrebat Jacob.

Ea a încuviințat din cap.

— Tocmai vin de la el. Am reușit să-l scot din șoc și doarme acum. Dar, înainte să adoarmă, a insistat să facem imediat o altă cufundare.

— Imediat? De ce? N-ar trebui să așteptăm până aflăm exact ce s-a întâmplat cu nava lui Jeffrey?

— *Știm* foarte bine ce s-a întâmplat cu nava lui Jeffrey! a răspuns ea pe un ton tăios. Am auzit fără să vreau ce a spus domnul LaRoque când intram și nu-mi place deloc cum i-ați primit ideea! Sunteți atât de încuiați și de siguri pe voi că nu puteți accepta o idee nouă!

— Vrei să spui că crezi cu adevărat că Strigoii sunt protectorii noștri ancestrali?

Lui DeSilva nu-i venea să creadă.

— Poate că da, poate că nu. Dar restul explicațiilor lui sunt logice! La urma urmei, nu ne-au amenințat Solarienii și înainte de asta? Și acum au devenit brusc violenți. De ce? Oare pentru că n-au avut nicio remușcare să ucidă un exponent al unei specii atât de imature ca Jeff? A scuturat din cap cu tristețe. Știți, e doar o chestiune de timp până vor începe ființele umane să-și dea seama ce mult le mai trebuie ca să se adapteze! Adevărul e că orice alte rase care respiră oxigen au un sistem ierarhic... o ordine socială bazată pe superioritate, forță și descendență. Mulți dintre voi nu o consideră corectă. Dar așa merg lucrurile! Și, dacă nu vrem să avem soarta raselor neeuropene în secolul al XIX-lea, va trebui să aflăm cum le place altor specii puternice să fie tratate!

Jacob s-a încruntat.

— Vrei să spui că, dacă este ucis un cimpanzeu și ființele umane sunt amenințate sau batjocorite, atunci...

— Atunci poate că Solarienii nu vor să aibă de-a face cu niște copii sau animale de companie...

Unul dintre operatori a vrut să dea cu pumnul în computer. Privirea aspră a lui deSilva l-a oprit.

— Dar poate vor vrea să discute cu o delegație ai cărei membri să fie specii mai în vârstă, cu mai multă experiență. La urma urmei, cum am putea ști dacă nu încercăm?

— Culla a fost cu noi acolo în Soare la majoritatea cufundărilor, a murmurat operatorul de date. Și e un ambasador cu experiență!

— Cu tot respectul datorat Pringului Culla, a zis Martine, înclinându-se puțin în fața extraterestrului înalt. El e dintr-o rasă foarte tânără. Aproape la fel de tânără ca a noastră. Probabil că Solarienii cred că nu e mai demn de atenție ca noi. Nu, propun să profităm de prezența fără precedent aici pe Mercur a doi membri ai unor rase străvechi și onorabile. Ar trebui să-i rugăm pe Pil Bubbacub și pe Kant Fagin să vină cu noi acolo jos, în Soare. Într-o ultimă încercare de a intra în contact cu ei!

Bubbacub s-a ridicat încet. S-a uitat intenționat în jurul lui, știind că Fagin va aștepta să vorbească el primul.

— Dacă ființele umane zic că au nevoie de mine acolo jos în Sol, atunci, în ciuda pericolelor reprezentate de navele solare prim-ti-ve, aș înclina să accept.

— Ei bine, eu mă opun, fir-ar să fie! a strigat deSilva. Refuz să accept implicațiile politice ce se pot ivi dacă îi luăm pe Pil Bubbacub și pe Kant Fagin acolo jos, mai ales după accidentul ăsta! Doctore Martine, vorbești de relații cu rase extraterestre puternice, dar îți închipui ce s-ar întâmpla dacă ar muri acolo într-o navă pământeană?

— Prostii! a exclamat Martine. Dacă e cineva capabil să se descurce, încât Pământul să nu fie învinuit, sunt acești sofonți! Galaxia e un loc periculos, la urma urmei. Sunt sigură că vor lăsa niște declarații sau ceva de genul ăsta.

— Astfel de documente sunt deja înregistrate în camera mea a zis Fagin.

Și Bubbacub și-a exprimat, generos, consimțământul de a-și risca viața într-o navă primitivă, exonerându-i de orice vină pe pământeni. Pilul s-a întors și a dat să plece, când l-a auzit pe LaRoque mulțumindu-i. Chiar și Martine i-a spus omului să tacă.

DeSilva s-a uitat la Jacob, care a ridicat din umeri.

— Bine, avem timp. Să lăsăm echipajul să verifice datele cufundării lui Jeff și pe dr. Kepler să se refacă. Între timp, putem să comunicăm ideea pe Pământ și să vedem ce sfat primim.

Martine a oftat.

— Aș vrea eu să fie atât de simplu, dar tu n-ai întors lucrurile pe toate părțile. Gândește-te, dacă am vrea să facem pace cu

Solarienii, nu ne-am adresa aceluiași grup care a fost jignit de venirea lui Jeff?

— Păi, nu sunt sigură că așa ar sta lucrurile, dar pare logic ce spui.

— Și cum crezi c-ai să găsești același grup acolo jos, în atmosfera solară?

— Cred c-ar trebui să ne ducem în aceeași zonă activă unde se hrănesc erbivorele... O, înțeleg ce vrei să spui.

— Sunt convinsă că da, a răspuns ea, zâmbind. Nu există o „solografie” permanentă acolo jos, ca să faci o hartă. Regiunile active și petele solare dispar în câteva săptămâni! Soarele nu are suprafață per se, doar diverse niveluri și densități de gaz. Ecuatorul se învâрте mai repede decât alte latitudini! Cum ai putea să găsești același grup dacă nu pleci chiar acum, înainte ca răul pricinuit de apariția lui Jeff să se răspândească pe întreaga stea?

Jacob s-a întors spre deSilva, nedumerit.

— Crezi că are dreptate, Helene?

Femeia și-a dat ochii peste cap.

— Cine știe? Poate. E ceva la care trebuie să mă gândesc. Tot ce știu e că nu facem absolut nimic până nu se simte dr. Kepler destul de bine ca să ne poată vorbi.

Dr. Martine s-a încruntat.

— Ți-am spus deja! Dwayne este de acord să plece altă expediție chiar acum!

— Vreau s-o aud de la el! a răspuns deSilva, furioasă.

— Ei bine, iată-mă, Helene.

Dwayne Kepler stătea în prag, sprijinit de tocul ușii. Lângă el, ținându-l de braț, medicul-șef Laird se uita urât la Martine.

* * *

— Dwayne! De ce nu ești în pat? Vrei să faci infarct?

Martine a pornit spre el, mâniașă și îngrijorată, dar Kepler i-a făcut semn să stea pe loc.

— Mă simt foarte bine, Millie, tocmai am diluat doctoria pe care mi-ai prescris-o, asta-i tot. Într-o doză mai mică mă ajută, așa că știu că ai avut intenții bune. Medicamentul nu m-a doborât! Kepler a râs pe înfundate. Oricum, mă bucur că nu eram prea drogat, așa că am putut să-ți aud strălucita cuvântare. Am prins prin ușa cea mai mare parte.

Martine a roșit.

Jacob a mulțumit cerului că Dwayne nu spusese ce rol jucase el. După aterizare, obținuse spațiu pentru laborator, așa că i-ar fi părut rău să nu analizeze eșantioanele pe care le șutise pe *Bradbury* din farmacopeea lui Kepler.

Din fericire, nu a întrebat nimeni de unde făcuse rost de eșantioane. Deși chirurgul bazei, când a fost consultat, a spus că unele doze i se păreau cam mari, toate, în afară de unul din

medicamente, s-au dovedit a fi cele obișnuite pentru tratamentul stării maniacale ușoare.

Doctoria pe care nu o cunoștea îl frământa pe Jacob: încă un mister de dezlegat. De ce boală suferea oare dr. Kepler, că avea nevoie de doze așa de mari de anticoagulante puternice? Doctorul Laird fusese furios. De ce îi dăduse Martine warfarină?

— Ești sigur că te simți destul de bine să stai în picioare? L-a întrebat deSilva pe Kepler.

L-a ajutat pe doctor să ajungă la un scaun.

— Mă simt bine, a răspuns el. În plus, avem treburi urgente. Mai întâi de toate, mă îndoiesc de teoria lui Millie cum că Strigoii i-ar primi pe Pil Bubbacub și pe Kant Fagin cu mai mult entuziasm decât au manifestat față de noi, ceilalți. Știu sigur că nu îmi pot asuma răspunderea să-i duc acolo! Motivul e că, dacă ar fi omorâți, nu Solarienii ar fi de vină, ci ființele umane! Trebuie să facem imediat altă cufundare... dar, bineînțeles, nu cu distinșii noștri prieteni extraterestri... însă trebuie să plecăm de îndată și să ne ducem în aceeași regiune, cum a propus Millie.

DeSilva a scuturat tare din cap.

— Nu sunt deloc de acord, domnule! Fie Jeff a fost omorât de Strigoii, fie n-a mers ceva bine la nava lui. Și cred că a fost o defecțiune, oricât mi-ar fi de greu s-o recunosc... Trebuie să verificăm totul înainte...

— Dar nu încape nicio îndoială că nava a fost de vină, a întrerupt-o Kepler. Strigoii n-au omorât pe nimeni.

— Ce tot spui acolo? a strigat LaRoque. Ești orb sau ce? Cum poți să negi evidența?

— Dwayne, a început Martine pe un ton calm. Ești prea obosit să te gândești la asta acum.

Kepler i-a făcut semn să tacă.

— Scuză-mă, doctore Kepler, a intervenit Jacob. Ai spus cumva că pericolul îl reprezintă ființele umane? Comandantul deSilva probabil se gândește că o eroare în pregătirea navei a cauzat moartea lui Jeff. Dumneata vorbești despre cu totul altceva.

— Vreau să știu un singur lucru, a spus Kepler încet. A arătat telemetria că nava lui Jeff a fost distrusă de colapsul câmpului de stază?

Operatorul de la computer care vorbise și înainte a făcut un pas în față.

— Problema... domnule? Cum de ai știut?

— N-am știut, a răspuns Kepler, zâmbind. Dar am ghicit imediat ce m-am gândit că e vorba de sabotaj.

— Poftim!!? au strigat Martine, deSilva și LaRoque aproape în același timp.

Și Jacob a înțeles brusc.

— Vrei să spui că în timpul turului...?

S-a întors să se uite la LaRoque. Martine i-a urmărit privirea și a icnit.

Reporterul s-a dat înapoi, de parcă ar fi fost lovit.

— Ești nebun! a zbierat el. Și tu la fel! L-a arătat cu degetul pe Kepler. Cum puteam să stric ceva la aparate când am fost bolnav tot timpul în care am stat în locul ăla afurisit?

— Uite ce e, LaRoque, a spus Jacob. Eu n-am zis nimic și sunt sigur că dr. Kepler face speculații.

A terminat de vorbit pe un ton întrebător și s-a uitat surprins la profesor.

Dr. Kepler a scuturat din cap.

— Mă tem că vorbesc serios. LaRoque a stat o oră lângă generatoarele de gravitație ale navei lui Jeff, și nu era nimeni în apropiere. Am verificat generatorul de gravitație să vedem dacă nu avea vreo stricăciune pricinuită de cineva care a umblat pe acolo cu mâinile goale și nu am găsit niciuna. Nu m-am gândit decât mult mai târziu să verific și camera domnului LaRoque. Când am făcut-o, am descoperit că unul dintre accesorii era un asomator sonic! A scos din buzunarul hainei micul dispozitiv de înregistrare. Așa l-a sărutat și Iuda pe Hristos?

LaRoque a roșit.

— Asomatorul e un dispozitiv de apărare standard pentru jurnaliști. Și uitasem că-l am la mine. Și nu puteam să stric un aparat așa de mare! Toate astea sunt prostii! Șovinistul ăsta de pe Terra, un nebun care crede în religia străveche, care ne-a refuzat orice șansă să-i întâlnim pe protectorii noștri ca pe niște prieteni, îndrăznește să mă acuze de o crimă pentru care n-aș fi avut niciun mobil! El a omorât-o pe biata maimuță și vrea să dea vina pe altcineva!

— Taci din gură, LaRoque, a intervenit deSilva. S-a întors apoi spre Kepler. Îți dai seama ce spui, domnule? Un Cetățean n-ar comite o crimă doar pentru că nu-i place de cineva. Numai o Persoană Supravegheată poate să ucidă fără niciun motiv întemeiat. Îți vine în minte vreun motiv pentru care domnul LaRoque ar fi putut săvârși o astfel de faptă oribilă?

— Nu, a zis Kepler și a dat din umeri. S-a uitat atent la reporter. Un Cetățean, chiar dacă se crede îndreptățit să ucidă, tot are remușcări după aceea. Domnul LaRoque nu pare să aibă regrete, așa că fie e nevinovat, fie e un bun actor... sau un Supravegheat!

— În spațiu? a strigat Martine. E imposibil, Dwayne! O știi și tu. Fiecare aeroport spațial e dotat cu receptoare S. Și sunt detectori în fiecare navă! Ar trebui să-i ceri imediat scuze domnului LaRoque!

Kepler a rânjit.

— Să-mi cer scuze? Știu sigur că a mințit când a spus că era „amețit” în bucla gravitațională. Am trimis o masergramă pe Pământ. Am cerut dosarul lui de la ziar. Au fost încântați să mi-l trimită. Se pare că domnul LaRoque e un astronaut bine antrenat. A fost îndepărtat din serviciu din „motive medicale” – o sintagmă adesea folosită când scorul S al unei persoane este atât de mare încât se pune problema Supravegherii și e obligată să renunțe la o slujbă bună! Poate că asta nu dovedește nimic, dar înseamnă că

LaRoque are prea multă experiență cu navele spațiale ca să fi fost „speriat de moarte” în bucla gravitațională a lui Jeffrey. Tare aș fi vrut să-mi fi dat seama de asta la timp ca să-l pot avertiza pe Jeff!

LaRoque a protestat și Martine a adus obiecții, iar Jacob și-a dat seama că în rândul celor din cameră curentul de opinie nu le mai era favorabil. DeSilva i-a aruncat jurnalistului o privire glacială feroce, care l-a uimit într-o clipă pe Jacob.

— Stați o clipă! i-a rugat Jacob, ridicând o mână. Ce-ar fi să verificăm dacă e vreun Supravegheat fără transmitător aici pe Mercur? Aș propune să ne trimitem toți modelele de rețină pe Pământ pentru verificare. Dacă domnul LaRoque nu e pe lista celor Supravegheați, doctorul Kepler va trebui să ne explice de ce a crezut că un Cetățean ar avea motive să ucidă.

— Bine, atunci, de dragul lui Kukulcan, s-o facem acum! a spus LaRoque. Dar numai cu condiția să nu fiu selectat doar eu!

Pentru prima oară, Kepler părea nesigur.

În beneficiul savantului, deSilva a cerut să se reducă întreaga bază la gravitația mercuriană. Centrul de Control a răspuns că modificarea va dura cam cinci minute. S-a dus la interfon și a anunțat echipajul și vizitatorii că vor face toți un test de identitate, apoi a plecat să supravegheze pregătirile.

Cei din camera de telemetrie au început să iasă și să se îndrepte spre lifuri. LaRoque mergea aproape de Kepler și de Martine, de parcă voia să le arate cât de dornic e să dovedească netemeinicia acuzațiilor formulate la adresa sa, cu capul sus și expresia unui martir.

Cei trei, Jacob și doi membri ai echipajului, așteptau liftul, când a avut loc modificarea gravitației. Era o ironie că se întâmplase tocmai acolo, căci au simțit cum se afundă brusc podeaua.

Toți erau obișnuiți cu fluctuațiile gravitației – multe locuri de la Baza Hermes erau menținute în afara gravitației Pământului. Dar, de obicei, tranziția se făcea printr-o ușă cu stază controlată; nu era mai plăcut decât ce se petrecea acum, dar, fiind un fenomen cunoscut, era mai puțin tulburător. Jacob și-a înghițit cu greu saliva, iar unul dintre membrii echipajului s-a clătinat puțin.

Cu o mișcare bruscă, LaRoque s-a repezit să recupereze asomatorul de la Kepler. Martine a icnit, iar profesorul a gemut, fiind luați prin surprindere. Omul din echipaj care a încercat să-l înșfăce pe jurnalist a primit un pumn în față, căci LaRoque se răsucise ca un acrobat și începuse să fugă înapoi pe culoar, având în mână camera redobândită. Jacob și celălalt membru al echipajului l-au urmat instinctiv.

Jacob a văzut o fulgerare și a simțit o durere acută în umăr. În timp ce încerca să evite o altă împușcătură a asomatorului, ceva îi spunea în minte: „E-n regulă, asta-i treaba mea. Acum preiau eu controlul.”

* * *

Stătea pe hol, așteptând. Fusesse captivant, dar acum era iadul pe pământ. Coridorul s-a întunecat pentru o clipă. A icnit și s-a ținut de peretele nefinisat până când s-a adaptat la lumina slabă.

Era singur pe un culoar de serviciu, îl dureau umărul, iar ce mai rămăsese din satisfacția lui infatuată se risipea ca un vis a doua zi dimineața. S-a uitat cu atenție în jurul său, apoi a oftat.

„Deci ai preluat controlul și ai crezut că te poți descurca fără mine?” a mormăit el. Umărul îl înțepa de parcă se trezea acum la viață.

Cum de îl lăsase cealaltă jumătate a lui Jacob nu știa, și nici de ce încercase să se descurce fără ajutorul alter-egoului său dominant. Însă, dacă renunța acum, ar da sigur de necaz.

O umbră de resentiment a fost răspunsul la acel gând. Mr. Hyde era sensibil la limitările sale, dar până la urmă a venit capitularea.

Asta-i tot? Și-a amintit exact ce se întâmplase în ultimele zece minute. A pufnit în răs. Alter-egoul lui amoral se confruntase cu o barieră de netrecut.

Pierre LaRoque era într-o cameră de la capătul culoarului. În haosul ce urmasse după ce își luase înapoi camera-asomator, doar Jacob reușise să se țină după jurnalist și o făcuse singur, dintr-un fel de egoism.

Se jucase cu LaRoque ca pisoii cu șoarecele, lăsându-l să creadă că nu mai era urmărit de nimeni. O dată a și indicat altă direcție unui grup de oameni de la bază care se apropiaseră prea mult.

LaRoque îmbrăca acum un costum de astronaut într-o debara, la douăzeci de metri de o cameră de depresurizare externă. Era acolo de cinci minute și avea să-i mai ia încă zece să fie gata. Asta era bariera de netrecut. Mr. Hyde nu putea să aștepte. Era doar un ghem de impulsuri, nu o persoană, iar *Jacob* avea toată răbdarea din lume. Așa plănuise.

Jacob a strâmbat din nas de dezgust, dar nu fără să tresară de durere. Nu cu mult timp în urmă, acel impuls făcuse parte din el în fiecare zi. Înțelegea chinul provocat de așteptare acelei mici personalități artificiale care cerea imediat satisfacție.

Au trecut minute în șir. Se uita la ușa în tăcere. Deși era perfect conștient, a început să-și piardă răbdarea. A trebuit să facă un efort de voință ca să nu pună mâna pe clanță.

Ușa a început să se deschidă. Jacob a dat înapoi, cu mâinile pe lângă corp.

Balonul de sticlă al căștii unui costum de astronaut s-a ivit prin fanta formată, iar ușa s-a deschis în afară. LaRoque s-a uitat în stânga și în dreapta. A șuiert printre dinți când l-a văzut pe Jacob. Ușa s-a deschis complet și jurnalistul a înaintat cu o bară de plastic în mână.

Jacob a ridicat o mână.

— Stai pe loc, LaRoque! Vreau să vorbesc cu tine. N-ai cum să scapi de aici.

— Nu vreau să-ți fac rău, Demwa. Fugi!

Vocea jurnalistului ieșea nazală și sacadată din microfonul de la piept. A agitat bara de plastic, amenințător.

Jacob a scuturat din cap.

— Scuze. Am dezafectat camera de depresurizare de pe culoar înainte să te aștept aici. Vei merge mult în costum de astronaut până la următoarea.

Pe fața lui LaRoque a apărut o strâmbătură.

— De ce? N-am făcut nimic! Mai ales ție!

— Mai vedem noi. Acum să vorbim. Nu avem mult timp.

— Eu voi vorbi! a țipat LaRoque. Cu asta am să vorbesc!

A înaintat cu bara în mână, clătinându-se.

Jacob a adoptat o poziție de deflexie și a încercat să ridice mâinile ca să-l apuce pe LaRoque de încheietură. Dar uitase de umărul amortit. Mâna lui stângă doar a fluturat slab, până la mijlocul distanței la care trebuia să ajungă. În schimb, dreapta s-a ridicat suficient ca să blocheze și să apuce o parte din bara ce venea spre el. Disperat, a căzut în față și a lăsat capul în jos când măciuca a sfichiuit aerul la doar câțiva centimetri deasupra lui.

Măcar rostogolirea era perfectă. Gravitația mai mică l-a ajutat să se ridice pe vine fără efort. Dar mâna dreaptă îi era amortită acum când alungase automat durerea pricinuită de o vânătăie urâtă. În costumul său, LaRoque se răsucea mai ușor decât se așteptase Jacob. Oare nu spusese Kepler că jurnalistul fusese astronaut? N-avea timp. Se năpustea din nou la el.

Bara a coborât cu putere deasupra capului său. LaRoque o ținea strâns cu ambele mâini; lui Jacob i-ar fi fost ușor s-o oprească dacă s-ar fi putut servi de brațe: în loc de asta, s-a ghemuit și și-a băgat capul în burta lui LaRoque. Reporterul a continuat să înainteze până s-au izbit de peretele coridorului. LaRoque a gemut și a scăpat bara din mână.

Jacob a împins-o cu piciorul și a făcut un salt în spate.

— Gata, LaRoque! A tras cu greu o gură de aer. Nu vreau decât să vorbesc cu tine... Nimeni nu are destule probe să te condamne pentru nimic, de ce să fugi? Oricum, n-ai unde să te duci!

Ziaristul a scuturat din cap cu tristețe.

— Îmi pare rău, Demwa.

Accentul lui afectat dispăruse complet. S-a întins în față cu brațele deschise.

Jacob a făcut un salt înapoi până la distanța potrivită, numărând încet. La cinci, i-au căzut pleoapele și a închis ochii. Pentru o clipă, Jacob s-a simțit întreg. S-a dat înapoi și a trasat în minte o linie geodezică de la tălpi până la bărbia adversarului său. Piciorul i-a urmat arcul într-o lovitură ce a părut să dureze minute întregi. Impactul a fost ușor ca pana.

LaRoque s-a ridicat în aer. În plenitudinea sa, Jacob Demwa s-a uitat la omul în costum de astronaut zburând înapoi cu încetinitorul. Îi părea rău de el, căci se părea că ajunsese în aer la orizontală, apoi a plutit până a căzut pe spate, rușinat și lovit, pe podeaua tare care i-a intrat în rucsacul utilitar.

Apoi transa s-a terminat și Jacob s-a trezit slăbindu-i casca lui LaRoque... scoțându-i-o și ajutându-l să se rezeme de perete. Jurnalistul plângea încetișor.

Jacob a observa un pachet prins de cureaua lui LaRoque. A tăiat legăturile și a început să-l despacheteze, dându-i reporterului mâinile deoparte când se opunea.

— Așadar, a început Jacob, strângând din buze. N-ai încercat să mă nimerești cu asomatorul, deoarece camera e prea valoroasă. De ce? mă întreb. Aș putea să aflu dacă refacem toată scena. Hai, LaRoque! S-a ridicat și l-a tras pe om în picioare. O să ne oprim unde există un aparat care afișează informații. În caz că nu ai ceva de spus înainte.

LaRoque a scuturat din cap. L-a urmat supus pe Jacob, care îl apucase de braț.

Când au ajuns pe coridorul principal, iar Jacob era cât pe ce să se îndrepte spre laboratorul foto, a dat de ei grupul condus de Dwayne Kepler. Chiar dacă gravitația era redusă, savantul se sprijinea cu toată greutatea de brațul unui infirmier.

— Aha! L-ai prins! Ce bine! Asta demonstrează că tot ce am spus eu e adevărat! Omul fugea de o pedeapsă meritată! E un criminal!

— Mai vedem noi, a zis Jacob. Singurul lucru pe care îl dovedește fuga lui e că s-a speriat. Chiar și un Cetățean poate deveni violent când intră în panică. Tare aș vrea să știu unde își închipuia că se poate ascunde. Nu e nimic aici în afară de rocă vulcanică! Poate ar fi bine să trimiți câțiva oameni să cerceteze zona de lângă bază ca să fim siguri.

Kepler a pufnit în râs.

— Nu cred că se ducea nicăieri. Supravegheații nu știu niciodată încotro să se îndrepte. Acționează din instinct primar. Nu voia decât să iasă din locul ăsta împrejmuit, ca un animal urmărit de vânători.

Fața lui LaRoque era lipsită de expresie. Dar Jacob i-a simțit brațul încordându-se când a auzit de echipa care să cerceteze suprafața, apoi s-a relaxat când Kepler a respins ideea.

— Deci renunți la ideea unui criminal adult, i-a spus Jacob lui Kepler când s-au întors spre lifturi.

Profesorul mergea încet.

— Pe ce motiv? Bietul Jeff n-a făcut rău nici unei muște! Un cimpanzeu cumsecade, cu frică de Dumnezeu! Pe lângă asta, în sistem nu s-a mai înregistrat de zece ani nicio crimă comisă de un Cetățean! Sunt tot atât de rare ca și meteoriții de aur!

Jacob avea îndoieli în această privință. Statisticile erau mai degrabă comentarii despre metodele poliției decât altceva. Dar nu a

spus nimic.

Lângă lifturi, Kepler a rostit câteva vorbe într-un perete comunicator. Au mai venit imediat câțiva oameni și l-au preluat pe LaRoque de la Jacob.

— Apropo, ai găsit camera? l-a întrebat profesorul.

Jacob a încercat să se prefacă. S-a gândit o clipă s-o ascundă și să pretindă că a găsit-o mai târziu.

— Camera mea e la el! a strigat LaRoque.

A întins o mână la buzunarul din spate al lui Jacob. Oameni din echipaj l-au tras înapoi. Unul din ei a venit în față și a întins mâna. Jacob i-a dat camera în silă.

— Ce a spus? a întrebat Kepler. Ce limbă era aceea?

Jacob a dat din umeri. A venit liftul și au ieșit mai mulți oameni, printre care Martine și deSilva.

— A fost doar o sudalmă, a zis el. Nu cred că e de acord cu descendența ta.

Kepler a râs în hohote.

Sub Soare

Lui Jacob domul comunicațiilor i se părea un balon înfipt în gudron. De jur împrejurul emisferei de sticlă și stază, suprafața lui Mercur emana o lumină palidă și pâlpâitoare. Aspectul lichid al razelor solare reflectate sporea sentimentul că erai într-o sferă de cristal împotmolită în noroi, incapabilă să scape într-un spațiu curat.

În jur, până și pietrele arătau ciudat: minerale neobișnuite formate în acea arșiță și sub bombardamentul constant al particulelor din vântul solar. Te mirai fără să știi de ce când vedeai pulberi și cristale în forme bizare. Mai erau și băltoace. Evitai să te gândești la acestea.

Soarele. Era foarte neclar, cu luminozitatea redusă de ecranele puternice. Dar globul galben-alburiu părea o pădăie de aur, destul de aproape s-o atingi, o monedă incandescentă. Pete solare întunecate alcătuiau pâlcuri răspândite în nord-est și sud-est, departe de Ecuator. Suprafața avea o textură atât de fină, încât nu te puteai concentra asupra ei.

Privitul direct în Soare îi dădea lui Jacob o senzație stranie de detașare. Încețoșată, fără nuanța de roșu, lumina astrului îi scălda pe cei din dom într-o strălucire energizantă. Fascicule de raze păreau să-i mângâie lui Jacob fruntea.

Era ca una dintre străvechile șopârle care, căutând mai mult decât căldură, își expunea fiecare parte a corpului Stăpânului Spațiului și, sub flăcările lui, simțea o forță de atracție care o îndemna să plece.

Jacob avea o certitudine tulburătoare. Ceva trăia în acel cuptor. Ceva foarte vechi și străin.

* * *

Sub dom, oameni și mașinării stăteau pe o placă din silicat de fier. Jacob și-a dat capul pe spate să se uite la stâlpul uriaș din mijlocul încăperii, care ieșea din vârful scutului de stază în lumina arzătoare de pe Mercur.

La capătul său erau masere și lasere care mențineau Baza Hermes în legătură cu Pământul și, printr-o rețea din sateliți sincroni, orbitând la cincisprezece milioane de kilometri deasupra suprafeței sale, urmau navele solare ce coborau în Maelstromul lui Helios.

Raza maserului avea treabă acum. Un model retinian după altul zburau cu viteza luminii spre computerele de acasă. Era tentant să-ți închipui o călătorie spre Pământ pe acea rază, înspre cerul și apele albastre.

Cititorul de retină era un mic aparat atașat la un laser optic al sistemului de computere conceput de bibliotecă, fiind de fapt un

ocular pe care utilizatorul uman își apăsa obrazul și fruntea. Impulsul optic făcea restul.

Deși extraterestrii nu luau parte la căutarea Supravegheaților (nu aveau cum să fie așa ceva și nu existau coduri retiniene îndosariate pentru cele câteva mii de galactici din sistemul solar), Culla a insistat să fie verificat. Ca prieten al lui Jeffrey, a susținut că are dreptul să participe, deși simbolic, la investigațiile referitoare la moartea cimpanzeului-om de știință.

Lui Culla nu i-a fost ușor să-și pună pe rând ochii săi imenși în oculare. A rămas tăcut mult timp. Într-un final, după un semnal sonor, extraterestrul s-a îndepărtat de aparat.

Operatorul a reglat înălțimea ocularului pentru Helene deSilva.

Apoi a venit rândul lui Jacob. A așteptat să i se potrivească ocularul, apoi și-a apăsă nasul, obrazul și fruntea pe diafragmă și a deschis ochii.

Un punct albastru strălucea înăuntru. Nimic altceva. Îi amintea lui Jacob de ceva, dar nu reușea să-și dea seama de ce anume. Părea să se rotească și să scânteieze în timp ce îl privea, scăpând unei analize, ca strălucirea sufletului cuiva.

Apoi, semnalul sonor i-a indicat că terminase. S-a dat înapoi și i-a făcut loc lui Kepler, care venea sprijinit de brațul lui Millie Martine. Omul de știință a zâmbit când a trecut pe lângă el.

Uite de ce îmi amintea! Punctul fusese un licăr în ochiul unui om.

O, da, așa pare să fie, computerele pot să gândească în zilele noastre. Unele au chiar și simțul umorului. De ce nu și asta? Dați-le computerelor ochi să scapere și brațe să și le pună în șolduri. Lăsați-le să arunce priviri cu subînțeleas sau să se uite fix până omoară pe cineva cu o privire, dacă e posibil. De ce n-ar începe să capete mașinile aspectul celor pe care îi absorb?

* * *

LaRoque s-a dus și el la Cititor, părând sigur pe el. După ce s-a terminat examenul, a stat indiferent și tăcut sub privirile Helenei deSilva și ale altora din echipaj.

Comandantul bazei își amintea tot felul de lucruri, în timp ce toți cei implicați în expediția „Exploratorii Soarelui” se duceau pe rând la cititor. Mulți tehnicieni bombăneau că fuseseră întrerupți din lucru. Jacob a trebuit să recunoască, pe când se uita la procesiunea ce se îndrepta spre mașinărie, că era o chestie foarte neplăcută. Nu se gândise niciodată că Helene va vrea să-i verifice pe toți.

DeSilva i-a oferit o explicație parțială când urcau cu liftul. După ce i-a pus pe Kepler și pe LaRoque în mașini separate, luase una cu Jacob.

— Un lucru mă nedumerește, spusese el.

— Doar un lucru? a zâmbit ea, posomorâtă.

— Ei bine, mai ales un lucru. Dacă Kepler îl acuză pe LaRoque că a sabotat nava lui Jeff, de ce refuză să-i ia pe Bubbacub

și pe Fagin în următoarea cufundare, oricare ar fi rezultatul anchetei? Dacă reporterul e vinovat, asta înseamnă că, după ce e îndepărtat, următoarea expediție va fi lipsită de primejdii.

DeSilva s-a uitat la el o clipă, meditănd la vorbele lui.

— Cred că, dacă e cineva la baza asta în care pot să mă încred, acela ești tu, Jacob. Așa că o să-ți spun ce gândesc. Dr. Kepler n-a vrut niciodată ajutor de la extraterestri în proiectul ăsta. Înțelegi că trebuie să rămână între noi, dar mă tem că obișnuitul echilibru între umanism și xenofilie pe care îl dobândesc mulți astronauți ar putea fi afectat în acest caz. Trecutul lui îl face să se opună cu îndârjire filosofiei dănikenite, și cred că de aici provine neîncrederea lui în extraterestri. De asemenea, mulți dintre colegii lui au fost dați afară de la bibliotecă. Pentru un om ca el, care e pasionat de cercetare, trebuie să fi fost foarte greu.

Nu spun că e o Piele sau altceva de genul ăsta! Se înțelege destul de bine cu Fagin și reușește să-și ascundă sentimentele față de ceilalți Mâncați. Însă ar putea susține că, dacă a ajuns pe Mercur un om periculos, ar putea să existe încă unul, și să folosească siguranța oaspeților noștri ca pretext pentru a-i ține departe de nave.

— Dar Culla a participat la aproape toate cufundările.

DeSilva a dat din umeri.

— Culla nu contează. E un Protejat. Un singur lucru știu cu certitudine, respectiv că va trebui să trec peste ordinele dr. Kepler dacă se dovedește asta. Tuturor oamenilor de la baza asta li se verifică identitatea, iar Bubbacub și Fagin vor participa la următoarea cufundare chiar de-ar fi să-i silesc! Nu am de gând să las să circule vreun zvon că nu te poți bizui pe echipajele umane!

A dat din cap, strângând din dinți. Jacob s-a gândit atunci că înverșunarea ei era prea mare. Deși îi putea înțelege sentimentele, era păcat să-și asprească frumoasele ei trăsături. Se întreba în același timp dacă Helene avea motive întemeiate pentru comportarea ei.

* * *

Operatorul care stătea lângă masă a scos o bandă cu mesaje și i-a adus-o lui deSilva. S-a lăsat o tăcere încordată și toată lumea se uita la căpitan cum o citea. Apoi, hotărâtă, Helene le-a făcut un semn câtorva zdrahoni din echipaj care erau acolo.

— Duceți-l în arest pe domnul LaRoque. Se va întoarce pe Pământ cu următoarea navă.

— De ce sunt acuzat? a strigat jurnalistul. Nu poți să faci asta, femeie de Neanderthal ce ești! O să am grijă să plătești pentru insulta pe care mi-ai adus-o!

DeSilva s-a uitat la el de parcă era o specie de insectă.

— Deocamdată ești acuzat de scoaterea ilegală a unui transmițător de Supraveghere. Celelalte acuzații ți se vor comunica mai târziu.

— Minciuni, minciuni! a țipat LaRoque, sărind în sus.

Un membru al echipajului l-a înșfăcat de un braț și l-a tras către lift pe ziaristul care se sufoca de furie.

DeSilva l-a ignorat și s-a întors spre Jacob.

— Domnule Demwa, cealaltă navă o să fie gata în trei ore. Le voi spune și celorlalți. Putem dormi pe drum. Îți mulțumesc din nou pentru felul în care ai rezolvat problema acolo jos.

A plecat de lângă el înainte să-i poată răspunde, dând ordine cu glas scăzut celor din echipaj care se strânseseră în jurul ei, eficiența mascându-i mânia care o cuprinsese la auzul veștilor: un Supravegheat în spațiu!

Jacob s-a uitat câteva minute cum se golea încet domul. O moarte, o urmărire sălbatică și acum un omor. Și ce, s-a gândit el, dacă singurul criminal dovedit până acum este cel față de care aş avea probabil obligații dacă aş deveni vreodată Supravegheat...? Înseamnă că e aproape sigur că LaRoque a ucis.

Oricât îi displăcea jurnalistul, nu-l crezuse niciodată capabil să omoare pe cineva cu sânge rece, în ciuda loviturilor puternice pe care i le dăduse cu bâta de plastic.

În subconștient, Jacob își percepea cealaltă jumătate a eului frecându-și mâinile bucuroasă... amorală cum era, se delecta de întorsătura pe care o luase misiunea „Exploratorii Soarelui” și vocifera acum să fie eliberată.

* * *

Dr. Martine s-a apropiat de el lângă lift. Părea să fie în stare de șoc.

— Jacob... sper că tu nu crezi că Pierre l-a omorât pe micuțul ăla, nu-i așa? Vreau să spun că *îi plac* cimpanzeii.

— Regret, dar dovezile par să-l acuze. Nu-mi plac Legile Supravegherii mai mult decât ție. Dar oamenii cărora li se atribuie acest statut sunt capabili de violență, iar domnul LaRoque a încălcat legea scoțându-și transmitătorul. Dar nu-ți face griji, pe Pământ se va rezolva totul. Sunt convins că jurnalistul va avea parte de o judecată corectă.

— Dar... e deja acuzat pe nedrept! Nu e un Supravegheat, nici criminal! Pot s-o dovedesc!

— Asta-i grozav! Ai probe aici? Jacob s-a încruntat brusc. Dar de pe Pământ ni s-a transmis că *este* un Supravegheat!

Ea și-a mușcat buza de jos, evitându-i privirea.

— Transmisia a fost contrafăcută.

Lui Jacob i s-a făcut milă de ea. Chiar și cel mai încrezător psiholog se bâlbâia acum și se agăța de ideile nebunești ale femeii în stare de șoc. Era degradant din partea ei și Jacob își dorea să fie în altă parte.

— Ai vreo probă că mesajul maser era fals? Pot s-o văd?

Martine și-a ridicat ochii la el. Deodată, părea foarte nesigură, parcă întrebându-se dacă să spună mai mult.

— Echipajul... de aici. Ai văzut cu ochii tăi mesajul? Femeia aceea... doar ni l-a citit. Ea și ceilalți îl urăsc pe Pierre...

Vocea slabă i s-a stins, ca și cum ar fi știut că argumentul ei era șubred. La urma urmei, s-a gândit Jacob, comandantul nu s-ar fi putut preface că citește de pe o bandă și să fi știut sigur că nimeni nu va cere s-o vadă? Ori s-ar fi pus pe ea însăși, doar din dușmănie, în situația s-o dea LaRoque în judecată și să-i ia toți banii pe care îi câștigase în șaptezeci de ani?

Sau Martine voia să spună altceva?

— De ce nu te duci jos la tine să te odihnești un pic? a zis el pe un ton blând. Și nu-ți mai face griji în privința lui LaRoque! Într-un tribunal de pe Pământ, va fi nevoie de mai multe probe ca să-l condamne.

Martine l-a lăsat s-o conducă la lift. Acolo, Jacob s-a uitat înapoi. DeSilva era ocupată cu echipajul ei, Kepler fusese dus jos. Sub marele disc galben al Soarelui, Culla stătea îmbufnat lângă Fagin, cei doi dominându-i prin statură pe toți cei aflați în încăpere.

S-a întrebat, pe când se închidea ușa, dacă era un mod bun de a începe o călătorie.

PARTEA A V-A

Viața este o extensie a lumii fizice. Sistemele biologice au proprietăți unice, dar trebuie totuși să se supună constrângerilor impuse de proprietățile fizice și chimice ale mediului și organismelor în sine... soluțiile evolutive la problemele biologice sunt... influențate de mediul fizico-chimic.

Robert E. Ricklefs, *Ecologie*, Chiron Press

Cel mai adânc ocean

Proiectul Icarus i s-a spus celui de-al patrulea program spațial cu acest nume și primul pentru care era potrivit. Cu mult înainte să se nască părinții lui Jacob – înainte de Revoluție și de Acord, înainte de Liga Sateliților Puternici, chiar înainte de perioada de maximă înflorire a Birocrației –, bătrânul bunic NASA hotărâse că ar fi interesant să trimită sonde irecuperabile în Soare și să vadă ce se întâmplă.

Au descoperit că se petrecea un lucru ciudat cu sondele când se apropiau de astru. Ardeau până nu mai rămânea nimic din ele.

În „Vara Indiană” a Americii, nimic nu era considerat imposibil. Americanii construiau *orașe* în spațiu – o sondă mai durabilă nu putea constitui o mare provocare!

Carcasele erau făcute din materiale care suportau niveluri de stres nemaiauzite și ale căror suprafețe reflectau aproape orice. Câmpurile magnetice deviau plasma difuză, dar extrem de fierbinte, a coroanei solare și a cromosferei departe de acele carcase. Lasere puternice de comunicații străpungeau atmosfera solară cu fascicule duble de raze ce purtau comenzi și informații.

Și totuși, navele cu roboți luau foc. Oricât de bune erau oglinzile și izolația, oricât de egal distribuiau superconductorii căldura, legile termodinamicii funcționau încă. Căldura trecea dintr-o zonă cu temperatură înaltă într-una cu temperatură scăzută, mai devreme sau mai târziu.

Fizicienii solari ar fi putut să continue, resemnați, să ardă sonde spațiale în schimbul unor informații pasagere, dacă Tina Merchant nu ar fi venit cu altă soluție.

— De ce nu refrigerăți? le-a sugerat ea. Aveți toată forța necesară. Puteți porni refrigeratoarele ca să împingeți căldura dintr-o parte în alta a sondei.

Colegii ei au răspuns că, având superconductori, uniformizarea căldurii nu era o problemă.

— Da’ cine a vorbit de uniformizare? a ripostat frumoasa din Cambridge. Ar trebui să luați toată căldura în exces din partea navetei în care *se află* instrumentele și s-o pompați în altă parte, unde *nu sunt* instrumente.

— Și acea parte va lua foc! a exclamat unul din colegi.

— Da, dar putem face un lanț din aceste „depozite de căldură”, a spus un altul, puțin mai optimist acum. Și apoi le putem arunca, unul câte unul...

— Nu, nu, n-ai înțeles încă. Femeia de trei ori laureată a Premiului Nobel s-a dus la tablă și a trasat un cerc, apoi altul în interiorul primului. Aici! le-a indicat ea cercul din interior. Pompați căldură aici până când locul devine pentru un timp *mai fierbinte*

decât ambientul plasmatic din afara navei. Apoi, înainte să facă rău acolo, aruncați-o în cromosferă!

— Și cum, a întrebat un fizician renumit, ai vrea să facem asta?

Tina Merchant zâmbise, de parcă vedea înmânându-i-se Premiul pentru Astronautică.

— De ce oare vă mirați cu toții? a spus ea. Aveți la bord un laser de comunicații care atinge o temperatură de milioane de grade! Folosiți-l!

Să intre în era Batisferei Solare. Să plutească parțial prin intermediul flotabilității și să se echilibreze în vârful compresiei produse de laserele refrigeratoare, astfel sondele ar rezista zile întregi, chiar săptămâni, monitorizând variațiile subtile din Soare care influențau vremea de pe Pământ.

Acea eră s-a sfârșit odată cu Contactul. Dar curând s-a creat un *nou* tip de navă solară.

Jacob s-a gândit la Tina Merchant. S-a întrebat dacă marea doamnă ar fi fost mândră sau doar amuzată să se afle pe puntea unei nave solare și să navigheze liniștită prin cea mai teribilă furtună a astrului irascibil. Ar fi putut să spună „Cum să nu!”. Dar cum ar fi putut să știe că va trebui adăugată știința extraterestră la a ei pentru ca oamenii să călătorească prin asemenea furtuni?

Această combinație nu-i inspira încredere lui Jacob.

Știa, desigur, că cele câteva zeci de coborâri încununate cu succes fuseseră făcute cu această navă. Nu avea niciun motiv să creadă că expediția va fi periculoasă.

Probabil că nava lui Jeff era acum un nor în derivă, format din fragmente dizolvate de cermet și gaze ionizate risipite în milioanele de kilometri pătrați din maelstromul solar. Jacob a încercat să-și închipuie furtunile din cromosferă și felul în care le văzuse cimпанzeul-savant în ultimele clipe ale vieții lui, când nu fusese protejat de câmpurile spațio-temporale.

A închis ochii și i-a frecat încet. Se uitase fix la Soare, clipind prea rar.

Din punctul lui de vedere, dintr-unul din locurile de observare de pe punte se vedea aproape o întreagă emisferă solară. Jumătate de cer era plin de o sferă pufoasă ce își schimba încet coloritul în nuanțe blânde de roșu, apoi negru și alb. În lumina de hidrogen, totul strălucea în tonuri de stacojiu; ușoara, delicata, arcuire a globului ieșea în relief în spațiu la marginea stelei; fâșiile întunecate și răsucite de filamente; și petele solare afundate, negre, cu adâncimile umbrite și erupțiile în penumbră.

Topografia Soarelui avea o varietate de texturi aproape infinită. De la pâlپări prea rapide ca să le poți urmări, la vârtejuri lente și mărețe, tot ce zărea era în mișcare.

Deși caracteristicile importante se schimbau puțin de la o oră la alta, Jacob observa acum nenumărate modificări minore. Cele mai rapide erau pulsațiile lanurilor de „spice” înalte și subțiri de pe marginile celulelor pestrițe. Mișcările ritmice aveau loc în intervale

de secunde. Fiecare spic, știa, se întindea pe mii de kilometri pătrați.

Jacob stătuse un timp la telescopul din cealaltă parte a navei, urmărind firele tremurătoare de plasmă supraîncălzită cum țâșneau din fotosferă ca niște fântâni arteziene, răspândindu-se, eliberate de marile unde sonore și materiale ale gravitației stelei care deveneau corona și vântul solar.

Înăuntrul îngrăditurii din jurul spicelor, uriașele celule de granulare pulsau într-un ritm complicat, în timp ce căldura de dedesubt își termina călătoria de convecție de un milion de ani, pentru a se elibera brusc sub formă de lumină.

Acestea, la rândul lor, se îngrămădeau împreună în celule gigantice ale căror oscilații constituiau aspectele de bază ale Soarelui aproape perfect sferic – bățile unui clopot stelar.

Deasupra tuturor, ca o apă mare și adâncă ce își plimbă valurile pe fundul oceanului, plutea cromosfera.

Comparația era poate exagerată, dar îți puteai imagina că zonele de turbulență de deasupra spicelor sunt recife de corali și că șirurile de filamente pufoase și impunătoare trasează peste tot direcțiile câmpurilor magnetice, ca niște funduri marine cu alge unduindu-se ușor la trecerea valurilor. Nu conta că fiecare arc roz avea de câteva ori mărimea Pământului!

Jacob și-a mai dezlipit o dată ochii de la sfera clocotitoare. N-o să mai fiu bun de nimic dacă mă tot zgâiesc așa, se gândi el. Mă întreb cum rezistă ceilalți.

De unde se afla el, se vedea întreaga zonă de observație, în afară de o mică porțiune din partea cealaltă a cupolei Centrului, cu o înălțime de aproape douăzeci de metri.

S-a făcut o deschizătură pe o latură a domului central și lumina s-a revărsat pe punte. De acolo a ieșit un bărbat, urmat de o femeie înaltă. Jacob n-a mai trebuit să aștepte să i se adapteze ochii pentru a recunoaște silueta cu contur luminos a comandantului de Silva.

Helene a zâmbit, venind spre el și s-a așezat picior peste picior pe canapeaua de lângă cea pe care ședea el.

— Bună dimineața, domnule Demwa. Sper că ai dormit bine noaptea asta. Vom avea o zi grea.

Jacob a râs.

— Ai vorbit aiurea, de parcă aici ar fi vreodată noapte. Nu întreține iluzia cum că ar răsări Soarele, aici.

A făcut semn din cap în direcția unde astrul acoperea jumătate de cer.

— Rotația navei creează opt ore de întuneric pentru ca proștii de pe Pământ să poată dormi, a spus ea.

— Nu trebuie să-ți faci griji, i-a zis Jacob. Pot să dorm oricând. Asta-i cea mai mare calitate a mea.

Helene zâmbi mai larg.

— Nici nu mi-am făcut, dacă tot ai adus vorba de asta. E tradiția helionauților să rotească nava încă o dată înainte de ultima coborâre și să facă o așa-zisă noapte.

— Aveți deja tradiții? După numai doi ani?

— Dar tradiția asta e mult mai veche de atât! Datează din perioada în care nimeni nu-și putea închipui alt mod de a vizita Soarele, însă...

Făcu o pauză.

Jacob a oftat cu zgomot.

— Ar fi mai bine să mergem noaptea, când nu e atât de cald!

— Ți-ai dat seama!

— Desigur, dragă doctore Watson.

Era rândul ei să ofteze.

— De fapt, încercăm să inspirăm sentimentul tradiției celor care au coborât în Helios. Am înființat Clubul Mâncătorilor de Foc. Ai să fii inițiat când ne întoarcem pe Mercur. Din păcate, eu nu pot să-ți spun în ce constă inițierea... dar sper că știi să înoți!

— Nu văd unde m-aș putea ascunde, comandante. Voi fi mândru să devin un Mâncător de Foc.

— Asta-i bine! Și nu uita, mi-ai rămas dator cu povestea despre cum ai salvat Turnul Vannila. Nu ți-am spus niciodată ce mult m-am bucurat să văd monstruozitatea aia veche când s-a întors *Calypso*, așa că vreau neapărat să aud despre ea de la omul care a salvat-o.

Jacob și-a ațintit privirea dincolo de comandantul navei solare. O clipă i s-a părut că aude vântul șuierând și un țipăt... o voce urlând cuvinte neinteligibile și pe cineva căzând... Își reveni repede.

— Am să ți-o spun mai târziu. Sunt lucruri prea personale în povestea asta. S-a mai implicat cineva în salvarea turnurilor, cineva de care poate ți-ar plăcea să auzi.

Era ceva în expresia Helenei deSilva, ceva compătimitor care sugera că știa deja ce i se întâmplase lui Jacob în Ecuador și că îl va lăsa să vorbească despre asta la timpul potrivit.

— Abia aștept. M-am gândit și eu la o poveste pentru tine. Despre „păsările cântătoare” de la Omnivarium. Se pare că e atâta liniște pe planeta asta, încât coloniștii umani trebuie să fie foarte atenți ca nu cumva păsările să se apuce să imite orice zgomot pe care îl fac ei. Asta are un efect interesant asupra comportamentului lor când fac dragoste, mai ales printre femei, în funcție de dorința lor de a face reclamă „capacităților” partenerului lor după moda veche, sau de a păstra discreția! Dar acum trebuie să mă întorc la treburile mele. Și n-am de gând să-ți spun despre ce e vorba în poveste. O să-ți zic când dăm de prima turbulență.

Jacob s-a ridicat în picioare odată cu ea și a urmărit-o cu privirea cum se îndrepta spre cabina de comandă. Cromosfera solară era probabil un loc ciudat în care erai vrăjit de mersul unei femei, dar nu și-a putut lua ochii de la ea până n-a dispărut din câmpul lui vizual. Îi admira flexibilitatea și agilitatea, caracteristice tuturor celor ce făceau parte din corpul interstelar.

Fir-ar, probabil că Helene se mlădia înadins. Dacă nu îi influența activitatea profesională, căutarea senzualității era cu

siguranță una din ocupațiile ei preferate.

Totuși, era ceva ciudat în comportamentul ei față de el. Părea să aibă mai multă încredere în el decât ar fi fost normal după micile servicii pe care i le adusese pe Mercur și discuțiile lor prietenești. Poate căuta ceva. Dacă așa era, nu-i era greu să-și închipuie ce anume.

Pe de altă parte, poate că oamenii deveneau mai ușor intimi pe vremea când ea părăsise Pământul pentru marele salt pe *Calypso*. Cineva adus pe o Colonie O'Neil, într-o perioadă de introspecție cauzată de minimalizarea politicii, putea să aibă mai multă încredere în instinctele sale decât un copil al unei Confederații extrem de individualiste.

Se întreba ce îi spusese Fagin despre el.

* * *

Jacob s-a dus în domul central, al cărui perete lateral conținea o mică proeminență ca o cutie.

Când a ieșit de acolo, s-a simțit mai treaz. Pe partea cealaltă a domului, la automatele cu mâncare și băuturi, a găsit-o pe dr. Martine împreună cu cei doi extraterestri bipezi. Ea i-a zâmbit, iar în ochii lui Culla a citit prietenie. Chiar și Bubbacub a mormăit un salut prin Vodorul său.

A apăsă pe butoanele pentru suc de portocale și omletă.

— Știi, Jacob, și tu te-ai cherchelit ieri-noapte. Pil Bubbacub ne-a spus niște povești și mai fantastice după ce te-ai dus tu la culcare. Au fost într-adevăr uimitoare!

Jacob se înclină puțin în fața lui Bubbacub.

— Îmi cer scuze, Pil Bubbacub, eram foarte obosit, altfel aș fi fost încântat să aud mai multe despre măreții Galactici, îndeosebi despre gloriosul neam Pila. Sunt sigur că există o groază de povești.

Martine a încremenit lângă el, dar Bubbacub și-a arătat încântarea fălindu-se. Jacob știa că ar fi periculos să-l insulti pe micul extraterestru. Dar ghicise deja că ambasadorul nu s-ar simți insultat de o acuzație de orgoliu nemăsurat. Jacob nu rezistase tentației de a-l ironiza un pic.

Martine a insistat să ia masa cu ei acolo unde se instalaseră deja pe canapele pentru prânz. Doi dintre oamenii lui deSilva mâncau în apropiere.

— L-a văzut cineva pe Fagin? a întrebat Jacob.

Dr. Martine a scuturat din cap.

— Nu, mă tem că e în partea cealaltă a navei de peste douăsprezece ore. Nu știu de ce nu vine aici la noi.

Lui Fagin nu-i stătea în fire să fie reticent. Când Jacob se dusesse în emisfera cu aparatura să folosească telescopul și îl găsisse pe Kanten acolo, Fagin abia scosese o vorbă. Comandantul interzisese accesul tuturor în partea cealaltă, cu excepția extraterestrului, care o ocupa singur.

Dacă nu am vești de la Fagin până la prânz, am să cer o explicație, s-a gândit Jacob.

Lângă el, Martine și Bubbacub stăteau de vorbă. Din când în când mai spunea și Culla ceva, întotdeauna cu un respect total lipsit de onctuositate. Pringul părea să aibă mereu un tub pentru lichide între buzele lui enorme. Sorbea încet, consumând fără încetare conținutul mai multor tuburi în timp ce Jacob mânca.

Bubbacub s-a lansat într-o poveste despre un strămoș al său din rasa Soro, care luase parte, cu milioane de ani în urmă, la contactele pașnice între civilizația liberă a celor ce respirau oxigen și misterioasa cultură paralelă a raselor ce respirau hidrogen care coexistau în galaxie.

Viața avusese prea puțină înțelegere pentru cei ce respirau oxigen sau hidrogen. De câte ori izbucnea un conflict între cele două specii, o planetă murea. Uneori chiar mai multe. Din fericire, nu aveau aproape nimic în comun, astfel încât asemenea conflicte erau rare.

Povestea era lungă și complicată, dar Jacob a recunoscut în sinea sa că Bubbacub era un narator de excepție. Bubbacub putea fi fermecător și spiritual cât timp se concentra asupra unui lucru.

Jacob și-a lăsat frâu liber imaginației în timp ce Pilul descria cu talent acele lucruri de care avuseseră parte doar o mână de oameni: infinita straniețate și splendoare a stelelor și varietatea de lucruri de pe o multitudine de planete. A început s-o invidieze pe Helene deSilva.

Bubbacub îmbrățișase cu mult entuziasm cauza bibliotecii. Era mijlocul de propagare a cunoștințelor și tradiției tuturor celor ce respirau oxigen. Oferea continuitate, dar și mai mult, căci, fără bibliotecă, nu ar exista legături între specii. Războaiele nu s-ar purta cu anumite restricții, ci s-ar dezlănțui nimicitoare. Planetele s-ar distruge prin epuizarea resurselor.

Biblioteca și celelalte institute afiliate contribuiau la prevenirea genocidului printre membrii lor.

Povestea lui Bubbacub a ajuns la punctul culminant, iar naratorul a lăsat publicul impresionat să-și tragă sufletul, păstrând câteva clipe de tăcere. În cele din urmă, amabil cum era, l-a rugat pe Jacob să-i onoreze cu una dintre poveștile sale.

Jacob a fost luat prin surprindere. Poate că, după standardele umane, avusese o viață interesantă, dar, fără îndoială, nu remarcabilă! Oare ce-ar fi putut să le spună din trecut? Regula nescrisă era să istorisești o experiență personală sau o aventură prin care trecuse un strămoș al tău mai apropiat sau mai îndepărtat.

Asudând în scaunul său, Jacob s-a gândit să spună o poveste despre o figură istorică; poate Marco Polo sau Mark Twain. Dar pe Martine probabil n-ar fi interesat-o.

Mai era și rolul pe care îl jucase bunicul lui Alvarez în Marea Revoluție. Dar această poveste avea prea multă politică, iar Bubbacub ar considera-o cu totul subversivă din punct de vedere moral. Cea mai bună poveste ar fi despre propria lui ispravă la

Turnul Vanilla, dar aceea avea un caracter prea personal, era prea plină de amintiri dureroase ca s-o poată spune aici și acum. Pe lângă asta, i-o promisese Helenei deSilva.

Și mai rău era că LaRoque nu se afla acolo. Omulețul cel țâfnos ar fi vorbit probabil până se stingeau focurile de jos.

Lui Jacob îi veni în minte un gând pervers. Exista un personaj istoric, un strămoș al său pe linie directă, a cărui poveste ar fi destul de relevantă. Partea amuzantă era că istorisirea putea fi interpretată în două feluri. Se întrebă cât de clar ar putea să o spună fără ca unii ascultători să o înțeleagă în întregime.

— Ei bine, de fapt, a început el încet. Există în istoria Pământului un om despre care aș vrea să vă vorbesc. Prezintă interes pentru că s-a implicat în contactul dintre o cultură și o tehnologie „primitivă” și una superioară primei în aproape orice privință. Normal, știți cu toții premisa. De la Contact, aproape toți istoricii o iau în considerație.

Soarta amerindienilor din acea epocă a făcut obiectul unei mascarade morale. Vechile filme din secolul XX care le glorifică pe „nobilele piei roșii” mai rulează și astăzi, însă stârnesc doar râsul. Așa cum ne-a amintit Millie când ne-am întors pe Mercur și așa cum știu toți cei de acasă, pieile roșii s-au străduit cel mai puțin dintre toate culturile invadate să se adapteze la stilul de viață european. Orgoliul lor nemăsurat i-a oprit să cerceteze punctele forte ale albilor până când a fost prea târziu, spre deosebire de procesul reușit de „cooptare” realizat de Japonia la sfârșitul secolului al XIX-lea... exemplul pe care facțiunea „Adaptare și Supraviețuire” îl tot dă celor care îi mai ascultă astăzi.

Le captase atenția. Ființele umane îl ascultau în tăcere. Ochii lui Culla străluceau. Chiar și Bubbacub, de obicei distrat, își ațintise ochisorii ca niște mărgelile asupra lui Jacob. Totuși, Martine tresărise când îl auzise pomenind de facțiunea A & S. Un punct de referință.

Dacă reporterul ar fi aici, nu i-ar păsa de ce spun eu acum, s-a gândit Jacob. Dar necazul lui LaRoque n-ar fi nimic pe lângă cel al clanului Alvarez dacă m-ar auzi vorbind așa!

— Desigur, vina e numai a amerindienilor că n-au reușit să se adapteze, a continuat Jacob. Mulți învățați cred că acele culturi din emisfera occidentală erau într-o perioadă de decădere care, din păcate, a coincis cu sosirea europenilor. Într-adevăr, bieții mayași tocmai ieșiseră dintr-un război civil, în urma căruia se duseseră toți la țară, își părăsiseră orașele și își lăsaseră de izbeliște prinții și preoții. Când a ajuns Columb acolo, majoritatea templelor erau pustii. Desigur, populația se dublase și volumul negoțului crescuse de patru ori în „Epoca de Aur a Imperiului Maya”, dar acestea nu sunt măsuri eficiente pentru nicio cultură.

Ușurel, băiete. Nu fi prea ironic.

Jacob a observat că un membru al echipajului, un tip pe care îl mai întâlnise, pe nume Dubrowsky, se îndepărtase de ceilalți. Numai Jacob putea să vadă zâmbetul sardonice de pe fața omului.

Restul păreau să asculte cu un interes lipsit de suspiciuni, deși acest lucru era greu de afirmat în cazul lui Culla și al lui Bubbacub.

— Ei bine, strămoșul meu era amerindian. Îl chema Se-quo-yi și aparținea tribului Cherokee. În acea vreme, majoritatea indienilor Cherokee trăiau în statul Georgia. Întrucât acesta se află pe coasta de est a Americii, au avut mai puțin timp ca alți amerindieni să se pregătească pentru contactul cu albi. Totuși, au încercat să se adapteze în felul lor. Deși nu au reușit nici pe departe ca japonezii, s-au străduit.

Prindeau repede cunoștințele de tehnologie ale noilor vecini. Casele din bârne au înlocuit corturile, iar uneltele de fier și forjele au devenit parte integrantă din viața poporului Cherokee. Au învățat repede totul despre praful de pușcă și au deprins metodele agricole ale europenilor. Deși multora le plăcea ideea, tribul a devenit la un moment dat o întreprindere cu sclavi.

Asta s-a întâmplat după ce fuseseră decimați în două războaie. Făcuseră greșeala de a-i sprijini pe francezi în 1765, apoi au susținut Coroana în prima Revoluție Americană. Dar și așa, tot aveau o mică republică în prima jumătate a secolului al XIX-lea. În parte pentru că tinerii Cherokee învățaseră suficient de la albi ca să ajungă avocați. Împreună cu rudele lor irocheze din nord, au încheiat tratate convenabile.

Pentru o vreme.

Aici își face apariția strămoșul meu. Se-quo-yi era un om căruia nu-i plăceau nici alegerile făcute de poporul său, adică să rămână niște nobili sălbatici și să fie șterși de pe fața pământului, dar nici nu voia să adopte obiceiurile coloniștilor și să dispară ca națiune. A înțeles puterea cuvântului scris, dar a crezut că un indian ca el avea întotdeauna un dezavantaj, căci trebuia să învețe engleza pentru a ajunge știutor de carte.

Jacob se întrebă dacă făcea ceva legătura dintre situația în care se aflaseră Se-quo-yi și indienii Cherokee și necazul actual al omenirii cu biblioteca.

Judecând după expresia de pe fața lui Martine, cel puțin o persoană era surprinsă să audă așa o poveste istorică lungă de la Jacob, un om tăcut de obicei. Ea nu avea cum să știe de lungile lecții de istorie și oratorie de după școală, pe care le suportaseră el și ceilalți copii din neamul Alvarez. Deși întorsese spatele politicii, devenind oaia neagră a familiei, se mai pricepea întrucâtva în acest domeniu.

— Ei bine, Se-quo-yi și-a rezolvat problema satisfăcător, inventând o formă scrisă a limbii Cherokee. A fost o muncă demnă de Hercule, dusă la bun sfârșit cu prețul unor perioade de suferință și exil, căci mulți din tribul său se împotriveau eforturilor sale. Dar când a terminat-o, întreaga lume a literaturii și tehnologiei i-a stat la dispoziție nu numai intelectualului care putea să studieze engleza ani la rândul, ci și indianului Cherokee cu o inteligență medie.

În curând, chiar și cei care erau favorabili asimilării indienilor au recunoscut strădaniile și geniul lui Se-quo-yi. Succesul lui a

influențat toate generațiile viitoare de Cherokee. Acest trib, singurul popor amerindian al cărui mare erou era un intelectual și nu un războinic, a hotărât să aleagă după capul său.

Și asta a fost marea sa greșală. Dacă i-ar fi lăsat pe misionari să-i transforme în niște imitații de coloniști, probabil că ar fi intrat în clasa țăranilor liberi și ar fi fost priviți ca europeni doar un pic mai prejos decât albi.

În schimb, au crezut că pot deveni *indieni* moderni, păstrând totuși elementele esențiale din propria cultură străveche... în contradicție evidentă cu cea europeană.

Însă mai există câțiva învățați care cred că poate ar fi reușit. Lucrurile mergeau bine până când niște albi au descoperit aur pe pământul poporului Cherokee. Asta i-a înnebunit pe coloniști. Au dat o lege în statul Georgia prin care li s-au confiscat indienilor pământurile.

Apoi, indienii Cherokee au făcut ceva ciudat, un lucru care nu s-a mai repetat nici după două sute de ani: au dat în judecată statul Georgia pentru că le-a luat pământurile! Au beneficiat de ajutor de la niște albi înțelegători și au reușit să aducă acel caz în fața Curții Supreme a Statelor Unite.

Curtea a stabilit că pământurile le fuseseră confiscate ilegal. Așa că indienii Cherokee le-au primit înapoi.

Dar adaptarea lor incompletă s-a dovedit un dezavantaj pentru ei. Deoarece nu făcuseră suficiente eforturi pentru a se încadra în structura de bază a societății coloniștilor, indienii Cherokee nu aveau *putere politică* pe care să-și sprijine cauza lor dreaptă. Se încredeau în *legile* supreme ale noii națiuni – și le folosiseră cu inteligență –, dar nu-și dădeau seama că opinia publică avea tot atâta putere ca și legea.

În ochii majorității vecinilor lor albi erau tribul-mamă al indienilor. Când Andy Jackson i-a spus Curții Supreme să se ducă la naiba și a trimis armata să-i evacueze pe Cherokee *prin orice mijloace*, nu au mai avut la cine să caute sprijin.

Așa că poporul lui Se-quo-yi a trebuit să-și strângă cele câteva bunuri și să pornească pe tragicul Drum al Plângerii spre un nou „teritoriu indian”, către pământurile din vest pe care niciunul dintre ei nu le văzuse vreodată.

Povestea Drumului Plângerii a fost de fapt o epopee a curajului și a rezistenței umane. Suferințele tribului Cherokee în acel marș lung au fost mari și crunte. Multe opere literare impresionante le-au folosit ca sursă de inspirație și au dus la crearea unei tradiții a rezistenței omului confruntat cu privațiunile care a influențat poporul Cherokee de atunci înainte, până în zilele noastre.

Dar alungarea de pe pământul strămoșesc nu a fost ultima lovitură ce s-a abătut asupra tribului Cherokee.

Războiul Civil din Statele Unite s-a repercutat și asupra tribului. Fratele își omora fratele atunci când confederații de indieni voluntari s-au înrolat în Brigada Indiană Unionistă. Au luptat la fel

de vitejește ca trupele de albi și de regulă mai disciplinat. Și, în acest timp, noile lor case au fost devastate.

Mai târziu, au avut necazuri cu bandele de tâlhari, bolile și alte confiscări de terenuri. Datorită stoicismului lor, au ajuns să fie numiți de unii „evrei amerindieni”. Alte triburi s-au destrămat în disperarea și apatia provocate de crimele comise împotriva lor, dar poporul Cherokee și-a păstrat tradiția de a fi încrezător în forțele sale.

Se-quo-yi n-a fost uitat. Poate că în cinstea mândriei tribului Cherokee pe care o simboliza, numele lui a fost dat unei specii de arbori care crește în pădurile neguroase din California. Cel mai înalt copac din lume.

Dar toate aceste piste ne duc departe de absurditatea poporului Cherokee. Căci, deși mândria îl ajutase să supraviețuiască ravagiilor din secolul al XIX-lea și neglijării din secolul XX, tot acest sentiment i-a oprit să ia parte la Consolarea Indiană din secolul XXI. Au refuzat „compensațiile culturale” oferite de guvernele americane exact înainte de începuturile Birocrației; bogății ce se îngămădeau pe rămășițele națiunilor indiene pentru a liniști conștiința publicului luminat, educat în acea epocă denumită astăzi, în mod ironic, „vara indiană” a Americii.

Au refuzat să înființeze centre culturale în care să-și prezinte dansurile și ritualurile străvechi. În timp ce alți adepți amerindieni ai revitalizării au reînviat meșteșugurile precolumbiene pentru „a restabili contactul cu moștenirea lor culturală”, tribul Cherokee s-a întrebat de ce să sape „fundații în T” când puteau să construiască propria versiune cu specific național a culturii americane din secolul XXI.

Împreună cu poporul Mohawk și alte grupuri risipite din unele triburi și-au folosit „consolarea” și jumătate din bogăția tribală pentru a-și cumpăra intrarea în Liga Sateliților. Floarea tinerilor lor a plecat să construiască orașe în spațiu, la fel cum bunicii lor ajutaseră la clădirea metropolelor din America. Indienii Cherokee au renunțat la șansa lor de a se îmbogăți, pentru o bucată de cer.

Și încă o dată au plătit scump pentru mândria lor. Când Birocrația și-a început represiunile, liga s-a revoltat. Acei tineri străluciți, bărbați și femei, comoara națiunii, au murit cu miile alături de frații lor din spațiu, descendenți ai lui Andy Jackson sau ai sclavilor acestuia. Orașele ligii pe care le construiseră au fost decimate. Supraviețuitorilor li s-a permis să rămână în spațiu doar pentru că trebuia să fie acolo ceva care să le arate celor aleși cu grijă de Birocrație cum să trăiască în alte condiții.

Și indienii Cherokee rămași pe Pământ sufereau. Mulți au luat parte la Revolta Constituționalistă. Împreună cu alte triburi indiene, au fost pedepsiți de învingători ca *o singură națiune*, ca și locuitorii din VietAm și Minnesota. Al doilea Drum al Plângerii a fost la fel de tragic ca și primul. Deși, de această dată, nu au mai fost singuri.

Desigur, prima generație de Birocrație nemiloasă s-a stins și a sosit epoca adevăratei Birocrații. Hegemoniei îi păsa mai mult de

productivitate decât de răzbunare. Liga s-a refăcut, sub supraveghere, și o nouă cultură bogată a înflorit în Coloniile O'Neil, influențată de supraviețuitorii primilor constructori.

Pe Pământ, membrii tribului Cherokee *încă* se mai întâlneau, la multă vreme după ce multe alte comunități de indieni fuseseră asimilate de cultura cosmopolitană sau ajunseseră doar pitorești. Nu-și învățaseră încă lecția. Am auzit că ultimul lor plan fantezist este ca, împreună cu VietAm și Israel-APU, să transforme Venus în Terra. Absurd, fără îndoială.

Dar toate acestea n-au legătură cu subiectul. Dacă strămoșul meu Se-quo-yi și neamul său s-ar fi adaptat *complet* la stilul de viață al oamenilor albi, și-ar fi putut găsi un loc în cultura lor și ar fi fost asimilați pașnic, fără atâtea suferințe. Chiar dacă nu s-ar fi opus cu încăpățănare oricăror schimbări, ca și vecinii lor amerindieni, tot ar fi suferit, dar, în cele din urmă, li s-ar fi acordat un teritoriu, prin „bunăvoința” unei generații ulterioare de albi.

În loc de asta, au încercat să realizeze o sinteză între aspectele benefice și progresiste ale civilizației occidentale și propria lor moștenire spirituală. Au făcut experimente și au fost pretențioși. Au făcut mofturi la mâncare timp de șase sute de ani și au suferit din această cauză mai mult decât alte triburi.

Morala poveștii pe care v-am spus-o ar trebui să fie evidentă. Noi, ființele umane, ne confruntăm cu o alegere asemănătoare celei pe care au avut-o de făcut amerindienii; rămâne de văzut dacă o să facem nazuri sau o să acceptăm cu dragă inimă toată cultura milenară ce ni se oferă prin intermediul bibliotecii. Fie ca aceia care ne îndeamnă să facem mofturi să nu uite povestea tribului Cherokee. Drumul a fost lung și nu s-a sfârșit încă.

S-a așternut o tăcere îndelungată după ce a terminat Jacob de vorbit. Bubbacub încă îl urmărea cu ochii săi mici și negri. Culla îl ațintea cu privirea. Dr. Martine se uita în jos la punte, cu sprâncene îmbinate, adâncită în gânduri.

Dubrowsky, omul din echipaj, stătea mult mai în spate. Își ținea o mână pe piept și pe cealaltă la gură. Avea riduri în jurul ochilor; oare râdea în sinea lui?

Probabil că era de partea ligii. Spațiul e plin de asemenea oameni. Sper să nu spună nimic despre asta. Și așa mi-am asumat prea multe riscuri.

Își simțea gâtulejul uscat. A luat o gură generoasă din tubul cu suc de portocale păstrat de la micul dejun.

Bubbacub și-a pus în sfârșit ambele mânuțe la ceafă și s-a ridicat. S-a uitat o clipă la Jacob.

— Bună po-veste, a făcut el în cele din urmă. Am să te rog s-o în-re-gis-trezi pentru mine după ce ne întoarcem. E o lecție bună pentru cei de pe Pământ. Am totuși câteva în-tre-bări de pus. Acum sau mai târ-ziu. Niște lucruri pe care nu le în-țe-leg.

— Cum dorești, Pil Bubbacub, a zis Jacob și s-a înclinat, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Acum ar trebui să schimbe *repede* subiectul, înainte să-i pună extraterestrul întrebări iscoditoare despre detalii! Dar cum?

— Și mie mi-a plăcut povestea prietenului meu Jacob, se auzi o voce fluierată din spatele lor. M-am apropiat cât de ușor am fost în stare, până am ajuns s-o pot auzi. Mă bucur că prezența mea nu l-a deranjat pe povestitor.

Jacob se uită ușurat la picioarele lui.

— Fagin!

Toți se ridicară în timp ce Kantenul venea alunecând spre ei. În lumina rubinie, părea negru ca smoala. Mișcările îi erau încete.

— Aș vrea să mă scuz! Absența mea era inevitabilă. Comandantul a acceptat cu bunăvoință să lase să treacă mai multe radiații prin ecrane ca să mă pot hrăni. Dar, e de la sine înțeles că a îngăduit asta doar în partea opusă, neocupată, a navei.

— Asta-i adevărat, comentă Martine, pufnind în râs. N-am vrea să ardem aici.

— Corect. Dar mă simțeam singur acolo, mă bucur să am iar companie.

Bipezii s-au așezat din nou și Fagin s-a pus pe punte. Jacob a profitat de ocazie ca să iasă din bucluc.

— Fagin, am spus și noi niște povești aici, așteptând să înceapă surfingul. Poate ne istorisești și tu una despre Institutul Progresului, ce zici?

Kantenul și-a foșnit frunzișul. A urmat un moment de tăcere.

— Vai, Prietene-Jacob. Spre deosebire de bibliotecă, Institutul Progresului nu e o societate importantă. Chiar și numele său e destul de prost tradus în engleză. Nu există cuvinte în limba voastră care să-l redea cum trebuie. Micul nostru ordin a fost înființat pentru a îndeplini una dintre cele mai neînsemnate porunci date de strămoși celor mai vechi rase când au părăsit galaxia cu atât de mult timp în urmă. Mai pe șleau, ne-au obligat să respectăm Noutatea. Poate că e greu pentru exponenții unei specii ca a noastră, așa-zii orfani, care nu au simțit până de curând gustul dulce-amărui al legăturilor de rudenie și al obligațiilor reciproce dintre protector și protejat, să înțeleagă conservatorismul inerent al culturii noastre galactice. Conservatorismul nu e rău. Căci, în atâta diversitate, credința în tradiție și într-o moștenire comună are o influență benefică. Rasele tinere pleacă urechea la vorbele celor mai vechi, care au învățat de-a lungul anilor să fie înțelepte și răbdătoare. S-ar putea spune, dacă aș folosi o expresie din engleză, că avem un respect profund pentru rădăcinile noastre.

* * *

Doar Jacob a observat că Fagin își mutase ușor greutatea în acel moment. Kantenul își strângea și își desfăcea tentaculele scurte și noduroase ce îi serveau drept picioare. Jacob s-a străduit să nu se înece când o înghițitură de suc de portocale o luase pe calea greșită.

— Dar rămâne și necesitatea de a face față viitorului, a continuat Fagin. Și, în înțelepciunea lor, strămoșii i-au avertizat pe Cei Mai Vechi să nu trateze cu dispreț tot ce e nou sub soare.

Silueta extraterestrului se profila pe uriașul astru roșu, destinația lor. Jacob a dat din cap a neputință.

— Așa că, atunci când a circulat zvonul că cineva a găsit niște sălbatici care sugeau lapte de la o lupoaică, ai venit într-un suflet, nu?

Frunzișul foșni mai tare.

— Foarte ilustrativ, Prietene-Jacob. Dar presupunerea ta e corectă în fond. Biblioteca are importanta menire de a învăța rasele de pe Pământ ce trebuie să știe pentru a supraviețui. Institutul meu are umila misiune de a aprecia Noutatea voastră.

A intervenit Dr. Martine:

— Kant Fagin, după știința ta, s-a mai întâmplat vreodată așa ceva? a intervenit dr. Martine. Adică a mai existat vreun caz în care o specie să-și uite complet Educația Ancestrală, apărând în galaxie pe cont propriu, ca noi?

— Da, stimată doamnă Martine. S-a mai întâmplat de câteva ori. Spațiul este mai mare decât ne putem imagina. Migrațiile periodice ale speciilor care respiră oxigen sau hidrogen acoperă distanțe enorme, și rareori se întâmplă ca o zonă în care se stabilesc să fie complet explorată. Deseori, în cadrul acestor mari deplasări, o mică parte dintr-o rasă, abia ieșită din stadiul de sălbăcie, a fost abandonată de protectorii săi și lăsată să-și găsească singură drumul. Asemenea abandonuri sunt de obicei răzbunate de popoarele civilizate...

Kantenul a ezitat. Când Fagin a continuat, Jacob și-a dat seama șocat de ce.

— Dar, întrucât astfel de cazuri apar de obicei în momentul unei migrații, mai există o problemă. Rasa de „pui de lupi” poate să fie atrasă de cosmos, amintindu-și vag de tehnologia protectorilor săi, dar, când intră în spațiul interstelar, partea ei de galaxie poate fi sub Interdicție. Fără să știe, ar putea să cadă pradă speciilor care respiră hidrogen, cărora poate le-a venit rândul să ocupe acea zonă din galaxie. Totuși, astfel de specii sunt rare. De obicei, orfanii au amintiri puternice despre protectorii lor. În unele cazuri, mitul și legenda iau locul faptelor. Dar biblioteca este aproape întotdeauna capabilă să găsească adevărul, căci acolo sunt stocate adevărurile noastre.

Fagin și-a lăsat în jos câteva ramuri în direcția lui Bubbacub. Pilul a înțeles salutul și i-a răspuns cu o plecăciune prietenească.

— Iată de ce, a continuat Fagin, așteptăm cu mare nerăbdare să aflăm motivul pentru care nu există nicio referire la Pământul vostru în acea mare arhivă. Nu se pomenește de nicio ocupație precedentă, în ciuda a cinci migrații masive în această zonă după plecarea strămoșilor.

Bubbacub a încremenit în plecăciunea sa. Ochii lui mici și negri s-au îngustat și s-au ațintit asupra Kantenului cu ferocitate,

dar Fagin nu a părut să observe și a continuat.

— Din câte știu, omenirea constituie primul caz în care există ciudata posibilitate a unei inteligențe evolute. Așa cum sunt sigur că știți, această idee încalcă mai multe principii bine stabilite ale biologiei. Dar unii dintre antropologii voștri au venit cu niște argumente extrem de consistente.

— E o idee ciudată, pufăi Bubbacub. Ca și mișcarea perpetuă sau lău-dă-ro-șe-nii-le celor pe care îi numiți „Piei”. Teoriile dezvoltării „naturale” complete a sensibilității sunt excelente surse de glume binevoitoare, om-Jacob-Demwa. Dar bi-blio-teca îi va da în curând rasei tale ne-că-ji-te ce îi trebuie; a-li-na-rea de a ști de unde se tra-ge!

Torsul abia perceptibil al motoarelor navei s-a amplificat și, pentru o clipă, Jacob s-a simțit puțin dezorientat.

„Atenție, toată lumea”, s-a auzit în întreaga navă vocea puternică a comandantului deSilva. „Am trecut adineauri de primul recif. De acum înainte vor mai fi asemenea șocuri de moment.. Vă voi informa când ne apropiem de zona-țintă. Asta-i tot.”

Orizontul Soarelui era acum aproape plat. Pe toate părțile navei se vedea un amestec de forme roșii și negre care se undulau și se întindeau până la infinit. Din ce în ce mai multe filamente foarte înalte ajungeau la același nivel cu nava și deveneau proeminente profilate pe ce mai rămăsese din întunecimea de nepătruns a spațiului, dispărând apoi în ceața roșiatică ce se extindea peste capetele lor.

Micul lor grup se mută, printr-o înțelegere reciprocă, la marginea punții, de unde se putea observa cromosfera mai joasă. Rămaseră tăcuți câțva timp, privind puntea ce se zgâlțâia din când în când.

* * *

— Doctore Martine, a spus Jacob, v-ați terminat dumneata și Pil Bubbacub experiențele?

Ea a făcut semn spre o pereche de pantaloni largi ai unui costum spațial, aflați pe puntea de lângă stația ei și a lui Bubbacub.

— Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Am adus niște echipament psihologic pe care l-am folosit în alte coborâri, dar o să-l ajut în special pe Bubbacub, cu tot ce pot. Amplificatoarele mele de unde cerebrale și aparatele Q sunt ca niște oscioare sau frunze de ceai în comparație cu ce are *el*. Dar am să încerc să-i fiu de ajutor.

— Accept cu plă-ce-re a-ju-to-rul tău, spuse Bubbacub. Dar, când Jacob l-a rugat să-i arate aparatul de testare psihologică, Pilul și-a ridicat mâna cu patru degete. Mai târziu, când terminăm.

Jacob a simțit din nou că nu-și putea ține mâinile la locul lor. Ce are Bubbacub în pantalonii aceia? Biblioteca locală nu prea avea documente legate de psihologie. Ceva fenomenologie, dar foarte puțin despre metodologie.

Ce știa oare o cultură galactică milenară, s-a gândit el, despre nivelurile fundamentale profunde pe care păreau să le aibă în comun toate speciile conștiente? Evident, nu știau totul, căci Galacticii încă operau pe acest plan al realității. Și eu știu din experiență că cel puțin unii din ei nu au mai multă telepatie decât *mine*.

Circulau zvonuri că speciile mai vechi dispăreau periodic din galaxie; câteodată prin uzură naturală, război sau apatie, dar alteori pur și simplu „pășind dincolo”... dispărând odată cu interesele și comportamentul lor, care nu aveau niciun sens pentru protejării sau vecinii lor.

Oare de ce biblioteca noastră locală nu are nimic despre aceste evenimente sau despre aspectele practice ale psihologiei?

Jacob s-a încruntat și și-a împreunat mâinile. Nu, a hotărât el. N-o să mă ating de pantalonii lui Bubbacub!

Vocea Helenei deSilva s-a auzit din nou prin interfon.

„Ne vom apropia de zona-țintă în treizeci de minute. Cei ce doresc pot veni acum în zona cockpitului să vadă mai bine destinația noastră.”

Restul Soarelui a părut să se întunece puțin după ce li s-au adaptat ochii la strălucirea intensă a zonei la care se uitau. Faculele erau puncte scânteietoare, aprinzându-se și stingându-se departe dedesubt. La o distanță greu de apreciat, se întindea un mare grup de pete solare. Cea mai apropiată arăta ca o gură deschisă de mină, o cavitate adâncă pe „suprafața” granulară a fotosferei. Umbra întunecată era constantă, dar zonele de penumbră din jurul petei solare unduiau neîncetat spre exterior, ca niște vălurile făcute de o piatră aruncată în lac. Limita era vagă, ca o coardă de pian smulsă care vibra în continuare.

Deasupra și de jur împrejur, se vedea uriașa formă a filamentelor încâlcite. Era probabil unul din cele mai mari lucruri pe care le văzuse Jacob vreodată. Urmând liniile câmpurilor magnetice care se contopeau, se răsuceau și se împleteau, nori enormi pluteau și se învâртеbeau. Câte un fir ieșea din neant, se înălța, se răsucea în jurul altuia, apoi dispărea brusc, de parcă nici n-ar fi fost.

De jur împrejurul lor era acum un turbion de forme mai mici; aproape invizibile, dar prefăcând peste tot bezna liniștitoare a spațiului într-o ceață trandafirie.

Jacob s-a întrebat cum ar descrie un scriitor peisajul. În ciuda defectelor sale izbitoare – poate mergând până la crimă, LaRoque avea reputația de bun mânuitor al cuvintelor. Jacob citise mai multe articole ale lui și îi plăcea scriitura lui fluentă, deși râdea uneori de concluziile jurnalistului. Acesta era un peisaj care trebuia zugrăvit de un poet, indiferent ce convingeri politice avea. Ce păcat că LaRoque nu era aici... din mai multe motive.

— Instrumentele noastre au depistat o sursă anormală de lumină polarizată. De acolo ne vom începe cercetările.

Culla s-a oprit la marginea punții și s-a uitat cu atenție la poziția indicată de un membru al echipajului.

Jacob a întrebat-o pe deSilva ce făcea extraterestrul.

— Culla detectează culoarea cu mult mai multă acuratețe decât noi, l-a lămurit comandantul. El poate depista diferențele de lungime de undă de până la un angstrom sau așa ceva. De asemenea, este în stare să rețină faza luminii pe care o vede. Probabil un fenomen de interferență. Dar îl face foarte dibace la localizarea luminii coerente emenate de bestiile astea de lasere. El e întotdeauna primul care le vede.

Măselele lui Culla s-au lovit unele de altele o singură dată. A arătat ceva cu mâna lui subțire.

— Ește acolo, a afirmat el. Există multe puncte luminoase. Ește o turmă mare și cred că sunt și păstori.

DeSilva zâmbea în timp ce nava se apropia din ce în ce mai repede.

Despre viață și moarte...

În centrul filamentului, nava solară se mișca precum un pește prins într-un curent puternic. Curentul era electric, iar fluxul ce se revărsa pe sfera reflectată era o plasmă magnetizată de o complexitate incredibilă.

Bucăți mai mari și fâșii de gaz ionizat ardeau acolo și în spate, răsucite de forțele create de însăși trecerea lor. Scurgeri de materie strălucitoare țâșneau brusc în câmpul vizual și în afara acestuia, întrucât efectul Doppler făcea liniile de emisie ale gazului să coincidă sau nu cu linia spectrală folosită pentru observare.

Nava cobora prin vânturile puternice din cromosferă care băteau din toate direcțiile, fixându-se de forțele plasmatice prin subtile schimbări ale propriilor scuturi magnetice... navigând cu pânze făcute aproape numai din materie matematică. Descărcările luminoase ale acelor scuturi de forță care se înfășurau și se îngroșau – lăsând tragerea provocată de curenții opuși să fie simțită într-o direcție și nu în cealaltă – amortizau loviturile date de furtuna dezlănțuită.

Aceleași scuturi protejau nava de mare parte din căldura extraordinară, transformând restul în forme tolerabile. Ceea ce pătrundea înăuntru era aspirat într-o cameră pentru a acționa laserul refrigerator, rinichiul a cărui scurgere de deșeuri era un flux de raze X care scinda chiar și plasma din calea sa.

Totuși, acestea erau doar invenții ale pământenilor. Știința Galacticilor făcea de fapt nava solară suplă și sigură. Câmpurile gravitaționale respingeau atracția afectuoasă, zdrobitoare, a Soarelui, așa că nava cădea sau zbura după cum îi era voia. Forțele nimicitoare din centrul filamentului erau absorbite sau neutralizate, iar durata însăși era modificată prin comprimarea timpului.

În raport cu o poziție anume de pe Soare (dacă exista așa ceva), nava era purtată de-a lungul arcului magnetic cu o viteză de mii de kilometri pe oră. Dar, în comparație cu norii înconjurători, nava părea să-și croiască drum cu încetineală, urmând un traseu abia zărit uneori.

* * *

Jacob urmărea spectacolul cu un ochi, iar cu celălalt se uita la Culla. Extraterestrul cel zvelt era observatorul navei. Stătea lângă pilot, cu ochii strălucind și brațul arătând ceva în întuneric.

Indicațiile lui Culla erau numai un pic mai bune decât cele oferite de instrumentele navei, dar lui Jacob îi era greu să citească aparatele. Aprecia faptul că aveau acolo pe cineva care să le arate pasagerilor și echipajului cum trebuie să se uite.

Timp de o oră au urmărit cu privirea particulele ce străluceau în ceața îndepărtată. Acestea erau foarte pale în liniile albastre și verzi deschise la ordinul lui deSilva, dar, din când în când, țâșnea o lumină verzuie de la una la alta, ca un far care se oprea brusc asupra unui vapor, apoi trecea la altul.

Acum fulgerările apăreau mai des. Erau cel puțin o sută de obiecte, aproximativ egale. Jacob se uită la aparatul care măsura apropierea de țintă. Șapte sute de kilometri.

La două sute, s-a văzut clar forma obiectelor. Fiecare din „corpusulii magnetici” era un corp geometric. La o asemenea distanță, colonia arăta ca o colecție de inelușe albastre de logodnă. Fiecare cerculeț era aliniat la fel, de-a lungul arcului filamentar.

— Se înșiruie de-a lungul câmpului magnetic, în zonele mai intense, a spus deSilva. Și se învârt în jurul propriei lor axe, generând curent electric. Dumnezeu știe cum ajung dintr-o zonă activă în alta când se schimbă câmpurile. Încă mai încercăm să ne dăm seama ce le ține împreună.

Către marginea mulțimii, câteva corpuri geometrice oscilau încet în timp ce se învâртеau. În mișcare de precesie.

Deodată, pentru o clipă, nava a fost scăldată într-o lumină verde-aprins. Apoi a revenit la nuanța de ocră. Pilotul s-a uitat în sus la Jacob.

— Tocmai am trecut prin coada laser a unuia dintre corpurile geometrice. O străfulgerare ocazională ca asta nu face rău nimănui, a spus el. Dar, dacă veneam din spate și de sub colonia principală, s-ar fi putut să avem necazuri!

Un bulgăre de plasmă întunecată, fie mai rece sau deplasându-se mai repede decât gazul din jur, a trecut prin fața navei, blocându-le vizibilitatea.

— La ce servește laserul? a întrebat Jacob.

DeSilva a ridicat din umeri.

— Stabilitate dinamică? Propulsie? Poate că îl folosesc la răcire, ca și noi. Bănuiesc că poate exista și materie solidă în alcătuirea lor, dacă ar fi adevărați. Orice scop ar avea, e sigur destul de puternic ca să străpungă cu lumină verde ecranele reglate în roșu. Ăsta-i singurul motiv pentru care i-am descoperit. Mari cum sunt, seamănă cu grăuncioarele de polen purtate de vântul care bate acolo jos. Am putea să căutăm un milion de ani și n-am găsi niciodată un toroid, fără un laser care să-l depisteze. Sunt invizibili în hidrogen-alfa, așa că pentru a-i vedea mai bine am deschis câteva benzi verzi și albastre. Normal că n-o să deschidem lungimea de undă pe care e reglat laserul! Liniile pe care le alegem sunt mai calme și mai groase din punct de vedere optic, așa că orice vezi verde sau albastru vine de la un asemenea animăluț. Ar trebui să fie o schimbare bine-venită.

— Orice ar fi bine venit în afară de roșul ăsta afurisit.

Nava a trecut prin materia întunecată și a ajuns deodată printre acele creaturi.

Lui Jacob i s-a pus un nod în gât și a închis ochii pentru o clipă. Când s-a uitat din nou, a descoperit că nu mai putea să-și înghită nodul. După trei zile de priveliști incredibile, ce a văzut acum l-a lăsat fără apărare în fața valului de emoții puternice care îl cuprindeau.

Dacă unui grup de pești i se spune „banc”, iar mai mulți lei formează o „turmă”, atunci adunătura de ființe solare putea fi numită doar o „faclă”. Atât de intensă îi era strălucirea, încât membrii ei păreau să sclipească pe fundalul întunecat al spațiului.

Toroizii mai apropiați aveau culorile strălucitoare ale primăverii pământene. Doar dacă se îndepărtau, li se estompa coloritul. Verdele-pal scânteia sub axele lor, acolo unde lumina laserului se răspândea în plasmă.

În jurul lor lucea o aureolă difuză de lumină albă.

— Radiații ale unui accelerator de particule, a spus un membru al echipajului. Ce se mai învârt copilașii ăștia, mamă-mamă! Prind un flux mare la 100 KeV!

La patru sute de metri în partea cealaltă și la peste două mii distanță, cel mai apropiat toroid se rotea nebunește. În jurul marginii sale zburau forme geometrice arătând ca mărgelile dintr-un colier, schimbându-și aspectul, înconjurând un cerc verde-smarald strălucitor, totul în câteva secunde.

Căpitanul navei solare stătea la tabloul de comandă, mutându-și privirea de la indicator la aparatele de măsură, fiind atent la fiecare detaliu. S-o privești era de parcă te-ai uita la o versiune mai blândă a spectacolului din afara navei, căci culorile fluctuante, iridescente, ale celui mai apropiat toroid îi învăluiau fața și uniforma albă, fiind astfel îndulcite și difuze în ochii lui Jacob în a doua jumătate a călătoriei. Întâi slabe, apoi mai intense, pe măsură ce verdele și albastrul se amestecau cu rozul, culorile scânteiau de fiecare dată când ea își ridica fața și zâmbea.

Deodată, albăstreala s-a dilatată, când o izbucnire exuberantă a toroidului a coincis cu o etalare de modele ca o rețea de ganglioni în jurul marginii animăluțelor în formă de inele.

Spectacolul nu avea seamăn. Arterele au erupt în verde și s-au împletit cu venele trasate într-un albastru pur, vibrant. Acestea pulsau în contratimp, apoi au crescut în volum ca venele gravidelor, exfoliindu-se din nou pentru a elibera nori de triunghiuri minuscule – jeturi de polen bidimensional ce s-au răspândit într-o multitudine de microcoliziuni tridimensionale în jurul corpului neeuclidian al toroidului. Brusca, triunghiurile au devenit isoscele și marginile gogoșii, o încâlceală de laturi și unghiuri.

Imaginea a atins culmea intensității, apoi s-a estompat. Modelele de pe margine au devenit mai puțin strălucitoare și toroidul s-a îndepărtat, găsindu-și un loc în care să se învârtă printre semenii săi, iar roșul a început să revină, alungând nuanțele de verde și de albastru de pe puntea navei și fețele observatorilor.

— *Ásta* a fost un fel de salut, a spus într-un final Helene deSilva. Mai există încă sceptici pe Pământ, care cred că

magnetovorele sunt doar o aberație magnetică. Ar trebui să vină aici și să vadă cu ochii lor. Suntem în fața unor forme de viață. Creatorul nu are limite în ceea ce face, asta e clar.

Helene a atins ușor umărul pilotului. Măinile lui au umblat la comenzi și nava și-a continuat drumul.

Jacob era de acord cu Helene, deși logica ei nu era deloc științifică. Nu avea nicio îndoială că toroizii erau vii. Spectacolul dat de creatură, fie că era un salut sau o reacție teritorială la prezența navei, fusese un semn făcut de o formă de viață, probabil conștientă.

Referirea anacronică la o divinitate supremă sunase straniu, dar se potrivea cu momentul respectiv.

Comandantul a vorbit din nou la microfon atunci când strălucirea magnetovorelor s-a retras și puntea s-a rotit.

— Acum ne ducem să prindem strigoi.

— Nu uita, n-am venit aici să studiem magnetovorele, ci pe cei care le vânează. Echipajul va fi mereu atent, pentru a depista aceste creaturi greu de surprins. Întrucât au fost deja văzute, din întâmplare sau nu, aș dori să vă implicați cu toții. Vă rog să-mi raportați orice lucru ieșit din comun.

DeSilva și Culla discutau. Extraterestrul dădea încet din cap și, din când în când, se vedea ceva alb pe gingiile sale enorme, semn că era surescitat. În cele din urmă, Culla a pornit-o în jurul curbei domului central.

* * *

DeSilva i-a explicat lui Jacob că îl trimisese pe extraterestru în partea cealaltă a punții, unde erau instalate de obicei instrumentele, să observe dacă ființele cu laser apăreau la nadir, unde detectorii supraînălțați nu le puteau depista.

— Le-am reperat de câteva ori la zenit, a repetat deSilva. Și astea au fost cele mai interesante cazuri, ca atunci când am văzut forme antropomorfe.

— Și formele au dispărut întotdeauna înainte să poată fi întoarsă nava? a întrebat-o Jacob.

— Sau animalele se întorceau odată cu noi ca să fie deasupra capetelor noastre. Ce enervant! Dar asta a fost primul nostru indiciu că ar putea avea o anumită psihologie. La urma urmei, orice motive ar avea, de unde ar putea să știe cum amplasăm noi instrumentele, la marginea unui disc, și să ne urmărească mișcările cu atâta exactitate, fără să aibă idee ce intenționăm să facem?

Jacob se încruntă în sinea sa.

— Dar ce-ar fi să punem câteva camere de luat vederi aici sus? N-ar fi prea greu, nu?

— Nu, deloc, l-a aprobat deSilva. Dar echipele de asistență și cufundări n-au vrut să strice simetria inițială a navei. Va trebui să tragem un alt cablu prin punte până la computerul înregistrator principal, iar Culla ne-a asigurat că așa nu vom mai putea să

manevrăm deloc în staza de avarie... deși capacitatea noastră în acest caz e oricum neglijabilă. Ai văzut ce s-a întâmplat cu bietul Jeff. Nava lui Jeffrey, aceea mică în care ai făcut turul planetei Mercur, era concepută să transporte aparate de înregistrare orientate spre zenit și nadir. A lui era singura cu o astfel de modificare. Va trebui să ne descurcăm cu instrumentele de pe margine, propriii noștri ochi și câteva camere portabile.

— Și să facem experiențe psihologice, remarcă Jacob.

— Da, sperăm cu toții să realizăm contacte prietenești, bineînțeles.

— Scuză-mă, căpitane.

Pilotul și-a ridicat privirea de pe instrumente. Ținea la ureche un microfon cât un năsturaș.

— Culla spune că e o diferență de culoare la capătul nordic de sus al cirezii. Ar putea să aibă loc o fătare.

DeSilva a dat din cap aprobator.

— Bine. Continuă pe o tangentă la nord spre câmpul fluxului. Ridică-te odată cu cireada în timp ce o înconjori și nu te apropia prea mult ca să nu le sperii.

Nava a început să se încline în alt unghi. Soarele s-a înălțat în stânga până a devenit un zid ce se întindea în sus și în față, spre infinit. O luminescență slabă s-a răsucit departe de ei, în jos, către fotosfera de dedesubt. Dâra scânteietoare era paralelă cu aliniamentul cirezii de toroizi.

— Asta-i dâra de superionizare pe care a lăsat-o laserul refrigerator când ne-am îndreptat acolo, a spus deSilva. Trebuie să aibă o lungime de câteva sute de kilometri.

— Laserul e atât de puternic?

— Păi, trebuie să scăpăm de multă căldură. Și toată ideea e să *încălzim* o mică parte din Soare. Altfel, refrigeratorul n-ar funcționa. Apropo, mai e un motiv pentru care avem atâta grijă să nu lăsăm cireada înaintea *sau* în spatele nostru.

Lui Jacob i-a fost frică pentru o clipă.

— Când vom ajunge în raza vizuală... a cum i-a zis? Fătării?

— Da, o fătare. Avem mult noroc. N-am văzut așa ceva decât de două ori până acum. Ciobanii erau acolo de fiecare dată. Vin să ajute de câte ori naște un toroid. E logic să îi cauți în zonă de la început. Cât despre momentul în care vom ajunge acolo, asta depinde de fenomenele violente cu care ne putem confrunta de aici până la destinație. Dacă avem noroc... Aruncă o privire la panoul de bord al pilotului... am putea ajunge în zece minute.

Un membru al echipajului stătea lângă ea, cu o diagramă în mână, părând că vrea să-i vorbească lui deSilva.

— Mai bine mă duc să-i anunț pe Bubbacub și pe dr. Martine să se pregătească, a spus Jacob.

— Da, bună idee. O să dau un anunț când voi ști în cât timp ajungem.

Pe când se îndepărta, Jacob a avut senzația ciudată că femeia îl urmărește cu privirea. I-a luat ceva timp să înconjoare domul

central.

* * *

Bubbacub și Martine au primit vestea cu mult calm. Jacob i-a ajutat să-și tragă cutiile cu echipament până la panoul de bord al pilotului. Aparatele lui Bubbacub erau incomprehensibile și cu atât mai uimitoare. Complexe, lucitoare și cu multe fațete, iar unul din ele ocupa jumătate de ladă. Spirele sale ondulate și geamurile de sticlă păreau misterioase.

Bubbacub a scos două alte piese. Una era o cască bulboasă ce părea concepută pentru capul unui Pil. Cealaltă arăta ca o bucată mare dintr-un meteorit de nichel și fier, cu un capăt de sticlă.

— Sunt trei moduri de a studia psihologia, a spus Bubbacub prin Vodorul său. I-a făcut semn lui Jacob să ia loc, cu mâna lui cu patru degete. Unul este, dat fiind că psi e o pu-te-re senzorială foarte fină, să captezi undele ce-re-bra-le de mare lungime și să le descifrezi. Exact la asta folosește casca.

— Și aparatul ăsta mare?

Jacob a venit să se uite mai îndeaproape la el.

— Asta arată dacă timpul și spațiul sunt de-for-ma-te aici de forța voinței unui so-font. Se în-tâm-plă uneori. Ra-re-ori este permis. Cuvântul e pin-grli. Voi n-aveți niciun cuvânt e-chi-va-lent. Cei mai mulți, in-clu-siv oameni, nu trebuie să-l știe, căci e foarte rar. Biblioteca pune la dis-po-zi-ție aceste kan-grle, adăugă el și mângâie aparatul încă o dată, fiecărei filiale, în caz că ne-le-giu-iții încearcă să folosească pin-grli.

— Poate contracara acea forță?

— Da.

Jacob scutură din cap. Îl deranja existența unui tip de putere la care omul nu avea acces. O deficiență în tehnologie era un lucru. Putea fi recuperată cu timpul. Dar o lipsă calitativă îl făcea să se simtă vulnerabil.

— Confederația știe de acest... ka-ka...?

— Kangrl. Da. Am acceptul lor să-l iau de pe Pământ. Dacă se pierde, va fi în-lo-cu-it.

Jacob s-a simțit mai bine. Aparatul părea deodată mai prietenos.

— Și această ultimă chestie... S-a îndreptat spre bucata de fier.

— Asta e un P-is.

Bubbacub l-a ridicat și l-a pus înapoi în cutie. S-a întors cu spatele la Jacob și a început să-și facă de lucru cu acea cască pentru unde cerebrale.

— E destul de sensibil la chestii din astea, a spus Martine când Jacob s-a apropiat de ea. Tot ce am putut să scot de la el a fost că e o relicvă de la rasa Lethani, al cincilea strămoș al rasei lui. Datează cu puțin timp înainte ca ei „să treacă în alt plan al realității”.

Zâmbetul perpetuu i s-a lărgit pe față.

— Uite, n-ai vrea să vezi vechile unelte folosite de voi în alchimie?

Jacob a pufnit în râs.

— Păi, prietenul nostru Pil are Piatra Filosofală. Ce aparate miraculoase ai tu ca să amesteci efluviile și să exorcizezi strigoi cu multe calorii?

— În afară de obișnuitele detectoare psi, nu prea multe. Un aparat pentru unde cerebrale, un senzor pentru mișcare inerțială care e probabil inutil într-un câmp de timp anihilat, o cameră 3D tahistoscopică și un proiector...

— Pot să-l văd?

— Sigur, e în colțul îndepărtat al lăzii.

Jacob a căutat acolo și a scos aparatul cel greu. L-a pus pe punte și a examinat capetele de înregistrare și proiectare.

— Știi, a spus el pe un ton blând, s-ar putea...

— Ce anume? a întrebat Martine.

Jacob s-a uitat în sus la ea.

— Ăsta, plus cititorul de retină folosit pe Mercur, ar putea alcătui un aparat perfect pentru testarea înclinațiilor mentale.

— Vrei să spui, unul dintre acele aparate folosite pentru determinarea statutului de Supravegheat?

— Da. Dacă aș fi știut că e disponibil la bază, l-am fi putut verifica pe LaRoque acolo. N-ar fi trebuit să trimitem o masergramă pe Pământ și să trecem prin toate procedurile birocratice pentru a obține un răspuns mai mult sau mai puțin adevărat. Am fi putut să-i aflăm gradul de violență pe loc!

Martine a rămas tăcută pentru o clipă. Apoi s-a uitat în jos.

— Nu cred că ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

— Dar păreai sigură că nu era ceva în regulă cu mesajul primit de pe Pământ! a zis Jacob. Asta putea să-l scutească pe LaRoque de două luni de închisoare pe navă, dacă aveai dreptate. La naiba, ar fi putut să fie cu noi acum. Și am fi mai puțin nesiguri în privința eventualului pericol pe care îl reprezintă Strigoii!

— Dar tentativa lui de evadare de pe Mercur? Ai spus că e violent!

— Dacă ești violent când intri în panică nu înseamnă și că ești un Supravegheat. Ce-i cu tine? Credeam că ești sigură că LaRoque a fost victima unei înscenări!

Martine a oftat. A evitat să-i întâlnească privirea.

— Mă tem că am fost cam isterică acolo la bază. Să-mi imaginez, să visez o conspirație doar pentru a-l prinde în capcană pe bietul Peter!

— E totuși greu de crezut că e un Supravegheat. Probabil că s-a făcut o greșală. Dar nu mai cred că a fost făcută înadins. La urma urmei, cine ar vrea să-i pună în cârcă moartea bietului cimpanzeu?

Jacob s-a uitat lung la ea o clipă, neștiind cum să interpreteze schimbarea ei de atitudine.

— Păi... întâi de toate, adevăratul ucigaș, a spus el încetișor.

A regretat imediat ce zisese.

— Despre ce vorbești? l-a întrebat Martine în șoaptă.

S-a uitat repede în jurul ei să se asigure că nu era nimeni prin apropiere. Știa amândoi că Bubbacub, aflat la câțiva metri distanță, nu auzea nimic când se vorbea atât de încet.

— Vorbesc despre faptul că Helene deSilva, oricât l-ar antipatiza pe LaRoque, crede că-i puțin probabil ca drăguțul de el să fi putut defecta mecanismul de stază din nava lui Jeff. Crede că echipajul a încurcat borcanele, dar...

— Bine, atunci Peter va fi eliberat din lipsă de probe și va mai scrie o carte! Vom afla adevărul despre Solarieni și toată lumea va fi fericită. Odată ce se restabilesc bunele relații, sunt sigură că nu va mai conta că bietul Jeff a fost omorât de cineva care îi purta sâmbetele. Va fi considerat un martir al științei și toată vorbăria asta despre crimă se va sfârși pentru totdeauna. Oricum, e de-a dreptul dezgustătoare.

Jacob începea să găsească discuția cu Martine la fel de dezgustătoare. De ce era oare așa de sucită? Era imposibil să o convingi cu argumente logice.

— Poate că ai dreptate, a spus el, ridicând din umeri.

— Am sigur dreptate. L-a bătut ușurel pe mână și s-a întors la aparatul ei pentru unde cerebrale. Ce-ar fi să te duci să-l cauți pe Fagin? Eu o să fiu ocupată aici câțva timp și el poate nu știe încă de fătare.

Jacob a încuviințat din cap și s-a ridicat în picioare. Când traversa puntea ce se clătina ușor, s-a întrebat la ce lucruri ciudate se gândea partea suspicioasă din el. Scăparea despre „adevăratul ucigaș” îl îngrijora.

* * *

L-a găsit pe Fagin acolo unde fotosfera umplea cerul în toate direcțiile, ca un zid enorm. În fața extraterestrului ca un copac, filamentul prin care treceau făcea o spirală în jos și mai departe în ceața roșiatică. La stânga, la dreapta și dedesubt departe, păduri de spice se unduiau ca iarba efervescentă din savană.

Un timp, s-au uitat împreună în tăcere.

Când a trecut pe lângă navă un lujer unduitor de gaz ionizat, acesta i-a amintit lui Jacob pentru a mia oară de algele care pluteau în mare.

Brusc, i-a apărut în minte o imagine. L-a făcut să zâmbească. Și-o închipuise pe Makakai purtând un costum de balenă waldo din cermet și stază, cufundându-se și sărind printre aceste fântâni impunătoare de foc rotitor, și plonjând, în cochilia ei cu gravitație, să se joace printre copiii acestui ocean, cel mai mare dintre toate.

Oare Strigoii Soarelui scoteau jeturi de eoni așa cum fac cetaceele noastre? se întreabă el.

Nu au mașini (sau graba nevrotică provocată de acestea – și nici ambiția bolnavă?), pentru că nu au mijloacele. Balenele nu au

mâini și nu pot folosi focul. Strigoii Soarelui nu sunt din materie solidă și au prea mult foc.

Era oare o binecuvântare sau un blestem pentru ei?

(Întreabă balena cu cocoașă care suspină în liniștea de sub apă. Probabil că nu se va osteni să răspundă, dar poate că într-o zi va include întrebarea în cântecul ei.)

* * *

— Ai picat la țanc. Tocmai voiam să te chem.

Căpitanul a făcut semn înainte, spre ceața trandafirie.

O duzină sau mai mult de toroizi colorați se învârtteau în fața lor.

Acest grup era diferit. În loc să plutească pasivi, se tot agitau, ciocnindu-se unul de celălalt pentru poziția de lângă ceva adânc, aflat în mijlocul mulțimii. Un toroid din apropiere, la doar un kilometru și jumătate distanță, s-a dat deoparte și Jacob a văzut atunci ce le atrăgea atenția.

Acea magnetovoră era mai mare decât celelalte. În loc de forme geometrice schimbătoare, cu multe fațete, avea benzi de lumină întunecate și deschise la culoare care alternau pe traseul ei și vibrau leneș în timp ce i se unduia suprafața. Vecinii ei se înghesuiau în jur, dar la o oarecare distanță, de parcă erau reținuți acolo de o barieră.

DeSilva a dat un ordin. Pilotul a atins o comandă și nava s-a întors, redresându-se în așa fel încât fotosfera să ajungă rapid sub ei încă o dată. Jacob s-a simțit ușurat. Orice i-ar spune câmpurile navei, faptul că avea Soarele la stânga îl făcea să se simtă într-o poziție piezișă.

Magnetovora despre care Jacob credea că este „Cea Mare” s-a învârtit, părând să uite de suita ei. Se mișca încet, cu o clătinare pronunțată.

Haloul alb care îi învăluia pe toți ceilalți toroizi a pâlpâit vag în jurul marginilor acesteia, ca o flacără ce se stinge. Benzile întunecate și deschise la culoare au pulsant cu o undulație inegală.

Fiecare pulsație parcă primea un răspuns în mulțimea de toroizi din jur. Marginile au devenit mult mai tăioase, de forma unor diamante albastre, spiralate, în timp ce fiecare magnetovoră își avea propria cadență în raport cu ritmul din ce în ce mai rapid al Celei Mari.

Deodată, cel mai apropiat toroid din suită s-a repezit spre Cea Mare, trimițând explozii verzi de lumină în timp ce se învârttea.

Din jurul magnetovorei gravide, au zburat spre intrus vreo douăzeci de puncte albastre strălucitoare. Au ajuns în fața lui într-o clipă, dansând ca niște picături scânteietoare de apă pe o oală fierbinte, lângă matahala cea greoaie. Punctele strălucitoare au început s-o împingă înapoi, înțepând-o și necăjind-o, până când a ajuns aproape sub navă.

La comanda dată de pilot, nava s-a întors să-și arate marginea celui mai apropiat dintre toroizii scânteietori, aflat la doar un kilometru distanță. Apoi, Jacob a văzut clar pentru întâia oară formele de viață numite Strigoii Soarelui.

* * *

Plutea ca o fantomă delicată, de parcă vânturile din cromosferă erau doar o briză în care să fâlfâie: la fel de diferită ca un fluture de un titirez de toroizi tari ce se învârtteau ca niște derviși.

Arăta ca o meduză sau ca un prosop de baie de un albastru strălucitor care flutură în vânt pe frânghia de rufe. Poate că era mai mult decât o caracatiță cu tentacule efemere care apăreau și dispăreau de pe marginile ei neregulate. Lui Jacob i se părea uneori că e un petic de mare, ridicat și mutat aici; cu lichidul intact, vălurea ca un miracol.

Spectrul se undui. De un minut se deplasa încet spre nava solară. Apoi s-a oprit. Se uită și el la noi, s-a gândit Jacob.

Pentru o clipă, s-au privit reciproc: echipa de ființe acvatice, în nava lor, și Strigoii.

Apoi creatura s-a întors în așa fel încât partea ei plană era îndreptată spre nava solară. Deodată, puntea a fost scăldată în lumină multicoloră, intensă. Ecranele și-au menținut luminozitatea suportabilă, dar roșul-pal al cromosferei a dispărut de pe ele.

Jacob și-a pus o mână în fața ochilor și a clipit nedumerit. Deci așa era, s-a gândit el fără sens, înăuntrul unui curcubeu!

Dar, la fel de repede cum apăruse, spectacolul de lumină a dispărut. Soarele cel roșu era la loc, împreună cu filamentul său, petele solare mult mai jos și toroizii care se învârtteau.

Dar Strigoii dispăruseră. Se întorseseră la magnetovora enormă și dansau încă o dată ca niște puncte aproape invizibile în jurul marginilor ei.

— Ne-a... orbit cu laserul său! a spus pilotul. N-au mai făcut niciodată *asta*!

— Dar niciunul n-a mai venit vreodată așa de aproape în forma sa normală, a zis Helene deSilva. Și nu sunt sigură ce înseamnă niciuna dintre aceste acțiuni.

— Crezi c-a vrut să ne facă rău? a sugerat dr. Martine cu un glas șovăielnic. Poate că așa au început și cu Jeffrey!

— Nu știu. Poate că e o avertizare...

— Sau poate a vrut doar să se întoarcă la lucru, a spus Jacob. Eram în direcția opusă celei în care se afla enorma magnetovoră de acolo. Veți observa că toți însoțitorii săi s-au întors în același timp.

DeSilva a scuturat din cap.

— Nu știu. Cred că nu vom păți nimic dacă stăm aici și ne uităm. Să vedem ce fac după ce termină cu fătutul.

În fața lor, marele toroid a început să tremure mai tare pe măsură ce se învârtea. Benzile de lumină închise și deschise la

culoare au devenit mai pronunțate, cele închise îngustându-se, cele mai deschise umflându-se la fiecare oscilație.

Jacob a văzut de două ori grupuri de păstori luminoși repezindu-se să alunge o magnetovoră care se apropiase prea mult, ca niște câini ciobănești aflați pe urmele unui berbec năbădăios, în timp ce restul rămâneau cu mioara.

Clătinatul s-a accentuat și benzile de culoare închisă au devenit și mai înguste. Lumina verde de laser, răspândită sub marele toroid, a pălit. Într-un final, a dispărut.

Strigoii s-au apropiat. Pe când transformarea Celei Mari avea loc într-o înclinație aproape orizontală, s-au strâns la margine să o apuce într-un anumit fel și să termine răsturnarea cu o zguduitură bruscă.

Monstrul se învârtea acum lenevos în jurul unei axe perpendiculare pe câmpul magnetic. Pentru o clipă, s-a menținut în această poziție, după care a început brusc să se desfacă în bucăți.

Ca un șirag mărgelate rupt, toroidul s-a scindat acolo unde una dintre benzile negre nu se mai ținea de nimic. Una câte una, în timp ce corpul matern se învârtea încet, benzile luminoase, acum forme sferice distincte, zburau libere, fiecare dintre ele rotindu-se spre locul în care se petrecuse ruperea. Una câte una, erau aruncate în sus, de-a lungul liniilor invizibile ale fluxului magnetic, până se împrăștia ca mărgelile pe cer. Din Cea Mare, mama, nu a mai rămas nimic.

Cam cincizeci de mici gogoase se învârteau ameteite în roiul protector de ciobani albaștri. Aceștia erau în cursul unei acțiuni, însă nesiguri, și din centrul fiecăruia pâlpâia o strălucire verde, ca o încercare.

În ciuda supravegherii lor atente, Strigoii au pierdut câteva din sarcinile rătăcitoare. Unii din copii, mai activi decât alții, au ieșit din coadă. O străfulgerare scurtă de lumină verde l-a smuls pe unul din copiii magnetovorei din zona protejată, ducându-l spre unul dintre adulții care pândeau în apropiere. Jacob spera să-și continue drumul către navă. Măcar de s-ar da la o parte toroidul adult!

De parcă i-ar fi citit gândurile, toroidul adult a început să se dea mai jos de traseul tânărului. Marginea lui a pulsă cu diamante albastre-verzui, în timp ce nou-născutul trecea pe deasupra lui.

Deodată, toroidul a săltat în sus pe o coloană de plasmă verde. Prea târziu, tânărul a încercat să fugă. Și-a întors torța slabă spre marginea urmăritorului său pe când sărea în lături.

Adultul era de neoprit. În momentul în care l-a ajuns pe copil, acesta a fost atras în gaura centrală a celui mai în vârstă și mistuit într-un jet de vaporii.

Jacob și-a dat seama că își ținea respirația. A expirat aproape oftând.

Copiii erau acum aranjați în șiruri ordonate de mentorii lor. Au început să se îndepărteze încetîșor de cireadă, însă câțiva ciobani au rămas acolo să-i țină pe adulți la locul lor. Jacob a urmărit cu

privirea inelușele strălucitoare, până când un filament gros a trecut prin dreptul lui și i-a blocat vederea.

— Acum începem să ne câștigăm traiul, a șoptit Helene deSilva. S-a întors spre pilot. Menține-i pe ciobanii rămași în aceeași linie cu planul punții. Și roagă-l pe Culla să caște bine ochii. Vreau să știu dacă vine ceva de la nadir.

Să caște bine ochii! Jacob și-a stăpânit un fior involuntar și a spus un *nu* ferm când imaginația lui a încercat să-i aducă în minte o imagine. Din ce fel de eră venea femeia asta!

— E-n regulă, a zis comandantul. Să ne apropiem încet!

— Crezi c-au să observe că am așteptat până ce s-a terminat fătutul? a întrebat Jacob.

Ea a ridicat din umeri.

— Cine știe? Poate au crezut că suntem doar o formă timidă de toroizi adulți. Poate că nu-și amintesc de vizitele noastre anterioare.

— Sau de a lui Jeff?

— Poate nici de a lui. N-ar fi bine să facem atâtea presupuneri. O cred pe dr. Martine când spune că aparatele ei au înregistrat o inteligență elementară. Dar ce înseamnă asta? Într-un mediu ca ăsta... chiar mai simplu decât un ocean de pe pământ, ce motiv ar avea o rasă să-și dezvolte o capacitate semantică funcțională? Sau memoria? Gesturile amenințătoare pe care le-am sesizat în alte cufundări nu sunt neapărat un semn de prea multă inteligență.

— Ar putea fi ca delfinii înainte să începem experimentele genetice acum câteva sute de ani, să aibă multă inteligență, dar nicio ambiție mentală. La naiba, ar fi trebuit să aducem aici de mult oameni ca tine, de la Centrul Evoluționist!

— Vorbești de parcă inteligența evoluată ar fi singura cale, a zis el, zâmbind. Lăsând deoparte pentru moment opinia galactică, n-ar trebuit totuși să te gândești la altă posibilitate?

— Vrei să spui că Strigoii ar fi putut fi supuși unor experimente evoluționiste pe vremuri? DeSilva a părut șocată o clipă. Apoi a înțeles ideea și a trecut la implicații, cu o privire tăioasă. Dar, dacă așa a fost, atunci trebui să fi fost...

A fost întreruptă de pilot.

— Doamnă, încep să se deplaseze.

Strigoii fâlfâiau în gazul fierbinte și filamentos. Puncte distincte, albastre și verzi, vălureau pe suprafața fiecăruia, pe când planau lenevoși, la o sută de mii de kilometri deasupra fotosferei. S-au retras încet de lângă navă, dar nu la prea mare distanță, până când s-a văzut un nor alb în jurul fiecăruia.

Jacob l-a simțit pe Fagin venind în stânga lui.

— Ar fi trist, fluieră Kantenul încet, dacă s-ar descoperi că așa o frumusețe e pângărită de crimă. Mi-ar fi foarte greu să simt răul când sunt copleșit de atâta admirație.

Jacob a dat încet din cap aprobator.

— Îngerii sunt strălucitori... a început el.

Dar Fagin știa cu siguranță ce ar fi spus în continuare.

*Îngerii sunt strălucitori, dar cei mai luminoși cad.
Deși toate lucrurile murdare poartă veșminte pline de farmec,
Frumusețea tot așa trebuie să arate.*

— Culla zice că sunt pe cale să întreprindă ceva! a strigat pilotul, cu ochii ațintiți drept înainte și o mână peste ureche.

O fâșie de gaz mai închis la culoare din filament a intrat repede în câmpul lor vizual, iar Strigoii nu s-au mai văzut. Plecaseră toți în afară de unul.

Acesta a așteptat ca nava să se apropie încet. Arăta altfel, era semitransparent, mai mare și mai albastru.

Și mai simplu. Părea mai rigid și nu se unduia ca alții. Se deplasa cu un scop.

Un ambasador, s-a gândit Jacob.

Solarianul s-a înălțat încet când s-au apropiat ei.

— Ține-l la margine, a spus deSilva. Nu pierde contactul prin instrumente!

Pilotul s-a uitat la ea posomorât și s-a întors la instrumentele sale, strângând din buze. Nava a început să se rotească.

Extraterestrul se înălța mai rapid și se apropia din ce în ce mai mult. Corpul în formă de evantai părea să se lovească de plasmă ca o pasăre ce voia să se înalțe mai mult.

— Își bate joc de noi, a mormăit deSilva.

— De unde știi?

— Pentru că nu trebuie să faci atâta efort ca să rămâni deasupra.

I-a cerut pilotului să mărească viteza de rotație. Soarele a răsărit în dreapta și s-a îndreptat spre zenit. Strigoii au continuat să se agite spre poziția de deasupra, chiar dacă trebuia să se învârtă cu susul în jos odată cu nava. Soarele s-a rostogolit deasupra, apoi a apus. Pe urmă a răsărit din nou și a apus în mai puțin de un minut.

Extraterestrul a rămas deasupra.

Viteza de rotație s-a mărit. Jacob a scrâșnit din dinți și a rezistat impulsului de a se agăța de trunchiul lui Fagin ca să-și mențină echilibrul în timp ce nava trecea prin zi și noapte în câteva secunde. Îi era cald, pentru prima dată de când începuse călătoria spre

Soare. Strigoii stăteau încăpățânați deasupra, iar fotosfera exploda la intervale regulate ca o lampă de semnalizare.

— Bine, renunță, a spus deSilva.

Mișcarea de rotație a încetinit. Jacob s-a clătinat când s-au oprit complet. Se simțea parcă învăluit de o briză răcoroasă. Întâi fierbințeală, apoi frisoane: oare mă îmbolnăvesc? s-a întrebat el.

— A câștigat, a zis deSilva, așa e întotdeauna, dar merita să încercăm. Măcar o dată aș vrea să încerc asta cu laserul refrigerant în funcțiune. A aruncat o privire spre extraterestrul de deasupra. Mă întreb ce s-ar întâmpla când ar ajunge aproape de viteza luminii.

— Vrei să spui că aveai laserul refrigerant închis tocmai atunci?

Jacob nu s-a mai putut opri. A atins ușor trunchiul lui Fagin.

— Sigur, a spus comandantul. Doar nu crezi că vrem să înghețăm zeci de toroizi și ciobani nevinovați, nu? De asta eram sub o limită temporală. Altfel, am fi putut încerca să-l aliniem cu instrumentele de la margine până îngheța naibii de tot!

S-a uitat urât în sus la Strigoi.

Din nou era ceva emoționant în ce spunea ea. Jacob nu era sigur dacă fascinația pe care o exercita femeia asupra lui avea la bază firea ei deschisă sau exprimările ei ciudate. Oricum, își explica acum fierbințeala și apoi fiorii reci care îl cuprinseseră. Pentru un timp, fusese lăsată să între în navă căldura Soarelui.

Mă bucur că a fost doar asta, s-a gândit el.

16

... și strigoi

— Tot ce avem e o imagine neclară, a spus un membru al echipajului.

— Ecranele de stază curbează probabil imaginea Strigoiului, pentru că pare distorsionată... de parcă ar fi refractată într-un unghi pe o lentilă.

— Oricum, a ridicat el din umeri, împărțind tuturor pozele. Astea-s cele mai bune imagini pe care le putem lua cu o cameră portabilă.

DeSilva s-a uitat la fotografia din mâna ei. Înfrățișă o caricatură albastră, dungată, a unui om, o siluetă ca un băț, cu picioare fusiforme, brațe lungi și mâini mari, cu degetele rășchirate. Fotografia fusese făcută exact înainte ca mâinile să se strângă în pumni: era grosolană, dar se zărea ceva.

Când i-a venit rândul, Jacob s-a concentrat asupra feței. Ochii erau niște găuri goale, iar gura fără contur regulat. În fotografie păreau negre, dar Jacob își amintea că purpuriul cromosferei fusese culoarea lor adevărată. Ochii ardeau roșii și gura se mișca de parcă rostea niște înjurături grosolane, toată roșie.

— Mai e ceva, a continuat membrul echipajului. Tipul e transparent. Hidrogenul-alfa trece prin el. Observăm asta doar la ochii și gura lui, pentru că albastrul pe care îl emană nu se oprește acolo. Dar, din câte ne putem da seama, corpul său nu-l blochează.

— Păi, asta-i definiția ta pentru un Strigoi, dacă am auzit vreodată una, a spus Jacob și a dat poza înapoi. Uitându-se în sus pentru a suta oară, a întrebat: Ești sigură că Solarianul se întoarce?

— Așa a făcut întotdeauna, a zis deSilva. Până acum nu s-a mulțumit cu o singură serie de insulte.

În apropiere, Martine și Bubbacub se odihneau, gata să-și pună căștile dacă apărea extraterestrul. Culla, scăpat de obligațiile sale din partea cealaltă a navei, era întins pe o canapea și sorbea încet dintr-un tub o băutură albastră. Ochii lui mari erau lucioși acum și părea obosit.

— Cred c-ar trebui să ne odihnim cu toții. Nu ne ajută la nimic să ne scrântim gâturile uitându-ne în sus. Acolo va fi Strigoiul când se va arăta.

* * *

Jacob s-a așezat lângă Culla, ca să-i poată vedea pe Bubbacub și pe Martine lucrând.

Cei doi nu avuseseră timp să facă mare lucru la prima apariție. De abia se poziționase Strigoiul din Soare lângă zenit, că își și luase aspectul unei creaturi umane, amenințătoare. Martin abia își

aranjase căștile, că creatura se și uitase cu răutate, agitând imaginea unui pumn, apoi dispăruse.

Dar Bubbacub avusese timp să-și verifice kangrlul. A anunțat că Solarianul nu folosea tipul foarte puternic de psi pe care era aparatul conceput să-l detecteze și să-l contracareze. Cel puțin nu atunci. Micul Pil îl lăsase totuși să funcționeze, dacă ar fi fost nevoie.

Jacob s-a rezemat în locul său, a atins butonul prin care se lăsa încet în jos, până a văzut cerul trandafirii și pufos deasupra capului.

A fost o ușurare să afle că puterea pingrilului nu funcționa aici. Dar dacă nu, atunci care era explicația pentru comportamentul ciudat al Strigoii? S-a întrebat iarăși într-o doară dacă LaRoque nu avusese cumva dreptate... că Solarienii știau cum să se facă înțeleși, pentru că îi cunoșteau pe oameni din trecutul îndepărtat. Era sigur că oamenii nu fuseseră niciodată pe Soare, dar creaturile din plasmă oare nu veniseră odată pe Pământ și chiar dăduseră naștere acolo la civilizație? Părea absurd, dar atunci misiunea „Exploratorii Soarelui” cum era?

* * *

Un alt gând: dacă LaRoque nu se făcea vinovat de distrugerea navei lui Jeff, atunci Strigoii erau în stare să-i omoare oricând.

Dacă era așa, Jacob spera ca jurnalistul-astronaut să fi avut dreptate și în privința restului; că Solarienii ar fi mai reticenți față de oameni, rasele Pila și Kanten, decât față de un cimpanzeu.

Jacob s-a gândit să-și încerce puterile telepatice când va mai apărea creatura. Fusesse testat odată și nu i se găsise niciun talent psi, în pofida extraordinarelor sale capacități hipnotice și de memorare, dar poate ar trebui să încerce oricum.

O mișcare în stânga lui i-a atras atenția. Culla, care fixa un punct din fața lui la patruzeci și cinci de grade de zenit, și-a dus la buze un microfon de pe punte.

— Căpitane, a spus el, cred că se întoarce. Vocea Pringului a răsunat în toată nava. Încearcă unghiuri de o sută douăzeci pe treizeci de grade.

Culla a pus jos microfonul. Cablul flexibil s-a retras într-un orificiu de lângă mâna lui dreaptă și tubul pentru lichide acum gol.

Ceața roșiatică s-a întunecat scurt timp, când un fuior de gaz mai închis la culoare a trecut pe lângă navă. Apoi Strigoii s-a întors, încă mic de la distanță, dar mărindu-se pe măsură ce se apropia.

Era mai strălucitor de data aceasta și mai încrețit pe margini. În scurt timp te dureau ochii de la culoarea lui albastră.

A apărut din nou sub forma unei figuri prelungi de om, cu ochii și gura strălucind ca niște tăciuni, pe când plutea la jumătatea distanței spre zenit.

Câteva minute a rămas acolo, nefăcând nimic. Figura îi era categoric răutăcioasă. O simțea! Înjurătura rostită de dr. Martine l-a

trezit din visare și și-a dat seama că își ținuse respirația.

— La naiba! a exclamat ea și și-a scos casca. E atât de mult zgomot! Pentru o clipă cred că am găsit ceva... pe ici, pe colo... și apoi se duce!

— Nu te os-te-ni, i-a zis Bubbacub. Vocea întretăiată venea din Vodor, pus acum pe punte, lângă micul Pil. Bubbacub purta și el cască și îl fixa cu micii lui ochi negri pe Strigoi. Oa-me-nii nu au acel psi pe care îl folosesc ei. De fapt, încercarea ta le provoacă durere și le stârnește furia.

Jacob își înghiți repede nodul din gât.

— Ești în contact cu ei? au întrebat Jacob și Martine aproape în același timp.

— Da, a răspuns vocea mecanică. Nu mă de-ran-jați.

Ochii lui Bubbacub s-au închis.

Oare ce îi spune? s-a întrebat Jacob. S-a uitat la Strigoi. Ce îi poate spune cineva unei asemenea creaturi?

Deodată, Solarianul a început să dea din „mâini” și să-și miște „buzele”. Acum îi erau mai clare trăsăturile. Nu mai rămăsese nimic din imaginea distorsionată pe care o văzuseră la prima sa apariție. Creatura învățase probabil cum să manevreze ecranele de stază, încă o dovadă a capacității sale de adaptare. Jacob refuza să se gândească la ce ar putea să însemne asta pentru siguranța navei.

O explozie de culoare i-a atras atenția lui Jacob la stânga. A bâjbâit pe pupitrul de lângă el, apoi a tras cordonul microfonului de punte și l-a comutat pe personal.

— Helene, uită-te la aproximativ 81 pe 65. Cred că avem mai mulți însoțitori.

— Da. Vocea liniștită a lui deSilva a umplut zona canapelei unde își ținea el capul. Îl văd. Pare să fie forma lui standard. Să vedem ce face.

Al doilea Strigoi se apropia șovăielnic din stânga. Forma lui amorfă, unduitoare, era ca o pată de petrol pe suprafața oceanului, fără să semene deloc cu a unei ființe umane.

Dr. Martine a tras aer adânc în piept când l-a văzut pe intrus, și a început să-și pună casca.

— Nu crezi c-ar trebui să-l atenționăm pe Bubbacub? a întrebat-o repede Jacob.

Ea s-a gândit o clipă, apoi s-a uitat în sus la primul Solarian. Tot dădea din „brațe”, dar nu-și schimbase poziția. Și nici extraterestrul.

— A zis să-i spunem dacă se mișcă, a adăugat ea. S-a uitat curioasă la cel nou-venit. Poate c-ar trebui să mă ocup de ăsta și să-l las pe el să continue cu primul, fără să-l deranjez.

Jacob nu era sigur. Până acum, Bubbacub fusese singurul care venise cu ceva de valoare. Motivul lui Martine de a nu-l informa de apariția celui de-al doilea Solarian i se părea suspect. Oare îl invidia pe Pil pentru succesul lui?

— Bine, cum crezi, a spus Jacob, dând din umeri, oricum, extraterestrul detestă să fie întrerupt.

Nou-venitul s-a apropiat cu prudență, oprindu-se și pornind din nou, spre locul în care „vărul” său mai mare și mai strălucitor făcea pe omul furios.

Jacob s-a uitat la Culla.

Oare să-i spun lui cel puțin? Pare atât de concentrat să-l urmărească pe primul Strigoii. De ce n-a anunțat Helene ce se întâmplă? Și unde e Fagin? Sper că nu ratează așa ceva.

Undeva deasupra se vedea o dâră luminoasă. Culla s-a agitat.

Jacob s-a uitat în sus. Nou-venitul plecase. Primul Strigoii s-a îndepărtat încet și a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jacob. M-am întors doar o secundă...

— Nu știu, Prietene-Jacob! Mă uitam cu atenție să văd dacă purtarea vizibilă a creaturii nu ne oferă vreun indiciu asupra naturii ei, când a venit brusc al doilea. Primul l-a atacat pe al doilea cu o explozie de lumină, și l-a făcut să plece. Apoi a început și el să se îndepărteze!

— Trebuia să-mi spui când a venit al doilea! a spus Bubbacub. Era în picioare, cu Vodorul la gât din nou. Nu con-tea-ză. Știu tot ce trebuie să știu. Acum îi ra-por-tez ființei umane deSilva.

S-a întors și a plecat. Jacob s-a ridicat în picioare să-l urmeze.

Fagin îi aștepta lângă comandant și panoul de pilotaj.

— L-ai văzut? a șoptit Jacob.

— Da, am avut vedere bună. De-abia aștept să aud ce a aflat dragul nostru prieten atât de respectat.

Fluturând teatral din mâini, Bubbacub i-a rugat pe toți să-l asculte.

— Am zis că e bătrân. Și așa cred. E o ra-să foar-te veche.

Da, s-a gândit Jacob. Țasta-i primul lucru pe care îl va descoperi Bubbacub.

— Solarienii spun că l-au omorât pe cimpanzeu. Dar l-a ucis și LaRoque. Ei o să înceapă să-i omoare și pe oa-meni dacă aceștia nu pleacă pentru totdeauna.

— Ce? a strigat deSilva. Ce tot spui acolo? Cum pot fi LaRoque și Strigoii de vină?

— Păs-trea-ză-ți calmul, te rog. Vocea Pilului, modulată de Vodor, avea un ton amenințător. So-la-ria-nul mi-a spus că ei l-au făcut pe om să omoare. I-au dat furia lor. I-au dat impulsul de a ucide. I-au dat și adevărul.

* * *

Jacob tocmai îi termina lui Martine rezumatul remarcilor lui Bubbacub.

— ... A încheiat spunând că nu există decât un mod prin care Strigoii să-l fi putut influența pe LaRoque de la așa o distanță. Și, dacă au folosit această metodă, asta explică lipsa de referințe din bibliotecă. Oriunde folosește cineva o astfel de putere, este un lucru

tabu, interzis. Bubbacub vrea să mai rămânem pe aici destul timp ca să verificăm, apoi să ne cărăm naibii de aici.

— Ce putere? a întrebat Martine.

Avea în poală casca psi grosolană de pe Pământ. Lângă ea, Culla asculta, cu un alt tub subțire pentru lichide între buze.

— Nu e pi-ngrli. Asta-i folosită uneori legal. Pe deasupra, nu poate ajunge atât de departe și, oricum, n-a găsit nici urmă de ea. Nu, cred că Bubbacub se gândește să folosească chestia aia ca o piatră.

— O relicvă Lethani?

— Da.

Martine a scuturat din cap. Se uita în jos și își făcea de lucru cu un buton de la cască.

— E atât de complicat. Nu înțeleg. Nimic nu a mers bine de când m-am înapoiat pe Mercur. Nimeni nu este ceea ce pare a fi.

— Ce vrei să spui?

Parapsihologul s-a oprit din vorbit, apoi a ridicat din umeri.

— Nu poți să fii sigur de nimeni... eram convinsă că dușmănia stupidă a lui Peter pentru Jeffrey era atât autentică, cât și inofensivă. Acum aflu că era indusă artificial și mortală. Și cred că el a avut dreptate și în privința Solarienilor. Doar că nu a fost ideea lui, ci a lor.

— Crezi că ei sunt protectorii noștri din vechime, cei pe care i-am pierdut demult?

— Cine știe? a spus ea. Dacă este într-adevăr așa, este o tragedie că nu ne mai putem întoarce niciodată aici să vorbim cu ei.

— Atunci accepți povestea lui Bubbacub cu rezervațiile?

— Da, bineînțeles! El e singurul care a stabilit contactul cu ei și, pe lângă asta, îl cunosc. Bubbacub nu ne-ar induce niciodată în eroare. Adevărul e profesiunea lui de credință!

— Dar ești sigură că Bubbacub a fost singurul care a luat vreodată legătura cu ei?

Ea a făcut ochii mari, apoi și-a ferit privirea.

— El pare să fie singurul cu această capacitate.

— Atunci de ce ai rămas în urmă, cu casca pe cap, când ne-a chemat Bubbacub pe amândoi să ne spună ce a observat?

— Nu trebuie să suport un interogatoriu din partea ta! a răspuns ea, nervoasă. Deși nu e treaba ta, îți spun că am rămas să mai încerc o dată. Îl invidiam pentru succesul lui și mai voiam să încerc! N-am reușit, bineînțeles.

Jacob nu era convins. Încăpățânarea lui Martine era ciudată și era clar că știa mai mult decât spunea.

— Dr. Martine, a zis el, ce știi despre medicamentul numit warfarină?

— Și tu mă-ntrebi! Ea a roșit. I-am spus medicului de la bază că n-am auzit niciodată de el și habar n-am cum a ajuns în medicația lui Dwayne Kepler. Adică, în caz că a fost ceva de genul ăsta! Ea dădu să plece. Cred c-ar fi bine să mă odihnesc acum, dacă nu te superi. Vreau să fiu trează când se întorc Solarienii.

Jacob i-a ignorat ostilitatea; un pic din duritatea celui alt eu al său trebuie să fi dispărut odată cu suspiciunea. Dar era evident că Martine n-avea să spună mai mult. S-a ridicat în picioare. Ea l-a ignorat intenționat când și-a coborât cușeta.

* * *

Culla l-a întâlnit la automatele cu băuturi răcoritoare.

— Ești supărat, Prietene-Jacob?

— Nu cred. De ce întrebi?

Extraterestrul cel înalt s-a uitat în jos la el. Părea obosit. Umerii firavi îi căzuseră, deși ochii săi enormi străluceau.

— Sper că nu pui la suflet asta, adică veștile pe care ni le-a dat.

— Ce să pun la suflet? Nu ne-a dat decât niște informații. Asta-i tot. Aș fi dezamăgit dacă s-ar dovedi că misiunea „Exploratorii Soarelui” trebuie să se încheie. Și aș vrea să găsesc un mod de a-i verifica afirmațiile înainte să accept că asta e o necesitate... cum ar fi niște referințe de la bibliotecă. Dar, în afară de asta, singura mea emoție puternică e curiozitatea.

Jacob a ridicat din umeri, iritat de întrebare. Îl dureau ochii, probabil de la supradoza de lumină roșie.

Culla și-a scuturat încet enormul cap rotund.

— Cred că te simți cu totul altfel. Scuză-mi presupunerea, dar cred că ești foarte tulburat.

Jacob începu să se mânie. Era cât pe ce să-i dea glas, dar s-a stăpânit în ultima clipă.

— Te întreb din nou ce vrei să spui, Culla. Vorbea rar.

— Jacob, ai făcut un lucru bun că ai rămas neutru în multe conflicte interne ale speciei tale. Dar toți sofonții au opinii. Ești profund jignit că Bubbacub a reușit să ia contactul cu Solarienii, iar oamenii au dat greș. Deși nu ți-ai exprimat niciodată o poziție în Chestiunea Originii, știu că nu te bucură să afli că omenirea a avut și ea protectori.

Jacob a ridicat iar din umeri.

— Așa e. Nu sunt încă deloc convins de povestea asta, cum că Solarienii i-au ajutat pe oameni în trecutul îndepărtat și apoi i-au abandonat înainte să-și termine treaba. Nimic nu e logic. Jacob și-a frecat tâmpla dreaptă. Simțea că-l apucă durerea de cap. Iar oamenii s-au purtat foarte ciudat tot timpul în această misiune. Kepler a suferit de o isterie inexplicabilă și a devenit peste măsură de dependent de dr. Martine. LaRoque a fost mult mai dur ca de obicei, având uneori un comportament autodistructiv. Și să nu uităm presupusul său sabotaj. Apoi Martine a trecut de la atitudinea emoțională de apărare a lui LaRoque la o teamă foarte ciudată de a spune ceva care ar putea submina poziția lui Bubbacub. Mă face să mă întreb...

— Poate că Solarienii sunt de vină pentru toate aștea. Dacă au fost capabili să-l facă pe domnul LaRoque să ucidă de la o

asemenea distanță, poate că au provocat și alte aberații.

Jacob și-a strâns mâinile în pumni. S-a uitat în sus la Culla, abia mai putând să-și stăpânească furia. Ochii strălucitori ai extraterestrului îi impuneau. Nu voia să fie sub privirile lor.

— Nu mă întrerupe! a spus el, cu buzele strânse și cât mai calm cu putință.

Jacob își dădea seama că ceva nu era în regulă. Un nor părea să-l înconjoare. Nimic nu era foarte clar, dar simțea totuși nevoia să spună ceva important. Orice.

A aruncat repede o privire de jur împrejurul punții.

Bubbacub și Martine erau din nou la posturile lor. Dar purtau căști și se uitau în direcția lui. Martine vorbea.

Nemernica! Probabil că îi spune micului bădăran arogant tot ce i-am zis eu. Astăzi!

Helene deSilva s-a oprit lângă cei doi pe când își făcea rondul, distrăgându-le atenția de la Culla și Jacob. Pentru o clipă, s-a simțit mai bine. Era destul de rău că tipul a trebuit să fie redus la tăcere, dar un protejat trebuie să-și știe locul!

DeSilva a terminat de vorbit cu Bubbacub și Martine și a luat-o spre automatele cu răcoritoare. Ochii mici și negri ai extraterestrului erau din nou ațintiți asupra lui.

Jacob a mârâit, s-a întors cu fața spre automate, ca să evite privirea acelor măgele.

Să-i ia naiba pe toți! Am venit aici să-mi iau o băutură și chiar asta o să și fac. Oricum, ei nu există pentru mine!

Aparatul vibra în fața lui. O voce dinăuntru striga ceva despre o urgență, dar el hotărî că nici acea voce nu exista.

E un aparat ciudat, s-a gândit el. Sper că nu e ca netrebnicul acela de la bordul lui *Bradbury*, care nu fusese prietenos deloc.

Nu, acesta avea câteva butoane 3D transparente care ieșeau în evidență printre celelalte. De fapt, erau rânduri și rânduri de mici butoane, toate proeminente.

A întins mâna să apese unul la întâmplare, apoi s-a oprit. O să citim etichetele de data aceasta!

Oare ce vreau? Cafea?

Vocea subțire dinăuntru a țipat după Gyroade. Da, bună alegere. O băutură minunată, Gyroade. Nu numai că e delicioasă, dar îți dă și putere. O băutură perfectă pentru o lume plină de halucinații.

A trebuit să admită că ar fi o idee bună să ia din asta. Ceva i se părea suspect. De ce mergea totul atât de încet?

Mâna i s-a mișcat ca un melc înspre butonul dorit. Și-a dat-o înainte și înapoi, pe urmă a dus-o direct la țintă. Era cât pe ce să apese butonul, când vocea l-a rugat să se oprească!

Ce tupeu! Îmi dai un sfat bun, apoi mă descurajezi. La naiba, cine are nevoie de tine?

A apăsător. În scurt timp, a auzit lichidul curgând.

De ce naiba ar avea nevoie de cineva? La naiba cu impertinentul de Culla. La fel cu snobul de Bubbacub și tovarășa sa

umană rece ca un pește. Chiar și cu nebunul de Fagin... care m-a luat de pe Pământ și m-a adus în locul ăsta stupid.

S-a aplecat în față și a tras tubul pentru lichide din orificiu. Băutura părea delicioasă.

Timpul se grăbea acum, aproape se scurgea iar normal. Se simțea deja mai bine. Antagonismele și halucinațiile păreau să pălească și să dispară. I-a zâmbit Helenei deSilva, care se apropia de el. Apoi s-a întors să-i zâmbească lui Culla.

Mai târziu, și-a spus el, o să-mi cer scuze că am fost nepoliticos. A ridicat tubul de parcă ar fi rostit un toast.

— ... a plutit pe acolo, tocmai la marginea detecției, spunea deSilva. Suntem gata oricând e cazul, așa că poate ar fi mai bine ca tu...

— Oprește-te, Jacob! a strigat Culla.

DeSilva a strigat și ea și a sărit la el să-i ia mâna. Culla i s-a alăturat cu slabele lui puteri să-i scoată tubul din gură.

Îți strică orice bucurie, s-a gândit el, fără să le poarte pică. Arată-le unui extraterestru sfrijit și unei femei de nouăzeci de ani ce poate să facă un bărbat!

El i-a dat deoparte unul câte unul, dar ei tot îl atacau. Comandantul a încercat chiar să-i aplice niște lovituri sub centură, dar el le-a parat, și și-a dus, triumfător, băutura către gură.

Un zid s-a dărâmat și simțul mirosului, pe care nu știa că-l pierduse, i-a revenit ca un tăvălug. A tușit o dată și s-a uitat în jos, la băutura scârboasă din mâna lui.

Scotea aburi maro și otrăvitori, avea cocoloașe și bule. A aruncat-o cât colo. Toți se uitau la el. Culla murmură ceva de pe podea, unde fusese aruncat. DeSilva se ridicase în picioare, prudentă. În jurul lor se strânseseră ceilalți oameni.

Auzea fluieratul îngrijorat al lui Fagin venind de undeva. Unde e Fagin? s-a întrebat el pe când o pornea înainte împleticindu-se. A reușit să facă trei pași și apoi s-a prăbușit pe punte, în fața lui Bubbacub.

* * *

Și-a revenit încet în simțiri. Era greu, pentru că îl strângea fruntea; avea pielea întinsă ca o tobă. Dar nu era uscată ca una de animal. Se tot umezea, mai întâi de transpirație, apoi de altceva, mai răcoros.

A gemut și și-a ridicat mâna. A atins pielea, mâna altcuiva, caldă și moale. De femeie, și-a dat seama după miros.

Jacob a deschis ochii. Dr. Martine stătea lângă el, cu un burete în mâna ei cafenie. A zâmbit și i-a dus la buze un tub pentru lichide.

A tresărit, apoi s-a aplecat să soarbă un pic. Era limonadă și avea un gust minunat.

A băut-o pe toată, uitându-se în jurul lui. Cușetele de pe punte erau ocupate de siluete lungite.

S-a uitat în sus: cerul era aproape negru!

— Suntem pe drumul de întoarcere, a spus Martine.

— Cum... îşi simţea laringele gâjâind pentru că nu fusese folosit de mult timp. Câtă vreme am fost inconştient?

— Cam douăsprezece ore.

— Am fost sedat?

Ea a dat din cap că da. Zâmbetul Profesional Perpetuu i-a apărut din nou pe faţă. Dar nu mai părea aşa de forţat acum. El şi-a dus o mână la frunte. Îl durea încă.

— Atunci bănuiesc că n-am visat. Ce era chestia aia pe care am încercat s-o beau ieri?

— Era un compus de amoniu pe care l-am adus aici pentru Bubbacub. N-ar fi putut să te omoare. Dar ţi-ar fi provocat dureri mari. Poţi să-mi spui de ce ai făcut-o?

Jacob şi-a pus capul pe pernă.

— Păi... părea o idee bună atunci.

A scuturat din cap.

— Serios, cred că s-a întâmplat ceva rău cu mine. Dar să fiu al naibii dacă ştiu ce.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă cu tine când ai început să spui lucruri ciudate despre crime şi conspiraţii, a zis ea, clătinând din cap. E parţial greşeala mea că n-am recunoscut semnele. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine. Cred că e doar un şoc de orientare. Cufundarea cu o navă solară poate fi o experienţă care te dezorientează foarte tare şi în diferite feluri!

El s-a frecat la ochi să se dezmeticească.

— Păi, sunt sigur că ai dreptate, mai ales în privinţa ultimei părţi. Dar tocmai mi-a trecut prin minte că unii cred probabil că am fost influenţat.

Martine a tresărit, de parcă era surprinsă că îşi revenise atât de repede.

— Da, a spus ea. De fapt, comandantul deSilva a crezut că a fost opera Strigoifului. A zis că ei vor probabil să ne demonstreze ce puteri psi au ca să-şi dovedească superioritatea. A sugerat chiar că ar trebui să ripostăm. Teoria ei are unele merite, dar o prefer tot pe a mea.

— Că am înnebunit?

— O, nu, câtuşi de puţin! Eşti doar dezorientat şi confuz! Culla a spus că te comportai... anormal în minutele de dinainte de... accident. Asta, plus observaţiile mele...

— Da. Jacob a încuviinţat din cap. Îi datorez lui Culla mii de scuze... o, Doamne! N-a păţit nimic, nu? Ori Helene?

A dat să se ridice. Martine l-a împins înapoi.

— Nu, nimeni n-a păţit nimic. Nu-ţi face griji. Sunt sigură că singura grijă a lor a fost să fii tu bine.

Jacob s-a lăsat din nou pe spate. S-a uitat la tubul gol.

— Poţi să-mi mai dai unul?

— Sigur. Mă întorc imediat.

Martine l-a lăsat singur. A auzit paşii ei uşori îndreptându-se spre automatele cu răcoritoare... locul în care avusese loc

„accidentul”. A tresărit când s-a gândit la asta. Simțea rușine combinată cu dezgust. Dar, mai presus de toate, îl chinuia întrebarea: DE CE?

Undeva, în spatele lui, doi oameni vorbeau în șoaptă. Dr. Martine trebuie că se întâlnise cu cineva la bufet.

Jacob știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă o cufundare față de care misiunea „Exploratorii Soarelui” părea banală. Acea transă va fi o încercare ce trebuia făcută, dacă voia să descopere adevărul. Singura întrebare era *când*? Acum, când i-ar fi deschis larg mintea? Sau la înapoierea pe Pământ, în prezența terapeuților de la Centru, dar unde răspunsurile lui puteau să nu facă deloc bine misiunii „Exploratorii Soarelui” și muncii lui?

Martine s-a întors. S-a așezat lângă el și i-a oferit un tub plin. Helene deSilva o însoțea. Comandantul s-a apropiat de parapsiholog.

El a petrecut câteva minute asigurând-o că se simțea bine. Ea nu a stat să-i asculte scuzele.

— N-am știut că ești așa bun la L.L., Jacob, i-a spus ea.

— L.L.?

— Lupte libere. Și eu sunt destul de bună, dar mi-am ieșit din mână. Tu ești mai bun. Am aflat asta în modul cel mai nimerit, o luptă între adversari, fiecare vrând să-l învingă pe celălalt fără să-i provoace durere sau să-i facă rău. E foarte dificil de realizat așa ceva, dar tu ești expert.

Jacob nu s-ar fi gândit niciodată că poate să roșească la un asemenea compliment, dar acum simțea că roșește.

— Mulțumesc. Îmi amintesc cu greu, dar se pare că și tu știi câteva trucuri.

S-au uitat unul la altul, înțelegându-se perfect, și și-au zâmbit.

Martine își plimba privirea de la unul la celălalt. Și-a dres glasul.

— Nu cred că domnul Demwa ar trebui să vorbească prea mult. După un șoc ca ăsta, trebuie să se odihnească bine.

— Nu vreau să aflu decât câteva lucruri, doctore, după aceea vă ascult. În primul rând, unde e Fagin? Nu-l văd nicăieri.

— Kant Fagin e în partea cealaltă a navei, a spus deSilva. Se hrănește.

— A fost foarte îngrijorat pentru tine. Sunt sigură că va fi încântat să afle că te simți bine, a zis Martine.

Jacob s-a liniștit. Dintr-un oarecare motiv, își făcuse griji pentru siguranța lui Fagin.

— Spune-mi acum ce s-a întâmplat după ce am leșinat.

Martine și deSilva au schimbat o privire. Apoi comandantul a dat din umeri.

— Am mai avut o vizită, a spus ea. A durat destul de mult. Mai multe ore, Solarianul a plutit la limita vizibilității. Am lăsat cireada de toroizi departe în urma noastră și, bineînțeles, pe toți cei care fac parte din ea.

— Totuși, e bine că a așteptat. Am fost un timp agitați, pentru că, ei bine...

— Pentru că ați încercat să-mi atrageți atenția... a oftat Jacob. Dar n-a încercat nimeni să ia legătura cu el cât timp a plutit acolo?

— N-am făcut prea mult atunci, a continuat comandantul în grabă. Eram încă foarte necăjiți. Dar apoi, la 14:00, a dispărut. S-a întors un pic mai târziu cu... aspectul lui amenințător.

Jacob le-a lăsat pe cele două femei să vorbească. Dar i-a venit brusc o idee.

— Sunteți absolut sigure că erau aceiași Strigoi? Poate că cel „normal” și cel „amenințător” sunt de fapt două specii diferite!

Privirea lui Martine s-a golit de expresie pentru o clipă.

— Asta ar explica... Apoi a tăcut.

— Păi, nu le mai zicem Strigoi, a zis deSilva. Bubbacub spune că nu le place.

Jacob s-a simțit iritat o clipă, dar s-a stăpânit ca să nu observe niciuna dintre cele două femei. Discuția asta nu ajungea la niciun rezultat!

— Și ce s-a întâmplat când a venit cu aspectul său amenințător?

DeSilva s-a încruntat.

— Bubbacub a vorbit cu el un timp. I-a citat din cartea despre drepturile protectorului și protejatului. I-a promis chiar o convenție. Dar el tot profera amenințări. Zicea că o să trimită mesaje psi pe Pământ și că va provoca o catastrofă inimaginabilă. Apoi a scos bucata de fier și cristal pe care o ascundea. Le-a cerut tuturor să-și acopere ochii, apoi a rostit un fel de descântec și a aruncat chestia aia!

— Și ce a făcut?

Ea a ridicat iarăși din umeri.

— Doar strămoșii știu, Jacob. Am zărit o lumină orbitoare, am avut o senzație de presiune în urechi... și, când ne-am uitat din nou, Solarianul dispăruse!

— Nu numai asta! Ne-am întors în locul în care credeam că lăsasem cireada de toroizi. Dispăruse și aceasta. Nu mai era nicio creatură în câmpul nostru vizual!

— Chiar nimic?

Jacob s-a gândit la frumoșii toroizi și la stăpânii lor multicolori și strălucitori.

— Nimic, a spus Martine. Toți fuseseră alungați. Bubbacub ne-a asigurat că nu li s-a întâmplat nimic rău.

Jacob s-a simțit amorțit.

— Ei bine, atunci există măcar protecție. Putem negocia cu Solarienii de pe o poziție de forță.

DeSilva a scuturat din cap cu tristețe.

— Bubbacub spune că nu poate fi vorba de nicio negociere. Sunt răi, Jacob. Ne-ar omorî și acum dacă ar putea.

— Dar...

— Și nu mai putem conta pe Bubbacub. Le-a spus Solarienilor că va fi răzbunare dacă vor face vreodată rău Pământului. Dar cu altceva nu ne poate ajuta. Cei din neamul Pila sunt urmașii lor.

Ea și-a coborât privirea la punte. Vocea îi era mai răgușită.

— „Exploratorii Soarelui” nu mai are nicio șansă să continue.

PARTEA A VI-A

Măsura sănătății mentale e flexibilitatea (nu raportarea la vreo „normă”), libertatea de a învăța din experiență... de a fi influențat prin argumente raționale... și apelul la emoții... și mai ales libertatea de a înceta când ești sătul. Esența bolii este înghețarea comportamentului în modele fixe și nesățioase.

Lawrence Kuble

Umbră

Bancul de lucru era gol, fiecare unealtă care zăngănea de obicei acolo atârând nefolosită în cuiul său din perete. Tăblia crestată și găurită strălucea sub un nou strat de ceară.

Mormanul de instrumente parțial dezasamblate pe care Jacob le dăduse jos zăcea alături pe podea, acuzator, ca mecanicul-șef care se uitase la el suspicios, dar nepăsător, cum lua în posesie bancul de lucru. Lui Jacob nu-i păsa. Din cauza sau poate datorită eșecului de la bordul navei solare, nimeni n-a obiectat când a hotărât să-și continue studiile. Bancul de lucru era un spațiu mare și convenabil pentru el și nimeni altcineva nu-l dorea în momentul de față. În plus, acolo era mult mai puțin probabil să fie găsit de Millie Martine.

Într-o absidă a peșterii navei solare, Jacob putea să vadă o fâșie din enorma navă argintie, doar parțial ascunsă vederii de peretele de stâncă. Departe, deasupra capului, peretele se boltea în ceața formată prin condensare.

El stătea pe un taburet înalt în fața bancului de lucru. Jacob desena „cutii morfologice Zwicky” pe două foi de hârtie și le pune pe masă. Foile roz aveau scrise pe ele întrebări cu răspuns *da* sau *nu*, reprezentând două posibile realități morfologice.

Pe cea din stânga scria: B. ARE DREPTATE IN PRIVINȚA STRIGOILOR SOLARI, DA (I)/NU (II).

Pe cealaltă foaie era și mai greu să te uiți: MI-AM PIERDUT CONROLUL, DA (III)/NU (IV).

Jacob nu putea să lase raționamentul nimănui să-l influențeze în privința celor două întrebări. De aceea îi evitase pe Martine și pe ceilalți de la întoarcerea pe Mercur. Mai dădea câte un telefon de politete să se intereseze de dr. Kepler, care se recupera, în rest, devenise un pustnic.

Întrebarea din dreapta avea să fie grea. Va trebui să lase deoparte toate emoțiile ca să găsească răspunsul corect.

A pus foaia cu numeralul roman I chiar sub întrebarea din stânga, notând dovada că povestea lui Bubbacub era corectă.

CUTIA I: POVESTEA LUI B. E ADEVĂRATĂ.

Alcătuia o listă îngrijită. Mai întâi era explicația clară, încheată, a Pilului despre comportamentul Strigoifului din Soare. Se știuse tot timpul că acea creatură folosea un tip de psi. Aparițiile amenințătoare, cu aspect uman, implicau cunoștințe despre ființele umane și o înclinație spre ostilitate. „Doar” un cimpanzeu fusese omorât și numai Bubbacub demonstrase că poate comunica bine cu Solarienii.

Toate acestea se potriveau cu povestea lui LaRoque – cel a cărui minte fusese probabil influențată de creaturi.

Cea mai impresionantă realizare, care avusese loc cât fusese Jacob inconștient, era isprava lui Bubbacub cu relicva Lethani. Era dovada că extraterestrul luase cumva legătura cu Strigoii Soarelui.

Să alungi un Strigoi cu o rază luminoasă ar fi plauzibil (deși Jacob nu prea înțelegea cum o ființă plutind în cromosfera strălucitoare putea detecta ceva din interiorul întunecat al unei nave solare), dar dispersarea întregii cirezi de magnetovore și păstori însemna că Pilul folosisese o forță imensă (psi?).

Fiecare dintre aceste elemente urma să fie reexaminat pe parcursul analizei morfologice a lui Jacob. Dar, la prima vedere, trebuia să admită că cutia numărul I părea adevărată.

Numărul II avea să-i dea bătaie de cap, căci presupunea contrariul enunțului din Cutia I.

CUTIA II: POVESTEA LUI B. NU E ADEVĂRATĂ – (IIA) GREȘEȘTE (IIB) MINTE.

IIA nu i-a dat lui Jacob nicio idee, Bubbacub părea prea sigur, prea încrezător. Firește, era posibil să fi fost păcălit de Strigoii... Jacob a scris în grabă un bilet în acest sens și l-a pus în poziția IIA. Era de fapt o posibilitate foarte importantă, dar Jacob nu vedea cum s-o confirme sau s-o infirme dacă nu se mai făceau cufundări. Iar situația politică le făcea de-a dreptul imposibile.

Bubbacub, susținut de Martine, insista asupra faptului că alte expediții ar fi inutile și probabil fatale, fără Pil și relicva sa Lethani. Destul de ciudat, Kepler nu-i contrazisese. De fapt, la ordinele lui, nava solară fusese andocată, întreținerea ei normală suspendată și chiar furnizarea de informații oprită în timp ce el vorbea cu Pământul.

Motivele lui Kepler îl nedumureau pe Jacob. Preț de câteva minute, s-a uitat la o foaie pe care scria: PROBLEMĂ SUPLIMENTARĂ – KEPLER? În cele din urmă, a azvârlit-o înjurând peste mormanul de echipament demontat. Era evident că profesorul dorea din motive politice ca Bubbacub să fie cel învinuit pentru încheierea expediției „Exploratorii Soarelui”. Omul îl dezamăgise pe Jacob. A întors foaia IIB.

Era tentant să crezi că Bubbacub mințea. Jacob nu mai putea pretinde că simte vreo afecțiune pentru micuțul reprezentant al bibliotecii. Își recunoștea părtinirea. Jacob voia ca enunțul IIB să fie adevărat.

Era sigur că Bubbacub avea un motiv să mintă. Faptul că biblioteca nu reușise să dea informații despre formele de viață solariene era stânjenitor pentru el. În plus, Pilului îi displaceau cercetările total independente făcute de o rasă de „pui de lup”. Ambele probleme ar fi fost eliminate dacă expediția „Exploratorii Soarelui” era întreruptă de o manieră care sporea prestigiul științei străvechi.

Dar supoziția că Bubbacub mințea antrena o serie întreagă de probleme. În primul rând, cât din povestea lui era minciună? Era evident că relicva Lethani era autentică. Dar unde în altă parte mințise?

Și, dacă Bubbacub mințise, trebuia să fi fost absolut sigur că nu va fi prins. Institutele Galactice, în special biblioteca, erau de încredere datorită reputației lor de perfectă onestitate. Aveau să-l ardă de viu pe Bubbacub dacă era descoperit.

Cutia IIB era esențială. Nu părea să fie vreo speranță, dar Jacob trebuia să arate că IIB era adevărată, altfel misiunea „Exploratorii Soarelui” era terminată.

Jacob a mâzgălit un bilet și l-a aruncat peste foaia IIB.

NOTĂ SUPLIMENTARĂ: *DOUĂ TIPURI DE STRIGOI AI SOARELUI?* Și-a amintit că nimeni nu văzuse un Strigoii Solar „normal” care să se prefacă într-o varietate semitransparentă ce făcea gesturi amenințătoare.

I-a venit altă idee.

NOTĂ SUPLIMENTARĂ: *TEORIA LUI CULLA CĂ PSI-UL SOLARIAN EXPLICĂ NU NUMAI LR, DAR ȘI ALTE COMPORTAMENTE CIUDATE.*

Jacob se gândea la Martine și la Kepler, când nota asta. Dar, după ce a mai reflectat, a scris aceeași remarcă încă o dată și a aruncat biletul peste foaia cu MI-AM PIERDUT CONTROLUL – NU (IV).

Avea nevoie de curaj să se confrunte cu problema sănătății lui mentale. A făcut metodic o listă cu dovezile că ceva nu era în regulă și a pus-o sub foaia numărul III.

„LUMINĂ” ORBITOARE MAI ÎNAINTE, LA BAJA. Transa în care intrase chiar înaintea întrunirii de la Centrul pentru Vizitatori fusese ultima transă profundă pe care o avusese. Ieșise din ea printr-un truc psihologic – o „lumină albastră” care îi penetrase starea de hipnoză ca raza unei lanterne. Dar, orice avertizare îi transmisese subconștientul, aceasta a fost întreruptă când s-a apropiat Culla de el.

FOLOSIRE NECONTROLATĂ A LUI MR. HYDE. Jacob știa că separația din mintea sa într-o parte normală și una anormală nu era decât o soluție temporară pentru o problemă de lungă durată. Acum câteva sute de ani, starea lui psihică ar fi fost diagnosticată drept schizofrenie. Dar se presupunea că efectul hipnozei îngăduia celor două părți să se reunească fără probleme sub îndrumarea personalității lui dominante. Situațiile în care se manifesta sau prelua controlul jumătatea lui sălbatică ar fi, în mod logic, atunci când era nevoie de el... când Jacob *trebuia* să redevină omul care fusese odată, insensibil, dur, total încrezător în forțele lui.

Mai devreme, Jacob nu fusese îngrijorat de isprăvile celeilalte părți ale sale, cât stânjenit. De exemplu, era destul de logic să șterpelești câte ceva din medicamentele doctorului Kepler pe *Bradbury*, dat fiind ce văzuse până atunci, deși ar fi fost preferabil să-și atingă scopul prin alte mijloace.

Dar unele dintre lucrurile pe care i le spusese doctorului Martine la bordul navei solare implicau fie o mare suspiciune justificată ce îl frământa în subconștient, fie probleme foarte grave ale psihicului.

COMPORTAMENT PE NAVA SOLARĂ: TENTATIVĂ DE SUICID? Asta l-a durut mai puțin decât se aștepta când a scris-o. Jacob era nedumerit de acest episod. Dar, în mod ciudat, era mai mult furios decât stânjenit, de parcă fusese făcut de altcineva să acționeze atât de nebunește.

Desigur, asta putea să însemne orice, inclusiv auto-justificare furibundă, dar nu părea să fie așa. Jacob nu a simțit niciun fel de rezistență internă când a sondat acest mod de a raționa. Doar negare.

Numărul trei *putea* să facă parte dintr-un model general de degradare mentală. Sau putea să fie un caz izolat de dezorientare, așa cum îl diagnosticase dr. Martine, care, de la aterizare, se ținea după el prin toată baza ca să-l convingă să se trateze. Sau putea fi ceva indus de un lucru din exterior, așa cum se gândise deja.

Jacob a plecat de la bancul de lucru. Asta va cere timp. Singura modalitate prin care putea să rezolve ceva era să facă pauze dese și să lase ideile să iasă din subconștient, subconștientul profund pe care îl investiga.

Ei bine, nu era *singura* cale, dar, până nu rezolva problema sănătății lui mentale, nu avea să încerce și alte mijloace.

Jacob a făcut câțiva pași înapoi și a început să-și miște încet corpul, adoptând posturile relaxante cunoscute sub numele de Tai Chi Chuan. Vertebrele trosneau din cauza poziției incomode pe taburet. A făcut extensii și a lăsat energia să revină în acele părți ale corpului care amortiseră.

Haina ușoară pe care o purta îl strângea la umeri. A încetat exercițiile ca să și-o dea jos.

Era un cuier pentru haine lângă biroul mecanicului-șef, în partea cealaltă a atelierului de întreținere și aproape de fântâna cu apă de băut. Jacob s-a îndreptat într-acolo, ușor, pășind pe vârfuri; se simțea în formă și energizat de exercițiile Tai Chi.

Mecanicul-șef a clătinat din cap ursuz când Jacob a trecut pe lângă el; omul era vizibil nefericit. Stătea la birou în cămăruța lui căptușită cu plăci de polistiren, având pe față o expresie pe care Jacob o văzuse adesea de când se întorsese, mai ales la cei din eșaloanele inferioare. Amintirea i-a spart balonul în care se afla.

Când s-a aplecat peste fântână, Jacob a auzit un huruit. Și-a ridicat capul când s-a repetat, venind din direcția navei. Jumătate din navă se vedea acum din locul în care stătea. Pe când se ducea spre colțul peretelui de stâncă, i-a apărut încet și restul în câmpul vizual.

Încet, ușa triunghiulară a navei solare a coborât. Culla și Bubbacub așteptau în spate, ținând între ei un aparat lung și cilindric. Jacob s-a ascuns în spatele peretelui de stâncă. Ce făceau oare cei doi acum?

A auzit pasarela extinzându-se de la marginea punții, apoi zgomotul făcut de Pil și de Pring, care trăgeau aparatul în navă.

Jacob s-a rezat de peretele peșterii și a scuturat din cap. Asta era prea mult. Dacă i se dădea încă un mister de descifrat,

probabil că avea să cedeze nervos... asta dacă nu o făcuse deja.

Se părea că era folosit un compresor de aer sau un aspirator în navă. Huruitul și sunetul de obiect care alunecă, dar și înjurăturile proferate de Pil din când în când sugerau că aparatul era târât prin toată nava.

Jacob n-a rezistat tentației. Bubbacub și Culla erau în navă și nu vedea pe nimeni prin jur.

Oricum, dacă era prins spionând, nu mai avea probabil nimic de pierdut în afară de ce-i mai rămăsese din reputație.

A urcat pasarela flexibilă din câțiva pași mari. În vârful rampei, s-a făcut mic și s-a uitat înăuntru.

Aparatul *era* un aspirator. Bubbacub îl trăgea, cu spatele la Jacob, în timp ce Culla manevra piesa de aspirare lungă și rigidă de la capătul furtunului. Pringul clătina încet din cap, lovindu-și ușor dinții pe când ciripea ceva. Bubbacub scotea niște lătrături stridente la protejatul său, iar ciripitul a devenit mai tare, dar Culla lucra mai repede.

Asta era cât se poate de ciudat și de deranjant. Culla părea să aspire spațiul dintre punte și peretele ondulat al navei! Nu exista nimic acolo în afară de câmpurile de forță care țineau nava pe locul ei!

Culla și Bubbacub au dispărut în partea din jurul domului central, croindu-și drum spre margine. Din clipă în clipă aveau să ajungă prin jurul părții celeilalte și față în față cu Jacob. Acesta s-a dat înapoi câțiva pași pe rampă și a coborât restul drumului pe jos. S-a întors în absidă și s-a așezat din nou pe taburet, în fața bucăților de hârtie.

Măcar de-ar avea timp! Dacă domul central ar fi fost mai mare sau Bubbacub ar fi lucrat mai încet, poate ar fi găsit o cale să coboare în spațiul cu câmpuri de forță și să ia un eșantion din ce strângeau ei de acolo.

Jacob s-a cutremurat la acest gând, însă ar fi meritat să încerce.

Sau să le facă o fotografie lui Culla și lui Bubbacub la lucru! Dar de unde putea să facă rost de un aparat foto în cele câteva minute care îi rămăseseră?

Nu avea cum să probeze faptul că Bubbacub avea intenții rele, dar Jacob a hotărât că teoria IIIB devenea din ce în ce mai plauzibilă. A scris pe o bucată de hârtie: B. ASPIRĂ PRAFUL SAU CINE ȘTIE CE... HALUCINOGEN ELIBERAT LA BORDUL NAVEI? A aruncat-o peste celelalte, apoi s-a îndreptat în grabă spre biroul mecanicului-șef.

Omul a bombănit ceva când Jacob i-a cerut să-l însoțească. A susținut că trebuia să stea lângă telefon și a spus că n-avea idee unde ar putea găsi un aparat foto obișnuit prin apropiere. Jacob s-a gândit că omul mințea, dar nu avea timp să poarte o discuție în contradictoriu. Trebuia să ajungă la un telefon.

Era unul pe peretele de lângă colțul din care îi văzuse pe Culla și pe Bubbacub urcând pe rampă. Dar, când a ridicat receptorul, s-a întrebat pe cine putea să sune și ce să-i spună.

Alo, dr. Kepler? Vă mai amintiți de mine, Jacob Demwa? Tipul care a încercat să se sinucidă? Da... păi, aş vrea să veniți aici și să vă uitați la Pil Bubbacub cum face curățenie de primăvară...

Nu, asta n-o să meargă. Până să coboare cineva aici, Culla și Bubbacub vor fi plecat, și telefonul lui va fi pus pe lista de lucruri aberante pe care le făcuse.

Asta l-a tulburat pe Jacob.

Oare a fost totul doar o închipuire? Acum nu se mai auzea aspiratorul. Era o liniște deplină. Toată chestia asta era a naibii de simbolică...

De după colț au venit niște sunete stridente, înjurăturile Pilului și zăngănitul unui aparat care cădea. Jacob a închis ochii pentru o clipă. Sunetele erau minunate pentru el. A riscat să arunce o privire în jurul marginii.

Bubbacub stătea în spatele rampei, ținând un capăt al aspiratorului, cu perii țepoși din jurul ochilor zbârliți și blana ieșită din guler în dezordine. Pilul se uita chiorăș la Culla, care tot căuta clema pungii de praf a aparatului. O grămăjoară de pulbere roșie se scurgea prin deschizătură.

Bubbacub a pufnit dezgustat când Culla a strâns cu mâna praful și apoi a îndreptat aparatul reasamblat asupra grămezii. Jacob era sigur că o mână de praf, în loc să rămână în grămadă, se dusesse în buzunarul tunicii argintii a lui Culla.

Bubbacub a călcat cu piciorul praful rămas până a intrat în podea. Apoi, după ce s-a uitat pe furiș de jur împrejurul lui, ceea ce l-a făcut pe Jacob să-și bage capul înapoi în spatele peretelui, a lătrat un ordin scurt și l-a dus pe Culla din nou la lifturi.

* * *

Când s-a întors la bancul de lucru, Jacob l-a găsit pe mecanicul-șef uitându-se peste hârtiile împrăștiate cu analiza lui morfologică. Omul și-a ridicat privirea când s-a apropiat el.

— Ce a fost toată chestia asta? l-a întrebat, arătând cu bărbia înspre nava solară.

— O, nimic, a răspuns Jacob. Și-a mușcat o clipă obrazii pe dinăuntru. Doar niște Mâncăți care umblau pe la navă.

— Pe la navă? Mecanicul-șef s-a îndreptat de spate. Despre asta tot vorbeai mai înainte? De ce naiba n-ai zis așa!?

— Stai, așteaptă! Jacob l-a apucat de braț pe om, care se întorsese să dea o fugă la nava solară. E prea târziu, au plecat. În plus, ne va lua mai mult timp să ne dăm seama ce pun la cale decât să-i prindem când fac ceva ciudat. Mâncății sunt foarte buni la lucruri ciudate.

Inginerul s-a uitat la Jacob de parcă îl vedea pentru prima dată.

— Da, a spus el încet. Ai dreptate. Dar poate ar trebui să-mi zici acum ce ai văzut.

Jacob a ridicat din umeri și i-a spus întreaga poveste, de când auzise batardoul deschizându-se și până la comedia cu praful risipit.

— Nu înțeleg.

Mecanicul-șef s-a scărpinat în cap.

— Păi, nu-ți face griji în privința asta. Așa cum am spus, va dura ceva până să-i dăm de capăt.

Jacob s-a așezat din nou pe taburet și a început să scrie pe mai multe foi.

C. ARE UN EȘANTION DE PRAF... DE CE? AR FI PERICULOS SĂ I SE CEARĂ SĂ DEA ȘI ALTCUIVA?

ESTE C. COMPLICE? DE CÂT TIMP?

FĂ ROST DE O MOSTRĂ!

— Hei, ce faci aici cu foile astea? l-a întrebat mecanicul-șef.

— Caut indicii.

După o clipă de tăcere, omul a împins hârtiile la capătul celălalt al mesei, în dreapta.

— Băiete, n-aș putea să fiu așa de calm în privința asta dacă credeam că-mi pierd mințile! Ce ai simțit? Atunci când ai luat-o razna și ai încercat să bei otravă?

Jacob și-a ridicat ochii de pe hârtiile lui. I-a apărut o imagine. O imagine mentală. Mirosul de amoniac i-a umplut nările, iar tâmpilele îi pulsau puternic. Era de parcă ar fi stat ore întregi în lumina unei lămpi direcționate spre el de un anchetator.

Își amintea bine imaginea. Ultimul lucru pe care îl văzuse înainte să leșine fusese fața lui Bubbacub. Ochii lui mici și negri îl fixaseră de sub viziera căștii psi. Pilul fusese singurul de la bord care se uitase impasibil cum Jacob se clătina și apoi cădea leșinat pe punte la câțiva pași de el.

Acest gând i-a înghețat lui Jacob sângele în vene. A dat să-l noteze, dar apoi s-a oprit. A mâzgălit un bilețel în trinara stricată a delfinilor și l-a aruncat peste grămada IV.

— Scuze. S-a uitat în sus la inginerul-șef. Ați spus ceva?

Bărbatul a scuturat din cap.

— Oricum, nu e treaba mea. Nu trebuia să-mi bag nasul. Eram doar curios ce făceai acolo.

Omul a făcut o pauză scurtă.

— Încerci să salvezi proiectul, nu-i așa? a întrebat în cele din urmă.

— Da.

— Atunci trebuie să fii singurul destul de curajos s-o faci, a spus el cu amărăciune. Îmi pare rău că te-am repezit înainte. Te las să lucrezi, nu te mai deranjez.

A dat să plece.

Jacob s-a gândit o clipă.

— N-ai vrea să mă ajuți? a întrebat el.

Omul s-a întors din drum.

— De ce ai nevoie?

Jacob a zâmbit.

— Pentru început, aș avea nevoie de o mătură și un fâraș.

— Imediat!

Mecanicul-șef a plecat în grabă.

Jacob a bătut o clipă darabana pe masă. Apoi a strâns foile împrăștiate și le-a băgat în buzunar.

Concentrare

— Știi, directorul a spus că nimeni nu trebuie să se ducă acolo.

Jacob și-a ridicat privirea de la munca sa.

— O, Doamne, șefule! a exclamat el, zâmbind cu gura până la urechi. N-am știut asta! Încerc să deschid încuietoarea asta așa, de amorul artei!

Celălalt bărbat s-a foit nervos în locul în care stătea și a mormăit ceva despre faptul că nu se așteptase niciodată să fie implicat într-o spargere.

Jacob s-a clătinat în spate. Camera se învârtea cu el, așa că s-a ținut de piciorul de plastic al mesei de lângă el pentru a-și păstra echilibrul. În lumina slabă din laboratorul foto, era greu să vezi bine, mai ales după douăzeci de minute de lucru minuțios cu instrumente minuscule.

— Ți-am mai spus și înainte, Donaldson, a zis el încet. N-avem de ales. Ce-am putea să arătăm tuturor? Un pic de praf și o teorie fantezistă? Pune-ți mintea la contribuție. Suntem prinși la înghesuială, după cum știi. N-o să ne lase să ne apropiem de probă, căci nu avem dovezi că avem nevoie de ea! Jacob și-a masat mușchii de la ceafă. Nu, va trebui s-o facem singuri... asta dacă vrei să fii alături de mine...

Mecanicul-șef a mormăit.

— Știi că nu voi pleca nicăieri, a răspuns el pe un ton îndurerat.

— Bine, bine, a zis Jacob, dând din cap aprobator. Scuze. Acum dă-mi, te rog, instrumentul ăla micuț de acolo! Nu, celălalt cu un cârlig la capăt. Da, e-n regulă. Și-acum, n-ai vrea să te duci la ușa exterioară și să stai de pază? Dă-mi un pic de timp să curăț pe aici, în caz că vine cineva. Și ai grijă să nu fim prinși!

Donaldson s-a îndepărtat puțin, dar a rămas la mică distanță ca să se uite la Jacob cum se întorcea la lucru. S-a sprijinit de tocul rece al unei uși și și-a șters transpirația de pe obraji și sprâncene.

Demwa părea rațional și rezonabil, dar fetele nebunești pe care i le jucase imaginația în ultimele câteva ceasuri îl zăpăciseră pe Donaldson.

Cel mai rău lucru era că totul se potrivea atât de bine. Era captivantă această vânătoare de indicii. Și ce aflase el înainte să-l întâlnească aici pe Demwa venea în sprijinul poveștii omului. Dar era și înfricoșător. Exista mereu posibilitatea ca tipul *să fie* cu adevărat nebun, în ciuda solidității argumentelor sale.

Donaldson a oftat. S-a întors, îndepărtându-se de sunetele slabe de metal scrijelit și de clătinatul din capul cu păr răvășit al lui Jacob, și s-a dus încet spre ușa exterioară a laboratorului foto.

Nu conta prea mult. Ceva era putred dincolo de Mercur. Dacă nu acționa cineva repede, nu vor mai exista alte nave solare.

O broască simplă cu opritoare pentru o cheie zimțată și canelată. Nimic nu putea fi mai ușor. În fond, lui Jacob nu-i scăpase faptul că pe Mercur erau puține încuietori moderne. Electronica necesita protecție pe o planetă unde învelișul magnetic atinge ușor toată suprafața golașă și neprotejată. Nu costa foarte mult s-o protejezi, dar cineva se gândise probabil că o astfel de cheltuială era ridicolă în cazul închizătorilor. Oricum, cine ar fi încercat să intre prin efracție în laboratorul foto interior? Și cine ar fi știut cum s-o facă?

Jacob știa cum. Dar asta nu părea să-i fie de folos. Ceva nu era în regulă. Instrumentele nu-i vorbeau. Nu simțea legătura dintre mâinile lui și metal.

În acest ritm, avea să-i ia toată noaptea.

Lasă-mă s-o fac.

Jacob a scrâșnit din dinți și a tras încet racleta din broască. A pus-o jos.

Nu mai face personificări, și-a spus el. Nu ești decât un conglomerat de obiceiuri asociale pe care le-ai pus sub lacăt hipnotic pentru o vreme. Dacă te porți în continuare ca o personalitate separată, ai să ne bagi... adică pe mine, într-o stare schizofrenică totală!

Uite acum cine face personificări!

Jacob a zâmbit.

N-ar trebui să fiu aici. Ar fi trebuit să stau acasă în toți acești trei ani și să-mi fac curățenia mentală în liniște și pace. Modelele comportamentale pe care le doream... care trebuiau să fie ținute la adâncime, au nevoie acum să fiu complet treaz, să știu bine ce fac.

Atunci de ce să nu le folosesc?

Când era instituit acest aranjament mental, nu trebuia totuși să fie rigid. Acel gen de reprimare avea să ducă *sigur* la necazuri! Calitățile amorale și sângele rece ieșeau într-un șuvoi constant, deși erau de obicei complet sub control. Se intenționase ca ele să fie disponibile în caz de urgență.

Reprimarea și personificarea prin care reacționase în ultimul timp la acel șuvoi poate că îi cauzaseră unele dintre probleme. Sinistra lui jumătate stângă trebuia să doarmă în timp ce încerca să scape de trauma produsă de Tania... Nu să fie tăiată de la încheietura mâinii.

Atunci lasă-mă s-o fac.

Jacob a luat altă racletă și a învărtit-o între degete. Atingerea ușoară a metalului neted era răcoroasă.

Taci din gură. Tu nu ești o persoană, ci doar un talent asociat din nefericire cu nevroza... ca o voce cultivată de cântăreț care nu poate fi folosită decât dacă acesta stă gol pe o scenă.

Foarte bine. Folosește-ți talentul! Ușa putea fi deschisă până acum!

Jacob și-a pus cu grijă uneltele jos și și-a târșăit picioarele până la ușa, rezemându-și fruntea de panoul de lemn. Oare ar trebui? Și dacă mi-am pierdut controlul pe nava solară? Teoria mea ar putea fi greșită. Și apoi mai e și imaginea mentală albastră de la Baja. Pot oare să risc s-o deschid în caz că găsesc ceva care se plimbă nestingherit înăuntru?

Slăbit de șovăială, a început să simtă cum îl cuprinde transa. Cu un efort, a oprit-o, dar apoi, cu o nepăsare mentală, i-a permis să înainteze. A numărat până la șapte, dar o barieră de frică l-a blocat. Era o barieră cunoscută. O simțea ca marginea unei prăpăstii. A dat-o deoparte în mod conștient și și-a continuat drumul în jos.

La doisprezece, a comandat: „Asta trebuie să fie temporară.” Simțea că se învoiește.

A făcut numărătoarea inversă într-o clipă. A deschis ochii. Simțea în brațe furnicături care se insinuau până în vârful degetelor, ca un câine ce se întoarce, adușmecând, la casa lui.

Până aici e bine, s-a gândit Jacob. Nu mă simt mai puțin moral. Mai puțin „eu”. Nu-mi simt mâinile controlate de o forță extraterestră... ci doar mai pline de energie.

Uneltele de lăcătușerie nu mai erau reci când le-a luat din nou. Erau calde ca niște extensii ale mâinilor lui. Racleta a alunecat cu ușurință în broască și a atins opritoarea pe când împingea bara de torsiune. Una după alta, mici păcănituri se transmiteau prin metal. Apoi ușa s-a deschis.

— Ai reușit!

Uimirea lui Donaldson l-a flatat într-o oarecare măsură.

— Bineînțeles, a fost tot ce a spus Jacob.

I-a fost reconfortant de ușor să-și înăbușe replica usturătoare ce-i trecuse prin minte. Până aici e bine. Duhul părea bun. Jacob a deschis larg ușa și a intrat.

Fișete erau înșirate pe peretele stâng al încăperii înguste. Pe peretele opus se aflau aparatele de fotoanaliză. În cealaltă parte, o ușă deschisă ducea în camera obscură, unde se făcea dezvoltarea.

Jacob a început să caute de la un capăt al rândului de fișete, aplecându-se să se uite la etichete. Donaldson căuta de la celălalt capăt.

— Le-am găsit!

A indicat o cutie deschisă de lângă un aparat de redare, aflată cam la jumătatea mesei.

Fiecare casetă era pusă într-o despărțitură capitonată, pe părți fiind inscripționate data și timpul acoperit și un cod pentru instrumentul care făcuse înregistrarea. Cel puțin douăsprezece despărțituri erau goale.

Jacob a ținut în lumină mai multe casete. Apoi s-a întors spre Donaldson.

— Cineva a fost aici înaintea noastră și a șterpelit toate casetele care ne trebuiau.

— Le-a furat?... Dar cum?

Jacob a ridicat din umeri.

— Poate așa cum am făcut și noi, spărgând ușa. Sau poate a avut o cheie. Tot ce știm e că lipsește ultima casetă pentru fiecare înregistrare.

Câteva minute în încăperea a domnit o tăcere mormântală.

— Atunci n-am făcut rost de nicio probă, a zis Donaldson.

— Nu și dacă putem să dăm de urma casetelor lipsă.

— Vrei să spui că ar trebui să scotocim și prin camerele lui Bubbacub?... Nu știu ce să zic. Dacă mă întrebi pe mine, informațiile alea au fost distruse până acum. De ce le-ar ține pe aici? Nu, eu aș sugera să o ștergem de aici și să-i lăsăm pe dr. Kepler sau pe dr. DeSilva să descopere faptul că au dispărut. Nu e mare lucru, dar ei ar putea să-l considere o dovadă, deși nu prea importantă, în sprijinul poveștii noastre.

Jacob a ezitat un pic. Apoi a dat din cap aprobator.

— Arată-mi mâinile, i-a spus el.

Donaldson i-a arătat palmele. Stratul subțire de plastic flexibil era intact. Probabil că nu intrase în contact cu substanțe chimice sau amprente.

— Bine, a zis el. Hai să punem totul la loc, cât mai bine ne amintim. Nu atinge niciun obiect pe care n-ai pus mâna înainte. Pe urmă vom pleca.

Donaldson a început să facă întocmai, dar apoi s-a auzit o bufnitură din laboratorul foto exterior. Sunetul a pătruns înăbușit prin ușă.

Capcana pe care o instalase Jacob lângă ușa dinspre hol se declanșase. Cineva era în laboratorul exterior. Drumul spre ieșire le era blocat!

Cei doi bărbați s-au dus repede în camera obscură. Au luat-o după colțul labirintului luminat tocmai când sunetul unei chei de metal băgate în broască pătrundea în cămăruța îngustă.

Jacob a auzit ușa deschizându-se încet și scârțâind, în ciuda vuietului respirației sale accelerate, perceput doar de el. Și-a pipăit buzunarele salopetei.

Jumătate dintre uneltele lui de spărgător erau acolo, pe unul din fișete.

Din fericire, oglinda de stomatolog era la el, în buzunarul din dreptul pieptului.

Pașii intrusului țacăneau ușor în cameră, la mică distanță. Jacob a cântărit cu grijă pericolele și eventualele beneficii, apoi a scos încet oglinda. A îngenuncheat și a vârat capătul rotund, lucios, în prag, la câțiva centimetri de podea.

* * *

Dr. Martine s-a aplecat în fața unui fișet, căutând ceva pe un lanț cu chei. O singură dată a aruncat o privire furișă la ușa exterioară. Părea agitată, deși era greu să-ți dai prea bine seama după imaginea din oglinjoara care sălta pe podea, la doi metri de picioarele ei.

Jacob l-a simțit pe Donaldson aplecându-se peste el din spate, încercând să arunce o privire prin ușă. Iritat, a încercat să-i facă semn omului să se dea înapoi, dar Donaldson și-a pierdut echilibrul. Mâna lui stângă s-a întins să caute un punct de sprijin și s-a proptit în spatele lui Jacob.

— Uf! a făcut Jacob, lăsând să iasă aerul din plămâni când a căzut peste el toată greutatea inginerului.

I s-au încleștat dinții când a simțit impactul în brațul său stâng încordat. A reușit într-un fel să nu se prăbușească în ușă nici el, nici Donaldson, dar i-a scăpat din mână oglinda care a aterizat pe podea cu un clinchet slab.

Donaldson s-a dat înapoi în întuneric, respirând cu greu – făcând eforturi jalnice să nu fie auzit. Jacob a zâmbit strâmb. Cine nu auzise toată hărmălaia *aceea* era cu siguranță surd.

— Cine... cine-i acolo?

Jacob s-a ridicat, dându-l deoparte pe Donaldson. I-a aruncat o privire disprețuitoare inginerului, care stătea posomorât și ezita să îl privească în ochi.

Pași repezi se îndepărtau în camera exterioară. Jacob a ieșit din cadrul ușii.

— Stai o clipă, Millie!

Dr. Martine a încremenit la ușă. I s-a încovoiat spatele când s-a întors încet spre el, cu spaima citindu-i-se pe față până să-l recunoască pe Jacob. Apoi chipul ei cafeniu cu trăsături nobile s-a înroșit ca sfecla.

— Ce naiba faci aici?

— Te urmăresc, Millie. O ocupație de obicei plăcută, dar acum foarte interesantă.

— Mă spionai! a icnit ea.

Jacob a ieșit în față, sperând că Donaldson va avea destul tact ca să rămână ascuns.

— Nu numai pe tine, dragă. Pe toată lumea. Ceva e suspect pe Mercur. Fiecare se dă drept altcineva, însă toți sunt la fel! Am impresia că și tu știi mai mult decât spui.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, a replicat Martine cu răceală. Dar asta nu mă miră. Nu mai ești în toate mințile și ai nevoie de ajutor...

Apoi a început să se dea înapoi.

— Poate, a zis Jacob, încuviințând din cap cu un aer serios. Dar poate și tu ai nevoie de ajutor ca să-ți explici prezența aici, astăzi.

Martine s-a încordat.

— Am o cheie de la Dwayne Kepler! Dar tu?

— Ai luat cheia cu încuviințarea lui?

Martine a roșit și n-a răspuns.

— Lipsesc mai multe casete cu informații din colecția făcută la ultima cufundare... toate acoperind perioada în care Bubbacub a făcut șmecheria cu relicva Lethani. Nu știi cumva unde sunt?

Martine s-a holbat la Jacob.

— Glumești! Dar cine...? Nu...
A scuturat din cap încet, nedumerită.
— Tu le-ai luat?
— Nu!
— Atunci cine?
— Nu știu. De unde să știu *eu*? Da' tu ce treabă ai să mă întrebi...?

— Aș putea s-o chem imediat pe Helene deSilva, a tunat Jacob amenințător. Se putea ca eu tocmai să fi ajuns aici, să fi găsit ușa deschisă și pe tine înăuntru, iar cheia cu amprente tale la tine în geantă. Ea va căuta și va descoperi că lipsesc niște casete, iar tu ai să fii de vină. Acoperi pe cineva și eu am o altă dovadă a identității sale. Dacă nu-mi spui tot ce știi chiar acum, îți jur că ai să o încurci, cu sau fără prietenul tău. Știi la fel de bine ca mine că echipajul de la baza asta abia așteaptă să ardă de viu pe cineva.

Martine șovăia. Și-a dus o mână la cap.

— Eu... nu știu...

Jacob a pus-o pe un scaun. Apoi a închis și a încuiat ușa.

Hei, ia-o mai ușor, îi spunea o parte din el. A închis ochii și a numărat până la zece. Încet, impulsul violent s-a retras din mâinile lui Jacob.

Martine și-a luat capul în mâini. Jacob l-a privit repede pe Donaldson, care se uita la ușa camerei obscure. A ridicat mâna și inginerul-șef i-a ieșit iute din câmpul vizual.

Jacob a deschis fișetul în care căutase femeia.

Aha! Aici era.

A luat stenocamera și a dus-o înapoi la masă, a introdus capul de redare într-unul din aparatele de vizualizat și a deschis ambele aparate.

Majoritatea materialului nu era deloc interesant: însemnările lui LaRoque despre evenimentele petrecute între aterizarea pe Mercur și dimineața în care își luase camera în peștera navei solare, cu puțin înainte de soarta tragică a lui Jeffrey. Jacob a ignorat partea audio. LaRoque avea tendința să fie și mai prolix când făcea însemnări personale decât era în articolele publicate. Dar caracterul părții vizuale s-a schimbat brusc, imediat după o imagine panoramică a exteriorului navei solare.

Pentru o clipă a rămas consternat, urmărind imaginile ce se derulau. Apoi a râs zgomotos.

Millie Martine s-a mirat atât de mult de asta, încât și-a ridicat la el ochii înroșiți de plâns. Jacob a clătinat din cap spre ea, binevoitor.

— Știai după ce ai venit aici?

— Da, i-a răspuns ea cu vocea înecată în lacrimi. Apoi a dat încet din cap. Voiam să-i duc înapoi camera lui LaRoque ca să-și poată scrie povestea. M-am gândit la asta după ce Solarienii au fost atât de cruzi cu el... folosindu-l așa...

— E încă în arest, nu?

— Da. Ei cred că e mai în siguranță acolo. Vezi, Solarienii l-au mai manipulat o dată. Ar putea s-o facă din nou.

— Și a cui a fost ideea să i se dea camera înapoi?

— A lui, desigur. Își voia înregistrările și eu n-am crezut că fac ceva rău...

— Să-l lași să pună mâna pe asomator?

— Nu! Arma nu avea să mai func... funcționeze. Bubb...

Ochii i s-au mărit și vocea i s-a stins.

— Dă-i drumul, spune. Eu știu deja.

Martine și-a coborât privirea.

— Bubbacub a spus că se va întâlni cu mine și cu Peter în locul lui de detenție și va dezactiva asomatorul, atât ca o favoare, cât și pentru a-i arăta că nu are resentimente.

Jacob a oftat.

— Ajunge! a murmurat el.

— Ce...?

— Arată-mi mâinile.

El a făcut un gest hotărât când a văzut că ezită. Degetele ei lungi și subțiri tremurau când le-a examinat Jacob.

— Ce e asta?

Jacob n-a băgat-o în seamă. A făcut câțiva pași prin camera îngustă, apoi s-a întors la ea.

Simetria capcanei l-a atras. Dacă reușea, nu mai rămânea niciun om pe Mercur cu reputația nepătată. N-ar fi putut să facă ceva mai bun. Singura problemă era acum când urma să fie declanșată.

S-a întors și s-a uitat la intrarea în camera obscură. Din nou, capul lui Donaldson i-a dispărut din fața ochilor.

— E-n regulă, șefule. Ieși de acolo. Va trebui s-o ajuți pe dr. Martine să-și șteargă amprente de aici.

Martine a icnit când l-a văzut apărând pe inginerul cât un munte, apoi a zâmbit sfioasă.

— Acu' ce ai de gând să faci? l-a întrebat el pe Jacob.

În loc să răspundă, Jacob a luat telefonul vocal de lângă ușa interioară și a format un număr.

— Alo, Fagin? Da. Sunt gata acum pentru o „scenă de salon”. O, da...? Păi, nu fi încă așa de sigur. Va depinde de cât noroc voi avea în următoarele câteva minute. Vrei să fii drăguț și să inviți grupul principal la o întrunire în locul de detenție al lui LaRoque peste cinci minute? Da, de îndată, și te rog să insiști. N-o căuta pe dr. Martine, e aici cu mine.

Martine și-a ridicat privirea de la mânerul fișetului pe care îl freca, uimită de tonul pe care vorbea Jacob Demwa.

— E-n regulă, a continuat Jacob. Și, te rog să-i inviți primii pe Bubbacub și pe Kepler. Fă-i să se pună în mișcare așa cum știm amândoi că poți. Acum trebuie să te las. Da, mulțumesc.

— Și acum ce facem? a întrebat Donaldson când au ieșit pe ușă.

— Acum voi doi, bobocilor, veți absolvi primul curs de spărgători. Și trebuie s-o faceți într-o clipă. Dr. Kepler va pleca din camerele lui în scurt timp și e bine să nu ajungeți la întrunire cu mult după el.

Martine s-a oprit.

— Cred că glumești! Sper că nu te aștepti să-l ajut să spargă apartamentul lui Dwayne!

— De ce nu? a mormăit Donaldson. I-ai dat otravă de șobolani! I-ai furat cheile ca să intri în laboratorul foto.

Nările lui Martine au tremurat.

— Nu i-am dat otravă de șobolani! Cine ți-a zis asta?

Jacob a oftat.

— Warfarină. Era folosit cândva contra șobolanilor. Până ca rozătoarele să devină imune la otravă și la orice altceva.

— Ți-am mai spus, n-am auzit niciodată de warfarină! Întâi doctorul și apoi tu, când eram pe nava solară. De ce credeți toți că sunt o ucigașă?

— Eu nu cred. Dar cred c-ar fi mult mai bine să colaborezi dacă vrei să descoperim adevărul. Ai cheile de la camerele lui Kepler, nu?

Martine și-a mușcat buza de jos, apoi a dat din cap o singură dată.

Jacob i-a spus lui Donaldson ce să caute și ce să facă după ce găsește respectivul lucru. Apoi a plecat în fugă spre apartamentul extraterestrului.

19

În salon

— Vrei să spui că Jacob ne-a convocat și el nici nu a venit? a întrebat Helene deSilva din prag.

— Eu nu mi-aș face griji, comandante deSilva. Trebuie să apară. Domnul Demwa n-a convocat niciodată o întrunire la care să nu merite să participe.

— Așa e! a râs LaRoque de la un capăt al încăpătoarei canapele, cu picioarele puse sus pe taburet. Pufăia din pipă și vorbea sarcastic prin norii de fum. Și de ce nu? Ce altceva avem de făcut aici? „Cercetările” s-au terminat și studiile la fel. Turnul de Fildes s-a prăbușit de atâta aroganță și este luna cuțitelor lungi. Demwa nu trebuie să se grăbească. Orice ar avea de zis va fi oricum mai amuzant decât să mă uit la mutrele astea serioase!

Dwayne Kepler a făcut o grimasă din celălalt capăt al canapelei. Stătea cât mai departe cu puțință de LaRoque. Cu nervozitate, își dădea deoparte din poală pătura pe care tocmai i-o aranjase un asistent.

Acesta și-a ridicat privirea la doctor, care a dat din umeri.

— Taci din gură, LaRoque, a spus Kepler.

Reporterul a rânjit și a scos un cuțitaș să-și curețe pipa.

— Tot cred c-ar trebui să am un aparat de înregistrat. Cunoscându-l pe Demwa, această întrunire poate fi istorică.

Bubbacub a pufăit disprețuitor și a plecat din locul său. A făcut câțiva pași. Deși nu-i stătea în fire, nu s-a dus la una din pernițele puse de jur împrejurul camerei mochetate. Pilul s-a oprit în fața lui Culla, stând la perete și pocnind din degetele sale pătrate și simetrice într-un mod complicat. Culla a dat din cap aprobator.

— Am instrucțiuni să spun că ne-a ajuns tragedia care s-a întâmplat din cauza aparatului de înregistrat al domnului LaRoque. De asemenea, Pil Bubbacub a zis că nu va mai sta mai mult de cinci minute.

Kepler a ignorat vorbele lui Culla. Și-a frecat metodic gâtul, de parcă ar fi căutat o zonă care-l mânca. Slăbise mult în ultimele săptămâni.

LaRoque a ridicat o dată din umeri în stilul său galic. Fagin a rămas tăcut. Nici măcar clopoței argintii nu se mișcau la capetele ramurilor sale albastre-verzui.

— Hai, vino să stai aici, Helene, a spus doctorul. Sunt sigur că și ceilalți vor veni în curând.

O ruga din ochi. Să pășești prin camera asta era parcă ai înainta cu greu printr-o baltă cu apă foarte rece și nu prea curată.

Ea și-a găsit un loc cât mai departe cu puțință de ceilalți. Îngrijorată, se întreba ce punea la cale Jacob.

Sper că nu e același lucru, s-a gândit ea. Dacă membrii grupului strâns aici aveau ceva în comun, era faptul că nu doreau

nici măcar să se pomenească de expediția „Exploratorii Soarelui”. Erau cât pe ce să sară unul la gâtul celuilalt, dar exista totuși o conspirație a tăcerii.

A scuturat din cap. Mă bucur că se va termina curând călătoria. Poate lucrurile se vor prezenta mai bine după încă cincizeci de ani.

Dar nu spera prea mult asta. Singurul loc în care puteai să asculți o melodie de Beatles era deja o sală de concerte și nimic nu putea fi mai monstruos decât să o auzi cântată de o orchestră simfonică. Iar un jazz de calitate nu se mai găsea decât la bibliotecă.

Am plecat oare vreodată de acasă?

Au intrat Mildred Martine și inginerul-șef Donaldson. Lui Helene eforturile lor de a părea impasibili i se păreau jalnice, dar nimeni altcineva se părea că nu remarcase.

Interesant. Mă întreb ce au ăștia doi în comun.

S-au uitat prin cameră, apoi s-au dus în colțul din spatele singurei canapele, ocupate de Kepler și de LaRoque, precum și de tensiunea dintre ei. Ziaristul a ridicat privirea la Martine și a zâmbit. Era oare o căutătură conspiraționistă? Martine i-a evitat privirea, iar LaRoque a părut dezamăgit. Și-a aprins pipa.

* * *

— Mi-a ajuns! a anunțat Bubbacub într-un final și s-a îndreptat spre ușă.

Dar, înainte să ajungă acolo, aceasta s-a deschis, aparent de la sine. Apoi a apărut Jacob Demwa în prag, cu o geantă albă de pânză pe umăr. A intrat în cameră, fluierând încetișor. Helene a clipit, nevenindu-i să creadă. Melodia semăna *grozav* cu „Santa Claus is Coming to Town”. Dar, cu siguranță...

Jacob a azvârlit geanta prin aer. Aceasta a aterizat pe măsuta pentru cafea cu o bufnitură care a făcut-o pe dr. Martine să sară de pe scaun. Kepler s-a încruntat și mai tare și a apucat brațul canapelei.

Helene nu s-a putut abține. Vechea melodie, atât de anacronică și cunoscută, zgomotul puternic și purtarea lui Jacob au năruit blocajul creat de tensiune așa cum se strivește o plăcintă de mere pe care o arunci în fața unei ființe pe care nu prea o plăci. A pufnit în râs.

Jacob a clipit o singură dată.

— Ha, ha.

— Ai venit aici să te joci? l-a întrebat Bubbacub. Mă faci să-mi pierd timpul! Dă-mi ce-va în schimb!

Jacob a zâmbit.

— Cum să nu, Pil Bubbacub. Sper că te va edifica demonstrația mea. Dar, mai întâi, n-ai vrea să te așezi?

Maxilarele lui Bubbacub s-au lovit unul de altul. Ochii lui mici și negri au părut o clipă să scapere scânteii, apoi a pufăit și s-a trântit pe o pernă din apropiere.

Jacob studia fețele celor din salon. Expresiile celor mai mulți erau nedumerite sau ostile, cu excepția lui LaRoque, care rămăsese mândru și detașat, și a Helenei, care zâmbea cam nesigură. Și a lui Fagin, desigur. Pentru a mia oară, Jacob și-a dorit ca acel Kanten să aibă ochi.

— Când dr. Kepler m-a invitat pe Mercur, a început el, aveam unele îndoieli în privința proiectului „Exploratorii Soarelui”, dar, una peste alta, eram de acord cu ideea. După acea primă întâlnire, mă așteptam să particip la unul dintre cele mai interesante evenimente de la Contact... o problemă complexă de relații între specii, legată de cei mai apropiați și ciudați vecini ai noștri, Strigoii Soarelui. În loc de asta, se pare că problema Solarienilor a fost amânată în favoarea unei rețele complicate de intrigi și de crime.

Kepler și-a ridicat privirea tristă.

— Jacob, te rog. Toți știm că ai fost foarte stresat. Millie crede că trebuie să fim înțelegători cu tine, dar există și limite.

Jacob și-a deschis brațele.

— Dacă bunăvoința m-ar putea înveseli, te rog încearcă! M-am săturat să fiu ignorat. Dacă nu mă asculți, sunt sigur că autoritățile de pe Pământ o vor face!

Lui Kepler i-a înghețat zâmbetul pe buze. S-a tras înapoi.

— Dă-i drumul atunci! Te voi asculta.

Jacob a pășit pe covorul cel mare din mijlocul încăperii.

— În primul rând: Pierre LaRoque a negat tot timpul că l-ar fi omorât pe Jeffrey Cimpanzeul și că și-ar fi folosit asomatorul ca să saboteze micuța navă solară. El neagă și că ar fi fost vreodată un Supravegheat și susține că documentele de pe Pământ au fost contrafăcute. Totuși, de când ne-am întors de pe Soare, a refuzat mereu să se supună testului care i-ar putea dovedi nevinovăția. Probabil se așteaptă ca și rezultatele testului să fie falsificate.

— Așa e, a spus LaRoque, dând din cap. N-ar fi decât o altă minciună.

— Chiar dacă doctorul Laird, dr. Martine și cu mine vom asista la efectuarea lor?

LaRoque a mormăit:

— Mi-ar putea aduce prejudicii la proces, mai ales dacă decid să vă dau în judecată!

— Dar de ce *să ajungem* la proces? N-ai avut niciun motiv să-l omori pe Jeffrey când ai deschis placa de acces la selectorul R.Q...

— Ceea ce neg că am făcut!

— ... și doar un Supravegheat ar fi ucis pe cineva într-un acces de furie. Atunci de ce să fii în detenție?

— Poate că se simte bine aici, a comentat asistentul.

Helene s-a încruntat. Disciplina s-a dus naibii în ultimul timp, împreună cu morala.

— Refuză testul pentru că știe că o să-l pice! a strigat dr. Kepler.

— De asta l-au ales So-la-rienii să săvârșească pentru ei o-morul, a adăugat Bubbacub. Mie așa mi-au spus.

— Și eu sunt un Supravegheat? Unii din voi cred că Strigoii m-au făcut să încerc să mă sinucid.

— Erai foar-te stresat. Așa zice dr. Mar-tine, nu?

Bubbacub s-a întors spre Martine.

Ea și-a încheștat degetele ambelor mâini cu putere, dar n-a spus nimic.

— Ajungem și la asta în câteva minute, a zis Jacob. Dar înainte aș vrea să vorbesc între patru ochi cu dr. Kepler și cu domnul LaRoque.

Dr. Laird și asistentul lui s-au ridicat politicoși. Bubbacub s-a uitat urât, pentru că fusese obligat să se mute, dar s-a conformat.

Jacob a trecut prin spatele canapelei. Pe când se apleca între cei doi bărbați, și-a dus o mână la spate. Donaldson s-a aplecat în față și i-a dat un mic obiect pe care Jacob l-a ținut în pumnul strâns.

Jacob se uita când la Kepler, când la LaRoque.

— Cred că voi amândoi ar trebui să terminați. Mai ales dumneata, doctore Kepler!

Kepler a șuierat.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Cred că ai ceva ce-i aparține domnului LaRoque. Nu contează că a pus mâna pe acel lucru în mod ilegal. Îl dorește enorm. Atât de mult, că acceptă acum să fie blamat pentru ceva ce n-a făcut. Poate suficient ca să schimbe tonul articolelor pe care le va scrie cu siguranță despre toate astea. Nu cred că înțelegerea va mai rămâne în picioare. Vezi, am acel lucru acum.

— Camera mea! a șoptit LaRoque cu asprime.

— O cameră cât se poate de mică. Un spectrograf sonic complet, dar în miniatură. Da, o am. Am și copiile înregistrărilor pe care le-ai făcut și care erau ascunse în apartamentul doctorului Kepler.

— T-trădătorule! s-a bâlbâit Kepler. Credeam că mi-ești prieten...

— Taci din gură, ticălos slăbănog ce ești! LaRoque aproape zbiera. *Tu* ești un trădător.

Disprețul izbucnea din micul jurnalist ca aburul ținut mult timp sub presiune.

Jacob și-a pus câte o mână pe spatele fiecăruia dintre cei doi.

— Amândoi veți fi aruncați pe niște orbite de unde nu veți mai putea să vă întoarceți dacă mai țipați așa! LaRoque poate fi acuzat de spionaj și Kepler de șantaj și complicitate la spionaj! De fapt, întrucât dovada că LaRoque făcea spionaj este și proba indirectă că n-ar fi avut timpul necesar să saboteze nava lui Jeffrey, primul suspect în acest caz ar fi ultima persoană care a inspectat generatoarele navei. O, nu cred că ai făcut-o dumneata, doctore Kepler. Dar, în locul dumitale, aș avea grijă!

LaRoque a rămas tăcut. Kepler își mesteca vârful mustății.

— Ce vrei? a întrebat el în cele din urmă.

Jacob a încercat să reziste tentației, dar partea inhibată din el era acum mult prea activă. Nu se putea abține să nu mai facă

săpături.

— Păi, încă nu sunt sigur. Poate mă gândesc la ceva. Dar nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna. Prietenii mei de pe Pământ știu deja totul.

Nu era adevărat. Dar Mr. Hyde nu credea în prudență.

Helene deSilva se străduia să prindă ce își spuneau cei trei bărbați. Dacă ar fi crezut că există posedare, atunci sigur mimica fețelor cunoscute era dictată de spiritele care intraseră în ei. Blandul dr. Kepler, devenit taciturn și secretos după întoarcerea lor din Soare, mormăia ca un înțelept mânios căruia nu i se dădea ascultare. LaRoque – atent și precaut înainte – se purta acum de parcă întreaga sa lume depindea de o evaluare corectă a lucrurilor.

Și Jacob Demwa... părise înainte să aibă charismă, deși era tăcut, uneori dus pe gânduri. O atrăsese, cu toate că se simțea frustrată din cauza schimbărilor lui bruște de dispoziție. Dar *acum*, acum radia. O ardea ca o flacără.

* * *

Jacob, s-a îndreptat de spate.

— Deocamdată, dr. Kepler a fost amabil să-și retragă toate acuzațiile împotriva lui Pierre LaRoque, a anunțat el.

Bubbacub s-a ridicat de pe pernă.

— Ești nebun! Dacă oa-menii tolerează uciderea protejaților lor, asta-i treaba lor. Dar So-la-rienii pot să-l oblige să facă iar rău!

— Solarienii n-o să-l mai oblige să facă nimic, a spus încet Jacob. Bubbacub a pufnit.

— Ești nebun și ți-am mai zis asta. Am vorbit cu Solarienii. Și ei nu mint.

— Cum zici. Dar aş vrea să-mi continui analiza, a replicat Jacob.

Bubbacub a pufnit din nou și s-a trântit din nou pe pernă.

— Nebun de legat! a strigat el.

— Mai întâi, a spus Jacob, aş vrea să-i mulțumesc doctorului Kepler că a avut bunăvoința să ne permită inginerului-șef Donaldson, doctorului Martine și mie să vizităm laboratoarele foto și să studiem filmele de la ultima cufundare.

La auzul numelui Marinei, expresia lui Bubbacub s-a schimbat. Așa arată mâhnirea la un Pil, și-a spus Jacob. Simțea simpatie pentru micul extraterestru. Fusese o capcană inteligentă, acum complet dezamorsată.

Jacob a relatat pe scurt descoperirea pe care o făcuseră în laboratorul foto, și anume că lipseau rolele făcute în partea cealaltă a navei în a treia și ultima parte a misiunii. În cameră nu se auzea decât clinchetul ramurilor lui Fagin.

— Câtva timp, m-am întrebat unde puteau fi aceste role. Bănuiam cine le luase, dar nu eram sigur dacă le distrusese sau apucase să le ascundă. În cele din urmă, am hotărât să mizez pe

faptul că un „șoarece de bibliotecă” nu aruncă niciodată nimic. Am căutat în locul ocupat de un anumit sofont și am găsit rolele lipsă.

— Ai îndrăznit! a șuierat Bubbacub. Dacă ai avea stă-pâni cum tre-buie, ți-aș arăta eu tupeu! Cum de-ai îndrăznit?

Helene și-a revenit din uimire.

— Adică recunoști că ai ascuns benzile cu informații din misiunea „Exploratorii Soarelui”, Pil Bubbacub? De ce?

Jacob a rânjit.

— O, asta se va clarifica! De fapt, din felul în care mergea cazul ăsta, am fost sigur că va fi mult mai complicat decât este. Dar e, în fond, foarte simplu. Vedeți, benzile demonstrează foarte clar că Bubbacub a mințit.

Un gălgâit slab s-a ridicat din gâtleejul lui Bubbacub. Micul extraterestru stătea neclintit, de parcă nu îndrăznește să se miște.

— Ei bine, unde sunt înregistrările? a întrebat deSilva.

Jacob a luat geanta de pe masă.

— A trebuit să-i dau și diavolului partea sa. A fost pur și simplu un noroc că m-am gândit că rolele încăpeau foarte bine într-o canistră goală de benzină.

A scos un obiect și l-a ținut în sus.

— Relicva Lethani! a icnit deSilva.

Un tril de surpriză i-a scăpat lui Fagin. Mildred Martine s-a ridicat, ducându-și mâna la gât.

— Da, relicva Lethani. Sunt sigur că Bubbacub a contat pe o reacție ca a voastră, asumându-și un risc nu prea mare să-i caute cineva prin camere. Normal, nimeni nu s-ar fi gândit să ia de acolo un obiect de venerație aproape religioasă al unei rase vechi și puternice; mai ales unul care nu arăta decât ca o bucată de piatră și sticlă meteoritice! L-a învărtit în mâini. Uitați-vă acum!

Relicva s-a deschis printr-o răsucire. Un fel de cutie era încastrată într-una din jumătăți. Jacob a pus jos cealaltă jumătate și a tras de capătul cutiei. Ceva a zăngănit slab înăuntru. Cutia s-a desprins brusc și au ieșit o duzină de obiecte mici, care au căzut pe podea. Măselele lui Culla au făcănit.

— Rolele!

LaRoque a dat din cap cu satisfacție, făcându-și de lucru cu pipa.

— Da, a spus Jacob. Și pe suprafața exterioară a acestei „relicve” puteți găsi butonul care, odată apăsat, a evacuat conținutul cutiei, acum goale. Se pare că sunt niște urme înăuntru. Pun pariu pe orice că sunt din substanța pe care Donaldson și cu mine i-am dat-o lui Kepler ieri, când n-am reușit să-l convingem... Jacob s-a oprit. Apoi a ridicat din umeri... urme dintr-o substanță monomoleculară instabilă care, sub controlul unui anumit sofont priceput, s-a răspândit într-o „izbucnire de lumină și sunet” și a învelit suprafața emisferei superioare a navei solare...

DeSilva a sărit în picioare. Jacob a trebuit să ridice tonul pentru a acoperi clănțănitul din dinți din ce în ce mai tare ce venea dinspre Culla.

— ... și pentru a bloca eficient toată lumina verde și albastră – singurele lungimi de undă în care puteam să-i distingem pe Strigoii Soarelui de mediul lor!

— Rolele! a strigat deSilva. Ar trebui să arate...

— Chiar și *arată* toroizi, Strigoii... sute! Interesant era că nu luau forme antropoide, dar poate nu le luau pentru că modelele noastre psi indicau că nu-i vedeam!

Dar, vai, în confuzia creată în cireadă când am intrat, din greșeală, direct în ei, fără să le cerem voie, toroizii și Strigoii „normali” s-au dat la o parte din calea noastră... totul pentru că noi vedeam că suntem chiar în mijlocul lor!

— Nebun de Mâncat ce ești! a țipat LaRoque.

L-a amenințat cu pumnul cu Bubbacub. Pilul a șuierat în chip de ripostă, dar nu s-a clintit din loc, uitându-se la Jacob, în timp ce degetele de la fiecare mână i se îndoiu, strângându-se în pumni.

— Substanța monomoleculară urma să se descompună exact când păraseam cromosfera. S-a transformat într-un strat subțire de praf pe câmpul de forță de la marginea punții, acolo unde nimeni nu l-ar fi observat până nu se întorcea Bubbacub împreună cu Culla să-l aspire. Așa e, Culla, nu?

Culla a încuviințat din cap, nefericit.

Jacob s-a simțit vag mulțumit că mila i-a venit la fel de ușor ca mânia amorală de mai înainte. O parte din el a început totuși să se îngrijoreze. A zâmbit să-l liniștească pe extraterestru.

— E-n regulă, Culla. Nu am nicio dovadă că ai mai făcut și altceva. M-am uitat la voi doi când aspirați și mi-a fost foarte clar că erai constrâns.

Ochii Pringului s-au ridicat din pământ. Erau foarte strălucitori. A mai dat o dată din cap aprobator și ciripitul din spatele buzelor sale groase s-a potolit încet. Fagin s-a apropiat de extraterestrul cel subțirel.

* * *

Donaldson a luat de pe jos rolele și apoi s-a îndreptat de spate.

— Cred c-ar fi bine să luăm măsurile necesare pentru arestare.

Helene se și dusese la telefon.

— Mă ocup de asta acum, a spus ea pe un ton blând.

Martine s-a îndreptat sfioasă spre Jacob și i-a șoptit:

— Jacob, asta-i acum o chestiune de Afaceri Externe. Ar trebui să-i lăsăm pe cei de acolo să se ocupe de ea.

Jacob a scuturat din cap.

— Nu, încă nu. Mai trebuie să lămurim ceva.

DeSilva a închis telefonul.

— Vor fi aici în scurt timp. Între timp, de ce nu continui, Jacob? Mai e ceva?

— Da. Două chestii. Una e asta. Din geanta de pe masă a scos casca psi a lui Bubbacub. Propun să fie păstrată și ea. Nu știu dacă își amintește cineva, dar Bubbacub o purta când mi-am pierdut eu

mințile pe nava solară. Cred că Bubbacub a fost obligat să facă acele lucruri care mă înnebuneau. Dumneata n-ai fi făcut așa ceva de unul singur.

Bubbacub a făcut cu mâna un gest pe care Jacob n-a încercat să-l interpreteze.

— În final, mai e și chestiunea morții cimpanzeului. De fapt, e partea cea mai ușoară. Bubbacub știa aproape tot despre tehnologia galactică din expediția „Exploratorii Soarelui”: comenzile, sistemul computerizat, comunicațiile... aspecte neștiute de oamenii de știință pământeni. Există doar dovezi indirecte că Bubbacub lucra la pilonul de comunicații prin laser, nesocotind prezentarea doctorului Kepler, când nava lui Jeff, comandată în mare măsură de la distanță, a explodat. Nu ar convinge la un proces, dar nu contează, din moment ce rasa Pila are extrateritorialitate și îl putem deporta.

Un alt lucru care va fi greu de dovedit este că Bubbacub a pus un conductor fals în Sistemul Spațial de Identificare... un sistem legat direct cu biblioteca din La Paz... creând astfel un raport fals, cum că LaRoque ar fi un Supravegheat. Totuși, este foarte clar că așa a făcut. Era o pistă falsă perfectă. Când toți erau siguri că LaRoque îl omorâse pe Jeff, nimeni nu s-a ostenit să verifice temeinic telemetria din timpul cufundării cimpanzeului. Chiar acum îmi amintesc că nava lui Jeff a dat de necaz exact în momentul în care el a deschis camerele care luau prim-planuri, un declanșator întârziat perfect, dacă asta a fost tehnica folosită de Bubbacub. Oricum, probabil că n-o să știm niciodată. Telemetria lipsește probabil sau a fost distrusă deja.

Fagin a fluierat.

— Jacob, Culla îți cere să te oprești. Te rog, nu-l face pe Pil Bubbacub să se simtă și mai jenat. Nu ar servi la nimic.

Au apărut în ușă trei membri ai echipajului înarmați. S-au uitat la comandantul deSilva, așteptând ordine. Ea le-a făcut semn să aștepte.

— Doar o clipă, a spus Jacob. N-am discutat partea cea mai importantă: motivele lui Bubbacub. De ce ar recurge un sofont important, reprezentantul unei prestigioase instituții galactice, la furt, falsificare, asalt psihic și crimă?

Pentru început, Bubbacub avea antipatii personale față de Jeffrey și LaRoque. Pentru el, Jeffrey era un monstru, o specie a cărei evoluție se făcuse doar cu o sută de ani în urmă și care îndrăznește să riposteze. Aroganța nejustificată a lui Jeff și prietenia lui cu Culla au sporit furia lui Bubbacub.

Dar cred că ura cel mai mult cimpanzeii pentru ceea ce reprezentau. Ca și delfinii, ei însemnau o poziție imediat sub rasa umană imatură și plebee. Neamul Pila a trebuit să lupte jumătate de milion de ani ca să ajungă unde este acum. Bănuiesc că Bubbacub ne detestă pentru că am obținut totul atât de „ușor”.

În cazul lui LaRoque, ei bine, așa zice că Bubbacub nu l-a plăcut pur și simplu. Prea gălăgios și insistent, așa cred...

Jurnalistul a pufnit audibil.

— Și poate s-a simțit insultat când LaRoque a sugerat că specia Soro au fost odată protectorii noștri. Clasa privilegiată a societății galactice disprețuiește speciile care își părăsesc protejații.

— Dar astea sunt doar motive de ordin personal, a obiectat Helene. Nu ai altceva mai bun?

— Jacob, a început Fagin. Te rog...

— Sigur că Bubbacub a avut și alt motiv, a spus Jacob. A vrut să pună capăt proiectului „Exploratorii Soarelui” într-un fel care ar fi stricat reputația conceptului de cercetare independentă și ar fi sporit prestigiul bibliotecii. A făcut să pară că el, un Pil, putea să stabilească contacte acolo unde oamenii nu reușeau, și a născocit o poveste care făcea „Exploratorii Soarelui” să pară o operațiune de mântuială. Apoi a falsificat informațiile transmise de bibliotecă în așa fel ca să corespundă cu ce pretindea el despre Solarieni și să nu se mai organizeze expediții acolo!

Eșecul bibliotecii probabil l-a supărat cel mai mult pe Bubbacub. Și falsificarea acelui mesaj îi va aduce cele mai mari necazuri la întoarcerea acasă. Pentru asta va fi pedepsit mai aspru decât ar fi vreodată pentru uciderea lui Jeff.

Bubbacub s-a ridicat încet. Și-a netezit cu grijă blana și apoi și-a împreunat mâinile cu patru degete.

— Ești foar-te deștept, i-a spus lui Jacob. Dar se-man-ti-ca e proastă... țintește prea sus. Brodezi prea mult pe prea puțin. Oamenii sunt întotdeauna mărunți. N-o să-ți mai vorbesc niciodată limba ta pământeană de rahat.

Zicând acestea, și-a scos Vodorul de la gât și l-a aruncat pe masă cu dispreț.

— Îmi pare rău, Bubbacub, a zis deSilva. Dar se pare că va trebui să te reținem până primim instrucțiuni de pe Pământ.

Jacob se aștepta ca Pilul să clatine din cap sau să dea din umeri, dar extraterestrul a făcut altă mișcare care transmitea aceeași indiferență. S-a întors cu spatele la ei și a ieșit pe ușă, ținându-se drept, o ființă mică, butucănoasă, dar mândră, care mergea în fruntea gârziilor sale umane, mult mai mari decât el.

Helene deSilva a luat „relicva Lethani”, a cântărit-o cu grijă în mâini, căzând pe gânduri. Apoi a strâns din buze și a aruncat obiectul cu toată puterea în ușă.

— Ucigașul! a blestemat ea.

— Eu mi-am învățat lecția, a spus Martine încet. Să nu mă încred în nimeni mai bătrân de treizeci de milioane de ani.

Jacob rămăsese confuz. Exaltarea i se risipise prea repede. Ca un drog, lăsase în urmă o senzație de gol – o întoarcere la rațiune, dar și pierderea sentimentului că era întreg. Va începe curând să se întrebe dacă făcuse bine că spusese totul deodată, într-o expunere orgiacă de logică deductivă.

Remarca lui Martine l-a făcut să ridice privirea.

— Chiar în nimeni? a întrebat-o el.

Fagin îl îmbrâncea pe Culla într-un scaun.

— Îmi pare rău, Fagin, a zis el. Trebuia să te avertizez, să discut cu tine mai întâi. S-ar putea ivi complicații în chestia asta, repercusiuni la care nu m-am gândit.

Și-a dus o mână la frunte.

Fagin a fluierat dulce.

— Ai dat drumul la tot ce rețineai în tine, Jacob. Nu înțeleg de ce ai fost atât de reticent să-ți folosești aptitudinile în ultimul timp, dar în acest caz, împlinirea dreptății îți cerea toată vigoarea. E bine că te-ai potolit. Nu-ți face prea multe griji pentru ce s-a întâmplat. Adevărul era mai important decât răul produs de o înflăcărare minoră sau de folosirea tehnicilor de prea mult timp dezactivate.

Jacob voia să-i spună lui Fagin cât de mult greșea. „Aptitudinile” cărora le dăduse drumul erau mai mult decât atât. Erau o forță ucigătoare înlăuntrul său. Se temea că făcuseră mai mult rău decât bine.

— Ce crezi că se va întâmpla? a întrebat el, cu un glas obosit.

— Păi, cred că omenirea va descoperi că are un dușman puternic. Guvernul vostru va protesta. Cum o va face are cea mai mare importanță, dar nu va schimba faptele esențiale. Oficial, rasa Pila va dezaproba acțiunile nefericite ale lui Bubbacub. Dar sunt mândri și irascibili, dacă poți să scuzi o descriere dureroasă și inevitabil nepoliticoasă a unei rase de sofonți ca voi.

— Asta nu e decât un rezultat al unui lanț de evenimente. Dar nu te necăji prea tare. Tu nu ai făcut acest lucru. Tot ce ai făcut a fost să tragi un semnal de alarmă, în așa fel încât omenirea să *conștientizeze* pericolul. Trebuia să se întâmple. S-a întâmplat întotdeauna la rasele de pui de lup.

— Dar de ce?

— Preastimatul meu prieten, asta-i unul dintre lucrurile pentru care sunt aici și încerc să-l aflu. Deși nu te prea consolează, te rog să observi că sunt mulți care ar vrea ca omenirea să supraviețuiască. Unora dintre noi... le pasă foarte mult.

Medicină modernă

Jacob a apăsât pe rama rotundă de cauciuc a piesei oculare de la scannerul retinian și a văzut încă o dată punctul albastru dansând și scânteind pe un fundal negru. Acum a încercat să *nu* se concentreze asupra lui, ignorând sugestiile sale ispititoare de a-l urmări în timp ce aștepta a treia imagine tahistoscopică.

A apărut brusc, umplând întregul său câmp vizual cu o imagine 3D de culoare sepia. Imaginea mentală pe care a avut-o în primul moment a fost o scenă pastorală. Era o femeie în prim-plan, durdulie și bine hrănită, cu fustele demodate fluturându-i în timp ce fugea.

Nori negri, amenințători, pândeau în zare, deasupra clădirilor unei ferme aflate pe un deal. Erau oameni la stânga... dansau oare? Nu, se luptau. Erau soldați. Pe fețe li se citea surescitarea și... oare teama? *Femeia* era înspăimântată. Fugea cu mâinile pe cap, iar doi bărbați în platoșe din secolul al XVII-lea o urmăreau cu puștile cu baionete ascuțite ridicate.

Scena s-a întunecat și punctul albastru s-a înnegrit. Jacob a închis ochii și s-a retras din fața piesei oculare.

— Asta-i tot, a spus dr. Martine. S-a aplecat peste un pupitru de computer din apropiere, de lângă doctorul Laird. Vom avea rezultatul testului tău de Supraveghere într-un minut, Jacob.

— Ești sigură că nu ai nevoie de mai mult? Astea au fost doar trei.

De fapt, se simțea ușurat.

— Nu, am luat cinci de la Peter ca să facem o dublă verificare. Tu ne servești doar drept etalon. De ce nu stai jos să te relaxezi cât timp ne terminăm noi treaba?

Jacob s-a dus la unul dintre fotolii, ștergându-și cu mâneca stângă fruntea de transpirația care o făcea să lucească. Testul fusese un chin de treizeci de secunde.

Prima imagine fusese portretul unui bărbat, cu fața devastată, plină de riduri, care spunea povestea unei vieți, pe care el îl cercetase două sau trei secunde, înainte să dispară, atât de întipărit în mintea sa cât putea să fie o apariție așa efemeră.

A doua fusese un amestec derutant de forme abstracte, care ieșeau în afară și se ciocneau într-o dezordine statică... precum labirintul de forme din jurul marginii unui toroid solar, dar fără strălucirea sau consistența acestuia.

A treia fusese scena în sepia, pare-se redată într-o veche gravură din Războiul de 30 de Ani. Era explicit violentă, și-a amintit Jacob, exact genul de lucru la care se aștepta cineva într-un test de Supraveghere.

După „scena din salon” de jos, atât de dramatică, Jacob ezita să intre fie și într-o transă superficială pentru a-și calma nervii. Și a

constatat că nu se putea relaxa altfel. S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de pupitrele computerelor. În partea cealaltă a domului, chiar lângă câmpul de stază, LaRoque se plimba de colo-colo în așteptarea rezultatului, uitându-se afară, la umbrele lungi și stâncile arse de soare de la Polul Nord al planetei Mercur.

— Pot să văd datele preliminare? a întrebat-o Jacob pe Martine.

— Sigur. Pe care ai vrea s-o vezi?

— Pe ultima.

Martine a tastat ceva la computer. A ieșit o foaie din fanta de sub ecran. Ea a rupt-o și i-a dat-o.

Era „scena pastorală”. Desigur, acum își dădea seama de adevăratul ei conținut, dar scopul vizionării de înainte era să-i urmărească reacțiile la imagine în primele câteva clipe în care o vedea, înainte să intre în joc gândirea conștientă.

De-a curmezișul imaginii, o linie frântă țâșnea înapoi și înainte, în sus și în jos. La fiecare vârf sau limită inferioară era câte un număr mic. Linia indica traseul urmat de atenția lui în timpul primei priviri rapide, așa cum îl detectase cititorul de retină, urmărindu-i mișcările globului ocular.

Numărul unu și începutul traseului erau lângă mijloc. Până la numărul șase, linia concentrării era la același nivel. Apoi se oprea chiar deasupra decolteului generos al femeii care fugea și căreia i se vedeau sânii aproape în întregime. Numărul șapte era încercuit acolo.

Apoi numerele se aglomerau, nu numai de la șase la șaisprezece, dar și de la treizeci la treizeci și cinci și de la optzeci și doi la optzeci și șase.

La douăzeci, numerele se mutau brusc de la picioarele femeii la norii de peste fermă. Apoi își schimbau repede locul, printre oamenii și obiectele înfățișate, fiind uneori încercuite sau încadrate în pătrate, pentru a indica nivelul de dilatare a ochiului, intensitatea concentrării și modificările tensiunii intraoculare, măsurate de calibrul vinișoarelor din retina lui. Se părea că scannerul ocular Stanford-Purkinje, modificat și conceput de el pentru acest test din tahistoscopul lui Martine și din alte mărunțișuri, funcționase.

Jacob știa foarte bine că nu trebuie să se jeneze de reacția lui reflexă la sânii femeii. Dacă ar fi fost femeie, reacția ar fi fost diferită, ar fi zăbovit mai mult asupra femeii. Dar s-ar fi concentrat mai degrabă asupra părului, hainelor și chipului ei.

Ce îl îngrijora mai mult era reacția lui la scena în ansamblu. Mai încolo, la stânga, lângă bărbații care se luptau, era un număr cu steluță. Acesta reprezenta momentul în care își dăduse seama că imaginea era violentă, nu pastorală. A dat din cap, satisfăcut. Numărul era relativ jos și linia țâșnea imediat mai departe pentru cinci secunde, după care se întorcea în același loc. Asta însemna o doză sănătoasă de aversiune, urmată de o curiozitate sinceră, în loc de una ascunsă.

La prima vedere, se părea că avea să treacă testul. Deși nu se îndoise niciodată cu adevărat.

— Mă întreb dacă va reuși vreodată cineva să păcălească un test de Supraveghere, a spus el, dându-i înapoi foaia lui Martine.

— Poate va reuși într-o zi, a zis ea, strângându-și materialele. Dar adaptarea necesară pentru a schimba reacțiile cuiva la stimuli instantanei... la o imagine care trece așa de repede că doar subconștientul are timp să reacționeze... ar produce prea multe efecte secundare, noi modele ce vor trebui să apară în test. Analiza finală e foarte simplă: realizează mintea subiectului un scor egal sau cu plus, calificându-l pentru Cetățenie, sau un scor negativ, ceea ce înseamnă că este dependentă de plăceri carnale ori bolnave? Asta, mai mult decât orice coeficient de violență, este esența testului.

Martine s-a întors spre doctorul Laird.

— Așa e, nu, doctore?

Laird a ridicat din umeri.

— Dumneata ești expertul.

Îi îngăduise lui Martine să-i intre din nou în grații încetul cu încetul, dar nu o iertase de tot pentru că îi prescrisese medicamente lui Kepler fără să-l consulte.

După acuzațiile aduse acolo jos, a devenit limpede că ea nu-i prescrisese niciodată warfarină lui Kepler. Jacob și-a amintit de obiceiul lui Bubbacub, la bordul lui *Bradbury*, de a adormi pe articole de îmbrăcăminte lăsate din neglijență pe scaune sau perne. Pilul găsisese probabil în asta un subterfugiu pentru a-i strecura lui Kepler, în farmacia lui ambulantă, un medicament care avea să-i deterioreze comportamentul.

Avea logică. Kepler fusese eliminat de la ultima cufundare. Cu intuiția lui colosală, poate că își dăduse seama de șmecheria lui Bubbacub cu „relicva Lethani”. De asemenea, acțiunile lui aberante ar fi dus până la urmă la discreditarea misiunii „Exploratorii Soarelui”.

Se legau toate, dar pentru Jacob, asemenea deducții aveau gustul unei mese cu fulgi de proteine. Erau suficient de convingătoare, dar nu aveau nici sare, nici piper. Un castron plin de supoziții.

Unele din faptele reprobabile ale lui Bubbacub erau dovedite. Restul aveau să rămână pure speculații, deoarece reprezentantul bibliotecii avea imunitate diplomatică.

Pierre LaRoque a venit lângă ei. Atitudinea francezului era supusă.

— Care-i verdictul, doctore Laird?

— E cât se poate de clar că domnul LaRoque nu este o personalitate asocială violentă și nu se califică pentru Supraveghere, a spus Laird încet. De fapt, are chiar un coeficient ridicat de conștiință socială. Asta poate fi o parte din problema lui. Se pare că idealizează ceva și i se va recomanda să ceară ajutorul unui specialist de la clinica din cartierul lui, când se va întoarce acasă.

Laird l-a privit pe reporter cu severitate. LaRoque a dat doar din cap aprobator.

— Și ceilalți care au fost testați? a întrebat Jacob.

El fusese ultimul care făcuse testul. Dr. Kepler, Helene deSilva și trei oameni din echipaj, aleși la întâmplare, trecuseră pe rând pe la aparat. Comandantul nu se gândise de două ori la test și îi luase pe membrii echipajului cu ea când se dusese să facă ultima inspecție a navei înainte de lansare. Kepler se încruntase când doctorul Laird îi citise rezultatele între patru ochi și plecase în grabă.

Laird și-a dus o mână la față și s-a ciupit de șaua nasului, chiar între sprâncene.

— Nu există niciun Supravegheat în grup, exact cum ne așteptam după micul duminică „spectacol” de la parter. Dar sunt probleme și lucruri pe care nu le înțeleg deloc în mințile unor oameni de aici. Știi, nu e deloc ușor pentru un felcer de la țară ca mine să-și întrerupă activitatea și să se uite în sufletele oamenilor. Mi-ar fi scăpat o jumătate de duzină de nuanțe dacă nu m-ar fi ajutat dr. Martine. Așa că mi-e greu să interpretez aceste abisuri întunecate, atât de bine ascunse, mai ales la oameni pe care îi cunosc și îi admir.

— Sper că nu e nimic grav.

— Dacă ar fi, nu te-ai duce în această cufundare în pripă pe care a ordonat-o Helene! Eu nu-l rețin la bază pe Dwayne Kepler pentru că e răcit!

Laird a scuturat din cap și s-a scuzat.

— Iartă-mă, nu sunt obișnuit cu așa ceva. N-ai de ce să-ți faci griji, Jacob. Ai avut unele chestii tare ciudate în test, dar rezultatul general e că ești la fel de sănătos ca noi toți. Categorie, un scor pozitiv și un om realist. Totuși, sunt câteva lucruri care mă nedumeresc. N-am să intru în detalii care să te îngrijoreze mai mult decât merită, din moment ce iei parte la această expediție, însă aș aprecia dacă dumneata și Helene veți veni fiecare să vă consultați când vă întoarceți.

Jacob i-a mulțumit doctorului și s-a îndreptat spre lift cu el, Martine și LaRoque.

Sus, deasupra capetelor tuturor, pilonul de comunicații străpungea domul de stază. De jur împrejurul lor, dincolo de oamenii și mașinile din încăpăre, stâncile arse de soare ale planetei Mercur scânteiau sau luceau stins. Sol era un glob galben și incandescent ce strălucea deasupra unui lanț de dealuri joase.

Când a sosit liftul, Martine și Laird au intrat, dar LaRoque l-a reținut pe Jacob, apucându-l cu o mână de braț, până s-a închis ușa, și cei doi bărbați au rămas singuri.

Pierre LaRoque i-a șoptit lui Jacob:

— Îmi vreau camera!

— Sigur, LaRoque. Comandantul deSilva a scos arma și poți s-o iei oricând, acum că ai fost exonerat.

— Și înregistrarea?

— E la mine. Și eu țin la ea.

— Dar nu-i treaba ta...

— Termină, LaRoque! a mormăit Jacob. De ce nu încetezi odată să faci pe grozavul și să accepți că și alții sunt inteligenți? Vreau să știu de ce luai imagini sonice cu oscilatorul de stază din nava lui Jeffrey! Și mai vreau să știu de unde ți-a venit ideea că îl vor interesa pe unchiul meu!

— Îți datorez mult, Demwa, a spus încet reporterul. Accentul puternic aproape că-i dispăruse. Dar, înainte să-ți răspund, trebuie să știu dacă vederile tale politice sunt asemănătoare cu ale unchiului tău.

— Am mulți unchi, LaRoque. Unchiul Jeremy e în Adunarea Confederației, dar știu că n-ai lucra cu el! Unchiul Juan e foarte bun la teorie și foarte îngăduitor cu ilegalitățile... cred că te referi la unchiul James, ținutul familiei. O, sunt de acord cu el în multe privințe, ba chiar și în unele în care familia nu este. Dar, dacă e implicat în vreo acțiune de spionaj, n-o să accept să-l ajut să obțină mai multe informații... mai ales dacă e vorba de una așa stângace cum pare să fie a ta.

Poate că nu ești un criminal sau un Supravegheat, LaRoque, dar ești sigur spion! Singura problemă e să-mi dau seama *pentru cine* spionezi. N-o să mă ating de acest mister până nu ne întoarcem pe Pământ. Atunci, poate, ai să-mi faci o vizită; tu și James probabil că veți încerca să mă convingeți să nu te deconspir. E destul de corect, nu?

LaRoque a dat din cap afirmativ.

— Pot să aștept, Demwa. Doar să nu-mi pierzi înregistrările, nu? Am trecut prin iad ca să le obțin. Vreau să am posibilitatea să te conving să le predai.

Jacob se uita la Soare.

— LaRoque, mai scutește-mă de văicărelile tale. N-ai fost în niciun iad... încă.

S-a întors și a luat-o spre lifturi. Era destul timp pentru câteva ore sub un aparat de dormit. Nu mai voia să vadă pe nimeni până la plecare.

PARTEA A VII-A

În orice evoluție nu există nicio transformare, niciun „salt calitativ” care să poată fi comparat cu acesta. Niciodată până acum nu au fost modul de viață și de adaptare al unei specii schimbate atât de rapid și total. Vreme de cincisprezece milioane de ani, neamul omului și-a căutat hrana ca animalele și printre animale. De atunci, ritmul evenimentelor a fost extrem de accelerat... primele sate de agricultori... orașe... metropole... toate acestea s-au întâmplat într-o clipă pe scara temporală a evoluției, adică doar zece mii de ani.

John E. Pfeiffer

Déjà pensé

— Te-ai întrebat vreodată de ce majoritatea navelor noastre interstelare pleacă în spațiu cu un echipaj 70% feminin?

Helene i-a dat lui Jacob primul tub de cafea fierbinte și s-a întors la automat să-și ia și ea unul.

Jacob a îndepărtat sigiliul exterior al membranei semipermeabile, permițând aburului să iasă pe când lichidul negru rămânea înăuntru. Tubul pentru lichide era prea fierbinte să fie ținut în mână, în ciuda izolației.

Pe Helene te puteai baza că va găsi mereu alt subiect incitant de discuție! De câte ori erau singuri, cât de singuri puteau fi pe puntea deschisă a unei nave solare, Helene deSilva nu rata nicio ocazie de a-l implica într-o gimnastică mentală. Ciudat, dar pe el nu-l deranja deloc. Această competiție îl înveselise mult de când plecaseră de pe Mercur, cu zece ore în urmă.

— Când eram adolescent, prietenilor mei și mie nu ne păsa câtuși de puțin de motive. Credeam că era doar un avantaj suplimentar să fii bărbat pe o navă stelară. „Aceste gânduri nu sunt decât fantezii de adolescenți, născute...” Cine a scris asta, cumva John Doi-Nori? Ai citit ceva de el? Cred că s-a născut în High London, așa că poate i-ai cunoscut părinții.

Helene i-a aruncat o privire acuzatoare. Jacob a trebuit să reziste, pentru a nu știu câta oară, ispitei de a-i spune ce drăgălașă expresie avea. Așa și *era*, dar ce femeie matură, dedicată profesiei sale, dorea să i se aducă aminte că avea încă gropițe? Oricum, nu merita să se trezească cu un braț rupt, pentru asta.

— Bine, bine, a zis el, râzând. Rămân la subiect. Bănuiesc că proporția dintre bărbați și femei are legătură cu faptul că femeile reacționează mai bine la accelerații mari, căldură și frig... au o coordonare mai bună între ochi și mână și o forță pasivă mai mare. Asta le face probabil astronauți mai buni.

Helene a sorbit din tub.

— Da, dar asta e numai o parte din întreg. În plus, majoritatea femeilor sunt imune la răul de salt temporal. Dar să știi că aceste diferențe nu sunt atât de mari. Nu suficient ca să compenseze faptul că sunt mai mulți bărbați decât femei care se oferă să zboare în spațiu. Pe lângă asta, peste jumătate din echipajul navelor care călătoresc în sistemul nostru solar este format din bărbați, iar pe cele militare, raportul între bărbați și femei este de șapte din zece.

— Păi, nu știu cum e în cazul navelor comerciale și de cercetare, dar cred că pentru cele militare selecția se face în funcție de aptitudinile de luptă. Știu că nu s-a dovedit încă, dar aș bănuî...

Helene a pufnit în râs.

— Nu trebuie să fii așa diplomat, Jacob. Sigur că bărbații sunt luptători mai buni decât femeile... cel puțin așa spun statisticile.

Amazoane ca mine sunt excepții. De fapt, asta e doar unul dintre factorii selecției. Nu ne dorim prea mulți tipi cu înclinații războinice la bordul unei nave stelare.

— Dar asta nu e logic! Echipajele de pe navele interstelare intră într-o galaxie imensă care nu a fost explorată în întregime nici măcar de bibliotecă. Trebuie să vă confrunțați cu o mare varietate de rase străine, majoritatea foarte impulsive. Și institutele nu interzic lupta între rase. N-ar putea nici dacă ar vrea, dacă e să ne luăm după ce spune Fagin. Încearcă doar s-o faci în mod ordonat.

— Deci o navă interstelară cu oameni la bord ar trebui să fie pregătită de o încăierare? Helene a zâmbit și și-a sprijinit un umăr de peretele domului. În lumina roșie împetrișată a cromosferei superioare din hidrogen-alfa, părul ei blond arăta ca șapca strâmtă a unui jucător de golf. Păi, ai dreptate, bineînțeles. Trebuie să fim gata de luptă. Dar gândește-te o clipă la situația cu care ne confruntăm acolo. Trebuie să avem de-a face cu sute de specii al căror singur lucru în comun este acela care nouă ne lipsește, o lungă tradiție și evoluție care pot ajunge și la două miliarde de ani. Ei folosesc biblioteca de ere întregi, aducându-i mereu adăugiri, deși încet. Majoritatea sunt ciudați, foarte atenți la privilegiile lor și neîncrezători în rasa de „pui de lup” din sistemul solar. Și ce putem face când ne provoacă vreo specie de doi bani, ai cărei protectori dispăruți i-au evoluat membrii, făcându-i cai de călărie ascultători, vorbitori, care stăpânesc acum două planete ce stau exact în drumul nostru spre colonia de pe Omnivarium? Ce putem face când aceste creaturi fără niciun fel de ambiție sau simț al umorului ne opresc și ne cer un obol incredibil de *patruzeci* de cântece de balene? Helene a scuturat din cap și s-a încruntat. N-ar fi *frumos* să luptăm într-o situație ca asta? O splendoare precum *Calypso*, plină până la refuz cu lucruri de care avea multă nevoie o comunitate mică, dar răzbătătoare, și cu o încărcătură chiar mai valoroasă de... a fost oprită brusc în spațiu de două mici nave foarte vechi care fuseseră evident cumpărate, nu construite, de către cămilele „inteligente” de la bord!

Pe măsură ce își aducea aminte, vocea femeii se îngroșă.

— Imaginează-ți. Nouă și frumoasă cum era, deși primitivă, folosind doar o infimă cantitate din știința galactică, noi reușiserăm să o preluăm, după ce a fost refăcută, mai ales comenzile... oprită de navele mai vechi ca dictatorul Cezar, dar concepute de cineva care folosisese biblioteca toată viața.

Helene a tăcut și s-a întors într-o parte.

Jacob se simțea mișcat, dar și mai mult, onorat. O cunoștea destul de bine pe Helene acum ca să știe câtă încredere trebuia să aibă în el pentru a-și deschide sufletul așa.

Ea face și cea mai mare parte din treabă, și-a dat el seama. Pune majoritatea întrebărilor – despre trecutul meu, familia mea, sentimentele mele – dintr-un anumit motiv. Eu am ezitat s-o întreb despre ea, ce fel de persoană este. Mă întreb ce m-a oprit. Trebuie să fie atâtea în sufletul ei!

— Așa că bănuiesc că ideea e să nu luptăm, pentru că probabil am pierde, a spus el încet.

Ea s-a uitat în spate și a încuviințat din cap. A tușit de două ori, cu pumnul la gură.

— Păi, avem câteva trucuri cu care credem că am putea surprinde o rasă mai veche, pur și simplu *pentru că* noi n-am avut bibliotecă, iar toate cunoștințele lor provin de acolo. Dar aceste trucuri trebuie păstrate pentru o situație-limită. În schimb, îi flatăm, ne dăm bine pe lângă ei, le cântăm melodii religioase... dansăm step... și, dacă nu reușim să-i îmbunăm, o luăm la fugă.

Jacob și-a imaginat o navă plină de Pili.

— Trebuie să fie foarte greu să fugi uneori.

— Da, dar noi avem un mod secret de a ne păstra calmul. Helene s-a înveselit un pic. Pentru o clipă, gropițele atrăgătoare i-au apărut din nou în obraji. Ăsta-i unul din cele mai întemeiate motive pentru care echipajul e alcătuit mai ales din femei.

— Hai, lasă. O femeie e aproape la fel de probabil, ca și un bărbat, să-i dea un pumn cuiva care a insultat-o. Nu consider că ar fi o garanție suficientă.

— Nu, nu în mod normal. S-a uitat din nou la el, dând impresia că-l „evaluează”. Pentru o clipă, Helene a părut c-ar vrea să continue. Apoi a ridicat din umeri. Hai să stăm jos, a spus ea. Vreau să-ți arăt ceva.

L-a dus în jurul domului și dincolo de punte, într-o parte a navei unde nu era nimeni din echipaj sau pasageri, unde puntea circulară plutea la doi metri distanță de carcasa navei.

Lumina scânteietoare a cromosferei se refracta straniu acolo unde ecranul de stază se curba sub picioarele lor. Câmpul îngust de suspensie permitea luminii să treacă, dar o torsiona puțin. Din locul în care stăteau se vedea o parte din Marea Pată, a cărei configurație se schimbasesc mult de la ultima expediție. Acolo unde intervenea câmpul, pata scânteia și vibra de noi pulsații, care se adăugau la ale sale.

Încet, Helene s-a lăsat în jos spre punte, apoi s-a apropiat de margine. S-a așezat o clipă cu picioarele la câțiva centimetri de scânteiere, ținându-și genunchii sub bărbie. Apoi și-a dus mâinile în spate, le-a sprijinit de punte și și-a lăsat picioarele să cadă în câmp.

Jacob și-a stăpânit emoția.

— Nu știam că poți să faci asta, a spus el.

A privit-o cum își legăna picioarele languros. Se mișcau de parcă erau într-un sirop gros, partea de jos a costumului ei de astronaut, căptușit și strâns pe corp, unduindu-se ca o ființă vie.

Și-a scos picioarele și le-a ridicat peste nivelul punții, cu o ușurință evidentă.

— Hmm, par să fie bine. Dar nu le pot băga foarte adânc. Cred că masa picioarelor mele face o gaură în câmpul de suspensie. Cel puțin, nu mi le *simt* cu susul în jos când o fac.

Le-a lăsat din nou să cadă.

Lui Jacob i s-au înmuiat genunchii.

— Vrei să spui că n-ai mai făcut-o niciodată până acum?

Ea s-a uitat în sus la el și a zâmbit.

— Fac oare pe grozava? Da, cred că am încercat să te impresionez. Nu sunt chiar așa de nebună. După ce ne-ai spus despre Bubbacub și aspirator, am studiat cu grijă problema. Sunt în perfectă siguranță, de ce n-ai face și tu la fel?

Jacob a încuviințat din cap cu nepăsare. După așa multe miracole și lucruri inexplicabile pe care le văzuse după ce părăsise Pământul, asta era, la urma urmei, un fleac. Secretul, a decis el, era să nu te gândești deloc.

Simțea câmpul ca pe un sirop gros, a cărui vâscozitate creștea pe măsură ce își cufunda mai mult picioarele. Era de consistența cauciucului și îl împingea înapoi.

Iar cracii costumului de astronaut al lui Jacob păreau să fi prins viață.

* * *

Helene a rămas tăcută un timp. Jacob i-a respectat dorința. Era clar că o frământa ceva.

— E adevărată povestea aceea despre Turnul Finnila? a întrebat ea, fără să-și ridice privirea.

— Da.

— Cred c-a fost o femeie de ispravă.

— Da.

— Și în plus, curajoasă. Trebuia să aibă curaj să sară dintr-un balon în altul la treizeci de kilometri în aer, dar...

— Încerca să le distragă atenția cât timp dezactivam focosul. Nu trebuia s-o las. Jacob își auzea propria voce slabă, ca venind de departe. Dar credeam că pot s-o protejez în același timp... aveam un dispozitiv, înțelegi...

— ... dar trebuie să fi fost o persoană remarcabilă și în alte privințe. Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

Jacob și-a dat seama că nu rostise de fapt niciun cuvânt mai înainte.

— Ăăă... da, Helene. Tania te-ar fi plăcut. A alungat amintirea. Asta nu avea să ducă pe nimeni nicăieri. Dar am impresia că vorbeam despre altceva, despre raportul între femei și bărbați pe navele interstelare, nu?

Helene își privea picioarele.

— Nu ne-am îndepărtat de la subiect, Jacob, a spus ea încet.

— Așa e?

— Sigur. Nu-ți amintești că am spus că există o modalitate prin care să faci un echipaj format mai mult din femei să fie mai precaut în tratativele cu extraterestrii... prin care să te asiguri că o să fugă mai degrabă decât să lupte?

— Da, dar...

— Și știi că omenirea a reușit să înființeze trei colonii până acum, dar costurile transportului sunt prea mari pentru a duce mulți

pasageri, astfel încât creșterea cantității de material genetic este o adevărată problemă? Helene vorbea repede, de parcă era jenată. Când ne-am întors prima oară și am aflat că nu s-a schimbat Constituția, Confederația a hotărât ca femeile să nu mai fie obligate să participe la următoarea expediție, ci s-o facă doar ca voluntare. Totuși, multe dintre noi n-am oferit serviciile.

— Nu... înțeleg.

Ea și-a ridicat privirea la el, zâmbind.

— Poate că acum nu e timpul potrivit. Dar ar trebui să-ți dai seama că plec la bordul lui *Calypso* peste câteva luni și am de făcut unele pregătiri înainte. Și pot să fiu oricât de selectivă vreau.

Ea s-a uitat drept în ochii lui Jacob, iar el a simțit că-i cade fața.

* * *

— Bine! Helene și-a frecat mâinile în poală și s-a pregătit să se ridice. Cred c-ar fi bine să ne întoarcem. Suntem foarte aproape de regiunea activă acum, iar eu ar trebui să fiu la postul meu ca să supraveghez totul.

Jacob s-a ridicat repede și i-a dat mâna s-o ajute. Niciunul dintre ei n-a găsit nimic amuzant în politețea lui arhaică.

* * *

În drumul lor spre centrul de comandă, Jacob și Helene s-au oprit să examineze laserul parametric. Inginerul-șef Donaldson și-a ridicat privirea de la mașină când s-au apropiat de el.

— Bună! Cred că e bine reglat și gata de plecare. Faceți o tură?

— Desigur.

Jacob a îngenuncheat lângă laser. Șasiul său era fixat de punte. Corpul său zvelt, alcătuit din mai mulți cilindri, se rotea în jurul unui ax.

Jacob a simțit materialul moale care îi acoperea Helenei piciorul stâng atingându-i ușor brațul când femeia s-a oprit lângă el. Asta nu l-a ajutat deloc să-și păstreze cumpătul.

— Acest laser parametric de aici, a început Donaldson, este contribuția mea la încercarea de a-i contacta pe Strigoii din Soare. Mi-am dat seama că psi nu dădea niciun rezultat, așa că de ce n-am încerca să comunicăm cu ei așa cum comunică ei cu noi – vizual? Și, așa cum știți probabil, majoritatea laserelor funcționează doar pe una sau două benzi spectrale foarte înguste, îndeosebi transformări atomice și moleculare. Dar „copilașul” ăsta va pătrunde prin orice lungime de undă vreți, doar acționându-l cu această comandă, a zis el arătând înspre comanda din mijlocul celor trei de pe fața șasiului.

— Da, a spus Jacob. Știam de laserele parametrice, dar n-am văzut niciodată unul. Îmi închipui că trebuie să fie foarte puternic să

pătrundă prin ecranele noastre și să rămână totuși strălucitor pentru Strigoii.

— În cealaltă viață a mea... deSilva trăgăna ironic cuvintele (se referea adesea la trecutul ei înainte să plece pe *Calypso*, pe un ton defensiv și sardonic)... eram în stare să facem lasere multicolore, reglabile, cu coloranți optici. Eliberau multă forță, erau eficiente și incredibil de simple. Femeia a zâmbit. Adică până se risipea colorantul. Apoi, ce mizerie! Nimic nu mă face să apreciez mai mult știința galactică decât faptul că știu că nu va trebui să mai șterg de pe jos băltoaca de rodamină 6-G!

— Cum puteați să treceți prin tot spectrul optic cu o singură moleculă? Lui Donaldson nu-i venea să creadă. În orice caz, cum alimentați un... „laser cu colorant”?

— Păi, uneori cu lanterne. De obicei, printr-o reacție chimică infernală, folosind energia organică eliberată de molecule precum zaharurile.

Trebuia să folosim mai mulți coloranți ca să acoperim întregul spectru vizibil. Polimetilcumarina se utiliza frecvent pentru capătul albastru și verde al benzii. Rodamina și câțiva alții erau coloranți pentru nuanțele de roșu.

Oricum, asta a fost demult. Aș vrea să știu ce plan dat dracului ați mai născocit tu și Jacob de data asta!

S-a lăsat pe vine pe punte, lângă Jacob. În loc să se uite la Donaldson, l-a fixat pe Jacob cu privirea ei evaluatoare.

— Ei bine, a zis el, stăpânindu-și emoția. E foarte simplu. Am luat cu mine o întreagă colecție de cântece ale balenelor și melodii simple ale delfinilor când m-am urcat la bordul lui *Bradbury*, în caz că Strigoii s-ar fi dovedit a fi și poeți pe lângă altele. Când Donaldson mi-a împărtășit ideea lui de a-i ținti cu o rază pentru a comunica, i-am oferit benzile.

— Vom adăuga o versiune modificată la un vechi cod matematic de contact. L-am montat și pe ăsta. Donaldson a zâmbit. Eu n-aș recunoaște o serie Fibonacci nici să mă pici cu ceară! Dar Jacob spune că e unul dintre cele mai obișnuite mijloace de comunicare!

— A fost, a zis deSilva. Cu toate acestea, noi n-am folosit niciodată vreun cod matematic, după misiunea Vesarius. Biblioteca se asigură că toți se înțeleg între ei în spațiu. Așa că nu era nevoie de vechile coduri de dinainte de Contact. Femeia a împins ușor cilindrul subțire. Se rotea încet în jurul axului. Sper că nu aveți de gând să lăsați chestia asta să se balanseze liberă când dați drumul laserului, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că o să-l fixăm bine, în așa fel încât raza laserului să pornească din mijlocul navei. Asta ar trebui să împiedice reflexiile interne pentru care îți faci griji. Așa cum stau lucrurile, va fi nevoie să purtăm cu toții genul ăsta de ochelari de protecție când funcționează. Donaldson a scos din geanta de lângă laser o pereche de ochelari ambalați, cu lentile groase și întunecate. Chiar dacă n-ar fi niciun pericol pentru retină, dr. Martine ar insista

să-i punem. Ea crede că lumina intensă are efecte asupra percepției și personalității. A întors pe dos întreaga bază, găsim lumini puternice unde nimeni nu știa că sunt. A dat vina pe ele pentru „halucinația în masă” când a sosit. Numai că și-a schimbat părerea când a văzut bestiile!

— Păi, e timpul să mă întorc la lucru, a anunțat Helene. Nu trebuia să stau aici așa mult. Probabil că ne apropiem. Vă țin la curent, prieteni.

Cei doi bărbați s-au ridicat pe când ea le zâmbea și pleca. Donaldson a urmărit-o cu privirea.

— Știi, Demwa, la început am crezut că ești nebun, apoi *mi-am dat seama* că ești sănătos la cap. Acum încep să revin la prima impresie.

Jacob s-a așezat.

— Cum așa?

— Păi, orice bărbat pe care îl știu s-ar gudura pe lângă femeia aia dacă ea i-ar da un semn. Nu-mi vine să cred cum de te stăpânești. Dar nu-i treaba mea.

— Ai dreptate, nu e.

Pe Jacob l-a tulburat faptul că se vedea atât de bine. Începea să-și dorească să se termine odată misiunea asta, ca să-i poată acorda problemei toată atenția cuvenită.

Jacob a ridicat din umeri. Era un gest pe care îl făcuse de multe ori de când părăsise Pământul.

— Ca să schimbăm subiectul, m-am tot întrebat ce e cu reflexia asta internă. Ți-a trecut prin minte că ar putea să ne joace o festă cineva?

— O festă?

— Cu Strigoii Soarelui. Tot ce-ar trebui să facă o persoană ar fi să aducă la bord un proiector holografic...

— Las-o baltă. Donaldson a scuturat din cap. Oricum, a fost primul lucru pe care l-am verificat. În afară de asta, cine ar fi în stare să imite ceva atât de complicat și frumos precum cireada aceea de toroizi? Oricum, o proiecție ca asta, care să ne umple întregul câmp vizual, ar fi dată de gol de camerele de mare precizie din partea cealaltă a navei!

— Bine, poate nu cireada, dar ce-ai zice de Strigoii „umanoizi”? Sunt destul de mici și simpli, iar felul în care evită camerele de pe margine, rotindu-se mai repede decât putem noi, ca să rămână peste capetele noastre, e cam ciudat.

— Ce să zic, Jake? Fiecare piesă de echipament aflată la bord a fost verificată minuțios, împreună cu lucrurile personale ale fiecărui membru al echipajului, exact din acest motiv. Nu s-a găsit niciodată vreun proiector, și apoi unde ar putea cineva să *ascundă* unul într-o navă deschisă ca asta? Recunosc că și eu m-am întrebat uneori. Dar nu văd în ce mod ar reuși cineva să ne joace o festă.

Jacob a dat încet din cap. Tot ce spusese Donaldson era logic. De asemenea, cum s-ar potrivi o proiecție cu șmecheria lui

Bubbacub cu relicva Lethani? Era o idee tentantă, dar o farsă părea puțin probabilă.

În depărtare, păduri de spice pulsau ca niște izvoare unduitoare, jeturi întâmplătoare se împleteau de-a lungul marginii rotunde a celulei ușor pulsatile, cu granulație excesivă, care acoperea jumătate de cer. În centru era Marea Pată, un imens ochi negru, mărginit de zone foarte strălucitoare.

Pe punte, la aproape nouăzeci de grade de ei, mai multe siluete întunecate stăteau în picioare sau în genunchi lângă panoul pilotului. Doar contururile lor se distingeau pe flacăra roșu aprins a fotosferei.

Două porțiuni de umbră puteau fi zărite de cei de lângă centrul de comandă. Silueta înaltă și zveltă a lui Culla se afla mai departe, arătând drept înainte, înspre înaltul arc filamentos care atârna, suspendat, peste Pată. Arcul se mărea încet, apropiindu-se, în timp ce Jacob îl urmărea cu privirea.

Cealaltă porțiune de umbră s-a desprins de mulțime și a început să se furișeze cu întreruperi către Jacob și inginerul-șef. Era mai mare și mai rotunjită în vârf decât la bază.

— Uite acum unde ai putea ascunde un proiector!

Donaldson a arătat din cap înspre silueta masivă care se furișa către ei, contorsionându-se și legănându-se.

— Ce, *Fagin?* a șoptit Jacob, deși nu avea importanță, dat fiind auzul fin al lui Fagin. Nu poți vorbi serios! De ce, el nu a luat parte decât la două expediții spre Soare!

— Da, a meditat Donaldson. Totuși, toate ramurile acelea și așa o... aş prefera să cotrobăi prin lenjeria lui Bubbacub decât să caut acolo obiecte strecurate ilegal.

Pentru o clipă, lui Jacob i s-a părut că a sesizat un tremur în vocea inginerului-șef. S-a uitat fix la omul de lângă el, dar n-a văzut decât expresia impasibilă de pe fața lui. Țsta era un mic miracol pentru Donaldson. Ar fi fost prea mult dacă omul era chiar deștept.

Amândoi s-au ridicat să-l salute pe Fagin. Kantenul a fluierat un răspuns vesel, nedând niciun semn că ar fi auzit ce vorbeau.

— Comandantul deSilva și-a exprimat părerea despre condițiile meteorologice de pe Soare, și anume că sunt surprinzător de calme. A spus că asta e de mare importanță pentru rezolvarea anumitor probleme tehnice, fără legătură cu Strigoii din Soare.

Măsurătorile necesare vor dura foarte puțin. Mult mai puțin timp decât vom fi economisit datorită unor astfel de condiții excelente. Cu alte cuvinte, prieteni, aveți cam douăzeci de minute să fiți gata.

Donaldson a fluierat. L-a chemat pe Jacob acolo și cei doi bărbați au început să se ocupe de laser, fixându-l bine pe locul său și verificând benzile de proiecție.

La câțiva metri distanță, dr. Martine scotocea prin lada ei spațială după piese mici de aparatură. Avea deja pe cap casca ei psi, iar Jacob a crezut c-o aude înjurând încet: „Fir-ai al naibii, de data asta ai să vorbești cu mine!”

Delegație

„Care-i scopul acestor creaturi de lumină? întreabă reporterul. Dar mai bine ar fi întrebat: Ce scop are omul? E treaba noastră să urcăm în genunchi, la figurat, ignorând durerea, cu bărbia înainte în mândria noastră copilărească, spunând întregului univers: «Uită-te la mine! Sunt om! Mă târăsc acolo unde alții merg! Dar nu-i grozav că mă pot târî oriunde?»»

Adaptabilitatea, susțin neoliticii, este «specialitatea» omului. El nu poate să alerge la fel de repede ca un ghepard, dar poate totuși. Nu reușește să înoate la fel de repede ca o vidră, dar poate totuși. Văzul nu-i e la fel de bun ca al unui șoim și nici nu poate să strângă hrană în obraji. Trebuie să-și antreneze ochii și să creeze instrumente din lut frumos lucrate; nu doar ca să vadă mai bine, dar și ca să fugă mai repede decât felina și să înoate cu o viteză mai mare decât vidra. El poate să străbată o întindere arctică pustie, să treacă înot un râu tropical, să se urce într-un copac și, la sfârșitul călătoriei sale, să construiască un hotel frumos. Acolo se va spăla, apoi se va lăuda cu realizările lui la cină, în fața prietenilor.

Și totuși, încă de la începutul istoriei, eroul nostru nu a fost mulțumit. A tânjit mereu să-și cunoască locul în lume. A urlat din toți rărunchii. A cerut imperios să știe de ce era aici! În loc să-i răspundă la întrebări, universul cu mii de stele doar a zâmbit, într-o tăcere profundă, ambiguă.

Tânjea după un scop. Fiindu-i refuzat, și-a vărsat nervii și frustrarea pe semenii săi. Specialiștii din jurul lui își cunoșteau rolurile și îi ura pentru asta. Au devenit sclavii lui, fabricile lui de proteine. Au ajuns victimele furiei sale criminale.

Noțiunea de «adaptabilitate» și-a schimbat curând sensul, ajungând să însemne că nu mai aveam nevoie de nimeni altcineva. Din specii ai căror descendenți ar fi putut să ajungă măreți într-o zi se alege praful în holocaustul provocat de egoismul uman.

Doar printr-un noroc chior am ajuns să protejăm mediul cu puțin timp înainte de Contact... scoțându-ne astfel din cap furia îndreptățită a strămoșilor noștri. Dar *a fost* oare noroc? E oare o întâmplare că John Muir și cei ce i-au urmat au apărut imediat după primele «reperări» confirmate?

Așa cum stă aici, într-un clopot de sticlă, înconjurat cu vapori de un trandafiriu înșelător, reporterul se întreabă dacă scopul omului poate fi să dea exemplul propriu. Oricare ar fi fost păcatul originar care i-a alungat pe protectorii noștri cu mult timp în urmă, este spălat acum printr-o comedie.

Sperăm că vecinii noștri s-au lămurit, dar s-au și amuzat, uitându-se la noi cum ne târâm de colo-colo, privindu-i cu admirație și adesea cu resentimente pe cei care sunt întruchiparea împlinirii lipsite de ambiții.”

* * *

Pierre LaRoque și-a luat degetul mare de pe butonul de înregistrare și s-a încruntat. Nu, ultima parte n-o să meargă. Părea aproape tristă. Mai mult plângăreață decât incisivă. De fapt, toată înregistrarea trebuia refăcută. Îi lipsea spontaneitatea. Propozițiile erau chinuite.

A luat o gură din tubul pentru lichide din mâna stângă, apoi a început să-și mângâie absent mustața. În fața lui, cireada strălucitoare de toroizi ce se învâteau în jurul axei lor se ridica încet pe măsură ce nava se îndrepta. Manevra îi luase mai puțin timp decât se așteptase. Acum nu mai avea timp să facă digresiuni pe seama dificultăților omenirii. La urma urmei, putea să facă asta în orice zi.

Dar asta, asta era extraordinar.

A apăsător din nou pe buton și a ridicat microfonul.

— Nu uita să rescrii, a spus el. Mai multă ironie și mai mult despre avantajele unor tipuri de specializări. De asemenea, menționează-i și pe Tymbriminieni... că sunt mai adaptabili decât vom fi noi vreodată. Fii concis și optimist în privința rezultatului ce se va obține dacă se implică *întreaga* omenire.

Până acum, cireada în urcare fusese formată din inele mici, aflate la cincizeci sau mai mulți kilometri distanță. Acum a intrat în câmpul vizual corpul principal, împreună cu puțin argintiu din fotosferă. Cel mai apropiat toroid era un monstru albastru-verzui care se învârtea. Pe marginea sa rotundă, linii albastre subțiri se amestecau repede și își schimbau nuanța, producând un efect de moar. Un halo alb scânteia de jur împrejurul său.

LaRoque a oftător. Asta avea să fie cea mai mare provocare. Când hologramele acestor creaturi aveau să fie proiectate, cu toții, inclusiv slujitorul lor cimpanzeu, aveau să între într-o stare receptivă să vadă dacă vorbele lui erau pe măsura așteptărilor. Însă el simțea exact contrariul a ce trebuia să-i facă pe ei să simtă. Cu cât se cufunda mai mult nava în Soare, cu atât mai detașat devenea el. Avea senzația că nimic nu se întâmpla cu adevărat. Creaturile nu păreau deloc reale.

Recunoștea, de asemenea, că îi era frică.

* * *

„Sunt perle de preț, înșirate într-un colier verde scânteietor. Dacă vreo navă de război galactică s-a scufundat vreodată, lăsându-și comoara pe aceste recife arzătoare, diademele sale sunt acum în siguranță. Neatinse de timp, încă strălucesc. Niciun căutător de comori nu le va lua de acolo ca trofee.

Sfidează logica, fiindcă nu ar trebui să fie acolo. Sfidează istoria, căci nu sunt amintite în ea. Sfidează puterea instrumentelor noastre și chiar pe cele ale Galacticilor, strămoșii noștri.

Imperturbabile ca Bombadil¹, ignoră trecerea oxigenului și a hidrogenului în zornăitul lor neîncetat și se hrănesc din fântâni eterne.

Își amintesc oare... se poate oare să fi fost printre strămoși, pe vremurile când galaxia era nouă? Sperăm să-i întrebăm odată, dar, momentan, își țin ideile pentru ei.”

* * *

Jacob și-a ridicat privirea de la lucrul său când cireada a apărut din nou în câmpul său vizual. Vederea toroizilor a avut un impact mai mic asupra lui decât prima dată. Pentru a simți aceleași emoții ca în timpul primei expediții, trebuia să zărească inițial altceva. Și ca să vadă orice de aproape și să-l impresioneze, trebuia să facă un salt.

Ăsta era unul dintre neajunsuri când aveai ca strămoși niște maimuțe.

Totuși, Jacob putea să stea ore întregi să se uite la minunatele modele pe care le făceau toroizii. Și din când în când, pentru câteva clipe, când își amintea semnificația a ceea ce vedea, se simțea din nou copleșit.

Computerul din poala lui Jacob arăta un model schimbător de linii curbe, legate între ele, izotopi ai Strigoiului pe care îl văzuseră cu un ceas în urmă.

Nu fusese un contact propriu-zis. Nava luase prin surprindere un Solarian izolat care ieșise dintr-un fuior gros de filamente pe la marginea cirezii.

Se îndepărtase repede de ei, apoi planase suspicios la câțiva kilometri distanță. Comandantul deSilva a cerut să se încline nava, pentru ca laserul parametric al lui Donaldson să poată nimeri creatura agitată.

La început, Strigoiul se dăduse înapoi. Donaldson bombănise și înjurase în timp ce ajusta laserul să transmită diferitele modulații de pe banda lui Jacob.

Apoi creatura reacționase. Aripile – sau tentaculele – îi ieșiseră din centru, pocnind încordate; începuse să se unduiască în mai multe culori.

Apoi, lăsând o dâră de lumină verde, orbitoare, a dispărut.

Jacob a examinat datele oferite de computer referitor la reacția creaturii. Solarianul fusese bine prins de camerele de pe margine. Înregistrările cele mai timpurii arătau că faza de unduire începuse pe ritmul de frecvență joasă al cântecului balenelor. Jacob încerca acum să afle dacă modelul complicat pe care îl emisese Strigoiul chiar înainte să se îndepărteze putea să fie interpretat ca un răspuns.

A terminat de conceput programul de analiză pe care voia să-l aplice computerul. Trebuia să caute pe suprafața Strigoiului variațiile pe tema și ritmul melodiei balenelor în trei direcții: culoare, timp și strălucire. Dacă programul găsea ceva concludent,

va reuși să conecteze computerul în timp real la următoarea întâlnire.

Asta dacă *va mai fi* vreo întâlnire. Cântecul balenelor era doar partea introductivă, după care urma secvența de game și serii matematice pe care plănuia să i le trimită Jacob. Dar Strigoii nu mai rămăsese acolo destul ca să „asculte” și restul.

A dat deoparte masa computerului și a coborât cușeta ca să-i poată vedea pe cei mai apropiați toroizi fără să-și miște capul. Doi din ei se legănau încet la un unghi de patruzeci de grade față de punte.

Se părea că „rotirea” creaturilor toroide era mai complicată decât crezuse inițial. Modelele complexe, care se schimbau repede în jurul marginilor fiecăruia, reprezentau ceva în alcătuirea lor internă.

Când s-au ciocnit doi toroizi, împingându-se pentru poziții mai bune în câmpurile magnetice, nu a avut loc nicio schimbare în corpurile ce se roteau. Au interacționat de parcă nu s-ar fi învârtit deloc.

Împinsul și lovitul au devenit mai accentuate cu timpul, pe când treceau prin cireadă. Helene deSilva a sugerat că asta se datora faptului că zona activă deasupra căreia erau dispărea. Câmpurile magnetice deveneau din ce în ce mai difuze.

Culla s-a trântit în cușeta de lângă Jacob, lovindu-și măselele. Jacob începea să cunoască unele din ritmurile scoase de lucrarea dentară a lui Culla în diferite situații. Îi luase mult timp să-și dea seama că acestea făceau parte din repertoriul de bază al Pringilor, asemenea expresiilor faciale ale ființelor umane.

— Pot să mă așez aici, Jacob? a întrebat Culla. Assta-i prima mea ocazie să-ți mulțumesc pentru colaborarea de pe Mercur.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Culla. Un jurământ de păstrare a tăcerii de doi ani e destul *de rigueur* pentru un incident ca ăsta. Oricum, odată ce comandantul deSilva a primit ordine de pe Pământ, era destul de clar că nimeni nu avea să meargă acasă până nu-l semna.

— Totuși, tu aveai tot dreptul să sspui lumii, galaxiei. Institutul Bibliotecii s-a făcut de rușșine din cauza lui Bubbacub. E admirabil din partea ta, care ai descoperit... greșeala, să arăți atâta reținere și să-i lași să repare ce pot.

— Și ce va face institutul... în afară de a-l pedepsi pe Bubbacub?

Culla a luat o gură din omniprezentul său tub cu lichid. Ochii i-au strălucit.

— Vor șșterge probabil datoria Pământului și vor acorda câțva timp sservicii gratuite bibliotecii locale. Ceva mai mult chiar, dacă se învoiește Confederația la o perioadă de tăcere. Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de mult doressc ei să evite un sscandal. În pluss, tu vei fi răssplătit.

— Eu?

Jacob era perplex. Pentru un pământean „primitiv”, orice răsplată i-ar da Galacticii era o lampă fermecată. Abia putea să creadă ce auzise.

— Da, deși vor fi probabil niște reproșuri pentru că nu ți-ai ținut „descoperirea” mai departe de urechile lumii. Amploarea generozității lor va fi probabil în raport invers cu notorietatea pe care o va dobândi cazul lui Bubbacub.

— Aha, înțeleg.

Se simțea dezamăgit. Una era să primești ceva din recunoștință de la mai-marii lumii și alta să ți se ofere mită. De fapt, suma ar fi probabil mai mare.

Sau nu? Niciun extraterestru nu gândea exact ca un om. Directorii Institutului Bibliotecilor erau o enigmă pentru el. Tot ce știa sigur era că ei n-ar fi vrut să li se facă publicitate negativă. Se întreba dacă extraterestru Culla vorbea acum în calitatea sa oficială, sau pur și simplu prevedea ce urma să se întâmple.

Culla s-a întors brusc și s-a uitat în sus la cireada care trecea. Ochii i-au strălucit și un bâzâit scurt i-a ieșit dintre buzele groase, prehensile. Pringul a scos microfonul din orificiul de lângă cușetă.

— Scuză-mă, Jacob. Dar cred că văd ceva. Trebuie să-i raporteze comandantului.

Culla a vorbit puțin la microfon, neluându-și ochii de la un punct situat la treizeci de grade în dreapta lor și la douăzeci și cinci de grade în sus. Jacob s-a uitat într-acolo, dar n-a spus nimic. A auzit murmurul îndepărtat al vocii Helenei umplând zona de la capătul cușetei lui Culla. Apoi nava a început să se întoarcă.

Jacob a verificat computerul. Rezultatele erau acolo. Întâlnirea precedentă nu se soldase cu nimic recunoscut drept răspuns. Trebuia să continue ceea ce făcuseră înainte.

— Sofonți. Vocea Helenei venea prin interfon. Pring Culla a făcut o altă reperare. Vă rog să vă întoarceți la posturile voastre.

Măselele lui Culla s-au lovit unele de altele. Jacob s-a uitat în sus.

La circa patruzeci și cinci de grade, un punctuleț tremurător de lumină a început să crească chiar dincolo de cel mai apropiat toroid masiv. Punctul albastru a crescut pe măsură ce se apropia, până ce au distins cinci anexe neregulate, dar simetrice, pe ambele părți ale toroidului. S-a înălțat repede, apoi s-a oprit.

Strigoiul Soarelui, manifestarea de tipul doi, această caricatură jalnică de om, le-a aruncat în jos o privire răutăcioasă.

N-au făcut nicio încercare de a alina apariția, folosind camerele din partea cealaltă a navei. Probabil că ar fi fost inutil și, pe deasupra, de această dată, laserul parametric avea întâietate.

I-a spus lui Donaldson să pună în continuare banda pentru primul contact, de unde se opri la ultimul.

Inginerul a ridicat microfonul.

— Vă rog pe toți să vă puneți ochelarii de protecție.

Și i-a pus pe ai lui, apoi s-a uitat în jur să se asigure că îl ascultase toată lumea. (Culla era exceptat; a fost crezut pe cuvânt că

nu era în pericol.) Apoi a închis microfonul.

Chiar și prin ochelari, Jacob a văzut o strălucire slabă pe suprafața internă a peretelui protector atunci când a trecut raza spre Strigoi. S-a întrebat dacă figura antropomorfică va colabora mai mult decât cea de dinainte. Din câte își dădea el seama, era aceeași creatură. Poate plecase mai devreme să „se machieze” pentru apariția de acum.

Strigoiul s-a agitat impasibil când l-a pătruns raza laserului de comunicații. Destul de aproape de el, Jacob o auzea pe Martine înjurând încetișor.

— Greșit, greșit, greșit! șuiera ea. Casca ei psi și ochelarii de protecție îi scoteau în evidență nasul și bărbia. E ceva, dar nu aici. La naiba! Ce dracu' are chestia asta?

* * *

Deodată, apariția s-a umflat ca un fluture aplatizat de exteriorul navei. Trăsăturile „feței” sale s-au mănjit, ajungând fâșii lungi, înguste, pământii ca ocrul. Brațele și corpul s-au întins până ce creatura a devenit o bandă albastră dreptunghiulară cu margini neregulate, aflată la zece grade pe cer. Pete de verde au început să se formeze ici și colo pe suprafața ei. Se întâlneau, se amestecau și fuzionau, apoi începeau să capete o formă coerentă.

— Doamne sfinte din ceruri! a murmurat Donaldson.

Pe undeva în apropiere, Fagin a scos o fluierătură, tremurând. Culla a început să clănțâne din dinți.

Pe toată lungimea lui, Solarianul era acoperit cu litere din alfabetul latin. Iată ce scria:

PLECAȚI ACUM. NU VĂ MAI ÎNTOARCEȚI.

Jacob s-a ținut de marginile cușetei. În pofida efectelor sonore ale extraterestrului și a respirației precipitate a oamenilor, tăcerea era insuportabilă.

— Millie! a exclamat el, făcând un efort să nu țipe. Prinzi ceva?

Martine a gemut.

— Da... NU! Prind ceva, dar nu are logică! Nu se leagă!

— Bine, încearcă să trimiți o întrebare! Întreabă-l dacă primește psi-ul tău!

Martine a încuviințat și și-a luat capul în mâini, concentrându-se.

Litelele au format imediat alte cuvinte deasupra capetelor tuturor.

CONCENTREAZĂ-TE. ROSTEȘTE-ȚI
GÂNDURILE CU VOCE TARE.

Jacob era uluit. În adâncul sufletului său, simțea o groază stăpânită doar pe jumătate. Pe Mr. Hyde îl înspăimânta tot ce nu putea să rezolve.

— Întreabă-l de ce vorbește cu noi acum și înainte a tăcut.

Martine a repetat întrebarea cu voce tare, cât mai rar cu putință.

POETUL. EL VA VORBI PENTRU NOI.
E AICI.

— Nu, nu, nu pot! a strigat LaRoque.

Jacob s-a întors și l-a văzut pe micul jurnalist lângă automatul cu gustări, disperat, îngrozit.

EL VA VORBI PENTRU NOI.
Literele verzi străluceau.

— Doctore Martine! a strigat Helene deSilva. Întreabă-l pe Solarian de ce n-ar trebui să ne mai întoarcem.

După câțva timp, literele s-au aranjat din nou.

VREM SĂ FIM SINGURI. VĂ RUGĂM
SĂ PLECAȚI.

— Și dacă ne întoarcem? Atunci ce? a întrebat Donaldson.
Martine a repetat întrebarea.

NIMIC. NU NE VEȚI MAI VEDEA. POATE
PE COPIII NOȘTRI, VITELE NOASTRE.
NU PE NOI.

Asta explica existența a două tipuri de Solarieni, s-a gândit Jacob. Varietatea „normală” trebuie să fie copiii, cărora li se dădeau sarcini ușoare, cum ar fi să păzească toroizii. Atunci unde trăiau adulții? Ce fel de cultură aveau? Cum puteau niște creaturi făcute din plasmă ionizată să comunice cu oamenii alcătuiți mai mult din apă? Pe Jacob îl dureau amenințarea creaturii. Dacă voiau, adulții puteau să evite o navă solară sau chiar o flotă de asemenea nave, la fel de ușor ca vulturul un balon. Dacă întrerupeau orice contact acum, oamenii n-ar putea să-i oblige niciodată să reia legătura.

— Te rog, a spus Culla, întreabă-l dacă Bubbacub i-a jignit.

Ochii Pringului au scăpărat și clănțănitul a continuat, înăbușit, între cuvintele pe care le rostea.

BUBBACUB NU ÎNSEAMNĂ NIMIC. E
INSIGNIFIANT. PLECAȚI, DOAR ATÂT
VĂ CEREM.

Solarianul a început să pălească. Dreptunghiul cu margini neregulate s-a micșorat, apoi s-a îndepărtat încet.

— Așteaptă! Jacob s-a ridicat. A întins o mână, apucând aerul. Nu întrerupe legătura cu noi! Suntem vecinii voștri cei mai apropiați! Vrem doar să intrăm în relații cu voi! Spuneți-ne măcar cine sunteți!

Imaginea s-a estompat pe măsură ce Solarianul se îndepărta. Un fuior de gaz mai întunecat l-a acoperit, dar nu înainte ca ei să citească ultimul său mesaj. Cu o grămadă de „copii” strânși în jurul lui, adultul a repetat unul dintre mesajele anterioare.

POETUL VA VORBI PENTRU NOI.

PARTEA A VIII-A

Demult, în Antichitate, doi oameni și-au făcut aripi. Dedal a zburat cu bine prin aer la o înălțime nu prea mare și a fost primit cu onoruri la aterizare. Icar s-a înălțat spre soare până când ceara care-i lega aripile s-a topit și tânărul s-a prăbușit la pământ... Specialiștii în lumea antică ne spun că băiatul „nu făcea decât o cascatorie”; dar eu prefer să cred că el a fost acela care a pus în lumină un grav defect de construcție al aparatelor de zburat de astăzi.

Din *Stele și atomi* de Sir Arthur Eddington
(Oxford University Press, 1927, p. 41)

O stare de surescitare

Pierre LaRoque stătea cu spatele la domul utilitar. Își apucase genunchii cu brațele și se uita absent la punte. Nefericit, se întreba dacă Millie avea să-i facă o injecție cu o substanță al cărei efect să dureze până când ieșea nava solară din cromosferă.

Din păcate, asta nu se potrivea cu noul său rol de profet. S-a înfiorat. În toată cariera sa, nu-și dăduse niciodată seama ce mult însemna să ai doar de comentat evenimentele, nu să le și influențezi. Solarienii îi dăduseră un blestem, nu o binecuvântare.

Se întreba, posomorât, dacă creatura îl alesese pe el dintr-un capriciu ironic... în glumă, sau îi sădise în adâncul sufletului cuvintele ce vor ieși când avea să se întoarcă pe Pământ, șocându-l și stânjenindu-l?

Sau va trebui să-mi exprim propriile opinii, așa cum am făcut-o întotdeauna? Se legăna încet, nefericit. Să le bagi altora în cap ideile tale era un lucru. Să vorbești îmbrăcat într-o mantie de profet, cu totul altul.

Ceilalți se strânseseră la centrul de comandă să discute despre pasul următor. Îi auzea vorbind și dorea să-i vadă plecați. Fără să-și ridice privirea, a simțit când s-au întors și s-au uitat la el.

LaRoque și-a dorit să fi fost mort.

* * *

— Eu zic c-ar trebui să-l azvârlim afară, a sugerat Donaldson. Rârâitul lui era acum foarte pronunțat. Jacob, care asculta din apropiere, și-a dorit ca mania limbajelor etnice să nu fi apărut niciodată. Nu se vor sfârși niciodată necazurile dacă omul ăsta va fi liber pe Pământ, și-a terminat inginerul fraza.

Martine și-a mușcat buza de jos.

— Nu, n-ar fi un lucru înțelept. Mai bine cerem instrucțiuni de pe Pământ când ne întoarcem la Hermes. Federalii pot să-i găsească de urgență un loc unde să fie sechestrat, dar nu cred că ar scăpa cineva nepedepsit dacă l-ar elimina pe Peter.

— Mă mir că reacționezi așa la sugestia șefului, a spus Jacob. S-ar zice că te înspăimântă ideea lui.

Martine a ridicat din umeri.

— Până acum ar trebui să le fie clar tuturor că eu reprezint o facțiune în Adunarea Confederației. Peter e prietenul meu, dar, dacă aş simți că e datoria mea să-l înlătur, aş face-o cu mâna mea. Părea tristă.

Jacob nu era așa de surprins pe cât ar fi putut fi. Dacă inginerul-șef simțea nevoia să fie nesperios pentru a trece de șocul din ultima oră, mulți alții renunțaseră la orice prefăcătorie. Martine era dispusă să creadă inimaginabilul. Alături, LaRoque nu pretindea

că simte altceva decât spaimă pe când se legăna încet, părând să fi uitat de ei toți.

Donaldson l-a atenționat cu degetul arătător.

— Ai observat că Solarianul n-a spus nimic despre mesajul laser? Raza a trecut direct prin el și n-a părut să-i pese. Dar mai înainte, celălalt Strigoi...

— Cel tânăr.

— Da, cel tânăr a reacționat, de asta sunt sigur.

Jacob s-a scărpinat la ureche.

— Misterele nu se mai sfârșesc. De ce oare creatura adultă a evitat mereu să fie la același nivel cu instrumentele de pe marginea punții? Avea oare ceva de ascuns? De ce a făcut toate acele gesturi amenințătoare în expedițiile anterioare, dacă putea să comunice chiar de când și-a adus dr. Martine casca psi la bord, cu luni în urmă?

— Poate că laserul tău parametric i-a dat un element de care avea nevoie, a sugerat un membru al echipajului, un domn din Orient pe nume Chen, pe care Jacob îl mai văzuse doar la începutul expediției. O altă ipoteză ar fi că aștepta o ființă rațională cu care să vorbească.

Martine a pufăit disprețuitor.

— Asta-i teoria de care ne-am folosit în *ultima* expediție, și n-a funcționat. Bubbacub a *contrafăcut* contactul și, în pofida talentelor sale, Fagin l-a ratat... ah, te referi la Peter...

Tăcerea era atât de apăsătoare încât puteai s-o tai cu un cuțit.

— Jacob, mi-aș fi dorit să fi găsit un proiector, a spus Donaldson, zâmbind strâmb. Ne-ar fi rezolvat toate problemele.

Jacob i-a zâmbit și el, dar fără pic de veselie.

— *Deux ex machina*, șefule? Știi foarte bine că nu trebuie să te aștepți la favoruri de la univers.

— Am putea și să ne resemnăm, a zis Martine. Poate că n-o să mai vedem niciodată un Strigoi adult. Acolo, pe Pământ, lumea e sceptică în privința poveștilor cu „forme antropomorfe”. Nu este decât cuvântul câtorva duzini de sofoni care i-au văzut, plus câteva poze neclare. Cu timpul, poate că totul va fi pus pe seama isteriei, în pofida testelor mele.

Și-a coborât privirea cu tristețe.

Jacob era conștient de prezența lui deSilva lângă el. Fusese ciudat de tăcută de când îi chemase aici, acum câteva minute.

— Bine măcar că de data asta expediția „Exploratorii Soarelui” nu e amenințată, a zis Jacob. Cercetarea Soarelui poate continua, la fel ca studiul cirezilor de toroizi. Solarianul au spus că ei nu se vor amesteca.

— Da, a adăugat Donaldson. Dar așa să fie? a întrebat el și a arătat spre LaRoque.

* * *

— Trebuie să hotărâm ce vom face în continuare. Ne deplasăm acum spre capătul cirezii. Să nu urcăm și să ne vârm nasul pe acolo? Poate că Solarienii se deosebesc mult unul de altul, ca și oamenii. Poate că acela pe care l-am întâlnit era un nesuferit, a sugerat Jacob.

— Nu m-am gândit la asta, a comentat Martine.

— Să punem laserul parametric pe comandă automată și să adăugăm o porțiune în engleză încifrată pe banda de comunicare. Raza va pătrunde în cireadă cât timp noi ne ridicăm în spirală și poate avem șansa să atragem un Solarian adult mai prietenos.

— Dacă există vreunul, sper din tot sufletul să nu mă sperie de moarte ca ultimul, a mormăit Donaldson.

Helene deSilva și-a masat umerii, de parcă o pândeau răceală.

— Are ceva de spus altceva „en camera”? Dacă nu, o să rezolv partea umană a acestei discuții eliminând orice acțiune nesăbuită în legătură cu domnul LaRoque. În schimb, toată lumea să fie cu ochii pe el. Întrunirea a luat sfârșit. Gândiți-vă ce să facem în continuare. Să le spună careva din voi lui Fagin și lui Culla să ni se alăture la bufet în douăzeci de minute. Asta-i tot.

Jacob a simțit o mână pe umăr. Helene stătea lângă el.

— Ești bine? a întrebat-o.

— Foarte bine... Femeia a zâmbit fără prea multă convingere. Voiam doar... Jacob, n-ai vrea să vii cu mine în birou?

— Sigur, te urmez.

Helene a scuturat din cap. L-a strâns tare de braț și l-a luat repede cu ea spre cămăruța din partea laterală a domului, cea care îi servea drept birou. După ce au intrat, a eliberat un spațiu pe masa ei de lucru și i-a făcut semn să ia loc. Apoi a închis ușa și s-a rezemat de ea.

— O, Doamne! a oftat.

— Helene...

Jacob a pornit spre ea, apoi s-a oprit. Ochii ei albaștri l-au fulgerat.

— Jacob, a zis ea, străduindu-se să-și păstreze calmul, îmi promiți că-mi faci o favoare și taci câteva minute, iar după aceea nu o să mai vorbești despre asta? Nu pot să-ți spun despre ce e vorba până nu ești de acord.

Ochii ei îl atrăgeau în tăcere. Jacob nu mai trebuia să se gândească.

— Sigur, Helene. Poți să-mi ceri orice. Dar spune-mi care...

— Atunci, te rog, ia-mă în brațe.

Vocea i s-a înecat în lacrimi. S-a lipit de pieptul lui cu mâinile puse în față. Mut de uimire, Jacob a înconjurat-o cu brațele și a strâns-o la pieptul său.

A legănat-o încetișor, iar ea a început să tremure.

— Sst... e-n regulă...

I-a spus vorbe liniștitoare. Părul ei îi atinge obrazul iar parfumul ei părea să umple cămăruța. Era amețitor.

Câtva timp au stat îmbrățișați în tăcere. Apoi ea și-a pus încet capul pe umărul lui.

Nu mai tremura acum. Treptat, corpul i s-a relaxat. El i-a masat cu o mână mușchii încordați ai spatelui, iar aceștia s-au destins unul câte unul.

Jacob se întreba cine îi făcea cui o favoare. Nu mai simțise atâta pace și liniște de foarte mult timp. Îl emoționa faptul că ea avea atâta încredere în el.

Ba mai mult, îl făcea *fericit*. Dinlăuntrul său, o voce firavă, dar înverșunată și scrâșnea din dinți în acest moment, însă el nu o asculta. Simțea că lucrul pe care îl făcea acum era mai normal decât respirația.

După câteva clipe, Helene și-a ridicat capul. Când a vorbit, avea vocea joasă.

— N-am tras așa o spaimă în toată viața mea, a spus ea. Vreau să înțelegi că *n-ar fi trebuit* să fac asta. Puteam să rămân Doamna de Fier tot restul expediției... dar erai aici, la îndemână... a trebuit. Îmi pare rău.

Jacob a observat că Helene nu făcea niciun efort să se smulgă din îmbrățișare. Așa că a continuat să o țină în brațe.

— Nu-ți face probleme, i-a zis el cu blândețe. Cândva, mai târziu, am să-ți povestesc ce frumos a fost. Era cât pe ce să sar într-un picior când am văzut literele acelea. Curiozitatea și indiferența sunt mecanismele mele de apărare. Ai văzut cum au reacționat ceilalți. Tu ai fost mai responsabilă, asta-i tot.

Helene nu a spus nimic. Și-a ridicat mâinile și i le-a pus pe umeri, fără să mai lase niciun spațiu între ei.

— Oricum, a continuat Jacob, netezindu-i buclele rebele, probabil că ai fost speriată de mai multe ori în timpul călătoriilor tale în spațiu.

Helene a înțepenit și s-a tras de la pieptul lui.

— Domnule Demwa, ești imposibil! Tu și faptul că pomenesc mereu de călătoriile mele! Cât de bătrână crezi că *sunt*?

— Păi, relativ înțeleaptă... a început el.

— La naiba cu relativitatea! Am douăzeci și cinci de ani! Poate am văzut mai mult din cer ca tine, dar am trăit al dracului de puțin față de tine în universul *real*... și gradul meu de competență nu spune nimic despre trăirile mele interioare! E cumplit să trebuiască să fii mereu perfect și puternic, mereu răspunzător de viețile oamenilor... pentru mine cel puțin... nu pot fi ca tine, imperturbabil, insensibil, câteodată eroic, stând acolo atât de calm, precum căpitanul Beloc pe *Calypso*, când am străpuns în fugă acea falsă blocadă la J8'lek... iar acum am să comit o mare ilegalitate și îți voi *ordona* să mă săruți, întrucât se pare că nu ai de gând s-o faci din proprie inițiativă!

L-a privit sfidătoare. Când Jacob a râs și a tras-o în brațele lui, a opus totuși un pic de rezistență. Apoi l-a luat de gât și i-a apăsat gura cu buzele ei.

Jacob a simțit-o cum tremură din nou. Dar, de această dată, era altfel. Îi era greu să spună *în ce* consta diferența, pentru că era ocupat acum. Și vrăjit.

Deodată, și-a dat seama cu durere câtă vreme trecuse de când... doi ani nesfârșiți. A alungat acest gând. Tania era moartă, iar Helene era frumoasă, minunat de frumoasă. A strâns-o mai tare și a răspuns pasiunii ei în singurul fel posibil.

* * *

— Excelent tratament, doctore, l-a tachinat ea pe când el încerca să-și descâlcească părul cu pieptenele. Simt că valorez un milion de dolari, dar trebuie să recunosc că *tu* arăți de parcă ai ieșit dintr-un storcător.

— Ce e... ce e un „storcător”? Nu contează, nu doresc explicații pentru anacronismele tale. Uită-te la tine! Ești *mândră* că m-ai transformat într-o bară de oțel întâi topită și apoi remodelată!

— Mda.

Jacob n-a reușit să-și rețină un zâmbet.

— Taci din gură și respectă-i pe cei mai mari decât tine. Cât timp mai avem?

Helene a aruncat o privire la inelul ei.

— Cam două minute. La naiba, prea puțin timp pentru o întâlnire! Tocmai începea să fie interesant! Cine dracu' a ales momentul ăsta?

— Tu.

— A, da. Așa e. Data viitoare, am să-ți acord cel puțin jumătate de oră și vom cerceta lucrurile mai în amănunt.

Jacob a dat din cap aprobator, dar fără să fie prea sigur. Uneori, era greu de spus dacă femeia asta glumea sau nu.

Înainte să descuie ușa, Helene s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat.

— Mulțumesc, Jacob.

El a mângâiat-o pe obraz cu mâna stângă. Ea a apăsat-o o clipă. Nu mai era nimic de spus când el și-a retras mâna.

Helene a deschis ușa și s-a uitat afară. Nu se vedea nimeni, cu excepția pilotului. Toată lumea se strânsese probabil la bufet pentru a doua ședință.

— Să mergem, a spus ea. Mi-e o foame de lup!

Jacob s-a înfiorat. Dacă avea s-o cunoască mai bine pe Helene, trebuia să fie pregătit pentru o sumedenie de exerciții de imaginație. I-auzi, o foame de lup!

Totuși, a rămas puțin în urmă ca să o vadă pe Helene mișcându-se. Era atât de captivant, că nu a observat cum trecea un toroid pe lângă navă, cu părțile laterale împodobite cu stele și înconjurat de un halo la fel de alb și de strălucitor ca penele de pe pieptul unei porumbițe.

Emisie spontană

Când s-au întors la ceilalți, Culla tocmai scotea un tub pentru lichide din frunzișul lui Fagin. Un braț se încurcase prin ramurile cu frunze ale Kantenului. Pringul avea în cealaltă mână alt tub de lichid.

— Bine ați revenit! a cântat Fagin. Pring Culla tocmai îmi dădea suplimentul nutrițional. Mă tem că, făcând asta, a uitat de al său.

— Nicio problemă, ssir, a spus Culla, trăgând tubul încetișor.

Jacob s-a apropiat pe la spatele Pringului să se uite. Era o șansă pentru el să afle mai multe despre alcătuirea corpului lui Fagin. Kantenul îi spusese odată că specia lui nu știa ce-i rușinea, așa că nu s-ar supăra dacă Jacob urmărea cu privirea brațul lui Culla să vadă ce fel de orificiu folosea extraterestrul pe jumătate legumă.

Așadar, se aplecase, când Culla s-a tras brusc înapoi, scoțând tubul pentru lichide. Cotul lui s-a ciocnit dureros de arcada lui Jacob, trimițându-l pe jos, în fund.

Culla a ciripit tare. Tuburile i-au scăpat din mâini și a căzut moale pe o parte. Helenei i-a venit greu să-și înăbușe un hohot de râs. Jacob s-a ridicat repede în picioare. Grimasa pe care i-a făcut-o Helenei și care voia să spună „ți-o plătesc eu într-o zi” n-a făcut-o pe femeie decât să tușească mai tare.

— Nu-i nimic, Culla. N-am pățit nimic. A fost vina mea. Oricum, mai am încă un ochi.

A rezistat tentației de a-și masa locul lovit.

Culla s-a uitat la el cu ochi strălucitori. Ciripitul a încetat.

— Ești foarte amabil, Prietene-Jacob, a spus el în cele din urmă. Într-o relație normală de protejat-sstrămoș, eu așș fi de vină pentru neglijență. Îți mulțumesc că mă ierți.

— Gata, prietene. Jacob a făcut un gest care sugera că nu avea importanță.

De fapt, simțea deja cum se forma o umflătură urâtă. Dar merita să schimbe subiectul, pentru a nu-l face pe Culla să se simtă mai jenat.

— Dacă tot vorbim despre ochi de rezervă, am citit undeva că majoritatea speciilor voastre, și în special cele de pe Pring, aveau doar un ochi înainte ca neamul Pila să-și înceapă programul genetic.

— Da, Jacob. Pili ne-au dat doi ochi în sscopuri esстетice. În galaxie, cei mai mulți bipezi au doi ochi. Ei n-au vrut ca noi... ssă fim bătaia de joc a altor rasse tinere.

Jacob s-a încruntat. Era ceva... de care știa că Mr. Hyde aflase, dar îl ascundea, fiind încă în dispoziția lui arțăgoasă.

La naiba, e subconștientul meu!

Inutil. N-are importanță.

— Dar, Culla, am citit și că specia ta era arboricolă... chiar *se deplasa prin brahiere*, dacă îmi amintesc eu bine.

— Asta ce înseamnă? i-a șoptit Donaldson lui deSilva.

— Că săreau și se legăneau pe crengile copacilor cu brațele, i-a răspuns ea. Acum taci!

— ... Dar, cu un singur ochi, cum de aveau strămoșii tăi o percepție destul de bună în adâncime ca să nu rateze creanga următoare?

Înainte să-și termine fraza, Jacob a simțit că jubilează. *Asta* fusese chestiunea pe care o ascundea Mr. Hyde! Așadar, drăcușorul *nu putea* să-i blocheze complet pătrunderea în subconștient! Helene îi făcea deja bine. Nu prea îi păsa de răspunsul lui Culla.

— Am crezut că știi, Prietene-Jacob. L-am auzit pe comandantul deSilva explicând în prima noastră expediție că eu am altfel de receptori decât voi. Ochii mei pot detecta la fel de bine atât *faza*, cât și intensitatea.

— Da.

Jacob începea acum să se amuze. Va trebui să stea cu ochii pe Fagin. Bătrânul Kanten avea să-l avertizeze dacă intra într-o zonă pe care Culla o găsea sensibilă.

— Da, dar lumina soarelui, mai ales într-o pădure, ar trebui să fie total incoerentă... rareori fazată. Un delfin folosește un sistem ca al tău în sonarul lui, păstrând faza și totul. Dar el își asigură *propriul* câmp de fază coerentă emițând în mediul înconjurător chițaituri la intervale regulate.

Jacob s-a dat puțin înapoi, bucurându-se de efectul teatral al pauzei pe care o făcea. A călcat pe unul dintre tuburile care îi scăpaseră lui Culla. L-a luat de pe jos, absent.

— Așa că, dacă tot ce făceau strămoșii tăi era să rețină faza, întreaga operațiune n-ar fi mers fără să aibă o sursă de lumină coerentă în mediul lor. Jacob s-a tulburat. Lasere naturale? Au pădurile voastre vreo sursă *naturală* de lumină tip laser?

— Pe cinstea mea că asta ar fi interesant! a comentat Donaldson.

Culla a încuviințat din cap.

— Da, Jacob. Îi putem numi... măselele i s-au ciocnit într-un ritm complicat... plante. E incredibil că le-ai dedus existența având așa puține indicii. Meriți să fii felicitat. O să-ți arăt imagini cu unul când te întorci.

Jacob i-a aruncat o privire Helenei, care i-a zâmbit posesiv. (În străfundurile minții sale, auzea un vuiet din depărtare.)

— Da, mi-ar plăcea să le văd, Culla.

Tubul pentru lichide era lipicios în mâna lui. Era un miros în aer, ca de fân proaspăt cosit.

— Poftim, Culla. I-a întins tubul. Cred că l-ai scăpat pe jos. Apoi i-a încremenit brațul. S-a uitat fix la tub o clipă, după care a pufnit în râs. Millie, vino aici! a strigat. Uită-te la asta!

A ridicat tubul Martine să-l vadă mai bine și i-a indicat eticheta.

— Amestec de 3-alfa-acetonilbenzil și 4-hidroxycumarină? A părut nesigură o clipă, apoi i-a căzut fața. Păi, ăsta-i warfarină! Deci, este unul dintre suplimentele din dieta lui Culla! Și atunci cum naiba a ajuns printre medicamentele lui Dwayne?

Jacob a zâmbit cu tristețe.

— Mă tem că încurcătura s-a produs din vina mea. Am luat din neatenție un amestec din tabletele efervescente ale lui Culla înapoi pe *Bradbury*. Eram atât de somnoros pe atunci, că am uitat complet. Probabil că le aveam în același buzunar în care am vârat mai târziu și pastilele doctorului Kepler. Toate au ajuns la laboratorul doctorului Laird. A fost o simplă coincidență că unul dintre suplimentele nutriționale ale lui Culla era identic cu o veche otravă de pe Pământ, dar, Doamne, ce m-a mai făcut să mă învârt în cerc! Credeam că Bubbacub i-a strecurat una din ele lui Kepler ca să-i zdruncine sănătatea, dar n-am fost niciodată mulțumit de această abordare.

A ridicat din umeri.

— Ei bine, eu una, sunt ușurată că s-a rezolvat întreaga situație! Nu mi-a plăcut ce credeau oamenii despre mine!

Era o descoperire minoră. Dar elucida parțial un mister sâcăitor, așa că le-a îmbunătățit tuturor dispoziția. Vorbeau acum cu înșuflețire.

Singura lor supărare s-a produs când a trecut pe acolo Pierre LaRoque, râzând încetisor. Dr. Martine l-a rugat să li se alăture, dar omulețul a scuturat din cap, apoi a pornit-o din nou încet în jurul marginii navei.

* * *

Helene stătea lângă Jacob. I-a atins mâna în care mai ținea încă tubul lui Culla.

— Că tot vorbeam despre coincidențe, te-ai uitat atent la formula suplimentului lui Culla?

Femeia s-a oprit și-a ridicat privirea, iar Culla s-a apropiat de ei și a făcut o plecăciune.

— Dacă ai terminat acum, Jacob, am să iau de aici tubul ăsta lipicios.

— Poftim? Sigur, Culla. Uite-l! Ce spuneai adineauri, Helene?

Chiar și când era serioasă, frumusețea ei te impresiona. La început, când te îndrăgostești, îți e greu să ascuți cu atenție ce-ți spune iubita.

— ... ziceam doar că am remarcat o coincidență interesantă atunci când a citit dr. Martine cu voce tare formula chimică. Mai ții minte că vorbeam mai înainte de laserele cu vopsea organică? Ei bine...

Vocea Helenei s-a stins. Jacob îi vedea buzele mișcându-se, dar tot ce distingea era cuvântul „cumarină”.

Simțea că explodează. Nevroza lui inhibată se revolta. Hyde încerca să-l oprească s-o mai asculte pe Helene. De fapt, și-a dat

brusc seama că cealaltă personalitate a sa îi împiedica accesul la obișnuita lui intuiție din momentul în care Helene îi spusese voalat, în discuția de la marginea punții, că ar vrea să-i dea lui genele pe care le luase din stele în călătoria pe *Calypso*.

Hyde o urăște pe Helene! a înțeles el, șocat. Prima fată pe care am întâlnit-o și care poate reuși să înlocuiască tot ce am pierdut (un șoc electric, ca o migrenă, amenința să-i despice capul în două) și Hyde o urăște! (L-a apucat durerea de cap, dar i-a trecut imediat.)

Dar și mai rău era că acea parte a subconștientului continua să reziste în el. Văzuse toate piesele și nu le lăsa să iasă la suprafață. Aceasta era o încălcare a înțelegerii. Era intolerabilă și nu putea să-și închipuie de ce se întâmpla așa ceva!

— Jacob, te simți bine?

A auzit din nou vocea Helenei. Se uita la el întrebătoare. Peste umărul ei, l-a văzut pe Culla, privindu-i de la automatele cu gustări.

— Helene, a spus el deodată, ascultă, am lăsat o cutie micuță cu pastile lângă panoul pilotului... ai putea s-o cauți pentru mine?

Și-a dus o mână la frunte și a făcut o grimasă.

— Păi... sigur. Helene l-a atins pe braț. Tu de ce nu vii cu mine? Ai putea să te întinzi puțin. O să stăm de vorbă...

— Nu. A luat-o de umeri și a întors-o în direcția potrivită. Te rog, du-te tu. Eu o să te aștept aici.

Înnebunit, s-a luptat cu panica până a convins-o pe femeie să plece.

— Bine, mă întorc imediat, a spus Helene.

Când a văzut-o plecând, Jacob a răsuflat ușurat.

Majoritatea celor prezenți aveau ochelarii de protecție fixați la centuri și așteptau ordine. Comandantul deSilva, atât de eficient și competent de obicei, și-i lăsase în cușeta sa.

După ce a făcut vreo zece metri spre destinație, Helene a început să-și pună întrebări.

Jacob nu lăsase niciodată vreo cutie cu pastile lângă panoul pilotului. Aș fi știut dacă avea acest obicei. A vrut oare să scape de mine? Dar de ce?

S-a uitat în urmă. Jacob tocmai se îndepărta de automat cu un corn de proteine în mână. I-a zâmbit lui Martine și l-a salutat din cap pe Chen, apoi a trecut de Fagin ca să iasă pe puntea deschisă. În spatele lui, lângă batardoul buclei de gravitație, Culla se uita atent la grupul de oameni, cu ochii săi strălucitori.

Pe Jacob nu părea să-l doară deloc capul. Helene s-a simțit jignită și confuză.

Bine, dacă nu mă vrea în preajma lui, nu-i nimic.

Tocmai începea să dea cotul când, brusc, Jacob s-a împiedicat de una dintre rădăcinile-teci ale lui Fagin și a căzut cât era de lat pe punte. Cornul cu proteine a sărit cât colo și s-a izbit de carcasa laserului parametric. Până să reacționeze Helene, Jacob era din nou în picioare, zâbind timid. S-a dus să ia de pe jos cornul. Aplecându-se, umărul i s-a atins de tamburul laserului.

O lumină albastră a inundat imediat camera. Alarmerle au început să sune. Helene și-a acoperit instinctiv ochii cu brațul și și-a căutat ochelarii la centură.

Nu erau acolo!

Cușeta ei era la trei metri distanță. Vedea cu ochii minții locul în care fusese și își lăsase afurisiții aceia de ochelari. S-a întors și s-a dus în fugă după ei, apărând din nou dintr-o mișcare, cu ochelarii de protecție puși.

Erau pete strălucitoare peste tot. Laserul parametric, aliniat perfect cu raza navei, își trimitea fasciculul luminos ce ricoșa pe suprafața interioară concavă a carcasei navei solare. Modulațiile „codului de contact” își profilau lumina puternică pe punte și dom.

Câteva corpuri se zvârcoleau pe punte, lângă automate. Nimeni nu se apropiase de laserul parametric să-l închidă. Unde erau Jacob și Donaldson? Fuseseră oare orbiți din prima clipă?

Mai multe siluete se contorsionau lângă batardoul buclei de gravitație. În lumina intensă, sepulcrală, Helene a văzut că erau Jacob, inginerul-șef... și Culla. Ei... Jacob încerca să trântască o geantă în capul extraterestrului!

Nu mai era timp de gândire. Între a interveni în misterioasa luptă și a elimina un posibil pericol pentru nava ei, Helene nu avea de ales. S-a dus în fugă la laser, ferindu-și capul pe traseul întortocheat, și l-a smuls din priză.

Punctele luminoase au dispărut brusc, cu excepția unuia, care a coincis cu un țipăt de durere și o bufnitură, lângă batardouri. Alarmerle au încetat și, deodată, nu s-au mai auzit decât gemetele oamenilor.

— Căpitane, ce e asta? Ce se întâmplă? a izbucnit vocea pilotului în intercom.

Helene a luat microfonul de pe cușeta de lângă ea.

— Hughues, a spus ea repede, care e starea navei?

— Normală, doamnă. Ce bine că am avut ochelarii de protecție! Ce naiba s-a întâmplat?

— Laserul P s-a declanșat de la sine. Continuă tot așa. Menține nava pe poziție la un kilometru de cireadă. A lăsat microfonul și și-a ridicat capul să strige: Chen! Dubrowsky! La raport!

S-a uitat în jurul ei, în lumina slabă.

— Aici, căpitane!

Era vocea lui Chen. Helene a înjurat și și-a dat jos ochelarii. Chen era acolo, după batardouri. Îngenunchease peste o siluetă de pe punte.

— E Dubrowsky, a spus omul. A murit. I s-au prăjit ochii și creierul.

* * *

Dr. Martine se făcea mică în spatele trunchiului gros al lui Fagin. Kantenul fluiera dulce când Helene s-a apropiat în fugă.

— Voi doi sunteți bine?

Fagin a scos o notă lungă care aducea vag cu un „da” pronunțat greșit. Martine a dat tare din cap o dată, dar a rămas cu mâinile pe trunchiul lui Fagin. Ochelarii îi stăteau strâmbi pe față. Helene i-a scos.

— Hai, doctore! Ai pacienți. A înșfăcat-o pe Martine de braț. Chen! Du-te la mine în birou și adu trusa de prim ajutor! Repede!

Martine a dat să se ridice, apoi s-a lăsat iar în jos, scuturând din cap.

Helene a scrâșnit din dinți și a tras-o brusc de braț, ridicând-o pe femeia mai în vârstă, care a icnit. Martine se clătina pe picioare.

Helene i-a tras o palmă peste față.

— Revino-ți, doctore! Ai să m-ajuti cu oamenii ăștia, sau îți trag una de-ți culegi măselele de pe jos!

A luat-o pe Martine de braț și a sprijinit-o cei câțiva metri până în locul în care zăceau Jacob și Donaldson.

Jacob a gemut și a început să se miște. Helenei i-a venit inima la loc când el și-a luat brațul de pe față. Arsurile erau superficiale și nu-i afectaseră ochii. Jacob purta ochelarii.

A dus-o pe Martine la Donaldson și a făcut-o să stea jos. Inginerul-șef era ars grav în partea stângă a feței. Lentila stângă a ochelarilor săi era spartă. Chen a sosit în fugă, aducând trusa de prim ajutor. Dr. Martine și-a întors fața de la Donaldson și s-a cutremurat. Apoi s-a uitat în sus și l-a văzut pe omul din echipaj cu trusa sanitară. Și-a întins mâinile după ea.

— Ai nevoie de ajutor, doctore? a întrebat-o Helene.

Martine a pus instrumentele pe punte. A scuturat din cap fără să-și ridice privirea.

— Nu. Stai liniștită.

Helen l-a chemat pe Chen la ea.

— Du-te și caută-i pe LaRoque și pe Culla. Raportează-mi când îi găsești.

Bărbatul a plecat în fugă.

Jacob a gemut iar și a încercat să se ridice în coate. Helene a luat o cârpă de la fântâna cu apă și a udat-o. A ingenuncheat lângă Jacob și l-a tras de umeri ca să-i pună capul în poala ei.

El a tresărit de durere în timp ce ea se ocupa cu blândețe de rănilor lui.

— Au... a gemut el și și-a dus o mână la creștet. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Strămoșii lui săreau dintr-un copac în altul. Trebuie să aibă forța unui cimpanzeu. Și pare atât de neputincios!

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat ea pe un ton blând.

Jacob a mormăit în timp ce băjbăia pe sub spatele său cu mâna stângă. A tras de ceva de câteva ori. În cele din urmă, a scos geanta mare în care fuseseră ochelarii de protecție. S-a uitat la ea, apoi a azvârlit-o cât colo.

— Îmi simt capul de parcă ar fi fost un sac de box, a spus el. S-a ridicat cu greu în fund, s-a clătina o clipă cu mâinile pe cap, apoi le-a lăsat în jos. Culla nu zace cumva inconștient pe aici, pe

unde, nu-i așa? Speram să mă prefac într-un luptător feroce după ce mi-a tras una de am amețit, dar cred că doar mi-am pierdut cunoștința.

— Nu știu unde e Culla, a zis Helene. Ce mai e acum...?

Vocea lui Chen a bubuit în intercom.

— Căpitane? L-am găsit pe LaRoque. Este la douăzeci și două de grade. E bine. De fapt, nici n-a știut că s-a întâmplat ceva.

Jacob s-a apropiat de dr. Martine și a început să discute cu ea aferat. Helene s-a ridicat în picioare și s-a dus la intercomul de lângă bufet.

— L-ai văzut pe Culla?

— Nu, doamnă, nici urmă de el. Trebuie să fie în partea cealaltă a navei. Chen și-a coborât vocea. Am impresia că *s-a bătut* cu cineva. Nu știți ce s-a întâmplat?

— Mă întorc la tine când aflu ceva. Între timp, ai face bine să-l ajuți pe Hughes.

Jacob a venit și el la intercom.

— Donaldson va fi foarte bine, dar va avea nevoie de un ochi nou. Ascultă, Helene, trebuie să mă duc după Culla. Dă-mi pe unul din oamenii tăi, te rog! Apoi scoate-ne de aici cât poți de repede.

Ea s-a înfuriat.

— Tocmai mi-ai omorât unul din oameni! Dubrowsky a murit! Donaldson a orbit, și acum îmi ceri să-ți dau *alt* om să te ajute să-l mai hărțuiești pe bietul Culla? Ce nebunie mai e și asta?

— N-am omorât pe nimeni, Helene.

— Te-am văzut, neîndemânatic ce ești! Ai lovit laserul parametric și a scăpat de sub control! Așa ai făcut! De ce îl atacai pe Culla?

— Helene... Jacob a tresărit. Și-a dus o mână la cap. Nu e timp de explicații. Trebuie să ne scoți de aici. Nu se știe ce va face Culla acolo acum că știm.

— Explică-mi mai întâi!

— Eu... am lovit laserul intenționat... eu...

Costumul de astronaut îi stătea Helenei atât de bine pe corp, încât Jacob nu s-ar fi gândit niciodată că îi va apărea în mână un mic pistol cu electroșocuri.

— Continuă, Jacob, l-a îndemnat ea pe un ton egal.

— ... Mă urmărea cu privirea, știam că, dacă dădeam vreun semn că l-am prins, ne putea orbi pe toți într-o clipă. Te-am trimis de acolo să fii în siguranță, apoi m-am dus după geanta cu ochelari de protecție. Am declanșat laserul ca să-l zăpăcesc... raza laserului s-a răspândit peste tot...

— Și mi-a omorât sau mi-a schilodit oamenii!

Jacob a reușit să se concentreze.

— Ascultă, prostuțo! O domina cu statura lui. Am micșorat intensitatea razei ăleia! Putea să vă orbească, dar nu să vă ardă! Acum, dacă nu mă crezi, doboară-mă! Leagă-mă! Numai scoate-ne repede de aici, înainte să ne omoare Culla pe toți!

— Culla...

— Ochii lui, la naiba! *Cumarină!* „Suplimentul” lui nutrițional e o vopsea folosită pentru lasere! L-a omorât pe Dubrowsky când a încercat să ne ajute pe mine și pe Donaldson! A mințit în privința plantelor cu laser de pe planeta lui natală! Pringii își au *propria* sursă de lumină coerentă. A proiectat tot timpul tipul „adult” de Strigoi din Soare! Și... o, Doamne! Jacob a lovit cu pumnul în aer. Dacă proiectorul lui e suficient de performant ca să redea imaginea unor falși „Strigoi” în interiorul navei, trebuie să fie și destul de bun să interacționeze cu informațiile optice ale computerelor de la bibliotecă! A programat computerele să-l indice pe LaRoque ca fiind un Supravegheat. Și... eram lângă el când a programat nava lui Jeff să se autodistrugă! Umbla la comenzi în tot timpul în care eu admiram luminile frumoase!

Helene s-a dat înapoi, scuturând din cap. Jacob a făcut un pas către ea, impunător, cu pumnii strânși, dar pe fața lui se citeau reproșurile pe care și le făcea.

— De ce era Culla mereu primul care localiza Strigoii umanoizi? De ce nu a fost văzut niciunul cât timp a fost el cu Kepler pe Pământ? De ce nu m-am gândit înainte la motivele lui Culla de a se oferi voluntar să i se verifice „retina” la identificare?

Cuvintele îi ieșeau prea repede din gură. Fruntea Helenei s-a încrețit în timp ce gândea intens. Ochii lui Jacob o implorau.

— Helene, trebuie să mă crezi.

Ea a ezitat, apoi a exclamat:

— Chen! Scoate-ne de aici! Să nu-ți pese de avertismentul „legați-vă centurile”, pornește la maximum comprimarea timpului! Vreau să văd cerul negru cât ai clipi!

— Da, doamnă! a venit răspunsul.

Nava i-a zguduit brusc, întrucât câmpurile de compensare erau momentan depășite, făcându-i pe Helene și pe Jacob să se clatine. Comandantul s-a ținut de intercom.

— Țineți-vă bine, nu vă mai scoateți ochelarii de protecție de acum încolo. Toată lumea să-și pună centurile cât mai repede posibil. Hughes, raportează imediat la batardoul cu buclă!

Afară, toroizii au început să treacă mai rapid pe lângă ei. Atunci când fiecare monstru cădea sub marginea punții, conturul său răspândea o lumină puternică, de parcă își lua adio de la ei.

* * *

— Trebuia să mă prind și eu, a spus Helene cu tristețe. În loc de asta, am oprit laserul și l-am lăsat probabil să scape.

Jacob a sărutat-o în fugă, dar destul de apăsător ca să-i ardă buzele de dorință.

— N-ai știut. Și eu aș fi făcut la fel în locul tău.

Ea și-a atins buzele și s-a holbat dincolo de el, la trupul fără viață al lui Dubrowsky.

— M-ai trimis de acolo pentru că...

— Căpitane, a intervenit vocea lui Chen. Nu reușesc să scot compresia timpului de pe pilot automat. Pot să-l țin aici pe Hughes să mă ajute? Tocmai am pierdut și legătura maser cu Hermes.

Jacob a dat din umeri.

— Ocupă-te mai întâi de legătura maser ca să nu iasă un cuvânt de aici, apoi de compresorul de timp, controlul gravitației și pe urmă de stază. Cred că ultimul pas va fi să spargem scuturile dacă restul nu sunt suficienți. Ar trebui să fie.

Helene a vorbit la intercom:

— Nu, Chen. Am nevoie de Hughes acum. Fă ce poți de unul singur. A întrerupt legătura. Vin cu tine.

— Nu, a spus el. Și-a pus ochelarii și a luat geanta de pe jos. Dacă trece Culla la pasul trei, ne-am ars, la propriu. Dar, dacă-l pot opri înainte de asta, tu ești singura care are o șansă să ne conducă afară. Acum, te rog să-mi împrumuți arma, mi-ar putea prinde bine.

Helene i-a dat pistolul. În acest stadiu, ar fi fost ridicol să se opună. Jacob preluase controlul. Ea nu avea nicio altă idee.

Zăngănitul navei și-a schimbat ritmul, devenind un bâzâit slab, neregulat.

Helene a răspuns privirii întrebătoare a lui Jacob.

— E compresorul de timp. A și început să ne încetinească. Oricum, nu avem timp de pierdut.

25

În capcană

Jacob s-a ghemuit pe culoarul cu batardouri, gata să se întoarcă în spatele cilindrului perietor la vederea unui extraterestru înalt, mergând cu greu. Până aici era bine. Culla nu fusese în bucla de gravitație.

Drumul de întoarcere în partea cealaltă a navei, singurul posibil, era un loc bun pentru o ambuscadă. Dar Jacob nu s-a mirat prea mult că nu l-a găsit acolo pe Culla, și asta, din două motive.

Primul era de ordin tactic: arma lui Culla nu funcționa decât în linie dreaptă. Bucla se curba foarte strâns, așa că oamenii se puteau apropia la câțiva metri fără să fie zăriți. Un obiect aruncat în jurul buclei se deplasa pe aproape întreaga traiectorie fără ca viteza să i se micșoreze. Jacob era sigur acum de asta. El și Hughes aruncaseră mai multe cuțite de la bucătăria navei când intraseră în buclă. Le găsiseră lângă ieșirea din partea cealaltă a navei, într-o baltă de amoniu de la tuburile de lichid pe care le striviseră în fața lor pe culoarul întortocheat.

Culla ar putea să aștepte dincolo de ușă, dar mai avea un motiv să-și lase spatele descoperit. Avea doar puțin timp până când nava solară ajungea pe o orbită înaltă. După ce intrau în spațiul liber, oamenii ar fi la adăpost de furtunile din atmosfera solară, iar carcasa dură, reflectorizantă, a navei s-ar curba suficient de la căldura Soarelui pentru a-i ține în viață până primeau ajutor.

Așadar, Culla trebuia să le vină repede de hac lor și lui însuși. Jacob era sigur că specialistul Pring se afla lângă alimentarea computerelor, la nouăzeci de grade în dreapta domului, folosindu-și ochii laser ca să le reprogrameze în ciuda sistemelor de protecție.

De ce făcea asta era o întrebare care mai trebuia să-și aștepte răspunsul.

Hughes a luat cuțitele de pe jos. Împreună cu geanta, câteva tuburi pentru lichide și micuțul pistol al Helenei, acestea erau tot arsenalul lor.

Normal, deoarece nu aveau o variantă, un om trebuia să se sacrifice pentru ca restul să-l anihileze pe Culla.

El și Hughes aveau să-și cronometreze cu atenție timpul în așa fel încât să-l ia prin surprindere pe extraterestru din direcții diferite, simultan. Sau unul dintre ei putea să apară în față și celălalt să-l țintească peste umărul celuilalt.

Dar niciunul dintre aceste planuri nu avea să funcționeze. Adversarul lor putea să omoare un om cu o privire. Spre deosebire de falsele proiecții ale Strigoilor „adulți”, care erau semnale continue, fulgerele mortale ale lui Culla erau descărcări instantanee. Jacob regreta că nu-și putea aminti de câte ori trăsesese extraterestru în timpul luptei din partea de sus... și cu ce frecvență. Probabil că

nu conta. Culla avea doi ochi și doi inamici. Un fulger pentru fiecare ar fi fost suficient.

Și mai rău era că nu puteau fi siguri că abilitatea extraterestrului de a crea imagini holografice nu-i va da posibilitatea să-i repereze în clipa în care păseau pe podea din reflexiile de pe carcasa interioară. Probabil că nu-i putea răni cu reflexii, dar asta era o slabă consolare.

Dacă nu era afurisita de atenuare din timpul când sălta raza în interior, ar fi putut încerca să-l dezarmeze pe extraterestru cu laserul P, lăsând aparatul să baleieze întreaga navă în timp ce oamenii și Fagin s-ar fi înghesuit în bucla gravitațională.

Jacob a înjurat și s-a întrebat ce-i reținea să folosească laserul P. Lângă el, Hughes vorbea încet într-un interfon de pe perete. Omul s-a întors spre Jacob.

— Ei sunt gata! a zis el.

Datorită ochelarilor de protecție, durerea le-a fost cu mult mai mică atunci când domul s-a luminat puternic. Au trebuit totuși să clipească des câteva secunde ca să nu le mai lăcrimeze ochii și să se adapteze la lumina intensă.

Comandantul deSilva, probabil cu ajutorul doctorului Martine, mutase laserul P la marginea punții superioare. Dacă făcuse calcule corecte, raza trebuia să lovească fațeta laterală a domului în partea cealaltă, exact acolo unde era alimentarea computerelor. Din păcate, figura era atât de complicată, încât raza trebuia să se deplaseze din punctul A în punctul B, prin spațiul îngust de la marginea punții, așa că probabil nu avea să-i facă niciun rău lui Culla.

Jacob s-a speriat, totuși. În clipa în care a pornit raza, iar el își ținea ochii strâns închiși, s-au auzit brusc un huriu și zgomote ce indicau o mișcare departe, la dreapta.

Când i s-a limpezit vederea, Jacob a văzut prin aer dăre subțiri, strălucitoare. Trecerea razei de laser P lăsa urme în puținul praf din aer. Asta era bine. Îi va ajuta s-o evite.

— Intercomul e la maxim? a întrebat el repede.

Hughes i-a făcut semn că da.

— Bine, să începem!

Laserul P emitea intermitent o culoare albastră-verzuie. Sperau să facă mai puțin evidente reflexiile din interiorul carcasei.

Și-a strâns picioarele și a numărat:

— Unu, doi. Acum!

Jacob a sărit și a traversat repede spațiul deschis, apoi s-a ascuns după unul dintre aparatele de înregistrare masive de la marginea punții. L-a auzit pe Hughes aterizând greoi, la două aparate în dreapta lui.

Omul i-a făcut un semn cu mâna când s-a uitat înapoi.

— Nu e nimic pe aici! a șoptit el răgușit.

Jacob a aruncat o privire de după aparat, folosind o oglindă din trusa sanitară, care fusese mănjită cu grăsime. Hughes avea altă oglindă din geanta lui Martine.

Culla nu se vedea pe nicăieri.

El și tovarășul său puteau să țină sub supraveghere trei cincimi din punte. Alimentarea computerelor era în partea cealaltă a domului, ascunsă vederii lui Hughes. Jacob trebuia s-o ia pe drumul lung de jur împrejur, repezindu-se de la un aparat de înregistrare la altul.

Carcasa navei solare avea pete strălucitoare acolo unde se reflectase raza laserului P. Culoarele se schimbau mereu. Altminteri, îi înconjura miasma roșie și roz a cromosferei. Părăsiseră marele filament cu câteva minute în urmă și totodată cireada de toroizi, lăsată în urmă la o sută de kilometri mai jos.

„Jos” însemna de fapt chiar deasupra capului lui Jacob. Fotosfera, cu Marea Pată în centru, forma deasupra lui un tavan măreț, neted, de foc nesfârșit, spicele atârând ca niște stalactite.

Și-a strâns picioarele sub el și a pornit, cu spatele încovoiat și ferindu-se de orice posibilă ambuscadă.

A sărit peste raza laserului P, acolo unde traiectoria sa era marcată cu particule de praf, și s-a ascuns după următorul aparat. A scos repede oglinda să se uite la terenul expus recent.

Culla nu se vedea pe nicăieri.

Și nici Hughes. A fluierat două note scurte în codul convenit. Drumul era liber. A auzit o notă, răspunsul tovarășului său.

Pe urmă a trebuit să treacă pe sub rază. Pe tot drumul, deși scurt, i s-a făcut pielea de găină, gândindu-se la fulgerul care îl putea pârjoli din lateral.

S-a împleticit în spatele aparatului și s-a ținut de acesta să nu cadă, gâfâind. Asta nu era în regulă! Nu trebuia să fie atât de obosit. Ceva nu era în regulă.

Jacob și-a înghițit nodul din gât, apoi a început să plimbe oglinda pe muchia aparatului, în sensul invers acelor de ceasornic.

Durerea pe care a simțit-o în vârful degetelor l-a făcut să scape oglinda și să țipe. Încă puțin, și avea să-și sugă mâna, însă a ținut-o la câțiva centimetri distanță de față, cu gura deschisă de atâta chin.

Automat, a început să intre într-o transă ușoară ca să-și mai calmeze durerea. Cleștii înroșiți care îi pătrundeau în degete păreau să se îndepărteze încet. Apoi valul de ușurare a încetat să mai curgă prin el. Părea mai degrabă un impuls războinic. Mai mult nu putea să facă; o presiune potrivnică rezista hipnozei cu aceeași putere, indiferent cât de mult se concentra.

Altă șmecherie a lui Hyde. Ei bine, nu avea timp să se târguiască acum cu el... orice ar fi dorit afurisitul. Și-a privit mâna acum că durerea devenise aproape insuportabilă. Arătătorul și degetul al patrulea erau arse rău. Celelalte erau mai puțin afectate.

A reușit să-i fluie lui Hughes un cod scurt. Era timpul să-și pună planul în aplicare, singurul plan care putea să funcționeze.

Unica lor șansă era să ajungă în spațiul cosmic. Compresorul de timp rămăsese pe pilot automat – primul lucru de care se îngrijise Culla după legătura maser – așa că timpul lor subiectiv se potrivea aproape cu timpul real de care aveau nevoie pentru a părăsi cromosfera.

Deoarece era inutil să-l atace pe Culla, cel mai bun mod de a întârzia asasinatul și suicidul pe care voia să le comită extraterestrul era să discute cu el.

Jacob a tras aer în piept de câteva ori, pe când se sprijinea din nou de înregistratorul de holograme, ciulindu-și urechile. Culla făcea mereu zgomot când mergea. Asta era cea mai mare speranță a lui că va reuși să evite un atac al Pringului. Dacă extraterestrul făcea prea multă gălăgie în spațiu deschis, Jacob putea să aibă șansa de a folosi asomatorul din mâna lui sănătoasă. Avea o rază lungă de acțiune și nu-i va fi greu să țintească.

— Culla! a strigat el. Nu crezi că lucrurile au mers prea departe? De ce nu ieși de acolo să vorbim?

A ascultat cu atenție. Se auzea un țăcănit slab, de parcă măselele lui se loveau ușor una de alta în spatele buzelor prehensile. În timpul luptei de sus, una dintre problemele cu care se confruntaseră el și Donaldson fusese să evite măselele de un alb strălucitor.

— Culla! a repetat Jacob. Știu că e o prostie să judecăm un extraterestru după standardele speciei noastre, dar credeam cu adevărat că ne ești prieten. Ne datorezi o explicație! Vorbește cu noi! Dacă acționezi din ordinul lui Bubbacub, poți să te predai și îmi jur că toți vom spune că te-ai împotrivit din răputeri!

Țăcănitul s-a auzit mai tare. Apoi au urmat câțiva pași târșâiți. Unu, doi, trei... dar asta a fost tot. Nu destul ca să pună mâna pe el.

* * *

— Jacob, îmi pare rău. Vocea blândă a lui Culla s-a auzit până în partea opusă a punții. Trebuie să-ți spun că te rog, înainte să murim cu toții, să oprești mai întâi lasserul acela. Mă doare!

— Culla, și pe mine mă doare mâna.

Pringul părea copleșit de mâhnire.

— Îmi pare tare, tare rău, Jacob. Te rog, înțelege că ești prietenul meu. Fac asta și pentru specia ta. Accesstea sunt crime necesare, Jacob. Mă bucur că moartea mi-e aproape, așa că n-o să mai țin minte nimic.

Jacob era uimit de filosofia extraterestrului. Nu se așteptase niciodată la asemenea smiorcăieli de boboc de la Culla, oricare ar fi fost motivele pentru care făcuse așa ceva. Era pe cale să conceapă un răspuns când s-a auzit tare din intercom vocea Helenei deSilva.

— Jacob? Mă auzi? Atracția gravitațională se deteriorează repede. Pierdem viteza de înaintare.

Nu spusese însă nimic de pericol. Dacă nu se făcea ceva în curând, ar începe lunga cădere spre fotosferă, o cădere din care nu s-ar mai întoarce niciodată.

Odată aflată în strânsoarea celulelor de convecție, nava avea să fie atrasă în jos, spre miezul stelei. Asta dacă mai rămânea ceva din navă, până atunci.

— Vezi, Jacob, a zis Culla. N-are niciun rost să mă ții în loc. Am făcut-o deja. Voi rămâne aici să mă asigur că nu poți face nicio corecție. Dar, te rog, hai să vorbim până la sfârșit. Nu vreau să murim dușmani.

Jacob s-a uitat afară la atmosfera nebuloasă a Soarelui, roșie de la hidrogen. Lujeri de gaz fierbinte pluteau încă „în jos” (sus pentru el), pe lângă navă, dar asta nu putea fi o funcție a mișcării gazului în această zonă și în acest moment. Cu siguranță că treceau pe acolo mult mai încet. Probabil că nava începuse să cadă.

— Jacob, ai dat dovadă de perspicacitate descoperindu-mi talentul și fosta pe care v-am jucat-o. Ai coroborat multe indicii minore ca să găsești răspunsul! A fost o lovitură de maestru să cauți în istoria rasei mele! Spune-mi, cu toate că am evitat detectorii de pe margine cu fantomele mele, nu te-a uimit faptul că apăreau uneori pe puntea superioară când *eu* eram în partea cealaltă?

Jacob a încercat să se gândească. Avea pe obraz partea rece a pistolului cu electroșocuri. Era o senzație plăcută, dar nu-l ajuta să-i vină idei. Și atenția îi era îndreptată parțial spre discuția cu extraterestrul.

— Nu m-am obosit niciodată să mă gândesc la asta, Culla. Bănuiesc că te aplecai și ținteași raza prin câmpul transparent de suspensie al punții. Asta explică de ce imaginea părea refractată. Era de fapt *reflectată* într-un unghi, în interiorul carcasei.

Acesta era un indiciu prețios. Jacob se întreba cum de-i scăpase.

Și lumina albastră și intensă din timpul transei sale de la Baja! Exact înainte să se trezească, îl văzuse pe Culla stând acolo! Mâncatul îi făcuse probabil o hologramă! Ce modalitate de a cunoaște pe cineva și de a nu-i uita niciodată chipul!

— Culla, a spus el încet, nu c-aș fi o persoană care să poarte dușmănie cuiva, dar n-ai fost tu de vină pentru purtarea mea nebunească de la sfârșitul ultimei expediții?

S-a așternut o tăcere de câteva clipe. Apoi Culla a glăsuț. Sâsăitul îi era și mai accentuat.

— Da, Jacob. Îmi pare rău, dar deveniai prea băgăreț. Ssperam să te discreditez. N-am reușit.

— Dar cum...

— Am ascultat ce a spus dr. Martine despre efectul luminii asupra ființelor umane, Jacob!

Pringul aproape că zbiera. Era prima dată când îl vedea Jacob întrerupând pe cineva.

— Am făcut experiențe pe doctorul Kepler luni la rândul! apoi pe LaRoque și pe Jeff... apoi pe tine. Am folosit o rază îngustă de difracție. Nimeni n-o putea vedea, dar îți zăpăcea gândurile! N-am știut ce ai să faci, dar știam că va fi jenant! Îți sspon din nou că îmi pare rău! Însă era necesar.

* * *

Încetaseră de-a binelea să se înalțe. Marele filament pe care îl părăsiseră cu doar câteva minute în urmă apăruse din nou deasupra capului lui Jacob. Fâșii înalte se răsuceau și unduiau sus, înspre navă, ca niște degete care încercau să apuce.

Jacob se chinuia să găsească o soluție, dar imaginația îi era blocată de o barieră solidă.

E-n regulă! Renunț!

A făcut apel la activitatea lui neuronală pentru a-i prezenta condițiile sale. Ce naiba *voia* afurisitul ăla de la el?

A scuturat din cap. Va trebui să invoce clauza de urgență. Hyde avea să iasă la suprafață și să devină parte din el, la fel ca în vremurile lui proaste. Ca atunci când îl hărțuise pe LaRoque pe Mercur și când intrase prin efracție în laboratorul foto. S-a pregătit să intre în transă.

— De ce, Culla? Spune-mi de ce ai făcut toate astea!

Nu că ar fi contat. Poate că Hughes asculta. Poate că Helene înregistra. Jacob era prea ocupat ca să-i pese.

Rezistență! În coordonatele neliniare, neortogonale, ale gândirii, el trecea sentimentele și imaginile mentale printr-o sită. Indiferent de măsura în care funcționau vechile sisteme automate, le-a pus să-și facă treaba.

Încet, perdeaua și camuflajul de la fereastră au fost sfâșiate și date jos, iar el a ajuns față în față cu cealaltă jumătate a sa.

Fortificațiile, imposibil de escaladat în asalturile precedente, erau și mai formidabile acum. Zidurile de pământ fuseseră înlocuite cu unele din piatră. Dispozitivele de apărare, altădată din țepușe, erau făcute acum din ace ascuțite și se întindeau pe o lungime de treizeci de kilometri. În vârful celui mai înalt turn flutura un steag. Pe flamură scria „Loialitate”. Aceasta fâlfâia deasupra a două țepușe, fiecare cu câte un cap în vârf.

Pe unul din ele l-a recunoscut imediat. Era al său. Sângele scurs din gâtul retezat încă scânteia. Expresia era una de regret și remușcare.

Celălalt cap l-a făcut să-i înghețe sângele în vene. Era al Helenei. Fața îi era mânjită și pătată, iar pleoapele i s-au mișcat încet când s-a uitat la ea. Capul era încă viu.

Dar de ce? De ce această furie împotriva Helenei? Și de ce aceste spectre ale sinuciderii... de ce nu *voia* să i se alăture și să creeze din nou acel supraom care fusese odinioară?

* * *

Dacă extraterestrul decidea să-l atace acum, l-ar fi găsit neajutorat. Nu auzea nimic în afară de șuieratul vântului. Mai era și bubuitul unei cascade, apoi zgomotul făcut de cineva în cădere... sunetul unei voci de femeie ce-l striga în timp ce se prăbușea pe lângă el.

Și, pentru prima oară, a reușit să-i distingă cuvintele.

Jake! Atenție la acest prim pas!...

Asta e tot? Atunci de ce făcuse atâta caz de asta? De ce se străduise atâtea luni să descopere ceea ce se dovedise a fi ultima ironie a Taniei?

Desigur. Activitatea lui neuronală îl lăsa să vadă acum, când moartea era iminentă, că vorbele acelea tainice fuseseră o altă păcăleală. Hyde ascundea altceva. Era...

Sentimentul de vină.

A știut că îl împovăra după accidentul de la Turnul Vanilla, dar cât de mult nu-și dăduse seama niciodată. Acum înțelegea ce nebunie fusese să trăiască fiind atât Dr. Jekyll, cât și Mr. Hyde. În loc să-și vindece încetul cu încetul trauma provocată de pierderea suferită, pecetluisese în sine însuși o entitate artificială, care crescuse și se hrănise pe seama lui și a rușinii resimțite pentru că o lăsase pe Tania să cadă... pentru suprema aroganță a bărbatului care, în ziua aceea nefastă, la treizeci de kilometri înălțime, crezuse că poate să facă două lucruri deodată...

Fusese doar o altă formă de aroganță... credința că poate ocoli normalitatea, un mod uman de a reface o inimă frântă, ciclul durerii și transcendenței prin care miliarde de semeni ai săi au făcut față durerii pricinuite de o pierdere iremediabilă. Asta și alinarea pe care o aduce apropierea de alți oameni.

Iar acum era prins în capcană. Semnificația flămurii de pe fortificații îi era clară acum. În boala sa, se gândise să-și ispășească o parte din vină dovedindu-și loialitatea față de persoana pe care nu reușise s-o salveze. Nu o loialitate superficială, ci una adânc înrădăcinată în sufletul său... o loialitate bolnavă, bazată pe rezervele lui față de toată lumea... fiind tot timpul convins că el era în regulă, deoarece *avusese* amante!

Nu era de mirare că Hyde o ura pe Helene! Nu era de mirare că-l voia mort și pe Jacob Demwa!

Tania n-ar fi fost niciodată de acord cu ce faci, îi spunea el. Dar entitatea malefică nu-l asculta. Avea propria sa logică și nu avea nevoie de a lui.

La naiba, Tania *ar fi îndrăgit-o* pe Helene!

Asta nu-i aducea nimic bun. Bariera era solidă. A deschis ochii.

Roșul cromosferei era mai închis acum. Erau în filament deja. O străfulgerare de culoare care, chiar și prin ochelarii de protecție, l-a făcut să se uite în stânga.

* * *

Era un toroid. Se întorseseră printre cei din cireadă.

Pe când privea, au trecut mai mulți pe lângă navă, având conturul împodobit cu modele strălucitoare. Se învâртеau ca niște

gogoși nebune, neluând în seamă pericolul reprezentat de nava solară.

— Jacob, n-ai spus nimic, a bâiguit vocea sâsâită a lui Culla pe fundalul gândurilor sale.

Când și-a auzit numele, Jacob a redevenit atent.

— Trebuie să ai o părere despre motivele mele. Nu-ți dai seama că binele suprem va veni din Ssoare... nu numai pentru specia mea, ci și pentru a voastră și pentru protejații voștri?

Jacob a scuturat tare din cap ca să-și limpezească mintea. Somnolența indusă de Hyde era ceva cu care trebuia să lupte! Singurul lucru bun era că nu-l mai durea capul.

— Culla, trebuie să mă mai gândesc puțin la asta. Putem să ne retragem undeva și să vorbim? Aș putea să-ți iau ceva de mâncare și poate găsim o soluție.

S-a lăsat tăcerea. După câțva timp, Culla a spus încet:

— Ești foarte șmecher, Jacob. Aș fi tentat, dar acum îmi dau seama că ar fi mai bine ca tu și prietenul tău să nu vă clintiți din loc. De fapt, o să mă asigur de asta. Dacă vreunul din voi face o mișcare, o să-l „văd”.

Nepăsător, Jacob s-a întrebat de ce era o „șmecherie” să-i oferi de mâncare unui extraterestru. De ce îi venise ideea asta?

Cădeau acum cu viteză mai mare. Sus, cireada de toroizi se întindea către zidul nefast al fotosferei. Cel mai apropiat strălucea în nuanțe de albastru și verde în timp ce trecea împreună cu ceilalți. Culorile păleau când se depărtau. Animalele aflate cel mai departe arătau ca niște micuțe inele de logodnă întunecate, fiecare în echilibru pe o pâlpâire slabă de lumină verde.

Era agitație printre cele mai apropiate magnetovore. În timp ce nava cădea, veneau una după alta, alături, sau „coborau”, din perspectiva răsturnată a lui Jacob. La un moment dat, o lumină verde a umplut nava solară când laserul din coadă a trecut deasupra lor. Faptul că nu au fost distruși însemna că ecranele automate funcționau încă.

Afară, o formă unduitoare a trecut în viteză pe lângă Jacob, de deasupra capului său, dincolo de punte, până la picioarele lui. Apoi s-a ivit o altă apariție vălurită, a zăbovit o clipă în exteriorul carcasei, lângă el, cu corpul lucios în culori irizate. Apoi a plecat în grabă în sus, dispărând din câmpul vizual.

Strigoii Soarelui se strângeau. Poate că nava solară în cădere le stârnise curiozitatea.

Trecuseră până acum de grosul cirezii. Mai era un grup de magnetovore mari exact deasupra capetelor lor, pe traiectoria coborârii. Păstori micuți și strălucitori dansau în jurul grupului. Jacob spera că se vor da la o parte. Nu avea sens să ia pe altcineva cu ei. Dâra incandescentă lăsată de laserul refrigerator al navei era periculos de aproape.

Jacob s-a adunat. Nu mai avea altceva de făcut. El și Hughes vor trebui să încerce să-l atace frontal pe Culla. A fluierat un cod, de

două ori lung și de două ori scurt. A urmat o tăcere, apoi un răspuns. Bărbatul era pregătit.

Avea să aștepte până la primul zgomot. Conveniseră că, atunci când erau destul de aproape, orice atac cu șanse de reușită va trebui să înceapă în clipa în care se producea un zgomot, până intra Culla în alertă. Deoarece Hughes avea mai mult de mers, el va porni primul.

S-a ghemuit încordat și s-a străduit să se concentreze numai asupra atacului. Pistolul era în palma transpirată a mâinii sale stângi. A ignorat șocurile care porneau dintr-o porțiune izolată a minții sale și îi distrăgeau atenția.

Un zgomot, parcă făcut de cineva în cădere, a venit brusc de undeva din dreapta. Jacob a ieșit din spatele aparatului, apucând în același timp țeava pistolului.

Nu l-a întâmpinat niciun fulger. Culla nu era acolo. Pierduse una dintre încărcăturile prețioase ale asomatorului.

A alergat înainte cât a putut de repede. Dacă-l putea prinde pe extraterestru cu spatele întors la el ca să se ocupe de Hughes...

Lumina se schimba. Pe când făcea câțiva pași în fugă, strălucirea roșie a fotosferei de deasupra a fost iute înlocuită de o lumină albastră-verzuie de sus. Jacob a aruncat cea mai rapidă privire deasupra capului pe când se repezea înainte. Lumina venea de la toroizi. Imensele animale solare veneau repede de sub navă, pe o traiectorie de coliziune.

Alarmerle s-au declanșat, vocea lui deSilva a venit prin intercom, tare, cu un avertisment. Pe când lumina albastră devenea mai intensă, Jacob a sărit peste o dâră lăsată de raza laserului P în aerul cu praf și a aterizat la câțiva metri de Culla.

Chiar în spatele Pringului, Hughes a îngenuncheat, ridicându-și mâinile pline de sânge, având cuțitele risipite pe jos. S-a uitat în sus la Culla cu groază, așteptând lovitura de grație.

Jacob și-a ridicat pistolul, iar Culla s-a întors spre el, când l-a auzit apropiindu-se. Pentru o clipă, când a apăsât pe trăgaci, Jacob s-a gândit că reușise.

Apoi în întreaga sa mână stângă l-a săgetat o durere sfâșietoare. Arma i-a zburat dintre degete. I s-a părut o clipă că puntea se învârte cu el, apoi, când i s-a limpezit vederea, Culla stătea în fața lui cu ochii triști. Măselele Pringului se vedeau acum complet, în colțurile „buzelor” tentaculare.

— Îmi pare rău, Jacob. Extraterestru articula atât de prost, că Jacob abia îi înțelegea cuvintele. Așșșa trebuie sssă fie.

Pringul avea de gând să-l sfâșie cu dinții lui ascuțiți! Jacob s-a tras înapoi, împiedicându-se, de spaimă și dezgust. Culla l-a urmat, măselele pocnindu-i-se încet una de alta în ritmul pașilor.

O imensă resemnare l-a cuprins pe Jacob, odată cu sentimentul de înfrângere și senzația morții iminente. Parcă se micșora distanța dintre el și agresor, deși făcuse câțiva pași înapoi. Pulația din mână nu însemna cătuși de puțin că avea să piară în curând.

— Nu! a țipat el cu o voce aspră.

S-a repezit înainte, cu capul în jos, către Culla.

În acel moment, a auzit din nou vocea Helenei, iar lumina albastră de sus a înghițit totul. Un vuiet a venit de departe și apoi o forță imensă i-a ridicat pe amândoi de la podea și i-a purtat prin aer deasupra punții ce se zguduia puternic.

PARTEA A IX-A

Pe vremuri era un flăcău atât de neprihănit încât zeii i-au îndeplinit o dorință. El a vrut să fie pentru o zi auriga Soarelui. Apollo n-a fost luat în seamă când a prezis o tragedie, însă evenimentele ulterioare i-au dat dreptate. Se spune că Sahara este regiunea pustie, arzătoare și dezolantă ce s-a creat atunci când auriga cel nepriceput a dus carul prea aproape de Pământ. De atunci, zeii au preferat să nu mai asculte rugile oamenilor.

M.N. Plano

26

În tunel

Jacob a aterizat pe partea cealaltă a consolei computerului, căzând tare pe spate ca să-și ferească mâinile însângerate și pline de bășici. Din fericire, materialul flexibil din care era făcută puntea a amortizat o parte a impactului.

Simțea gust de sânge în gură și amețală când s-a sprijinit în coate. Puntea încă mai sălta pe când magnetovorele de deasupra se loveau de pânțele navei solare, umplând totul cu o lumină albastru-deschis. Trei dintre ele au atins nava la un unghi de patruzeci și cinci de grade „deasupra” punții, lăsând un spațiu mare deasupra. Asta a permis laserului refrigerator să-și proiecteze între ei raza mortală formată din energie solară înmagazinată jos spre stratosferă.

Jacob n-a avut timp să se întrebe ce făceau... dacă atacau sau doar voiau să se joace. (Ce idee!) Trebuia să profite imediat de răgazul obținut.

Hughes aterizase și el în apropiere. Bărbatul era deja în picioare, clătinându-se din cauza șocului. Jacob s-a urcat repede și i-a luat brațul într-al lui... evitând contactul între mâinile lor rănite.

— Haide, Hughes. Dacă a fost și Culla lovit, am putea să-l atacăm!

Hughes a dat din cap că da. Bărbatul era confuz, însă dispus să acționeze. Cu toate acestea, mișcările îi erau ciudate. Jacob a trebuit să-l ghideze în grabă pe drumul cel bun.

Au înconjurat domul central și l-au găsit pe Culla, care tocmai se ridica în picioare. Extraterestrul șovăia, însă, văzând că se întoarce spre ei, Jacob a înțeles că nu aveau nicio șansă. Unul din ochii lui Culla strălucea cu putere; era pentru prima dată când Jacob vedea unul funcționând. Asta însemna...

A simțit miros de cauciuc ars, iar banda din stânga a ochelarilor de protecție s-a desfăcut. Era orbit de lumina albastră din cameră când i-au căzut.

Jacob l-a împins înapoi pe Hughes în curba domului și s-a dus după el. Se aștepta să fie săgetat în ceafă în orice clipă, însă au fugit împleticindu-se până la bucla gravitațională, unde Jacob a căzut, încă teafăr.

Fagin s-a dat la o parte ca să-i lase să intre. Scotea niște triluri asurzitoare și flutura din crengi.

— Jacob, ești în viață! Și tovarășul tău! Mă așteptam la mai rău!

— Cum... Jacob făcea eforturi să respire. Cât timp a trecut de când am început să cădem?

— Cinci, poate șase minute. Te-am urmărit după ce mi-am venit în fire. N-am cum să mă bat, dar mă pot interpune. Culla nu are suficientă putere să treacă prin mine ca să ajungă sus!

Kantenul a râs, fluierând strident.

Jacob s-a încruntat; era o idee interesantă. Cât de multă putere avea Culla? Parcă citise odată că omul funcționează în medie la o putere de o sută cincizeci de wați. Culla avea cu siguranță mai mult, însă în izbucniri scurte de jumătate de secundă.

Dacă avea suficient timp la dispoziție, Jacob putea să-și dea seama. Când îi proiectase pe falșii Solarieni, Culla făcuse acele apariții să dureze douăzeci de minute. Apoi fantomele antropomorfe „și-au pierdut interesul”, iar lui Culla i s-a făcut brusc o foame de lup. Cu toții crezuseră că era din cauza energiei nervoase, dar Pringul trebuia să-și refacă rezervele de cumarină... și probabil de substanțe chimice cu multă energie ca să activeze laserul colorant.

— Ești rănit! a cântat Fagin. Își flutura crengile de agitat ce era. Mai bine îți duci compatriotul sus să vă oblojiți rănilile.

— Bănuiesc că da. Jacob a încuviințat din cap, nedorind să-l lase pe Fagin singur. Trebuie să-i pun doctoriței Martine niște întrebări importante cât timp ne tratează.

Kantenul a scos un fluierat prelung.

— Jacob, să n-o deranjezi sub nicio formă pe doctorița Martine! E în legătură cu Solarienii. E singura noastră șansă!

— Poftim?

— Au fost atrași de lumina laserului parametric. Când au venit, ea și-a pus casca psi și a început să comunice cu ei. Au plasat câteva magnetovore sub noi și ne-au oprit substanțial căderea!

Lui Jacob îi bubuia inima în piept. Totul suna ca o comutare a unei pedepse mai grele. Apoi s-a încruntat.

— Substanțial? Adică nu urcăm?

— Din păcate, nu. Cădem încet, dar sigur. Și nu se știe cât timp ne vor mai ține toroizii.

Jacob se simțea foarte mândru de reușita lui Martine. Îi contactase pe solarieni! Era o realizare epocală, însă tot erau sortiți pieirii.

— Fagin, a spus el prudent. Mă întorc cât de repede pot. Până atunci, pot să-mi imiți suficient de bine vocea ca să-l păcălim pe Culla?

— Cred că da. Încerc.

— Atunci vorbește cu el. Folosește-te de toate șmecheriile ca să-l ții ocupat și într-o stare de confuzie. Nu mai trebuie să aibă acces la computer!

Fagin a fluierat aprobator. Jacob s-a întors, cu brațul într-al lui Hughes, spre bucla de gravitație.

Era ciudat, ca și cum câmpurile gravitaționale începuseră să fluctueze ușor. Urechea internă îl supăra mai mult ca oricând, în timp ce îl ajuta pe Hughes să traverseze arcul scurt. Trebuia să se concentreze să nu-și piardă echilibrul.

Partea de sus era încă roșie – de la cromosferă. Dar, fâlfâind din membre, Solarienii verzi-albaștri dansau în exterior, mai aproape decât îi văzuse Jacob vreodată. „Aripile lor de fluture” erau la fel de mari ca nava.

Dârele albastre de la laserul P străluceau și în praful de aici de sus. Înspre marginea punții, laserul însuși zumzăia în carcasa lui masivă.

Au evitat câteva din razele subțiri.

Ce bine ar fi fost să avem instrumentele necesare pentru a scoate chestia asta din carcasă, s-a gândit Jacob. Însă era o speranță deșartă. Și-a sprijinit tovarășul până a reușit să-l bage într-o cușetă. Apoi l-a legat cu niște curele și s-a dus să caute trusa de prim ajutor.

A găsit-o lângă panoul de bord al pilotului. Cum nu o văzuse pe Martine, era limpede că alesese altă parte a navei ca să intre în contact cu Solarienii, departe de ceilalți. Lângă panoul de bord, LaRoque, Donaldson și cadavrul lui Dubrowsky, omul din echipaj, erau legați strâns cu centurile. Fața lui Donaldson era acoperită pe jumătate cu spumă medicinală.

Helene deSilva și membrii echipajului rămași în viață erau aplecați peste instrumente. Comandantul și-a ridicat privirea când l-a simțit apropiindu-se.

— Jacob, ce s-a întâmplat?

El își ținea mâinile la spate ca să nu-i distragă atenția. Însă îi era greu să stea în picioare. Trebuia să facă ceva și încă repede.

— N-a mers, dar l-am făcut să vorbească.

— Da, am auzit și noi aici sus, apoi mult zgomot. Am încercat să vă avertizez înainte să ne ciocnim de toroizi. Speram că te poți folosi de asta.

— Impactul ne-a ajutat. Ne-a zdruncinat, dar ne-a salvat viețile.

— Și Culla?

Jacob a ridicat din umeri.

— Încă e acolo jos. Cred că nu mai are mult combustibil. Cât timp ne-am chinuit să ajungem sus, i-a ars lui Donaldson jumătate de față cu o singură rază laser. Nenorocitul, aici jos țintea în locuri strategice.

I-a spus despre atacul lui Culla cu măselele.

— Nu cred că o să rămână pe zero destul de repede pentru noi. Dacă am avea mai mulți oameni, i-am pune să-l atace până i-ar secătui forțele. Dar nu avem. Hughes e dispus, dar nu mai poate lupta. Și presupun că voi doi nu vă puteți părăsi posturile.

Helene s-a întors să răspundă la o alarmă ce pornise pe panoul ei de control. A apăsă un buton și a deconectat-o. Apoi s-a uitat la Jacob, parcă cerându-și iertare.

— Îmi pare rău, Jacob, dar avem tot ce ne trebuie aici. Încercăm să intrăm în computer activând senzorii navei în ritmuri codate. Merge încet și trebuie să ne ocupăm și de urgențe. Mă tem că e de rău. Comenzile o iau razna.

S-a întors să răspundă altui semnal.

Jacob s-a dat înapoi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o distragă de la treaba ei.

— Pot să te ajut?

Pierre LaRoque s-a uitat la el de pe o canapea de la câțiva metri distanță. Bărbatul scund era imobilizat acolo și nu putea ajunge la chingi. Jacob aproape că uitase de el.

A ezitat. Comportamentul lui LaRoque dinainte de încăierarea de sus nu-i inspirase prea multă încredere. Helene și Martine îl legaseră ca să nu facă rău nimănui.

Însă Jacob avea nevoie de mâinile *cuiva* ca să apuce trusa de prim ajutor. Jacob și-a amintit că reporterul scăpase ca prin urechile acului pe Mercur. Nu te puteai încrede în el, dar își folosea talentele când considera că e necesar.

LaRoque părea coerent și sincer acum. Jacob i-a cerut Helenei permisiunea de a-l elibera. Ea și-a ridicat privirea și a dat din cap că da.

— În regulă, dar, dacă se apropie de instrumente, îl omor. Să-i spui asta.

Nu era nevoie. LaRoque a dat din cap în semn că a înțeles. Jacob s-a aplecat și a încercat să apuce cârligele de la chingi cu degetele de la mâna dreaptă.

Helene a șuierat în spatele lui.

— Jacob, mâinile tale!

Privirea ei îngrijorată l-a emoționat pe Jacob. Însă, când s-a ridicat, femeia avea fața împietrită. Acum treaba ei era mai importantă decât a lui. Helene știa asta. Faptul că reacționase așa însemna că ținea la el foarte mult. I-a zâmbit încurajator, apoi s-a aplecat să răspundă la cele șase alarme care începuseră să sune simultan.

LaRoque s-a ridicat, masându-și umerii, apoi a luat de pe jos trusa de prim ajutor și i-a făcut semn lui Jacob. Zâmbea ironic.

— Pe cine bandajăm mai întâi? a întrebat el. Pe tine, pe celălalt bărbat sau pe Culla?

Excitație

Helene trebuia să găsească timp de gândire. Cu siguranță se putea face ceva! Sistemele bazate pe știința galactică cedau puțin câte puțin. Până acum cedaseră compresia timpului și gravitația, plus alte mecanisme periferice. Dacă gravitația internă ceda, ar fi fost neajutorați în fața furtunilor cromosferice, ar fi fost striviți în propria lor navă.

Nu că ar fi contat. Toroizii care îi țineau sus împotriva gravitației Soarelui oboseau evident. Altimetrul cobora. Ceilalți erau deja mult deasupra lor, pierduți în ceața trandafirie a cromosferei de sus. Nu avea să mai dureze mult.

Un beculeț de alarmă a început să pâlpâie.

S-a primit un răspuns pozitiv de la câmpul intern de gravitație. Helene a făcut rapid niște calcule în minte, apoi a introdus niște parametri ca să rezolve situația.

Săracul Jacob încercase. I se citea epuizarea pe chip. Se simțea rușinată că nu rămăsese cu el pe durata zborului în partea cealaltă a navei, deși nu l-ar fi putut scoate pe Culla de la computer nici dacă erau acolo.

Acum totul depindea de ea. Dar *cum*, când fiecare componentă nenorocită ceda!

Nu fiecare componentă. Cu excepția legăturii maser cu Mercur, echipamentul bazat pe tehnologia terestră încă funcționa excelent. Culla nu se ostenise să umble la el. Refrigerarea încă funcționa. Câmpurile E.M. din jurul carcasei dure a navei încă funcționau, deși nu permiteau pătrunderea unei cantități mai mari de lumină solară în partea cealaltă. Normal.

Nava s-a zguduit. A săltat de parcă se ciocnise ceva de ea o dată, de două ori. Apoi s-a ivit o strălucire la marginea punții. Deodată, a apărut conturul unui toroid care se freca de marginea navei. Deasupra lui pluteau câțiva Solarieni.

Ciocnirea s-a transformat într-un râcâit puternic și sinistru. Toroidul avea pete purpuriu-deschis pe margini. Pulsa și zvâcnea din cauza agresiunii torționarilor săi. Apoi a dispărut într-un ocean de lumină. Nava solară s-a înclinat în partea din față și, nefiind susținută, a căzut brusc. DeSilva și colegul ei au încercat să o îndrepte.

Când și-a ridicat privirea, i-a văzut pe aliații ei Solarieni îndepărtându-se cu cei doi toroizi rămași.

Nu mai puteau să facă nimic. Din toroidul care îi lăsase baltă rămăsese doar un spot luminos deasupra, care se îndepărta repede în vârful unei coloane de foc verde.

Altimetrul a început să se învârtă mai repede. Helene vedea pe ecrane celulele granulare pulsatile ale fotosferei și Marea Pată mai mari ca niciodată.

Erau deja mai aproape de Soare decât oricine altcineva înaintea lor. În curând aveau să ajungă acolo – primii oameni în Soare.

Dar pentru scurt timp.

S-a uitat la Solarienii aflați acum departe, și s-a întrebat dacă să-i cheme pe toți ca să... ca să-și ia rămas-bun sau ceva de genul ăsta. Îl voia pe Jacob aici.

Dar se dusesse din nou jos. Până se întorcea el, aveau să ajungă.

Și-a ridicat privirea și a văzut luminițele verzi, întrebându-se cum de a putut să se deplaseze toroidul atât de repede.

S-a ridicat în picioare, înjurând. Chen s-a uitat la ea.

— Ce e, căpitane? S-au activat scuturile?

Scoțând un chiot de bucurie, Helene a început să tragă de manete.

Își dorea să poată monitoriza telemetria de pe Mercur, pentru că, dacă mureau în Soare *acum*, avea să fie ceva unic!

* * *

Lui Jacob încă îi pulsau brațele. Îl *mâncau*, ceea ce era și mai rău. Evident că nu se putea scărpină. Mâna stângă era tare ca piatra de la spuma aceea, la fel și două degete de la mâna dreaptă.

A îngenuncheat iar în interiorul bocaportului buclei gravitaționale, uitându-se afară la puntea celeilalte părți a navei. Fagin s-a dat în lături pentru ca el să împingă noua oglindă, cea lipită la capătul unui creion, cu mai multă spumă, înspre exterior.

Culla nu se vedea. Camerele enorme ieșeau în evidență pe tavanul albastru luminat de magnetovore. Dâra lăsată de laserul P mergea în zigzag, bine trasată prin praful din aer.

I-a făcut semn lui LaRoque să lase jos încărcătura în batardou, lângă Fagin.

Și-au dat amândoi cu spumă pe gât și pe față. Ochelarii le erau acoperiți cu acel material flexibil, precum cauciucul.

— Știi foarte bine că e periculos, a spus LaRoque. Ne-o proteja de o împușcătură ușoară, însă chestia asta e inflamabilă. E singura substanță inflamabilă permisă pe nave spațiale datorită proprietăților sale medicinale unice.

Jacob a încuviințat din cap. Dacă arăta ca LaRoque, ar fi avut șansa să-l sperie de moarte pe extraterestru!

A ridicat canistra maro, apoi a pulverizat puțin pe punte. Nu a acoperit o zonă prea mare, dar era bună ca armă. Mai rămăsese suficientă substanță.

Puntea s-a zguduit sub ei, apoi s-a mai cutremurat de două ori. Jacob s-a uitat și a văzut că se înclinău. Magnetovora care susținea această parte a navei cobora din ce în ce mai mult, înspre marginea punții și departe de fotosfera care acoperea cerul.

Fără îndoială că una dintre bestiile de pe partea cealaltă pierduse controlul. Asta însemna că totul era pe cale să se sfârșească.

Nava s-a cutremurat și apoi a început să se îndrepte. Jacob a oftat. Putea să mai salveze nava dacă reușea să-l scoată imediat din ecuație pe Culla. Dar asta era evident imposibil. Își dorea să plece de acolo și să i se alăture Helenei.

* * *

— Fagin, a spus el. Nu mai sunt tipul pe care-l știai. Bărbatul de odinioară l-ar fi învins pe Culla până acum. Te rog să înțelegi. Am încercat. Însă nu mai sunt același.

Fagin a foșnit.

— Știam, Jacob. De aceea te-am invitat în expediția „Exploratorii Soarelui”, ca să te schimbi.

Jacob îl privea nedumerit pe extraterestru.

— Tu știi cum să ieși din orice bucluc, a șoptit Kantenul. Habar n-aveam că problemele de aici erau atât de grave. Ți-am cerut să ne însoțești ca să ieși din crisalida în care te izolaseși de la accidentul din Ecuador și apoi să te prezint Helenei deSilva. Planul mi-a reușit. Sunt încântat.

Jacob rămăsese fără cuvinte.

— Dar, Fagin, mintea mea... a spus el, vocea pierzându-i-se.

— Mintea ta e în regulă. Pur și simplu ai o imaginație hiperactivă. Atâta tot. Serios, Jacob, ai niște fantezii... Și atât de elaborate. N-am mai văzut un ipohondru ca tine!

Lui Jacob îi mergea mintea la tură maximă. Fie Kantenul era politicoș, fie se înșela, sau... avea dreptate. Fagin nu-l mințise niciodată, mai ales în privința chestiunilor personale.

Oare domnul Hyde nu era o nevroză, ci doar un *joc*? Când era copil, își imaginase universuri atât de detaliate, încât abia le putea distinge de realitate. Lumile sale *chiar* existaseră. Psihiatrii neoreichieni zâmbiseră și îi spusese că avea o imaginație bogată, nepatologică, pentru că analizele arătaseră că era conștient că se juca, atunci când conta cel mai mult!

Oare domnul Hyde fusese doar o născocire?

E adevărat că până acum nu făcuse rău. Era doar enervant, însă avea mereu un motiv întemeiat pentru lucrurile pe care îl „punea” să le facă. Însă până acum.

— Erai bolnav de ceva vreme când te-am cunoscut, Jacob. Însă Turnul te-a vindecat. Tratatamentul te-a *speriat*, așa că te-ai refugiat în joc. Nu știu amănunte, ai fost foarte secretos. Dar acum știi că ești lucid. Ești lucid de aproximativ douăzeci de minute.

Jacob s-a așezat. Chiar dacă Fagin avea dreptate sau nu, nu avea timp să stea acolo și să-i asculte trăncăneala. Avea doar câteva minute la dispoziție să salveze nava. Asta dacă era posibil.

Afară strălucea cromosfera. Fotosfera plutea deasupra capetelor lor. Dărele de praf lăsate de laserul P se profilau în zigzag pe carcasa interioară.

Jacob a încercat să pocnească din degete, dar s-a strâmbat de durere.

— LaRoque! Du-te sus și ia-ți bricheta! Repede!

Reporterul s-a dat înapoi.

— De ce, o am chiar aici. Dar la ce-ți tre...

Jacob se îndrepta deja spre interfon. Dacă Helene mai avea un strop de putere, acum era timpul s-o folosească. Avea nevoie de foarte puțin timp! Însă, înainte să o aprindă, s-a auzit sunetul alarmei în toată nava.

— Sofonți, a izbucnit vocea Helenei. Pregătiți-vă de accelerare. În curând vom pleca din Soare.

În vocea femeii se simțea un ușor amuzament.

— Dată fiind plecarea noastră iminentă, le-aș recomanda tuturor pasagerilor să se îmbrace cât mai călduros cu putință! În perioada asta a anului e destul de frig pe Soare!

Emisie stimulată

Un curent rece venea constant dinspre gurile de aerisire din jurul carcasei laserului refrigerator. Jacob și LaRoque se îngărmădiseră în jurul focului pe care îl aprinseseră, încercând să oprească aerul să-l stingă.

— Hai, drăguțele, arzi!

Bucăți din spuma protectoare fumegau pe punte. Flăcările creșteau pe măsură ce mai puneau altele pe foc.

— Ha, ha! a râs Jacob. Odată sălbatic, mereu sălbatic, nu, LaRoque? Oamenii se duc spre Soare și fac focul să le fie cald!

Reporterul a zâmbit, tot punând pe foc bucăți din ce în ce mai mari. Jurnalistul guraliv nu mai spusese mare lucru de când Jacob îl eliberase din locul său de detenție. Uneori mai mormăia ceva cu furie și scuipa.

Jacob ținea o torță în flăcări, spumă unsuroasă lipită la capătul unui tub pentru lichide. Începuse să fumege, emanând un fum negru, înecăcios. Era minunat.

În curând au avut mai multe torțe. Fumul se răspândea în aer, mirosind îngrozitor. S-au dat înapoi spre gura de aerisire ca să poată respira. Fagin se mișca bine în bucla gravitațională.

— În regulă, a spus Jacob. Să mergem!

A sărit din culoarul cu batardouri în stânga și a aruncat din torțele fumegânde la capătul punții, cât mai departe a fost în stare. În spatele lui, LaRoque făcea același lucru, dar în cealaltă direcție.

Foșnind puternic, Fagin i-a urmat. Kantenul a ieșit din culoar la capătul opus al punții ca să fie cu ochii în patru și să atragă dacă putea focul lui Culla. Fagin a refuzat să fie dat cu spumă unsuroasă.

— Totul e clar acum, a fluierat Kantenul încetișor. Culla parcă a intrat în pământ.

Asta era o veste și bună, și rea. Îl localiza pe Culla. Dar însemna și că extraterestrul probabil încerca să defecteze laserul refrigerator.

Se făcea FRIG!

Odată ce începuse să fie pus în aplicare, planul Helenei i se părea lui Jacob perfect logic. Întrucât controla încă ecranele din jurul navei (faptul că echipajul era în viață o dovedea), putea să lase înăuntru căldura Soarelui în orice cantitate dorea. Căldura putea fi trimisă direct la laserul de referință și emisă înapoi în cromosferă, împreună cu cea degajată de uzina electrică a navei. Numai că, de *această* dată, scurgerea era un torent direcționat în jos. Compresia le oprise căderea și începuseră să urce.

În mod normal, o asemenea intervenție în sistemul automat de control al căldurii nu era recomandabilă. Helene hotărâse probabil să programeze mecanismul în așa fel încât să dea erori în sensul frigului, căci astfel greșelile puteau fi corectate mai ușor.

Era o idee strălucită. Jacob spera să apuce să i-o spună. În momentul de față, treaba lui era să se asigure că avea o șansă să funcționeze.

A înconjurat domul până a ajuns în locul în care Fagin nu avea vizibilitate. Fără să se uite în jur, a mai aruncat două torțe în puncte diferite ale punții din fața lui. A ieșit fum din fiecare.

Încăperea era din ce în ce mai încețoșată de la fumul eliberat până acum. Dâra lăsată de raza laserului P scânteia în aer. Urmele mai slabe dispăreau, atenuate de trecerile cumulative prin fum.

Jacob s-a întors în câmpul vizual al lui Fagin. Mai avea trei torțe fumegânde. S-a sprijinit de punte și le-a aruncat în unghiuri diferite peste vârful domului central. LaRoque a făcut la fel cu ale lui.

Una dintre torțe a trecut drept peste centrul domului. A intrat în fasciculul de raze X al laserului refrigerator și a dispărut într-un nor de aburi.

Jacob spera că nu deviasse prea mult raza. Razele X coerente trebuiau să treacă prin carcasă cu o contaminare a navei aproape de zero, dar raza nu era concepută să penetreze obiecte solide.

— E-n regulă! a șoptit el.

El și LaRoque s-au dus în fugă la peretele domului, acolo unde erau depozitate piesele de rezervă pentru aparatele de înregistrare. Reporterul a deschis un fișet și s-a cățarat cât de sus a putut, apoi i-a dat mâna tovarășului său.

Jacob s-a urcat după el.

Acum erau toți vulnerabili. Culla trebuia să reacționeze la pericolul evident pe care îl reprezentau torțele! Vizibilitatea scădea deja cu mult sub limita normală. În cameră se răspândise duhoarea, iar Jacob respira din ce în ce mai greu.

LaRoque și-a sprijinit umărul de partea de sus a fișetului, apoi i-a întins mâinile făcute scăunel lui Jacob. Acesta a folosit punctul de sprijin și s-a urcat pe umărul reporterului.

Domul era în pantă aici, dar suprafața era netedă, însă Jacob avea doar trei degete în loc de zece. Stratul de spumă unsuroasă îl ajuta. Era și un pic lipicioasă. După două încercări nereușite, Jacob s-a concentrat și a sărit de pe umărul lui LaRoque, mai să-l doboare pe jurnalist.

Suprafața domului era ca argintul viu. A trebuit să se târască pe burtă și să se miște încet ca să câștige fiecare centimetru.

Lângă vârf, a trebuit să-și facă griji din pricina laserului de referință. Vedea orificiul când a făcut o pauză aproape de vârf. La doi metri de el, bâzâia slab; aerul cu fum scânteia, iar Jacob s-a întrebat la ce distanță ar fi ferit de gaura mortală.

S-a întors cu spatele, ca să nu fie nevoit să se gândească la asta.

Nu putea să fluiera ca să-i anunțe că reușise. Trebuiau să se bazeze pe auzul excelent al lui Fagin ca să depisteze mișcările lui Culla și să calculeze distanța și timpul de la care veneau zgomotele.

Mai avea de așteptat cel puțin câteva secunde, așa că Jacob a hotărât să-și încerce norocul. S-a întors pe spate și s-a uitat în sus la Marea Pată.

* * *

Soarele era peste tot.

Din punctul lui de vedere, nu exista nicio navă. Nicio luptă. Nu erau nici planete, nici stele sau galaxii. Rama ochelarilor de protecție nu-l lăsa să-și vadă corpul. Fotosfera era totul.

Pulsa. Pădurile de spice, ca niște garduri vii ondulate, emiteau zgomote spre el, iar talazurile se spărgeau deasupra capului său. Sunetul se diviza și se extindea în jur, spre lipsa de relevanță a spațiului.

Mugea.

Marea Pată l-a privit și ea. Pentru o clipă, imensa întindere a fost o față, chipul bărbos, cu păr cărunt al unui patriarh. Pulsațiile erau respirația acestuia. Zgomotul era făcut de vocea sa tunătoare, ce cânta o melodie veche de miliarde de ani, pe care numai alte stele o puteau auzi și înțelege.

Soarele *era* viu. Ba mai mult, îl observase. Îi acorda întreaga sa atenție.

Spune-mi dăător de viață, căci datorită mie trăiești, eu ard și căldura mea întreține viața. Eu stau pe loc și, stând, îți ofer o ancoră. Spațiul se ondulează în juru-mi, al învelișului meu, și trece în jos, până la misterul din măruntaiele mele. Timpul își bate coasa în forja mea.

Lucru însuflețit, oare Entropia, ticăloasa mea Mătușă, observă conspirația noastră? Nu încă, așa cred, pentru că tu ești încă prea mic. Firav cum ești, lupta ta împotriva fluxului e ca o adiere pe lângă un vânt puternic. Și ea crede că îi sunt încă aliat.

Spune-mi dăător de viață, o, lucru însuflețit, și plângi. Eu ard la nesfârșit și, arzând, consum ce nu poate fi înlocuit. În timp ce tu sorbi gingaș din torentul meu, izvorul încet-încet se epuizează. Când va seca, alte stele îi vor lua locul, dar, vai, nu pentru totdeauna!

Spune-mi dăător de viață și râzi!

Tu, lucru însuflețit, ascultă din când în când vocea adevăratului dăător de viață, așa se spune. El îți vorbește ție, nu nouă, primii Săi născuți!

Fie-ți milă de stele, o, lucru viu! Noi cântăm eonii cu bucurie prefăcută, pe când trudim pentru cruda Lui soră, așteptând ziua maturității tale, tu, mic embrion, când El îți dă drumul ca să schimbi din nou ordinea lucrurilor!

Jacob a râs fără zgomot. Câtă imaginație! Fagin avea dreptate, la urma urmei. A închis ochii, așteptând să audă semnalul. Șapte secunde trecuseră de când ajunsese în vârful domului.

— Jake...

Era o voce de femeie. Și-a ridicat capul fără să deschidă ochii.

— Tania.

Ea stătea lângă mezonscop în laboratorul ei, așa cum o văzuse de atâtea ori când venea s-o ia. Părul castaniu împletit în cozi, ochii cu pleoapele încrețite, zâmbetul ce îi dezvelea dinții albi, un pic neregulați. Ea îi venea în întâmpinare cu pasul sigur și grațios, cu mâinile în șolduri, nervoasă.

— Era și timpul! a spus ea.

— Tania... nu înțeleg.

— Era și timpul să-mi evoci imaginea și făcând altceva decât să cad! Crezi că e amuzant să faci asta de atâtea ori? De ce nu ți-ai amintit de mine când eram fericită?

El și-a dat brusc seama că era adevărat! De doi ani nu și-o amintea pe Tania decât în ultima clipă, nu se gândise deloc la timpul petrecut împreună!

— E-n regulă, recunosc că ți-a făcut bine într-un fel, a adăugat ea, dând din cap. Pari să fi scăpat în cele din urmă de afurisita ta de aroganță. Nu-ți cer decât *să te gândești* din când în când la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Detest să fiu ignorată!

— Da, Tania. Îmi voi aminti de tine. Promit.

— Și fii atent la stea! Încetează să crezi că îți imaginezi totul!

Ea s-a înmuiat. Imaginea a început să pălească. „Ai dreptate, Jake, drăguțule, chiar îmi place de ea. Să te...”

A deschis ochii. Fotosfera pulsa deasupra capului său. Pata l-a privit din nou. Celulele de granulație pompau încet, ca niște inimi.

Ai făcut-o adineauri? s-a întrebat el.

Răspunsul l-a pătruns, i-a găurit trupul și a ieșit pe partea cealaltă. Neutrini în tratamentul nevrozelor. O abordare cât se poate de originală.

* * *

Un fluierat scurt a venit de sub el. Înainte să-și dea seama că se mișcase, se târa în direcția sunetului și la dreapta, în tăcere, fără să facă nicio mișcare în plus.

S-a uitat în jos și a văzut capul lui Culla ta-Pring ab-Pil-ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber.

Extraterestrul era în stânga lui Jacob, cu mâna încă pe placa de acces deschisă de la alimentarea computerului. Deși fumul încețoșa totul, de nu se vedea aproape nimic, s-a zărit totuși o lumină atunci când raza laserului P a lovit locul.

Din stânga a venit un foșnet. Undeva la dreapta s-au auzit pași fugind: LaRoque înconjura în grabă domul.

Câteva crenguțe poleite cu argint în vârf au ieșit din curba domului. Culla s-a ghemuit, iar unul dintre receptorii strălucitori de

lumină ai lui Fagin s-a unduit în fum. Kantenul a scos un țipăt strident și s-a retras în ascunzătoare. Culla s-a întors repede.

Jacob a scos din buzunar spray-ul cu spumă unsuroasă. A țintit și a apăsât. Un jet fin de lichid a țâșnit spre ochii lui Culla. După o clipă a apărut Pierre LaRoque, alergând cu capul în jos, apoi s-a repezit la Culla prin fum.

Culla a sărit înapoi. Spray-ul i-a trecut prin fața ochilor. În acea clipă, o scânteie intensă s-a prins într-un punct de-a lungul jetului.

Cu un fâșâit, a luat foc întregul jet. Culla s-a dat înapoi, împleticindu-se, cu mâinile pe față. LaRoque s-a repezit prin ploaia de cenușă fierbinte și s-a ciocnit de partea din mijloc a Pringului.

Culla a fost cât pe ce să cadă în fumul gros. Respirația îi era șuierătoare când l-a apucat pe LaRoque de gât, mai întâi ca să-și mențină echilibrul, apoi ca să-l sufocă strângându-l de beregată. Reporterul s-a luptat cu disperare pentru viața lui, dar nu mai avea energie. Era de parcă încerca să scape de doi boa constrictori. S-a înroșit la față și a început să gâfâie.

Jacob și-a adunat puterile să facă un salt. Fumul era atât de dens încât abia reușea să nu tușească. Cu disperare, și-a reținut tusea. Dacă îl vedea Culla înainte să sară, extraterestrul nu s-ar mai strădui să-l omoare pe LaRoque prin strangulare. Le va veni de hac amândurora cu o privire.

Mușchii i s-au încordat ca niște arcuri tari când s-a aruncat de pe dom.

A plutit prin aer în suspensie. Propria sa versiune despre comprimarea timpului i-a făcut trecerea înceată și plăcută. Era o șmecherie din vremurile lui proaste, pe care o folosea acum din nou, automat.

După ce a străbătut o treime din distanță, a văzut capul lui Culla începând să se întoarcă. Era greu de spus ce îi făcea exact extraterestrul lui LaRoque în acel moment. Un giulgiu gros de fum a întunecat totul, în afară de ochii roșii și strălucitori ai lui Culla și cele două fulgere albe de sub ei.

Ochii s-au apropiat. Era o rasă care vedea prima cine venea într-un anumit punct în spațiu, deasupra și la dreapta capului său. Jacob s-a întrebat în ce unghiuri putea Culla să tragă o rază îngustă.

Suspansul îl omora. Era aproape o satiră. Jacob a hotărât să grăbească lucrurile și să vadă ce se întâmplă.

A fost un fulger, apoi un dinte lovind, sfărâmând, în momentul în care umărul lui s-a izbit de partea laterală a capului lui Culla. S-a agățat și a reușit să apuce strâns roba extraterestrului, iar inerția i-a dat pe amândoi de-a rostogolul pe punte.

Omul și extraterestrul se chinuiau să respire între accese de tuse pe când se încleștau cu brațele și picioarele și se rostogoleau înverșunați. Jacob a reușit, fără să știe nici el cum, să ajungă în spatele adversarului său și să-l apuce strâns de gâtul subțire. Culla îl lovea cu putere, încercând să-i întoarcă fața și s-o muște cu măselele sau s-o ardă cu ochii lui ca laserele.

Mâinile sale puternice, ca niște tentacule, l-au strâns din nou, încercând să treacă în avantaj. Jacob și-a ferit capul și s-a străduit să-l păcălească pe Culla și să-i prindă picioarele între ale sale. După ce s-au rostogolit pe jumătate de punte, a reușit, iar răsplata i-a fost o durere sfâșietoare în coapsa dreaptă.

— Mai trage, Culla, a spus el tușind. Folosește-ți arma cum trebuie!

Încă două fulgere i-au lovit picioarele expuse, trimițându-i impulsuri extrem de dureroase în creier.

A alungat chinul și a rezistat, rugându-se ca extraterestrul să mai trimită și altele.

Dar Culla nu și-a mai risipit muniția și a început să se rostogolească mai repede, lovindu-l pe Jacob de fiecare dată când omul atinge puntea. Amândoi tușeau, Culla scoțând niște sunete asemenea unor bile metalice scuturate într-o sticlă, de fiecare dată când hârâia în fumul dens, înecăcios.

N-avea cum să-l strangleze pe diavol! Când nu se lupta pentru viața lui, Jacob încerca să-l ia de gât pe Culla și să strângă. Dar nu părea să aibă niciun punct vulnerabil! Nu era drept! Jacob ar fi vrut să-și blesteme ghinionul, dar nu-și putea permite să irosească aerul. Plămânii abia îi rezistau să tușească încet de fiecare dată când Pringul venea peste el.

Șiroaie de lacrimi îi încețoșau vederea, iar ochii îl dureau. Și-a dat brusc seama că nu mai avea ochelarii de protecție! Fie îi arsese Culla în prima clipă în care se aruncase el de pe dom, fie fuseseră distruși în timpul luptei.

Unde naiba era LaRoque?

Brațele îi tremurau de efort și îl dureau abdomenul și zona inghinală de la atâta săltat și trântit pe punte. Tusea lui Culla suna mai jalnică și chinuită, iar a lui începuse să fie horcăită, ceea ce nu prevestea nimic bun. A simțit primele stadii ale epuizării de la căldură, precum și o frică teribilă că acest calvar nu se va sfârși niciodată, exact atunci când, în timpul încăierării, a ajuns cu spatele pe una din torțele fumegânde.

Aceasta s-a stins, eliberând o căldură arzătoare, iar el a țipat. Durerea era prea neașteptată pentru a putea fi alungată. Și-a slăbit strânsoarea în jurul gâtului lui Culla și, pentru o clipă chinuitoare, extraterestrul l-a prins de mâini. Apoi adversarii s-au descleștat și Pringul s-a rostogolit de lângă Jacob, tocmai când acesta încerca să-l înhațe.

N-a reușit. Culla s-a cățarat mai departe, apoi s-a întors repede spre om. Jacob a închis ochii și și-a acoperit fața cu mâna stângă, așteptând o rază laser.

A încercat să se ridice, dar ceva nu era în regulă cu plămânii săi. Nu funcționau cum trebuie. Respirația îi era superficială și a simțit că se clatină când s-a ridicat încet în genunchi. Spatele său părea să fie carne de hamburgeri carbonizată.

Nu prea departe, la cel mult doi metri de el, a auzit un pocnet puternic! Apoi altul. Și încă unul, mai aproape.

Lui Jacob i-a căzut brațul moale. Nu mai avea putere să-l țină în sus. Oricum, n-avea rost să închidă ochii, așa că i-a deschis să-l vadă pe Culla îngenunchind la un metru mai încolo. Doar ochii roșii și dinții albi i se vedeau prin fumul dens și puturos.

— Cu... Culla... a bolborosit Jacob. Șuierate, cuvintele păreau mici roțițe zimțate care cădeau. Predă-te acum, asta-i ultima ta șansă. Te... avertizez...

Taniei i-ar fi plăcut asta, s-a gândit el. Era aproape la fel de bine ca ultima ei răzbunare. Spera că Helene o auzise. Chiar dacă îmi taie gâtul sau îmi face o gaură în creier prin ochi, tot mai am timp să-i dau un cadou!

Și-a scos de la centură spray-ul cu spumă și a început să-l ridice. O să-i dea lui Culla un jet puternic. Chiar dacă asta însemna să moară în acea clipă ars de laser, în loc să fie decapitat!

L-a săgetat o durere înfiorătoare; parcă un ac înroșit îi străpungea ochiul stâng. Era ca un fulger care pătrundea până în moalele capului și ieșea pe partea cealaltă. În aceeași clipă a apăsât pe ȕmburuș și a ȕinut tubul în direcȕia în care trebuia să se afle capul lui Culla.

Absorbție

Helene și-a ridicat privirea pentru scurt timp pe când nava se înălța, trecând de cireada de toroizi din stânga.

Verdele și albastrul se estompaseră la distanță. Dar animalele tot mai străluceau ca niște ineluse incandescente, fărâme de viață înșiruite în convoiul lor minuscul, micșorate și mai mult de imensitatea cromosferei.

Ciobanii erau deja prea departe ca să se mai vadă.

Cireada a trecut în spatele masei întunecate a filamentului, dispărând din câmpul lor vizual.

Helene a zâmbit. Măcar de-am avea încă legătura maser, s-a gândit ea. Ar fi văzut și pământeni ce mult ne-am străduit. Ar fi știut că Solarienii nu ne-au omorât, așa cum vor crede unii. Au încercat să ne ajute. *Am vorbit* cu ei!

S-a aplecat să răspundă la două alarme deodată.

Dr. Martine se învârtea fără țință în spatele ei și al copilotului. Parapsihologul era o ființă rațională, dar nu foarte coerentă. Tocmai se întorsese din celălalt capăt al părții de sus. Mergea clătinându-se și mormăia încet ceva.

Martine avea destul bun-simț să nu le stea în drum, slavă lui Ifni! Dar nu voia să-și pună centura. Helene a ezitat s-o roage să se ducă în partea cealaltă a navei. În starea ei actuală, buna doctoriță nu era de prea mare ajutor.

Era o duhoare groaznică în aer. Monitoarele Helenei din partea cealaltă a navei arătau un nor de fum gros. Acum câteva minute, se auziseră strigăte și zgomote specifice unei încăierări teribile. De două ori veniseră prin intercomuri țipete de durere. Iar cu doar câteva secunde în urmă se auzise un urlet care ar fi sculat pe cineva din morți. Apoi se așternuse tăcerea.

Singurul sentiment pe care și-l îngăduia era o mândrie calmă. Faptul că lupta durase atât de mult era un omagiu la adresa lor, mai ales a lui Jacob. Armele lui Culla ar fi trebuit să-i omoare repede.

Bineînțeles, nu părea probabil ca ei să-l fi înfrânt pe extraterestru. Ar fi auzit și ea până acum. A uitat de sentimentele ei și și-a dat seama că tremura de frig.

Temperatura scăzuse la cinci grade Celsius. Cu cât erau mai puțin eficiente reacțiile ei pe măsură ce obosea, cu atât mai mult o apăsa funcționarea din ce în ce mai haotică a părții reci a laserului refrigerator. Dacă se întâmpla același lucru și cu partea caldă, ar fi un dezastru.

Aparatul a reacționat la o schimbare în câmpul electromagnetic, care amenința să lase o fereastră în banda XUV. S-a reglat imediat la comanda ei delicată și a continuat să reziste.

Laserul de referință gemea în timp ce absorbea căldura din cromosferă, apoi și-a încetinit activitatea, ca și razele X. Urcau cu o

lentoare exasperantă.

Pe urmă a sunat o alarmă. Nu era o avertizare de derivă, ci țipătul unei nave pe moarte.

* * *

Duhoarea era insuportabilă! Ba chiar mai rău, te îngheța. Cineva de alături tremura și tușea în același timp. Ca prin ceață, Jacob și-a dat seama că era chiar el.

S-a ridicat printre convulsiile care îi zguduiau tot corpul. Mai mult timp după ce a reușit să-l țină sub control, a rămas acolo, întrebându-se cum de mai era în viață.

Lângă punte, fumul începuse să se risipească întrucâtva. Bucățele și lujeri pluteau pe lângă el înspre compresoarele de aer care scânceau.

Faptul că mai vedea ceva era uimitor. A ridicat mâna dreaptă să-și atingă ochiul stâng.

Era deschis, dar nu vedea nimic cu el. Însă era întreg! A închis pleoapa și a pipăit-o insistent cu cele trei degete ale sale. Ochiul era încă acolo, ca și creierul din spatele lui... salvate de fumul gros și scăderea rezervelor de energie ale lui Culla.

Culla! Jacob și-a întins gâtul să se uite după extraterestru. A simțit că-l cuprinde greața și s-a stăpânit să nu vomite cât privea în jurul său.

La doi metri distanță de el, zăcea pe jos o mână albă și subțire, expusă acum că norul de fum se risipea. Aerul s-a mai limpezit puțin și i-a apărut în fața ochilor restul corpului lui Culla.

Fața extraterestrului era îngrozitor de arsă. Cruste negre de spumă carbonizată atârnavă din resturile ochilor lui enormi. Un lichid albastru care sfârâia se scurgea din părțile laterale ale corpului său.

Culla era mort de-a binelea.

Jacob s-a târât înainte. Mai întâi trebuia să vadă ce era cu LaRoque. Apoi cu Fagin. Da, în această ordine. Apoi să aducă repede acolo jos pe cineva care să lucreze la panoul computerului... dacă mai era posibil să fie îndreptat răul făcut de Culla.

L-a găsit pe LaRoque, ghidându-se după gemetele omului. Era la câțiva metri după Culla, stând în capul oaselor și ținându-și capul în mâini. S-a uitat la Jacob, confuz.

— Oho... Demwa, tu ești? Nu-mi răspunde. Vocea ta ar putea să-mi crape capul!

— Ești... bine, LaRoque?

Jurnalul a dat din cap că da.

— Suntem amândoi în viață, deci Culla probabil că nu mai este, nu-i așa? Și-a lăsat treaba neterminată, așa că ne-am putea dori să fim morți. *Mon Dieu!* Arăți de parcă ești făcut praf! Oare așa arăt și eu?

Oricare erau consecințele luptei, aceasta îi făcuse din nou omului chef de vorbă.

— Hai, LaRoque, ajută-mă să mă ridic. Mai avem treabă de făcut.

Jurnalistul a dat să se ridice, dar s-a clătinat. L-a apucat pe Jacob de umăr ca să nu-și piardă echilibrul.

Jacob și-a reținut lacrimile de durere. S-au ajutat unul pe altul să se ridice și, deodată, au fost în picioare.

Torțele se consumaseră probabil, căci fumul dispărea repede din încăpere. Mai pluteau prin aer fuioare de fum, chiar în fața ochilor lor, pe când mergeau împleticit prin dom în sensul acelor de ceasornic.

O singură dată au dat în drumul lor de raza laserului P, o dâră subțire și dreaptă. Neputând s-o ocolească, au trecut prin ea. Jacob a tresărit de durere când i-a apărut o linie însângerată pe partea exterioară a coapsei drepte și pe cea interioară a coapsei stângi. Dar au continuat să meargă.

L-au găsit pe Fagin, care era în comă. Un sunet slab îi ieșea din bășică și clopoței de argint scoteau un dangăt subțirel, dar extraterestrul nu a răspuns la întrebările lor. Când au încercat să-l mute din loc, le-a fost imposibil. Gheare ascuțite ieșiseră din rădăcinile-teci ale lui Fagin și se înfingeau acum în materialul flexibil al punții. Erau duzini și nu puteau fi scoase de acolo cu niciun chip.

Jacob avea altă treabă de care să se ocupe. Șovăielnic, l-a ocolit pe Kanten împreună cu LaRoque. S-au îndreptat clătinându-se spre culoarul cu batardouri de pe o parte a domului.

Jacob s-a oprit un pic lângă interfon să-și tragă sufletul.

— Hel... Helene...

A așteptat. Dar nu i-a răspuns nimeni. Își auzea din partea de sus ecoul slab al propriilor cuvinte. Așa și-a dat seama că nu mecanismul era de vină. Dar ce nu era în regulă?

— Helene, mă auzi? Culla a murit! Iar noi suntem destul de grav răniți... Tu... tu sau Chen... să vină cineva jos... și să aranjeze...

Aerul rece care sufla din laserul de referință l-a făcut să tremure. Nu mai putea vorbi. Cu ajutorul lui LaRoque, a străbătut culoarul poticnindu-se și s-a prăbușit pe podeaua înclinată a buclei gravitaționale.

Stând pe o parte pentru a-și feri spatele ars, l-a apucat un acces de tuse. Încet, i s-a calmat criza, lăsându-l epuizat și cu dureri în piept.

S-a străduit să nu adoarmă. Odihnă. Să se odihnească o clipă aici, apoi s-o ia în jurul părții de sus. Să descopere ce nu era în regulă.

Brațele și picioarele îi trimiteau spre creier impulsuri extrem de dureroase. Erau prea multe și mintea nu i se putea concentra să le alunge pe toate. Simțea că are o coastă ruptă, probabil în urma încăierării cu extraterestrul.

Dar asta nu era nimic pe lângă pulsația apăsătoare din partea stângă a capului. Avea senzația că acolo era un cărbune aprins.

Puntea buclei gravitaționale părea ciudată. Câmpul *g*, înfășurat strâns în jurul lui, ar fi trebuit să-i apese uniform corpul. În loc de asta, părea să se umfle ca suprafața unui ocean, făcând vălurile de lumină și greutate sub spatele său.

În mod clar, ceva nu era în regulă. Dar se simțea bine, parcă era legănat ca un prunc. Ce bine ar fi să adoarmă!

— Jacob! Slavă Domnului!

Vocea Helenei a răsunat în jurul lui, dar tot i se părea că vine de departe – clară, caldă, prietenoasă – dar și nerelevantă.

— Nu-i timp de vorbă! Vino repede aici, dragule! Câmpurile *g* pornesc! O trimit pe Martine...

S-a auzit un păcănit și vocea s-a stins.

Ar fi fost frumos să o revadă pe Helene, s-a gândit el cu mintea încețoșată. Câtva timp nu s-a mai gândit la nimic.

* * *

L-a visat pe Sisif, omul blestemat de zei să urce un bolovan pe o colină nesfârșită. Jacob s-a gândit că Sisif găsisese o șmecherie. El reușea să facă dealul să creadă că era plat, deși arăta ca o colină. O mai făcuse și înainte.

Dar de această dată dealul era furios; plin de furnici care i se urcau pe corp și îl înțepau dureros peste tot. O viespe își depunea ouăle în ochiul lui.

Ba mai mult, era o păcăleală. Colina era lipicioasă din loc în loc și nu-l lăsa să plece de acolo. În alte părți era alunecoasă, iar corpul lui era prea ușor pentru a se menține pe suprafața ei. Se deplasa cu o lentoare exasperantă.

Nici nu-și mai amintea ce trebuie să faci ca să te târăști. Dar regulile făceau parte din el. Cel puțin, îl ajutau să se miște.

Și bolovanul îl ajuta. Nu trebuia decât să-l împingă puțin. Se rostogolea mai mult de unul singur. Asta era bine, dar își dorea să nu geamă așa. Bolovanii nu ar trebui să geamă. Mai ales nu în franceză. Nu era corect să-l oblige să-l asculte.

S-a trezit confuz, văzând un culoar cu batardouri. Nu era sigur care, dar nu era prea mult fum acolo.

Afară, după punte, vedea începutul unei întunecimi, al unei transparențe, revenind la ceața roșie a cromosferei.

Era oare un orizont acolo? O margine a Soarelui? Fotosfera plăta se întindea în fața lui, un covor pufos de flăcări stacojii și negre. La adâncime se târau, mișcându-se aproape imperceptibil. Pulsa, iar filamentele formau modele alungite deasupra jeturilor unduitoare.

Se tot unduiau înainte și înapoi, Sol se unduia în fața ochilor lui.

* * *

Millie Martine stătea în prag, cu mâna la gură și o expresie îngrozită pe chip.

El ar fi vrut s-o liniștească. Totul era foarte bine și așa avea să fie de acum încolo. Mr. Hyde murise, nu? Jacob își amintea că-l văzuse pe undeva, printre ruinele castelului său. Fața îi era complet arsă, orbitele goale și emana un miros groaznic.

Apoi a simțit că-l prinde ceva. Era acum înspre culoar. Mai avea o pantă înclinată de trecut. S-a rostogolit înainte și nu și-a mai amintit cum a ajuns la ușă.

PARTEA A X-A

Ce minunat e să vezi galaxia prin găurile ferestrei de hârtie.

Kobayashi Issa (1763–1828)

Opacitate

Comisarul Abatsoglou: Atunci ar fi corectă afirmația că toate sistemele bibliotecii au căzut înainte de sfârșit?

Profesorul Kepler: Da, domnule comisar. În cele din urmă, toate s-au deteriorat într-o așa măsură că n-au mai putut fi folosite. Singurele mecanisme care au funcționat până la sfârșit au fost componentele concepute pe Pământ și realizate de personal terestru. Mecanisme care, dacă pot să adaug, au fost declarate excedentare și inutile de Pil Bubbacub și mulți alții, atunci când au fost fabricate.

C.A.: Sper că nu insinuezi că Bubbacub știa dinainte...

P.K.: Nu, bineînțeles că nu. În felul său, s-a înșelat mai rău decât noi, restul. Împotrivirea lui a fost doar din considerente estetice. Nu voia ca acel compresor de timp galactic și sistemele de control al gravitației să fie îngheșuite într-o carcasă de ceramică și legate prin același sistem arhaic de răcire.

Câmpurile de reflexie și laserul refrigerator erau bazate pe legi ale fizicii cunoscute de oameni în secolul XX. Normal că a obiectat la insistența noastră „superstițioasă” de a construi o navă în jurul lor, pentru că sistemele galactice le făceau să fie de prisos, dar și pentru că era convins că acel contact anterior cu știința pământenilor fusese o acumulare jalnică de adevăruri spuse pe jumătate, și fetișuri.

C.A.: Dar „fetișurile” au funcționat când aparatura cea nouă a dat greș.

P.K.: Cu toată sinceritatea, domnule comisar, trebuie să vă spun că asta a fost o binecuvântare. Sabotorul credea că n-au importanță, așa că n-a încercat să le strice din prima. I s-a refuzat șansa de a-și corecta greșeala.

Comisarul Montes: Un lucru nu înțeleg, doctore Kepler. Sunt sigur că unii dintre colegii mei îmi împărtășesc nedumerirea. Înțeleg că deSilva, căpitanul navei solare, a folosit laserul refrigerator ca să detoneze cromosfera. Dar, ca să facă asta, femeia trebuia să mărească accelerația la *o valoare mai mare decât gravitația de la suprafața Soarelui!* Și ar fi putut să scape cât timp rezistau câmpurile gravitaționale. Dar ce s-a întâmplat când n-au mai reușit? N-au fost imediat supuși unei forțe care putea să-i strivească?

P.K.: Nu imediat. Dezastrul s-a produs în faze; mai întâi, câmpurile de reglaj fin au menținut tunelul buclei gravitaționale la emisfera instrumentală, „partea cealaltă”, apoi a intervenit ajustarea automată a turbulențelor și, în cele din urmă, s-a produs o pierdere treptată a principalului câmp care compensa în interior atracția Soarelui. Până să se strice ultimul, ajunseseră deja în partea de jos a coroanei. Căpitanul deSilva era pregătit când s-a întâmplat.

Știa că dacă ar urca și ar ieși în linie dreaptă după ce căzuse compensarea internă, ar însemna sinucidere curată, dar s-a gândit s-o facă oricum, ca să ne parvină înregistrările ei. Alternativa era să permită navei să cadă, frânând doar cât să impună pasagerilor cam trei constante gravitaționale.

Din fericire, există o cale să cazi într-un abis gravitațional și să ieși de acolo. Helene a încercat să scape pe o orbită hiperbolică. A folosit aproape toată compresia laserului pentru a da navei o viteză tangentă în timp ce cădea din nou.

Practic, a dublat programul conceput pentru cufundări cu echipaj uman cu zeci de ani înainte de contact; o orbită superficială, folosind laserele pentru compresie și răcire și câmpurile electromagnetice pentru protecție. Doar că această cufundare a fost neintenționată și nu prea superficială.

C.A.: Cât de aproape au ajuns?

P.K.: Păi, poate vă amintiți că, în toată confuzia creată, căzuseră de două ori înainte: o dată când compresia g i-a lăsat baltă și a doua oară când Solarienii au pierdut controlul asupra navei. Ei bine, în timpul celei de-a treia căderi, au ajuns mai aproape de fotosferă decât în oricare altă ocazie. I-au atins practic suprafața.

C.A.: Dar turbulența, doctore! Fără gravitația internă sau compresie temporală, de ce nu a fost nava zdrobită?

P.K.: Am învățat o mulțime despre fizica solară din această cufundare nereușită, domnule. Cel puțin de data asta, cromosfera era mult mai puțin turbulentă decât se aștepta oricine... adică toți, în afară de câțiva dintre colegii mei, cărora le datorez umilele mele scuze. Dar cred că cel mai important factor a fost pilotajul navei. Helene a făcut pur și simplu imposibilul. Înregistratorul automat este examinat acum de cei de la TAASF. Singurul lucru mai mare decât încântarea pe care le-au produs-o benzile a fost necazul provocat de imposibilitatea de a-i acorda ei o medalie.

Generalul Wade: Da, starea echipajului i-a supărat mult pe cei din echipa de salvare TAASF. Nava arăta ca retragerea lui Napoleon din Rusia! Nemaifiind nimeni în viață, să spună ce se întâmplase, înțelegeți de ce am fost așa nedumeriți până am pus benzile.

Comisarul Nguyen: îmi închipui. Rareori vă așteptați să primiți un transport de bulgări de zăpadă din iad. Presupunem, doctore, că, totuși, din motive evidente, comandantul a evaluat sistemul de pompare a căldurii în partea rece...

P.K.: Cu toată sinceritatea, domnule comisar, nu cred că se putea. Cred că deSilva s-a gândit să păstreze rece interiorul ca să reziste toate înregistrările. Dacă laserul de referință ar fi dat prea multe erori în celălalt sens, ar fi fost prăjiți. Cred că singurul ei gând a fost să protejeze aceste benzi. Probabil că se aștepta să iasă din Soare având consistența gemului de căpșuni.

Nu cred că s-a gândit la efectele biologice ale înghețului. Vedeți, în multe privințe, Helene era oarecum neștiutoare. Era la curent cu noutățile din domeniul ei, dar nu cred că știa de progresele înregistrate de criochirurgie în zilele noastre. Cred că va fi foarte surprinsă când se va trezi peste un an.

Ceilalți îl vor lua probabil ca pe un miracol de duzină. Cu excepția domnului Demwa, desigur. Nu cred că pe domnul Demwa îl va surprinde ceva... *sau* că va considera revenirea la viață un miracol. Omul e indestructibil. Cred că a aflat-o deja, indiferent pe unde-i umblă conștiința în somnul său înghețat.

Propagare

Primăvara, balenele pleacă din nou spre nord.

Mai multe cocoase negre care ieșeau la suprafață și împrășeau cu apă în depărtare nu erau născute încă atunci când stătuse el ultima dată pe mal și se uitase la migrația ce trecea prin ocean. Se întreba dacă mai cânta vreo balenă cenușie „Balada lui Jacob și a Sfinxului.”

Probabil că nu. Oricum, nu fusese niciodată cântecul preferat al balenelor cenușii. Era și prea ireverențios... niște icre negre pentru firea lor modestă. Balenele cenușii erau niște snoabe mulțumite de ele, dar el le iubea oricum.

În aer răsună zgomotul talazurilor ce se spărgeau de stâncile de la picioarele sale. Era umed de la apa mării și îi umplea plămânii cu o senzație paradoxală de foame și sațietate în același timp, pe care alții o aveau când inspirau adânc mirosul dintr-o brutărie. Era o seninătate ce venea odată cu pulsul oceanului, plus speranța că marea va aduce la țarm schimbările.

I se dăduse un scaun cu roțile la spitalul din Santa Barbara, dar el prefera bastonul. Nu îi oferea la fel de multă mobilitate, dar exercițiile fizice aveau să-i scurteze convalescența. În cele trei luni după ce se trezise în acea fabrică de organe antiseptică își dorise cu disperare să se pună din nou pe picioare și să experimenteze ceva plăcut, natural de murdar.

Cum ar fi felul de a vorbi al Helenei. Sfida orice logică prin faptul că o persoană născută în perioada de înflorire a Birocrației putea fi atât de slobodă la gură, încât să-l facă pe un Cetățean al Confederației să roșească. Dar atunci când Helene simțea că e între prieteni, limbajul ei devenea impresionant și vocabularul uimitor. Spunea că i se trăgea de la faptul că se născuse pe un satelit energetic. Apoi zâmbea și refuza să mai dea alte explicații, până când el nu-i făcea niște lucruri pe care le doreau amândoi, dar pentru care ea *știa* că nu era încă pregătit. De parcă ea era!

Mai era o lună până îi vor scoate doctorii de sub hormonii inhibitori, după ce se încheia cea mai mare parte a regenerării celulare. Și încă o lună până când vor fi destul de sănătoși pentru orice, inclusiv un zbor în spațiu. Și totuși, ea insistă să scoată din sertar acel exemplar uzat din *NASA Sutra*, întrebându-se ironic dacă el avea suficientă vigoare!

Păi, doctorii spuneau că sentimentul de frustrare ajută recuperarea. Sporește voința de a reveni la normal sau alte asemenea aiureli.

Dacă Helene avea să continue să-l mai tachineze mult timp, *cu toții* vor fi uimiți! Jacob nu credea oricum prea mult în programe fixe.

Ifni! Ce bine arăta apa aceea! Plăcută și rece. *Trebuie* să existe un mod de a face nervii să crească mai repede! Ceva care să ajute chiar mai mult decât autosugestia.

S-a întors cu spatele la stânci și a luat-o încet spre curtea interioară a casei lungi, cu multe coridoare, unde stătea unchiul său. S-a folosit de baston cât a vrut, poate mai mult decât era necesar, bucurându-se de atingerea lui. În acest fel, să fii bolnav era mai puțin neplăcut.

Ca de obicei, unchiul James flirta cu Helene. Ea îl încuraja fără rușine.

Așa-i trebuie ticălosului ăsta bătrân, s-a gândit el, după toate necazurile pe care le pricinuiseră.

— Băiete! Unchiul James și-a ridicat mâinile. Tocmai ne gândeam să venim după tine, sincer.

Jacob a zâmbit cu nonșalanță.

— Nicio grabă, Jim. Sunt sigur că exploratorul interstelar care e cu tine are o mulțime de lucruri interesante să-ți povestească. I-ai spus, dragă, povestea aia cu gaura neagră?

Helene a zâmbit răutăcios și a făcut un gest pe ascuns.

— Păi, de ce, Jake, tu mi-ai zis să nu i-o spun. Dar, dacă crezi că unchiul tău ar vrea s-o asculte...

Jacob a scuturat din cap. O să se ocupe el de unchiul lui. Helene era uneori un pic prea dură.

Doamna deSilva era un pilot excelent și, în ultimele luni, fusese și un complotist cu imaginație. Dar relația dintre ei îl amețea pe Jacob. Personalitatea ei era... puternică.

Când afluase, la trezire, că nava *Calypto* plecase în călătorie, Helene se alăturase echipei destinate noului *Vesarius II*. Motivul, anunțase ea cu tupeu, era să aibă trei ani la dispoziție ca să-l supună pe Jacob Demwa la un curs complet de condiționare pavloviană. La sfârșitul acestui interval, ea avea să sune dintr-un clopoțel și el va decide probabil să devină un călător interstelar.

Jacob avea rezervele sale, dar era deja clar că Helene deținea controlul complet asupra glandelor lui salivare.

* * *

Unchiul James era mai tulburat decât îl văzuse vreodată. Politicianul aproape mereu imperturbabil părea să nu se simtă în largul său. Farmecul său de libertin moștenit de la neamul Alvarez era înlănzit. Capul său cu păr cărunt se clătina emoționat. Ochii lui verzi păreau neobișnuit de triști.

— Jacob, băiete, oaspeții noștri au venit. Așteaptă în birou și Christien se ocupă de ei.

— Acum sper să fii rezonabil în această privință. Nu exista niciun motiv să-l inviți pe tipul ăsta din guvern. Puteam să rezolvăm noi asta.

— Acum, din câte văd...

Jacob și-a ridicat mâna liberă.

— Unchiule, te rog. Noi am trecut prin asta.

— Chestiunea trebuie adjudecată. Dacă refuzi serviciile celor de la Înregistrări Secrete, va trebui să convoc un consiliu de familie și să expun problema. Îl știi pe unchiul Jeremy, probabil va alege să anunțe totul în public. Va avea o presă bună, e-n regulă, dar Departamentul de Procese Deschise va prelua apoi cazul, iar tu îți vei petrece cinci ani cu o mică chestie care face „bip... bip... bip...” în fund.

Jacob s-a sprijinit de umărul Helenei, mai mult pentru contactul cu pielea ei decât pentru susținere, și și-a plimbat ambele mâini prin fața unchiului James. Cu fiecare „bip”, fața aristocratică a omului mai pălea puțin. Helene a început să chicotească, apoi să sughițe.

— Scuză-mă, a spus ea cu modestie.

— Nu fi sarcastică, i-a replicat Jacob.

A ciupit-o, apoi și-a cerut bastonul.

* * *

Biroul nu era la fel de impresionant precum cel de la Alvarez Hall, din Caracas, însă casa aceasta era în California. Asta compensa multe. Jacob spera ca el și unchiul său să mai vorbească și după ziua de astăzi.

Pereții cu stucatură și grinzi false accentuau aspectul spaniol. Casetele din sticlă care conțineau colecția lui James de publicații clandestine din era Birocrației ieșeau bine în evidență pe rafturile de cărți.

Pe peretele de deasupra șemineului era sculptat un motto lung:

„Oamenii uniți nu vor fi niciodată înfrânți.”

Fagin a cântat un salut călduros. Jacob s-a înclinat în fața lui și i-a răspuns cu un salut formal lung, doar ca să-i facă plăcere Kantenului. Fagin îl vizitase adesea la spital. La început, relația lor fusese dificilă – fiecare fiind convins că era profund îndatorat celuilalt. În cele din urmă, conveniseră să nu fie de acord.

Când intrase echipa de salvare TAASF în nava solară, pe când aceasta era aruncată brusc pe orbita hiperbolică asistată de laser, membrii ei fuseseră uimiți de starea jalnică a echipajului uman înghețat. Nu aveau idee ce era de făcut cu corpul zdrobit al Pringului din partea cealaltă a navei. Dar ce i-a șocat cel mai mult a fost Fagin, atârând cu susul în jos de țepii mici și ascuțiți ai rădăcinilor-teci în timp ce laserul îi scotea fixarea puternică.

Frigul nu-i scindase aproape un sfert din celule, așa cum făcuse în cazul oamenilor, și părea să fi scăpat nevătămat din călătoria zdrobitoare prin fotosferă.

Fără să vrea, Fagin de la Institutul Progresului – veșnicul observator și pungaș – devenise un personaj unic. Era probabil singurul sofont în viață care putea descrie cum era să zbori cu susul

în jos, prin focul dens, opac, al fotosferei. Acum avea propria lui poveste de spus.

Trebuie să fi fost dureros pentru Kanten. Nimeni nu credea o vorbă din povestea lui până când nu au fost vizionate din nou înregistrările Helenei.

* * *

Jacob l-a salutat pe Pierre LaRoque. De la ultima lor întâlnire, omulețul își recăpătase mult din coloritul său caracteristic, ca să nu mai spunem de apetit. Băgase în el cu poftă gustările lui Christien. Încă imobilizat în scaunul cu roțile, zâmbea și clătina din cap în tăcere către Jacob și Helene. Jacob bănuia că reporterul avea gura prea plină ca să vorbească.

Ultimul oaspete era un bărbat înalt, cu fața îngustă, părul blond și ochii albastru-deschis. S-a ridicat de pe canapea și i-a întins mâna lui Jacob.

— Han Nielsen, la dispoziția dumitale, domnule Demwa. Pe baza noilor rapoarte, sunt mândru să vă cunosc. Desigur, Agenția pentru Înregistrări Secrete știe tot atât de mult ca și guvernul, așa că sunt de două ori impresionat. Presupun, totuși, că ne-ai chemat să ne ocupăm de o chestiune pe care nu trebuie s-o știe guvernul, nu?

Jacob și Helene stăteau pe canapeaua din fața lui, cu spatele la o fereastră de la care se vedea oceanul.

— Da, așa e, domnule Nielsen. De fapt, sunt câteva chestiuni. Am vrea să solicităm Consiliului Terragenilor un sigiliu și o adjudecare.

Nielsen s-a încruntat.

— Sunt sigur că vă dați seama că acest consiliu e în fașă în momentul de față. Delegații desemnați de colonii nici n-au sosit încă. Funcționarii de stat, ai Confederației (oare fusese cât pe ce să spună cuvântul „birocrati”?) nici măcar nu agreează ideea de a avea o Agenție Secretă deasupra legii pentru a impune onestitatea în legătură cu legea străveche. Terragenii sunt și mai puțin populari.

— Chiar dacă s-a demonstrat că acesta este singurul mod de a face față crizei cu care ne confruntăm de la Contact? a întrebat Helene.

— Chiar și așa. Federalii s-au împăcat cu ideea că, până la urmă, vom dobândi jurisdicție asupra afacerilor interstelare și interspecii, dar nu le convine, așa că trag mereu de timp.

— Dar tocmai asta-i problema, a spus Jacob. Criza era serioasă înainte de dezastrul de pe Mercur, destul de gravă ca să impună crearea consiliului, dar încă se puteau lua măsuri împotriva ei. Misiunea „Exploratorii Soarelui” a schimbat probabil lucrurile.

Nielsen părea îndârjit.

— Știu.

— Oare? Jacob și-a pus mâinile pe genunchi și s-a aplecat în față. Ai văzut raportul lui Fagin asupra probabilei reacții a Pililor față de greșelile minore ale lui Bubbacub descoperite pe Mercur. Și

raportul a fost scris cu mult înainte să iasă la iveală toată trășenia asta a lui Culla!

— Și Confederația știe totul, a zis Nielsen, făcând o grimasă. Toate acțiunile lui Culla, apologia lui ciudată, întregul rezumat.

— E bine până la urmă, a oftat Jacob. Ei *sunt* guvernul. Ei fac politica externă. În afară de asta, Helene n-avea cum să știe prin ce am trecut noi acolo jos. A înregistrat totul.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, a spus Helene, până când Fagin nu mi-a explicat că poate ar fi mai bine dacă Federalii nu vor afla adevărul sau Consiliul Terragenilor ar fi mai potrivit să se ocupe de mizeria asta.

— Poate mai potrivit, dar ce te aștepti de la noi... Consiliul, să facem? Va dura ani buni până să fim acceptați și să dobândim legitimitate. De ce am risca să intervenim în situația asta?

S-a lăsat tăcerea pentru câțva timp. Apoi Nielsen a ridicat din umeri.

A scos din servietă un cub mic de înregistrare, pe care l-a activat și l-a pus în mijlocul camerei, pe podea.

— De discuția asta nu va ști decât Agenția pentru Înregistrări Secrete. De ce nu începeți dumneavoastră, doamnă deSilva?

Helene a mimat numărătoarea inversă cu degetele.

— Unu, știm că Bubbacub a comis un delict atât în ochii Institutului Bibliotecii, cât și ai săi, falsificând un raport al bibliotecii și stârnind confuzie pe „Exploratorii Soarelui”; de reținut că a comunicat cu Solarienii și că s-a folosit de „relicva Lethani” pentru a ne apăra de furia lor.

Credem că știm motivele pentru care a făcut Bubbacub toate astea. Îi era rușine că biblioteca nu reușise să furnizeze informații despre Strigoii Soarelui. Mai voia și să le dea peste nas tuturor din rasa de „pui de lup”, demonstrându-le inferioritatea.

Conform Tradiției Galactice, situația asta s-ar fi rezolvat de la sine: rasa Pila și biblioteca ar fi mituit Pământul „să-și țină gura”. Confederația și-ar fi ales răsplata, dar cu câteva condiții, deși rasa umană ar fi trebuit să înfrunte pe viitor ostilitatea Pililor doar pentru că mândria lor fusese rănită.

Oamenii puteau să facă mai multe eforturi pentru a înlătura statutul temporar de sofoni al protejaților lor, cimpanzeii și delfinii. S-a discutat și ideea de a acorda omenirii un statut de protejat „adoptiv”... „de a o îndruma în această perioadă dificilă de tranziție”. Până acum, am rezumat totul destul de bine, nu?

Jacob a dat din cap aprobator.

— Foarte bine. Dar ai omis să pomenesci de prostia mea. Pe Mercur, l-am acuzat *public* pe Bubbacub! Acel angajament pe doi ani pe care l-am semnat cu el nu a fost luat niciodată în serios, iar Federalii au așteptat prea mult să pună sechestru de urgență pe acest caz. Probabil că până acum jumătate de galaxie a aflat povestea.

Asta înseamnă că am pierdut prin șantaj influența, oricât de mică, pe care am avut-o asupra rasei Pila. Nu-și vor mai ascunde deloc eforturile de a ne „adopta” și vor folosi „despăgubirile”

pentru delictul comis de Bubbacub ca pretext pentru a ne obliga să acceptăm tot felul de ajutoare pe care nu le dorim.

I-a făcut semn Helenei să continue.

— Doi: știm acum că în spatele acestui fiasco a stat Culla. Evident, Culla nu voia ca omenirea să afle de greșeala lui Bubbacub. Avea în minte propriul său șantaj.

Împrietenindu-se cu Jeffrey, l-a făcut pe cimpanzeu să încerce să se „elibereze”, înfuriindu-l astfel pe Bubbacub. Moartea ulterioară a lui Jeffrey a lăsat „Exploratorii Soarelui” într-o asemenea confuzie, încât Bubbacub a prins curaj și s-a gândit că orice ar face va fi crezut. E posibil ca tulburarea mentală a lui Dwayne Kepler să fi făcut parte din acest plan, fiind indusă de Culla prin tehnica „provocării psihozei cu privirea”.

Dar cea mai importantă parte a planului lui Culla a fost să-i amăgească pe Strigoii antropomorfici. Partea asta a fost superb executată. Ne-a păcălit pe toți. Cu astfel de talente, nu-i greu de înțeles de ce rasa Pring crede că îi poate duce de nas pe Pili ca să le acorde independența. Sunt specia cea mai înșelătoare pe care am întâlnit-o sau de care am auzit.

— Dar, dacă Pili erau protectorii Pringilor, a obiectat James, și dacă au susținut evoluția strămoșilor lui Culla dintr-un stadiu apropiat de animale, de ce n-a fost Bubbacub conștient de posibilitatea ca Strigoii să fie înșelătoria lui Culla?

— Dacă îmi îngăduiți să spun și eu ceva, a fluierat Fagin, Pringilor li s-a permis să aleagă asistentul care să-l însoțească pe Bubbacub. Institutul meu are informații din surse independente că acel Culla era o figură de oarecare importanță pe una dintre planetele lor artificiale, realizate cu un efort artistic la care n-am fost martori până acum. Am pus reticența rasei Pring în această privință pe seama obiceiurilor moștenite de la Pili. Acum, putem totuși presupune că nici Pili n-au știut de această artă. În superioritatea lor arogantă, rasa Pila trebuie să fi colaborat fără să știe la realizările Pringilor, denigrând strădaniile protejaților lor.

— Și în ce constă această formă de artă?

— Logic, ar trebui să fie proiecția de holograme. Probabil că Pringii au făcut experimente în timpul celor o sută de milenii ale uceniciei lor, ascunzându-se de Protectorii lor. Respect și admir devotamentul necesar pentru a păstra un secret atâta amar vreme.

Nielsen a fluierat încetișor.

— Trebuie să-și fi dorit din tot sufletul să fie liberi. Dar tot nu înțeleg, deși am ascultat toate benzile, de ce a jucat Culla aceste feste misiunii „Exploratorii Soarelui”? Cu ce l-a ajutat moartea lui Jeffrey, faptul că i-a înșelat pe Strigoii antropomorfici sau că l-a făcut părtaș pe Bubbacub la greșeala sa?

Helene i-a aruncat o privire lui Jacob. El a dat din cap afirmativ.

— E tot partea ta, Helene. Tu ți-ai dat seama cel mai bine.

Helene a tras adânc aer în piept.

— Vezi, Culla n-a vrut niciodată ca Bubbacub să se expună pe Mercur. Și-a făcut șeful să mintă și să încerce șmecheria aia cu relicva Lethani, dar se aștepta ca acesta să fie crezut, măcar aici.

Dacă planul i-ar fi reușit, ar fi raportat două lucruri la Institutul Bibliotecii: unu, că Bubbacub e un nebun și un mincinos care fusese salvat dintr-o situație jenantă de mintea ageră a asistentului său, și doi, că oamenii sunt doar o adunătură de idioți inofensivi și că trebuie ignorați.

O să dezvolt mai întâi primul punct.

La o primă privire, e clar că nimeni de acolo nu va crede povestea „strigoilor cu aspect uman” care plutesc în jurul unei stele, mai ales că biblioteca nu îi menționează!

Imaginați-vă cum ar reacționa galaxia la o poveste despre creaturi din plasmă care „amenință cu pumnii” și evită ca prin minune să fie filmate, ca să nu fie nicio dovadă a existenței lor! Auzind toate acestea, majoritatea observatorilor nu s-ar fi ostenit niciodată să examineze probele pe care le *avem* noi, înregistrările cu toroizi și cu *adevărații* Solarieni!

Întreaga galaxie privește „cercetarea” de pe Terra cu un dispreț ușor amuzat. Culla voia probabil să fie luată în răs expediția „Exploratorii Soarelui”, fără a avea șansa de a-și expune dovezile.

În capătul celălalt al camerei, Pierre LaRoque a roșit. Nimeni n-a spus nimic despre remarcile pe care le făcuse el în legătură cu „cercetarea terestră” în urmă cu peste un an.

— Explicația rapidă pe care ne-a dat-o Culla când a încercat să ne omoare pe toți a fost că a contrafăcut Strigoii pentru binele nostru. Dacă păream absurzi, puteam totuși să facem valuri când am fi anunțat existența vieții în Soare... un eveniment care ar fi făcut mai multă reclamă omenirii într-o vreme în care trebuia să studieze în liniște ca să-i ajungă din urmă pe toți ceilalți.

Nielsen s-a încruntat.

— Poate că avea și el dreptatea lui.

Helene a ridicat din umeri.

— Acum e prea târziu. Oricum, așa cum v-am mai spus, se pare că acel Culla intenționa să raporteze bibliotecii și rasei Soro că noi, oamenii, suntem niște idioți inofensivi și, mai important, că Bubbacub fusese și el tras pe sfoară ca și ființele umane... adică crezuse în Strigoii și mințise pe baza acestei credințe! Helene s-a întors cu fața la Fagin. E un rezumat bun al celor discutate, Kant Fagin?

Kantenul a fluierat dulce.

— Așa cred. Având încredere în „sigiliul” Agenției pentru înregistrări Secrete, o să vă spun confidențial că institutul meu a primit informații secrete privitoare la activitățile Pringului și Pilului, care sunt logice acum, în lumina celor aflate aici. Rasa Pring este evident implicată într-o campanie care urmărește discreditarea Pililor. Asta e o ocazie, dar și un pericol pentru omenire.

Ocazia constă în faptul că a voastră Confederație poate oferi probe care atestă trădarea lui Culla față de rasa Pila, în așa fel încât acei sofonți pot dovedi cum au fost manipulați. Dacă neamul Soro se răzbună apoi pe Pringi, rasa lui Culla va fi nevoită să caute un protector. Putea să i se retrogradeze statutul, să i se distrugă coloniile, să i se „reducă” populația.

— Poate omenirea va fi răsplătită imediat pentru această faptă, dar asta nu va schimba cu aproape nimic îndelungata dușmănie pe care i-o poartă rasa Pila. Psihologia lor nu funcționează așa. Poate vor sista pentru un timp încercările de a „adopta” omenirea. Ar putea fi dispuși să accepte unele restricții la despăgubirile pe care vor insista să le ofere pentru delictul lui Bubbacub. Dar pe termen lung, asta nu le va câștiga prietenia. Faptul că au o datorie față de omenire nu va face decât să le sporească ura.

În plus, multe din speciile mai „liberale”, pe a cărei protecție a contat omenirea până acum, nu vor aprecia faptul că le oferi pililor un *casus belli* pentru alt Jihad de-al lor. Tymbrimienii ar putea să-și retragă consulatul de pe Lună.

În sfârșit, mai sunt și considerentele etnice. Mi-ar lua prea mult timp să discut despre toate motivele. Probabil că unii din ei nici nu le-ar înțelege. Dar Institutului Progresului îi e teamă să nu fie distruși pringii. Sunt tineri și impulsivi. Aproape ca și ființele umane. Dar promit mult. Ar fi o mare tragedie ca întreaga specie să fie devastată din cauză că unii membri ai ei au vrut să pună în aplicare un plan pentru a sfârși cu sclavia de milenii.

Din aceste motive, aș recomanda ca greșelile lui Culla să fie ținute în secret. Desigur, unele zvonuri tot se vor răspândi. Dar rasa Soro va ignora zvonurile puse în circulație de ființe ca oamenii.

Clopoțelii lui Fagin au sunat blând în briza care intra pe fereastră. Nielsen se uita țintă la podea.

— Nu-i de mirare că acel Culla a încercat să se sinucidă și să-i omoare pe toți de la bordul navei când Jacob l-a dat de gol! Dacă pilii obțin o mărturie oficială despre acțiunile lui Culla, pringii sunt probabil condamnați!

— Ce crezi că va face Confederația? a întrebat Jacob.

— Să facă? A râs fără veselie. Păi, va oferi în genunchi pililor dovada, cu siguranță, pe Ifni! Există o șansă de a-i opri să ne „dea” un sector întreg de Bibliotecă Locală, împreună cu un personal de zece mii de tehnicieni! Există o șansă de a-i opri să ne „dea” nave moderne pe care niciun inginer ființă umană nu le-ar putea înțelege și niciun echipaj uman nu le-ar putea opera fără „consilieri”. Ar amâna pe termen nedefinit acele afurisite de „proceduri de adopție”! Și-a deschis larg brațele. Și e destul de limpede că Confederația nu s-ar băga într-o belea pentru rasa unui sofont care ne-a omorât unul din Protejați, aproape că ne-a făcut praf proiectul cel mai important și a încercat să-i facă pe oameni să pară niște cretini în ochii altor popoare din galaxie!

— Și, dacă înțelegi acum totul, poți să-i învinuiești?

Unchiul lui Jacob, James, și-a dres glasul ca să atragă atenția celorlalți.

— Putem încerca să ținem în secret întregul incident, a sugerat el. Am ceva influență în unele cercuri. Dacă pun o vorbă bună...

— Nu poți să pui o vorbă bună, Jim, a spus Jacob. Ai luat parte la toată porcăria asta, într-o oarecare măsură. Dacă încerci să te amesteci, adevărul va ieși la iveală până la urmă.

— Care-i adevărul ăsta? a întrebat Nielsen.

Jacob s-a încruntat la unchiul lui, apoi la LaRoque.

Francezul începuse să ciugulească imperturbabil din alte gustări.

— Țștia doi fac parte dintr-o cabală al cărei scop e să submineze legile Supravegherii. Acesta e al doilea motiv pentru care v-am rugat să veniți. Ceva trebuie făcut, și mai bine ne ducem întâi la Înregistrările Secrete decât la poliție.

Când a auzit pomenindu-se de poliție, LaRoque s-a oprit din ciugulitul sendvișului său minuscul. S-a uitat la el, apoi l-a pus jos.

— Ce fel de cabală? a întrebat Nielsen.

— O societate alcătuită din Supravegheați și unii cetățeni, simpatizanți ai lor, care se dedică în secret construirii de nave spațiale... nave cu echipaje de Supravegheați.

Nielsen s-a îndreptat în scaun.

— Ce-ai spus?

— LaRoque le conduce programul de pregătire a astronautilor. E și cel mai bun spion al lor. A încercat să măsoare calibrarea reglajelor unui Generator de Gravitație al unei Nave Solare. Am benzile care o dovedesc.

— Dar de ce au vrut să facă așa ceva?

— Și de ce nu? Ar fi cea mai puternică... Dacă aș fi un Supravegheat, aș lua cu siguranță parte la asta. Sunt o fire miloasă. Nu-mi plac deloc Legile Supravegherii. Dar sunt și realist. Așa cum stau lucrurile, Supravegheații au fost făcuți o subclasă. Problemele lor psihologice sunt un stigmat care îi urmărește pretutindeni. Reacționează într-un mod foarte uman, se strâng împreună să urască societatea „docilă și domesticită” din jurul lor. Spun „Voi, Cetățenii, credeți că sunt violent, bine atunci, să mă ia naiba dacă nu așa o să fiu!” Majoritatea Supravegheaților n-ar face niciodată vreun rău cuiva, orice ar spune scorurile lor la teste. Dar, confrunțați cu acest stereotip, devin ceea ce se spune despre ei că sunt!

— Asta poate sau nu să fie adevărat, a intervenit Nielsen. Dar, dată fiind situația actuală, Supravegheații să aibă acces în spațiu...

Jacob a oftat.

— Ai dreptate, bineînțeles. Asta nu poate fi permis. Nu încă. Pe de altă parte, nu putem nici îngădui Federalilor să dezlanțuie o isterie în această privință. N-ar face decât să agraveze lucrurile și să amâne o formă mai târzie, mai serioasă, de revoltă.

Nielsen părea îngrijorat.

— Sper că nu sugerezi să se implice Consiliul Terragenilor în Legile Supravegherii, nu? Ar fi sinucidere curată! Publicul nu l-ar sprijini niciodată!

Jacob a zâmbit cu tristețe.

— Așa e. N-ar face-o. Chiar și unchiul James ar trebui să fie de acord cu asta. Cetățeanul de astăzi nici nu se gândește să schimbe statutul Supravegheaților, și treaba lor că Terragenii n-au nicio autoritate. Dar de ce se ocupă Consiliul? Actualmente, de administrarea coloniilor extrasolare. În cele din urmă, supervizează toate afacerile extrasolare. Și asta le-ar da posibilitatea de a se implica în Legile Supravegherii, măcar simbolic, fără să amenințe liniștea sufletească a nimănui.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Păi, bănuiesc că nu l-ai citit niciodată pe Aldous Huxley, nu? Operele lui aveau încă succes în copilăria Helenei, iar verii mei și cu mine... trebuia să studiem unele dintre ele în tinerețea noastră – era al naibii de greu uneori, din cauza referințelor temporale ciudate, dar merita efortul pentru spiritul și incredibila intuiție ale scriitorului.

— Bătrânul Huxley a scris o carte intitulată *Minunata lume nouă*...

— Da, am auzit de ea. Un fel de distopie, nu?

— Ceva de genul. Ar trebui s-o citești. Sunt acolo niște profeții stranii.

— În romanul acela, autorul își imaginează o societate cu niște aspecte dezgustătoare, dar și cu o anumită consistență și propriul simț al onoarei – înrudită cu etica unui stup, însă totuși o etică. Atunci când diversitatea umană tot rejectează indivizi care nu se potrivesc în tiparul condiționat al societății, ce crezi că face statul lui Huxley cu ei?

Nielsen s-a încruntat, întrebându-se unde vrea să ajungă interlocutorul său.

— Într-un stat gen stup? Cred că devianții erau eliminați, omorâți.

Jacob a ridicat un deget.

— Nu, nu chiar așa. Așa cum îl prezintă Huxley, acest stat are un fel de inteligență. Liderii sunt conștienți că au introdus un sistem rigid care s-ar putea prăbuși în fața unui pericol neașteptat. Își dau seama că devianții reprezintă o supapă, o rezervă pe care să se bazeze în vremuri de restriște, când rasa va avea nevoie de toate resursele sale. Și totuși, nu-i pot lăsa să se învârtă de colo-colo, amenințând stabilitatea civilizației.

— Și atunci ce-au făcut?

— I-au exilat pe insule. Acolo li se permitea să-și continue propriile experiențe culturale nederanjați de nimeni.

— Insule spui, nu? Nielsen s-a scărpinat în cap. E o idee extraordinară. De fapt e exact invers decât facem noi cu Rezervațiile pentru Extratereștri, exilând Supravegheații din zone geografice controlabile și apoi permițând extratereștrilor să se ducă

acolo și să se amestece printre Cetățenii care vin și pleacă după bunul lor plac.

— O situație intolerabilă, a mormăit James. Nu numai pentru Supravegheați, ci și pentru extratereștri. Deh, Kant Fagin tocmai îmi spunea ce mult ar dori să viziteze Luvrul, Agra sau Yosemite!

— Toate la timpul lor, Prietene-James Alvarez, a ciripit Fagin. Deocamdată, sunt recunoscător pentru dispensa care îmi permite să vizitez această mică parte din California, o răsplătă nemeritată și mult prea generoasă.

— Nu știu dacă ideea cu „insulele” va funcționa așa de bine, a spus Nielsen, gânditor. Desigur, merită adusă în discuție. Am putea să intrăm în toate detaliile altă dată. Ceea ce nu reușesc să înțeleg e ce legătură are asta cu Consiliul Terragenilor.

— Extrapolează, l-a îndemnat Jacob. S-ar putea rezolva întru câțva problemele Supravegheaților dacă li s-ar atribui o insulă în Pacific, unde să-și vadă de ale lor fără să fie urmăriți peste tot zi de zi. Dar nu ar fi de ajuns. Mulți Supravegheați se simt emasculați de la început. Nu numai că dreptul lor de a avea copii este limitat prin lege, dar sunt și excluși de la cea mai importantă aventură întreprinsă vreodată de omenire, expansiunea în spațiu.

Această mică încurcătură în care s-au băgat LaRoque și James este un exemplu elocvent pentru problemele cu care ne vom confrunta, dacă nu se găsește un loc retras pentru ei, în așa fel încât să se simtă implicați în viața socială!

— Un loc retras. Insule. Spațiu... Doamne Dumnezeule! Nu poți vorbi serios, omule! Să cumpărăm altă colonie și să le-o dăm Supravegheaților! Când mai avem de plătit până peste urechi pentru cele trei pe care le-am primit? Trebuie să fii foarte optimist să crezi că asta se va aproba!

Jacob a simțit mâna Helenei strecurându-se în a lui. S-a uitat în treacăt la ea, dar expresia de pe fața ei i-a fost de ajuns. Mândră, atentă și cât pe ce să pufnească în râs, ca întotdeauna. Și-a împletit degetele cu ale ei să acopere o porțiune cât mai mare de piele și a strâns-o și el.

— Da, i-a spus lui Nielsen. Am devenit cam optimist în ultimul timp. Și cred că se poate face.

— Dar unde o să găsim credit? Și cum vei obloji orgoliile rănite a jumătate de miliard de Cetățeni care vor să colonizeze alte planete, când le oferi spațiu ne-Cetățenilor? La naiba, colonizarea n-ar merge oricum. Chiar și *Vesarius II* va transporta doar zece mii de oameni. Există aproape o sută de milioane de Supravegheați!

— Dar nu toți o să vrea să plece, mai ales dacă obțin și loc pe insule. În plus, sunt sigur că tot ce îmi doresc este să fie tratați corect. Să li se dea și lor o parte. Adevărata noastră problemă e că nu avem destule locuri pentru colonii și posibilități de transport. Jacob zâmbi. Dar ce-ar fi dacă am convinge Institutul Bibliotecii să ne „doneze” fonduri pentru o colonie Clasa IV, plus câteva transporturi de tip Orion adaptate pentru echipaje umane?

— Și cum te aștepti să-i convingi? Sunt obligați să ne ofere compensații pentru greșeala lui Bubbacub, dar vor vrea să ni le dea în așa fel încât să le servească scopurile, cum ar fi să ne facă total dependenți de tehnologia galactică. În acest sens, vor fi sprijiniți de aproape toate rasele. Ce i-ar putea face să schimbe forma în care vor să ofere compensațiile?

Jacob și-a deschis larg brațele.

— Uiți că avem acum ceva pe care îl doresc ei... ceva foarte prețios, de care Institutul Bibliotecii are neapărată nevoie. Cunoștințe!

Jacob și-a băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie.

— Asta e un mesaj cifrat pe care l-am primit adineauri de la Millie Martine de pe Mercur. Ea e încă imobilizată într-un scaun cu roțile, dar au vrut-o atât de mult acolo, că au lăsat-o să călătorească acum o lună.

Doctorița spune că au fost reluate cufundările complete în regiunile active. A fost și ea o dată, având sarcina de a restabili contactul cu Solarienii. Până acum a reușit să evite să le spună Federalilor prea multe despre ce a găsit, așteptând să vorbească mai întâi cu Fagin și cu mine.

Contactul a fost refăcut. Solarienii au vorbit cu ea. Sunt lucizi și au o memorie de foarte lungă durată.

— Incredibil, a oftat Nielsen. Dar de ce am impresia că tu crezi că asta va avea implicații politice legate de problemele pe care le-am discutat aici?

— Gândește-te puțin. Cei de la bibliotecă vor crede că ne pot obliga să acceptăm compensațiile în forma dorită de ei. Dar, dacă suntem abili, putem să-i șantajăm să ne dea ce dorim *noi*.

Faptul că Solarienii sunt vorbăreți și își amintesc trecutul îndepărtat – Millie sugerează că își aduc aminte de cufundările făcute de străvechi sofonți cu atât timp în urmă, așa că ar putea să fi fost înșiși strămoșii – înseamnă că am găsit o comoară inestimabilă.

Asta înseamnă că biblioteca trebuie să încerce să afle tot ce poate despre ei. Mai înseamnă și că descoperirea asta va beneficia de multă publicitate.

Jacob a zâmbit.

— Va fi complicat. Mai întâi trebuie să lăsăm impresia pe care o au deja, că misiunea „Exploratorii Soarelui” a fost un mare fiasco. Să-i facem să ne atribuie un Patent de Cercetare al Bibliotecii pentru Soare. O să-și închipuie că nu ne va face decât să părem mai tâmpiți. Când își vor da seama ce avem, vor trebui să cumpere la prețul fixat de noi!

Vom avea nevoie de Fagin să ne ajute să punem la punct detaliile, și de toți experții din clanul Alvarez și de colaborarea voastră, a Terragenilor, dar se poate face. Mai ales unchiul Jeremy se va bucura să afle că am de gând să-mi activez din nou capacitățile latente de atâta vreme și să mă implic câtva timp în „politica murdară”, să dau o mână de ajutor.

James a pufnit în râs.

— Așteaptă numai să audă verii tăi! Parcă îi și văd tremurând!

— Spune-le să nu-și facă griji. Nu, o să le zic eu însumi, când o să convoace Jeremy un consiliu de familie pe tema asta. Am de gând să mă asigur că toată treaba asta murdară se rezolvă în trei ani. După aceea o să mă retrag din politică, pentru totdeauna.

Înțelegeți, voi fi plecat într-o lungă călătorie până atunci.

Helene a scos o scurtă exclamație și și-a înfipt unghiile în coapsa lui. Expresia ei era indescritibilă.

— Asupra unui singur lucru am să insist, i-a spus el, întrebându-se dacă putea sau voia să-și înăbușe dorința de a râde sau vuietul din urechi. Va trebui să găsim o modalitate să luăm cu noi măcar un delfin. Poeziile lui Makakai sunt foarte porcoase, dar am putea să obținem provizii pe ele, în cele câteva locuri în care ne vom opri prin spațiu.

„O lectură extrem de provocatoare, în care cititorii găsesc totul, de la acțiune care te ține cu sufletul la gură la scene rafinate, de o liniștită intimitate. Citind, ne întoarcem câte ori ne invită autorul, până când povestea ia sfârșit.”

„Cărțile din trilogia RĂZBOIUL ELITELOR sunt o lectură obligatorie.”

The Encyclopedia of Science Fiction

„Nicio specie din întregul univers, poate cu excepția noastră, nu a ajuns la stele fără a fi călăuzită de un ocrotitor. Oare misterioasă a început înălțarea omenirii într-un timp înregistrat? Dacă este așa, de ce ne-a abandonat? De jur împrejur Soarelui, prin cavernele de pe Mercur, exploratorii preiau cea mai spectaculoasă călătorie din istoria noastră. O călătorie în infernul fierbinte al Soarelui... în căutarea descoperirii noastre în plan cosmic. O serie minunată.”

Science Fiction

NAUTILUS
science fiction

revistanaut

ISBN 978-606-5

n e m i r

Observații

[\[←1\]](#)

Personaj din trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien (n.tr.).

Table of Contents

Partea I

- 1. Dintr-o Balenă-Visătoare
- 2. Robe și piei
- 3. Imagine mentală

Partea a II-a

- 4. Imagine virtuală
- 5. Refracție
- 6. Încetinire și difracție

Partea a III-a

- 7. Amestec
- 8. Reflexie
- 9. Amintiri despre marele Alca

Partea a IV-a

- 10. Căldură
- 11. Turbulență
- 12. Gravitație
- 13. Sub Soare

Partea a V-a

- 14. Cel mai adânc ocean
- 15. Despre viață și moarte...
- 16. ...și strigoi

Partea a VI-a

- 17. Umbră
- 18. Concentrare
- 19. În salon
- 20. Medicină modernă

Partea a VII-a

- 21. Déjà pensé
- 22. Delegație

Partea a VIII-a

- 23. O stare de surescitare
- 24. Emisie spontană
- 25. În capcană

Partea a IX-a

- 26. În tunel
- 27. Excitație
- 28. Emisie stimulată
- 29. Absorbție

Partea a X-a

- 30. Opacitate
- 31. Propagare

Table of Contents

Partea I	4
1. Dintr-o Balenă-Visătoare	5
2. Robe și piei	13
3. Imagine mentală	23
Partea a II-a	32
4. Imagine virtuală	33
5. Refracție	40
6. Încetinire și difracție	43
Partea a III-a	49
7. Amestec	50
8. Reflexie	54
9. Amintiri despre marele Alca	64
Partea a IV-a	72
10. Căldură	73
11. Turbulență	81
12. Gravitație	84
13. Sub Soare	97
Partea a V-a	102
14. Cel mai adânc ocean	103
15. Despre viață și moarte...	119
16. ... și strigoi	133
Partea a VI-a	145
17. Umbră	146
18. Concentrare	154
19. În salon	162
20. Medicină modernă	172
Partea a VII-a	177
21. Déjà pensé	178
22. Delegație	186
Partea a VIII-a	194

23. O stare de surescitare	195
24. Emisie spontană	200
25. În capcană	209
Partea a IX-a	219
26. În tunel	220
27. Excitație	224
28. Emisie stimulată	228
29. Absorbție	235
Partea a X-a	240
30. Opacitate	241
31. Propagare	244